

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCOTTISH ISLES SERIES #1

HALF-LIGHT HARBOR

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SAMANTHA YOUNG

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yarı Işıık Limanı

İskoç Adaları Serisi

Birinci Kitap

Samantha Young

Yarı Işık Limanı

İskoç Adaları Birinci Kitap

Samantha Young

Telif hakkı © 2025 Samantha Young

Yukarıda belirtilen telif hakkı ile ilgili haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, yukarıda belirtilen kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Bu eser, Copyright House'a kayıtlıdır ve onun koruması altındadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Çift Fotoğrafı: Wander Aguiar Düzenleme:

Jennifer Sommersby Young Düzeltme: Julie

Deaton

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[Samantha Young'ın diğer eserleri](#)

[İçerik Bilgisi](#)

[Önsöz](#)

1. [Tierney](#).
2. [Tierney](#).
3. [Ramsay](#).
4. [Tierney](#).
5. [Tierney](#).
6. [Ramsay](#).
7. [Tierney](#).
8. [Ramsay](#).
9. [Tierney](#).
10. [Tierney](#).
11. [Tierney](#).
12. [Ramsay](#).
13. [Ramsay](#).
14. [Tierney](#).
15. [Ramsay](#).
16. [Tierney](#).
17. [Tierney](#).
18. [Ramsay](#).
19. [Tierney](#).
20. [Tierney](#).
21. [Ramsay](#).
22. [Tierney](#).
23. [Ramsay](#).
24. [Tierney](#).
25. [Tierney](#).

26. [Ramsay](#)
27. [Ramsay](#)
28. [Tierney](#).
29. [Ramsay](#)
30. [Tierney](#).
31. [Tierney](#).
32. [Ramsay](#)
33. [Tierney](#).
34. [Tierney](#).
35. [Ramsay](#)
36. [Tierney](#).
37. [Ramsay](#)
38. [Tierney](#).
39. [Ramsay](#)
40. [Tierney](#).
41. [Tierney](#).
42. [Ramsay](#)
43. [Tierney](#).
44. [Ramsay](#)
45. [Tierney](#).
46. [Ramsay](#)
47. [Ramsay](#)
48. [Tierney](#).
49. [Ramsay](#)
50. [Ramsay](#)

[Epilog](#) ____

[Teşekkür](#) _____

Yazar Hakkında

Samantha, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri ve Goodreads Choice Awards adayıdır. Samantha 60'tan fazla kitap yazmış ve kitapları 31 ülkede yayınlanmıştır. Duygusal ve gerilimli aşk romanları yazan yazar, genellikle yaşadığı yer olan sevgili vatanı İskoçya'yı romanlarının konusu yapmaktadır. Samantha, zamanını ailesi, yazmak ve iki yaramaz cavapoo köpeğinin peşinde koşmak arasında bölüştürmektedir.

Samantha Young'ın diğerk kitapları

Samantha Young'ın Diğerk Yetişkinlere Yönelik Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans

ederken Kara

Karışık Kalp

Hold On: A Play On Novella Into

the Deep

Sığılıklardan Çıkmak

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman Novella

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Romanı Savaş ya da Kaçış

Senin İçin Çok Fazla

Gürültü Kozmik Bir

Aşk Aşk Komplosu

Dublin Sokağı Serisi:

Dublin

Caddesi'nde Londra

Yolu'nda Jamaika

Sokağı'ndan Önce

Hindistan

Meydanı'ndan Düşüş

İskoçya Sokağı'nın Yankıları

Nightingale Yolu'nda Ay Işığı

Fountain Bridge'e Kadar (kısa roman)

Castle Hill (kısa roman)

Valentine (kısa roman)

Bir Kralın Yolu (kısa roman)

Hart'ın Tahta Yolu Üzerinde (kısa roman)

Dublin Sokağı Serisine Dönüş:

Loverose Lane'de

Kraliyet Yolu

Hart'ın Tahta Yolu Serisi:

Tek Gerçek Şey Her

Küçük Şey

Asla Söylemediğimiz

Şeyler En Doğru Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada Benimle,

Orada Seninle

Her Zaman

Benimle Ol

Sadece

Sen

Highlands Serisi: *Çalıların*

Ötesinde Heather'ın

Arasında Glen'den Geçerek

Bir Highlands Noeli: Bir Novella

Caledonia Üzerindeki Gökyüzü

Kuzey Alacakaranlığı

Sonsuza Kadar

Highlands

Samantha Young'ın genç yetişkinlere yönelik çağdaş

eserleri Bizim İmkansız Uçsuz Bucaksızlığımız

Kırılgan Sıradanlık

Samantha Young'ın Diğer Eserleri

Damla Damla Gözyaşı, bir Novella

Kristen Callihan ile birlikte yazdığı eserler

Outmatched

S. Young Adıyla Yazılmış Eserler

Ateş ve Gölgeden Korkmak

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

İntikam Öpücüğü

Sonsuzluğun Öpücüğü: Gerçek Ölümsüzlük Kısa

Hikayesi Sonsuza Kadar Bağlı

Kaderin Isırığı

Covens Üçlemesi:

Avlanan

Kaderinde

Yükselen

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Yıldızların ve Sultanların Yasası

İçerik Bilgisi

Half-Light Harbor, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği konular ve sahneler içermektedir. Ayrıntılı içerik uyarısı için lütfen web sitemin bağlantısını takip edin.

[İçerik Bilgisi](#)

Ama onu görmek, onu sevmekti;
Sadece onu sevmek ve sonsuza
kadar sevmek.

—Robert Burns, *Ae Fond Kiss*

Önsöz Tierney

Restoran kalabalıktı. İnsanlar, boş bir masa beklerken, kavanoza sıkıştırılmış rengarenk kuru spagetti gibi birbirlerine sıkışmışlardı.

Yan masadaki bir adam, işteki bir hatası için bir meslektaşını yüksek sesle azarlıyordu, öğle yemeği randevusu ise menüyü incelerken utanç içindeydi. Diğer tarafımda ise iki kadın, son zamanlardaki başarısız flört deneyimlerini tartışırken birbirlerinin sözünü kesiyorlardı.

"Yani, penisin piercingliyse, temelde seks konusunda iyi olduğunu ilan ediyorsun!" esmer kadın diğer müşterilerin gürültüsünün üstüne çıkarak arkadaşına bağırdı. "Şey, ciddi bir pişmanlık duyuyorum. Dolandırıldım!"

Bir zamanlar Londra'da buna gülerdim, ama şimdi tüm bu insanlar beni boğuyordu. Restoranın pencerelerinin dışında Manhattan, yaya ve araç trafiğiyle doluydu. Her yerde gürültü, ışıklar, kokular ve *duygular* vardı.

O kadar çok duygu vardı ki, kendi duygularımı zar zor hissedebiliyordum.

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkıştı ve bunu hafifletmek için biraz daha keskin, biraz daha hızlı nefes aldım.

"Mutlu değilsin," dedi en iyi arkadaşım London Wetherspoon.

Onun güzel yüzüne odaklanmaya ve etrafındaki kaosu görmezden gelmeye çalıştım. "Öyle mi olmam gerekiyor?" diye sordum.

O irkildi. "Demek istediğim o değil. Kimse senin kederini aşman gerektiğini söylemiyor. Demek istediğim sadece... burada mutlu değilsin."

Haklıydı.

New York'tan ayrılma isteği, ailemin ölümünden çok önce başlamıştı. Ama benim için en önemli şey ailemdi. Ailem buradaydı. Londra buradaydı. Ve kendime sürekli hatırlatmam gerektiği için hatırlattım, Hugh da buradaydı. Hugh, on sekiz aydır birlikte olduğum erkek arkadaşım.

O, anne babamı kaybettiğimde bana destek olmuştu. Birçok yeni partner, bu kadar büyük bir olayda bu kadar kısa sürede birine destek olmak zorunda kalınca kaçabilirdi.

Bu günlerde onunla pek vakit geçiremiyordum. Ama o bunu umursamıyor gibiydi.

Belki de onun umursamaması beni umursamalıydı.

"Sen benim tek ailemsin," dedim London'a içtenlikle.

Masadan uzanarak elimi kendi eliyle kapattı. "Ve ben her zaman senin ailen olacağım. Mutlu olmak için başka bir yerde olman gerekse bile."

"Başka bir yerde mi?"

"İskoçya." Bana melankolik bir gülümseme attı. "Büyükannen öldüğünden beri orayı özlediğini biliyorum. Gitmelisin. Sadece bir süreliğine ziyaret etmek için olsa bile. Şehirden çık. Ne istediğini bul."

İskoçya düşüncesi göğsümde yeni bir acı uyandırdı ve bu, uzun zamandır hissettiğim ilk olumlu duygu oldu. Aylardır hissizdim, mekanik hareketler yapıyordum, hiçbir şey yapmıyordum. Elbette, hiçbir şey yapmamayı göze alabilirdim, ama bu, akılsızca tembellik etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Dört yıl boyunca, Upper West Side'da beş yıldızlı bir otelin genel müdürü olarak çalıştım. Bu otel, Silver Group'a ait olmayan bir butik oteldi. Ancak, ailemin konaklama sektöründeki itibarı ve saygınlığı sayesinde bu işi almayı başardım. O zamanlar, New York'un en genç genel müdürüydüm. Ama bu işi çok iyi yaptığım için işimi kaybetmedim.

Ta ki benim için en önemli iki kişi bir helikopter kazasında hayatını kaybedene kadar.

Ailemin cenazesinden iki ay sonra işe döndüm ve birçok hata yaptım. Haklı bir misafire sinirlenip patlamam patronumun bardağı taşıran son damla oldu ve beni "kovdu".

Artık amaçsızdım.

Kaybolmuştum.

Yine de İskoçya düşüncesi tüm bu karmaşayı ortadan kaldırdı. "Peki ya sen? Hugh ne olacak?"

London gözlerini devirdi. "Hugh'u kim takar ki? Bana gelince, ben buradayım bebeğim, ister senin karşında oturuyor olayım, ister tuzlu okyanusun karşısında."

O gün, uyuşmuşluğumu delen ikinci olumlu duygu minnettarlıktı. "İskoçya." Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

En iyi arkadaşım gülümsedi. "Tek istediğim bu."

London'la öğle yemeğinden sonra, Silver Group'ta bir iş görüşmesine gitmem gerekiyordu. CFO Ashlyn Waters, Midtown'daki otellerinde genel müdürlük pozisyonu için görüşmeye davet etmek üzere benimle iletişime geçmişti. Bunun aileme bir iyilik olduğunu biliyordum.

Teklifin ardındaki nezakete rağmen, kendimi gidemedim.

Londra, İskoçya fikrini kafama soktuğuna göre, bu düşünce Manhattan'da başka bir işe gömülmek beni her zamankinden daha fazla uyuşturdu, ki bu da bir şey ifade ediyordu. Bunun yerine, Hugh'a ait daireye geri döndüm. Gerçek şu ki, Hugh daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Kendine güvenen, daha açık sözlü. Kibirli. O da bir nepo bebeğiydi. Dünyanın en büyük otomotiv markalarından birinin oğlu ve varisi. Hugh şu anda elektrikli araçlar bölümünün CFO'suydu ve babası görevinden ayrıldığında CEO olmayı umuyordu.

İş nedeniyle çok seyahat ediyordu. Pek evde olmazdı. Belki de bu yüzden ilişkimiz bu kadar uzun sürmüştü.

Ailemi kaybettikten sonra, onda beklemediğim şefkatli bir yan gördüm. Bana göz kulak olmak için beni kendi dairesine taşıdı

ve ben de Londra'nın çekincelerine rağmen şaşkın bir şekilde kabul ettim. Arkadaşım, Hugh'un onu liseden tanıdığımız Nick ile yeniden tanıştırmasından bu yana Hugh'dan hoşlanmamaya başlamıştı. Bana kalırsa Nick ve Hugh birbirlerinin aynısıydılar, ama London bir aydır onunla çıkıyordu ve ondan hoşlanıyor gibiydi. Hugh'dan hoşlanmamasına rağmen. Garip, ama gerçek. Ama bugün, benim ev arkadaşımдан bahsedildiğinde onun alaycı bir gülümseme attığını gördüm.

Bunu fark
ettim.

*Dikkatimi
çektii.* Huh.

Apartmana girdiğimde, kapıcı/güvenlik görevlisi Harvey Collins, otuzlu yaşlarının başında iri yapılı bir beyefendi, kaşlarını kaldırdı. "Bayan Silver. Ben... İyi günler."

Onun tuhaf ifadesine kaşlarımı çattım. "İyi günler, Bay Collins."

"Adım Harvey, Bayan Silver," diye hatırlattı bana her zamanki gibi, ama gözleri gergin bir şekilde asansöre kaydı.

Ailem, Maura Gordon ve Carter Silver, bana, biri bana soyadıyla hitap ederek saygı gösterirse, ben de ona aynı saygıyı göstermem gerektiğini öğretmişti. Harvey Collins benim için çalışmıyordu. Hugh'un binasını istenmeyen ziyaretçilerden koruyordu.

Ancak gerginliği tuhaftı. Benim fark
ettiğimden daha da tuhaftı.

Sanki bugün Londra ile yaptığım konuşma beni yoğun bir sisin içinden uyandırmış gibiydi.

Anahtar kartını okuttum ve son katın bir altındaki kata basarken, Harvey'in duvara somurtarak baktığını fark ettim. Ona iyi olup olmadığını sormadan kapılar kapandı.

Bir dakika sonra daireye girdim. Açık plan oturma odasına adımımı attığımda, tanımadığım bir kadın ana yatak odasından aceleyle çıktı, çıplak ayakla ve ipek bluzunu ilikliyordu. Saçları dağınıktı, yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

Hugh da onun peşinden koşarak çıktı, çıplak ayakla, takım elbise pantolonunu giymiş ve gömleğini omuzlarına atmış halde.

Erkek arkadaşım yakışıklı, pürüzsüz bir çekiciliğe sahipti. Mükemmel saçlar, mükemmel dişler, mükemmel düz bir burun, tam kıvamında dolgun dudaklar

ve güçlü, keskin, erkeksi bir çene hattı vardı. Takıntılı bir şekilde spor yapıyordu, bu yüzden heykel gibi vücudu bir güzellik abidesi gibiydi.

Durumu kavradığımda, hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim.

Bu kadınla beni aldatıyordu — ah, onu tanıdım. Onun ofisinde çalışıyordu. Carolina ya da Catalina. Öyle bir şeydi.

Yanakları kızıl kırmızıya dönmüştü, aceleyle topuklu ayakkabılarını giyip ceketini aldı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı, yanımdan geçip asansöre doğru koştu.

Kapının arkasından kapıların kapanmasını izledim ve Hugh'a döndüm.

O sinirli bir şekilde iç çekip saçlarını elleriyle taradı. "Senin bir görüşmede olman gerekiyordu."

"Evet." Başımı salladım. "Haklısın. Başka bir kadınla yatman benim suçum çünkü benim bir görüşmede olmam gerekiyordu."

Hugh, düz ses tonumdan irkildi. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." "Özür dilemek genellikle iyi bir seçenektir."

"Sanmıyorum." Omuz silkti. "Benim de ihtiyaçlarım var, Tierney. Seninle seks yapmak mastürbasyon yapmak gibi. Sen sadece yatıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun."

İğrençlik midemi bulandırdı. "Kederin libidomu engellediği için üzgünüm."

"Ailen neredeyse bir yıl önce öldü!" Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Ve hala lanet bir hayaletle yaşıyormuşum gibi hissediyorum! Benimle seks yapmaktan zevk alan birinden biraz ilgi görmem gerekiyorsa kusura bakma."

Hayatımı paylaştığım bu adama dehşetle bakarken, hissizliğimin son kalıntıları da yok oldu. Ama öyle değildi, değil mi? Çünkü o haklıydı. O benim en iyi sevgilimdi — ki bu pek bir şey ifade etmiyordu — ama annemle babam öldükten sonra Hugh'a olan ilgimi tamamen kaybettim. Her açıdan. Biz sadece aynı daireyi paylaşan iki insandık. Onun sabırlı olduğunu düşünmüştüm. Ölümünden önce onu yanlış anlamıştım. Onun nazik ve anlayışlı olduğunu düşünmüştüm.

Siktir et, öyle değildi!

O benim arkamdan iş çeviriyordu. "Doğru olan şey, birinden ayrılmaktır. Başka kadınlarla yatmak değil.

Tanrım! Cinsel sağlık kontrolüne gitmem lazım, seni bencil pislik!"

Hugh'un ağzı açık kaldı. Sonra bana doğru bir adım attı. "Bunun bir yıldır bana söylediğin en ateşli söz olduğunu farkında mısın?"

Cidden mi? "Sen bir pisliksin."

Onu itip geçtim, büyük yatak odasına ve giyinme odasına girdim. Bavullarımı bulup odaya çıkardım. "Ne yapıyorsun?" Hugh, giysilerimi toplamaya başladığımda bileğimi tuttu. giysileri çekip valizime koymaya başladım.

Onu itekledim. "Gidiyorum."

"Hayır." Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve şimdi onun yüzündeki saldırgan ifadeye bakakaldım. "Bir yıldır senin saçmalıklarına katlandım, şimdi gidip çekip gidemezsin."

Tiksinti ile dudaklarımı kıvırdım. "İnsanların senin bitirdiğine inanmasını istiyorsan, onlara öyle söyle. Benim umurumda değil."

Bicepsimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti, ben onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken elinde morluklar oluştu. "Seni sevdiğim için senin saçmalıklarına katlanıyorum," diye tısladı Hugh. "Sonunda buraya *gelip* beni gördün, şimdi çekip gitme. Caro ile oynaşmanın bu tepkiyi çekeceğini bilseydim, sana daha önce söyledim!"

"Sen söylemedin, yakalandın." Onu ittim. "Bırak beni!"

"Bunu bekliyordum." Gözleri ateşlendi ve beni kendine doğru çekti, ben de onun heyecanını hissedince titredim. "Bunu özlemişim. Seni özlemişim."

Cümlesini daha bitirmeden dizim onun sertleşmiş penisine çarptı.

Sessiz bir çığlık atarak dudaklarını aralarken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Eşyalarımı sonra alırım." Titreyerek yanından geçtim. "Ama biz

bitti Hugh. *Bitti*." Oturma odasına koştum ve asansöre çıktım. Çılgınca düğmeye bastım.

Kapıların açılması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ve ben otobüse binerken Hugh, hala bacaklarının arasında kendini tutarak daireden fırladı. "Tierney, sakın gitme."

Cep telefonumu çoktan çıkarmıştım. "Yaklaşırsan polisi ararım."

O dikleşt, gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu iş bitmedi, tatlım."

"Ben bitti dersem biter." Öfkemle diken diken oldum. "Benimle uğraşma Hugh. Sinirlerimin gergin ve kendimi savunmak için gerçekten çılgınca bir şey yapabilirim. Beni zorlama."

Kapılar kapanıp asansör aşağı inmeden önce, tehdidimdeki imayı anlayınca yüzü bembeyaz oldu.

Öfke ve korkuyla titreyerek, asansörün duvarına yaslandım ve kapılar tekrar açılmadan önce kendimi toparlamaya çalıştım.

Harvey'in yüzündeki endişe, onun her şeyi bildiğini gösteriyordu. Hugh'un Caro ile birlikte daireye çıktığını görmüştü. Caro'nun ayrıldığını görmüştü.

Yine de, dışarı çıktığımda yüzümden ne okuduğu bilinmez, sessizce sordu: "Bayan Silver, iyi misiniz?"

"İyiyim." Titrek bir el hareketiyle selam verdim. "Teşekkürler, Bay Collins. Geri dönmeyeceğim, bu yüzden veda ediyorum."

Çıkışı açtı ve kapıyı benim için tuttu. "Sizinle çalışmak bir zevkti Bayan Silver. Size iyi şanslar."

Ona solgun bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim. Size de."

Binadan çıkarken, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim.

Hayatın akışını izlerken yüksek binaya dönüp baktığımda, ilişkimin, buradaki varlığımın beni yanlış yerde aşağı çeken bir çapa olduğunu fark ettim.

İskoçya.

Bu kelime zihnimde fısıldandı. Evet, belki de geri dönme zamanı gelmişti.

"Tierney Silver?"

Döndüğümde, bana bakan garip bir kadın gördüm. Takım elbiseli bir adam ona çarptı ve kadın öfkeyle yan tarafa çekildi. Kahverengi saçları kısa kesilmişti ve geniş, meraklı kahverengi gözleri vardı. Burnunda küçük, parlak mavi bir piercing vardı ve beyaz tişörtünün üzerine mavi örgü yelek giymişti, bununla birlikte bol kahverengi pantolon giyiyordu. Kahverengi loaferlar, onun rahat ofis kıyafetini tamamlıyordu. Başka birinde bu kıyafet eski moda görünürdü, ama o bu kıyafeti zahmetsizce havalı göstermişti.

Onu daha önce kesinlikle hiç görmemiştim.

"Seni tanıyor muyum?" diye yorgun bir sesle sordum.

Yorgundum ve kalacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Elini uzattı. "Perri Wilcox. Ben araştırmacı gazeteciyim."

Harika. "Bakın, ben..."

"Meslektaşım Ben Rierson, ailen helikopter kazasında öldükten iki gün sonra öldürüldü."

Donakaldım.

"Ben'in ölümünü araştırıyordum ve son zamanlarda ikisinin bağlantılı olduğunu keşfettim."

Kafamı sallayarak, ne olacağını hissetmişçesine bir adım geri attım.

"Meslektaşımın, anne babanıza bir soruşturmada yardım ettiği için öldürüldüğüne inanıyorum. Anne babanızın ölümü kaza sonucu olmadı, Bayan Silver. Bence biri onları ve Ben'i susturdu."

Kaldırım dönmeye başladı ve ben binanın yan tarafına tökezledim.

Perri Wilcox beni tutmak için elini uzattı. "Hey, iyisin," diye mırıldandı boğuk sesiyle.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşmadan önce birkaç kez sakinleştirici nefesler aldım. "Anlat bana." Ses tonum sertti. "Bana her şeyi anlat."

1. Tierney

Glenvulin Adası, İskoçya

Yanımdaki yakışıklı İskoç, terk edilmiş konukevinde dolaşırken konuşmaya devam ediyordu, ama sesi arka plan müziği gibi olmuştu. Bunun sebebi, zihnimde "*Ne yaptın?*" sorusu sürekli tekrar ediyordu.

Sadece bir hafta önce, bir zamanlar adanın bu bölgesinde toplumun temel direği olan eski konukevini satın almak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Tierney? Tierney?"

İskoç aksanı, ismimi "Teer-Nee"den "Teer-Neh"e çevirmiş ve "Teer"i o kadar hızlı telaffuz etmişti ki, İskoç'un beni çağırdığını anlamam bir saniye sürdü.

Hızla dönüp baktığımda, ana müteahhidim Quinn McQuarrie'nin, eskiden yemek odası olan odanın kapısında durup, beni beklediğini gördüm. Kaşları çatılmıştı. "İyi misin?"

Gülümsemeyi takınarak başımı salladım ve onu odadan dışarıya kadar takip ettim. "Biraz bunalmaya mı başladın?" Quinn, karanlık koridordan geçip ön kapıya doğru yürürken tahminde bulundu.

Karanlık koridordan geçip ön kapıdan dışarı çıktık. Yenileme çalışmaları başlamadan önce son turumuzu tamamlamamıştık, bu yüzden beni neden dışarı çıkardığını anlamadım.

"Şey... belki biraz," diye itiraf ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şeyi hatırlatmak için." Evin arkasına doğru yürüdü, ben de onu takip ettim, yürüyüş botlarım uzamış otları ezip geçiyor, dağınık çitler kot pantolonumu çiziyordu.

Quinn, uçurumun tepesindeki bahçede durdu. Manzarayı daha önce görmüş olmama rağmen, Glenvulin'in sesini dinleyerek limana baktığımda nefesim yine kesildi. Derin mavi suların ötesinde, İskoçya anakarasının engebeli kıyı şeridi uzanıyordu.

Büyük konukevi, limanın yukarısındaki tepeye inşa edilmişti. Aşağıda, Leth Sholas'ın kıyı şeridini süsleyen rengarenk binaların bulunduğu ana cadde uzanıyordu. Leth Sholas, Glenvulin Adası'nda bulunan küçük bir liman kasabasıydı. Leth Sholas, Galce'de "yarı ışık" anlamına geliyordu ve kasaba, İngilizce çevirisi nedeniyle halk arasında bu isimle anılıyordu.

Yarı Işık Limanı.

Yeniden başlamak için mükemmel bir yer arayışında İskoçya'yı sırt çantasıyla gezerken bu küçük köye aşık olmuştum. Half-Light Harbor, İskoçya'nın batı kıyısındaki adalar grubundaki birçok kasaba gibi, genç nesli kalmaya ikna edecek fırsatlar sunabilmek için çaresizce canlanmaya çalışan, ölmekte olan bir topluluktur. Bir Amerikalı olarak, adalarına izinsiz giren bir yabancı olarak görülmekten endişe duyuyordum. Ancak, topluluk konseyi, konukevini modern bir oda ve kahvaltı tesisine dönüştürmek için gerekli planlama izinlerini almamda bana çok yardımcı oldu.

"Ön cephesini açtığımızda" —Quinn, çok küçük pencereleri olan ön cephesini işaret etti—"manzara muhteşem olacak. Bu yerin muhteşem olabileceğini hep düşünmüştümdür." Bakışları sıcak ve güven vericiydi. "Hepimiz seninleyiz Tierney ve bu eski hanımefendiye zamanını ve parasını yatıran birine minnettarız." Evi işaret ederek başını salladı. "Bunu hak ediyor."

Şükran duygusu beni sardı. Bir hafta önce Glenvulin'e kalıcı olarak yerleşmek için geldiğimden beri, heyecan ve panik arasında gidip geliyordum. Ancak, her panikle dolu anımda, bu küçük liman kasabasından biri kararımın memnun olmamı sağladı. Onlar, şimdiye kadar tanıştığım en misafirperver insanlardı

Bazıları huysuz ve açık sözlüydü, ama her zaman dostçaydılar. Yani, neredeyse her zaman. Topluluk konseyinde beni terletmekten hoşlanan ve ada hayatının nasıl işlediğini anlamadığım konusunda pasif-agresif yorumlar yapan bir veya iki üye vardı.

Muhteşem manzarayı ilk kez değil, yine seyrederek, Leth Sholas kıyısındaki küçük adaya dikkatim çekildi. İki adayı bir köprü yolu birbirine bağlıyordu, ancak bu sadece gelgit çekildiğinde mümkündü. Aksi takdirde, küçük ada boğazın ortasında izole ve bağlantısız bir şekilde duruyordu.

"Orası Stör." Quinn küçük kara parçasını işaret etti.

"Orada kimse yaşıyor mu?"

"Sadece sahibi olan adam yaşıyor." Mavi gözlerinin köşelerini kıvrıran çekici bir gülümsemeyle bana baktı. "Onunla yakında tanışacaksın. Ramsay McRae benim iş ortağım. Birlikte bir inşaat şirketimiz var. O bir mühendisti. Ama aynı zamanda marangozlukta da ustadır. Evde yapacağımız bazı özel işler Ramsay'e ait olacak."

"Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum." Merakla başımı eğdim. "Peki, insanlar onun adasına girebiliyor mu?"

Quinn beni süzdü. "Eğer biraz etrafa bakmak isterseniz, eminim sorun olmaz. Sadece, adaya gitmeye karar verirsiniz, güvenli geçiş saatlerini kontrol etmeyi unutmayın."

Geçen yıl, B&B hayallerimi gerçekleştirmek için inşa etmek veya yenilemek için mükemmel bir yer aramak üzere İskoçya'yı dolaşırken, sürücü koltuğunun aracın sağ tarafında olmasına ve yolun sol tarafında sürmeye alışmıştım. Ancak, adanın kıyısındaki ana A yolu araçların geçmesi için yeterince genişken, B yollarının çoğu tek şeritliydi. Geçen yıl İskoçya'da NC 500'ü sürerken zor yoldan öğrendikten sonra, bulabildiğim en küçük SUV'yi satın almaya karar verdim.

Parlak turkuaz rengindeki sevimli Suzuki Ignis'im, Leth Sholas ile Stör'u birbirine bağlayan engebeli geçit yolunda sarsılarak ilerliyordu.

Yolda su vardı, bu da beni biraz tedirgin etti, ama sanırım gelgit hiç tamamen çekilmemişti. Çocukken, ailem sürekli merakımı ve bunun bir gün başımı belaya sokacağını söyleyerek şaka yapardı.

Gelgit zamanları uyarı levhasını geçerken içimi bir acı sardı, çünkü sonuçta, ailemin merakı önce onların başını belaya sokmuştu.

"Hayır." Ellerimi direksiyon simidine sıkıca tuttum. "Bugün oraya gitmeyeceğim. Bugün Stör'a gidip adada dolaşacağım ve huzurlu, yalnız bir piknik yapacağım."

Arka aynaya baktığımda, sahil şeridinin arkamda uzaklaştığını gördüm. Geçit, kasaba dışındaki bir yola bağlanıyordu.

Adaya yaklaştıkça, onun beklediğimden daha büyük olduğunu fark ettim.

Adaya vardığımda, başka bir gelgit zamanı uyarı işareti gördüm. Yüksek gelgitin Stör'u anakaradan sekiz saat boyunca koparabileceğini öğrenince şaşırdım. Ama öğleden sonrasını ve akşamı keşfetmek için vaktim vardı. Güvenli geçiş saatlerine göre, gelgit şu andan itibaren bu gece saat 11'e kadar çekik kalacaktı.

Yol tek şeridi ve kalın ormanın içinden yukarı doğru tırmanıyordu. Acele etmeden, ağaçların arasından Glenvulin'e doğru uzanan manzarayı içime çekiyordum. Adanın etrafındaki yolu takip ederek, çok uzun sürmeden adayı dolaştım. Arazinin üçte birinde kullanılabilir bir yol bile yoktu. Aracımla kat ettiğim mesafe sadece yaklaşık 11 kilometre idi. Adayı geçerken ağaçlar açılmaya başladı. Birkaç mil geçtikten sonra manzara tarlalara ve kayalık araziye dönüştü. Sonunda, karşı tarafta beyaz bir ev gördüm. Ev, sahilde, Leth Sholas'a doğru bakacak şekilde yerleştirilmişti ve kendi rıhtımı vardı. Ramsay McRae, Quinn'in ortağı olduğu için, birlikte çalışacağımız ve onun arazisinde olduğum için kendimi tanıtmanın nezaket gereği olduğuna karar vererek, eve doğru sürdüm.

Ancak önümde hiçbir araç yoktu. SUV'umu park ettim, dışarı çıktım ve adadaki tipik evlere benzeyen eve doğru yürüdüm. Tek katlı, küçük pencereli, beyaz sıvalı bir evdi. Önce kapıyı çaldım.

Tuzlu deniz havasını içime çektim ve saçlarımı okşayan hafif esintinin tadını çıkardım.

Cevap gelmedi, ben de dolambaçlı yollardan dolaşarak pencerelerden birine meraklı bir bakış attım. Gördüğüm kadarıyla, küçük ve rahat bir evdi. Arkada mutfak vardı. Neredeyse depo olarak kullanılıyormuş gibi, çok dağınıktı.

Burası Ramsay McRae'nin evi *değil* miydi?

Evin yanında büyük bir güneş paneli dizisi vardı, bu yüzden elektrik olduğu için belli ki biri kullanıyordu.

Kaşlarımı çatarak, iskelede tekne olmadığını fark ettim. Belki de yeni iş ortağım evde değildi.

Arabama dönüp geldiğim yoldan geri gittim, ancak beyaz ev ile geçit arasındaki yolun ortasında durdum. Arabamı yolun mümkün olduğunca uzağına park ettim ve piknik malzemelerimi ve son zamanlarda takıntılı olduğum romantik romanımı içeren sırt çantamı aldım. Sonra ormanlık sahil şeridinden yürüyerek küçük, çakıllı bir plaja vardım.

Koyun çevresindeki turkuaz renkli suları görünce nefesim kesildi. Manzara muhteşemdi. Çimenli bir tepecik bulup oturdum ve kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim. Buradan İskoçya anakarası daha da yakındı. Hemen, bu manzarayı fotoğraflamak için bir kare çektim. B&B için pazarlama planlarımın bir parçası, yenileme çalışmalarının ilerleyişini sosyal medyada paylaşmaktı. Eski Viktorya döneminden kalma binamın fotoğraf ve videolarını, çevrenin fotoğraflarıyla serpiştirdim. Deneyimleri belgelemeyi pek sevmeyen ve fotoğraf çekmek için anı bozmak yerine anı yaşamayı tercih eden biri olarak, kendime sürekli fotoğraf çekmeyi hatırlatmak zorunda kaldım. Quinn, kendisi ve çalışan erkeklerin videolarını sosyal medyaya yükleme isteğimi kibarca reddetti (o ve bazı erkekler çok yakışıklıydılar) ve ben de bunu saygıyla karşıladım. Bir iç çekerek cep telefonumu kaldırdım ve manzarayı içime çektim.

Ancak bir an için, kendimi dünyadaki tek kişi gibi hissettim.

Tüm stresim ve endişelerim, üzerimde hissettiğim tüm sorumluluklar, birkaç güzel dakika içinde eriyip gitti.

Buraya bu yüzden geldim, diye hatırlattım kendime.

Bu yüzden kıtayı aşip yeniden başlamak için seyahat etmiştim.

Bugün Stør'a gitmem, artan merakımdan kaynaklanıyor olabilir, ama aynı zamanda, tadilat ve iş yönetiminin kaosu günlük hayatımı değiştirmeden önce biraz "kendime zaman ayırma" ihtiyacından da kaynaklanıyordu.

Sırt çantamı açıp, Leth Sholas Bakery & Tearoom'dan aldığım sandviçi çıkardım. Liman boyunca uzanan gökkuşağı renkli binaların içinde şaşırtıcı sayıda işletme vardı. Fırının, yedi yıl önce adaya taşınan Avustralyalı çift Harry ve Bryan Weaver tarafından işletildiğini öğrenmiştim. Sıcakkanlı ve dost canlısıydılar ve kekleri ve sandviçleri, yeni evimde keşfettiğim en sevdiğim şeyler arasındaydı.

Kendimi zorlayarak yavaşlayıp baharatlı salam, pancetta ve Monterey Jack peynirli ciabatta sandviçin tadını çıkardım. Dolu dolu bu gurme sandviçin içinde bir sürü başka şey de vardı ve hepsi de muhteşemdi.

"Aman Tanrım," diye inledim, ağzım doluyken. Bu sandviç, bir partnerle yaşadığım orgazmlardan daha iyiydi (kendi başıma da oldukça harika orgazmlar yaşamıştım, bu yüzden bu ayrımı yapmak gerekiyordu).

Orgazmik atıştırmalıklar - tamam. Huzur ve izolasyon - tamam. Her şey mükemmeldi.

Yaklaşık on beş dakika boyunca.

Onun yaklaştığını bile duymadım.

"Sen sen yoksun er topraklardasın," derin derin, erkek ses arkamda uğursuz bir şekilde homurdandı.

2. Tierney

"Arggggh!" Tepeden atladım, dönerek ve çakıl taşlarına takılarak suya doğru geri çekildim.

Çimlerle kaplı kumulda, üzerimde yükselen devasa, sakallı, potansiyel bir katil duruyordu. Kalbim göğsümde çarparak, davetsiz misafire bakakaldım.

Dudaklarını çevreleyen ve yanaklarını kaplayan gür, tuz-biber sakalı yüzünden yüzünü zar zor seçebiliyordum. Omuzları çok geniş ve lacivert ekose gömleği kalın, kaslı pazılarına gergin bir şekilde yapışmıştı. Uzun, uzun bacakları kirli kot pantolonla kaplıydı, büyük ayakları ise yıpranmış yürüyüş botlarıyla. Kahverengi saçları sakalı kadar dağınıktı. Delici kurt gözleri bana dik dik bakıyordu. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı soluk gri renkteydiler.

Uyarıcı bir hırıltı, dehşete kapılmış bakışlarımı, onun yanında mükemmel bir şekilde oturan muhteşem köpeğe çekti. Alaska Malamute'nin şaşırtıcı mavi gözleri vardı. Beyaz, siyah ve kahverengi kürkü, görünürdeki sahibinden daha bakımlıydı.

"Sessiz ol, Akiva," dedi yabancı gürleyen bir sesle ve köpek sessizleşti.

Yanında duran somurtkan adamı görünce onun doğasından emin olamadım ve bir adım daha geri çekildim.

"Dikkat et, yoksa suya düşersin," dedi adam yumuşak bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim. Akiva da vermeyecek." Köpeğin kafasını okşadı. "Tabii ona aksini söylemezsem." Geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Maalesef, benim adama gelip

ve burada mahsur kalan ilk turist değilsin. Hepiniz özel mülk tabelalarını kasten görmezden geliyorsunuz."

Anladım ve biraz rahatladım. "Sen Ramsay McRae misin?"

Adam kısa bir süre başını salladı. "Sen kimsin?"

"Ben Tierney Silver."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Konuk evini satın alan Amerikalı mısın?"

"Doğru. Biz... Quinn bana birlikte çalışacağımızı söyledi. Değil mi?"

Bu hatırlatma daha çok kendim içindi. Quinn ile iş ortağıysalar, bu yabancının zararsız olduğu kesindi.

Değil mi?

Cevap vermek yerine, kaşlarını çattı ve İngilizleşmiş İskoç aksanıyla sordu: "Okumayı bilmiyor musunuz, Bayan Silver?"

"Özel arazi tabelaları mı? Onları görmedim ve Quinn, adayı gezmemin senin için sorun olmayacağını söyledi. Ne yazık ki bazen merakım beni ele geçiriyor." Genelde insanları etkileyen özür dilerim gülümsememi yaptım.

Görünüşe göre yeti'yi etkilememişti.

"Güvenli geçiş saatlerinden bahsediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onları kontrol ettim. Bu akşam saat 11'e kadar sorun yok."

Onun kurt bakışları manyetik gibiydi. Kendimi onun bakışlarına kapılmış hissettim. Aniden farkına vardım ve onun bakışları altında yanaklarım kızardı. "Zaman çizelgesinin yanlış tarafını okudun. Sen geldiğinde gelgit başlamıştı. Bu akşam saat 11'e kadar burada *kalmak zorundasın*."

Hay aksi.

Omuzlarım çöktü. "Şaka yapıyorsun." O

ise sert bir bakışla karşılık verdi.

Hayatımı kaybetmeme mal olsa bile, dudaklarımın seğirmesini engelleyemedim. "Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum, *şaka yapmıyorsun*."

Bir iç çekerek, topuklarını döndü. "Beni takip et." Ramsay, benim asla taklit edemeyeceğim bir ıslık çaldı ve Akiva güzel gözlerini benden ayırıp sahibini takip etti. Onun arkasından ağızım açık kaldım.

"Seni kastettim," diye omzunun üzerinden seslendi.

Sırt çantamı kaparak, onun peşinden çimlere atladım, neredeyse bir ağaç köküne takılıp düşüyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Stør'da gidebileceğin sadece iki yer var. Beklendiği gibi, ikisi de bana ait."

Onun kaba ve belirsiz cevabına gözlerimi devirdim. "Arabamda bekleyebilirim. Size yük olmak istemem."

"Bu yüzden mi özel mülk tabelalarımı görmezden geldin?" "Sana söyledim, Quinn senin için sorun olmayacağını söyledi."

Bunun üzerine Ramsay, duyamadığım bir şey mırıldandı.

Onun ve muhteşem köpeğinin peşinden ormandan tepeye tırmanırken, arabamın arkasına park edilmiş Defender'ı fark ettim. O şey en az yirmi yaşında olmalıydı.

"Beni takip et," diye tekrar emretti.

Ben cevap veremedim, Ramsay ve köpek arabasına binip geri geri çıkmaya başladılar. Ben orada durmuş onu izlerken, sabırsızca bana arabama binmem için el salladı.

Of, bu çok eğlenceli olacaktı.

Suzuki'me aceleyle binip, Ramsay'in dar yolda etkileyici bir üç noktalı dönüş yaptığını izledim ve sonra ben de aynısını yapmaya çalıştım. Biraz daha uzun sürdü ve sanırım alaşım jantlarımı çizdim.

O beni bekledi ve onun sabırsızlığını, onun çok havalı Defender'ından benim turkuaz renkli küçük SUV'uma kadar hissedebiliyordum.

Onu ölümüne kadar takip edip etmediğimi merak ederken, o rıhtımdaki eve gitmediğinde kendime yarı şaka yarı ciddi bir şekilde bunu söylüyordum. Bizi köprüye doğru sürdü, ama sonra ormanlık alanda gizli bir yola saptı.

Sinirlenmeye başlayarak geri dönmeyi düşündüm ama gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim.

Bu adamla birlikte onun adasında mahsur kalmıştım.

"Eh, İskoçya'da macera yaşamak istemiştin," diye mırıldandım kendi kendime. "Burada korkunç bir şekilde ölmek oldukça maceralı bir şey."

Defender'ın önünde, orman aniden açıldı.

SUV'yi Defender'ın yanında durdurarak, açıklığın ortasında, çoğunlukla huş ağaçları ve birkaç meşe ağacıyla çevrili bir açıklığın ortasında duran ev ve ahıra hayretle baktım.

Çoğunlukla huş ağaçları ve birkaç meşe ağacıyla çevriliydiler. Binaların her iki yanına, sanki küçük huş ağaçlarını ve Ramsay'in evini koruyan muhafızlar gibi iki büyük meşe ağacı dikilmişti.

Yeti'nin adada iki evi vardı.

Ramsay Defender'dan indi, Akiva da onun peşinden. Ben arabamdan inerken bekledi, telefonum olduğu için sırt çantamı da yanımda getirdim. Stör'da sinyal olup olmadığını kontrol etmemiştim. Bu, akıllı ve tedbirli bir kişinin yapacağı bir şey olurdu.

Kahretsın.

Uzun boylu, heybetli İskoç, sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakarken, vücudumdaki her siniri elektriklendiren bir şekilde, karnımda geç kalmış kelekler uçuştı. Birden boğazım çok kurudu.

"Seni tekneyle geri götürürdüm, ama bugün Quinn'in kız kardeşine, küçük adalardan birindeki bir eve mobilya teslim etmesi için ödünç verdim."

Quinn'in kız kardeşi Cammie (Cameron) benimle birlikte konuk evinin iç tasarımında çalışıyordu. "Cammie'yi tanıyorum."

"Evet. Neyse." Evi işaret etti. "Bir süreliğine benimle burada kalacaksın."

Gerçek düşüncesi muhtemelen "*Bir süreliğine ben seninle buradayım*" olduğu düşünülürse, oldukça diplomatik bir davranıştı.

"Özür dilerim. Quinn dedi ki... İzinsiz girdiğim için özür dilerim."

O başını salladı. "*Quinn*. Neyse, böyle şeyler olur. Konsey bana geçide bariyerler kurmam için izin verene kadar, bu durum devam edecek."

"Neden izin vermiyorlar?"

"Ada benim, yol değil." "Doğru."

Akiva verandadaki yerinden havladı. Ramsay

çenesini salladı. "Çay? Kahve?"

"Tabii. Teşekkürler." Onun peşinden gittim. Onunla birkaç dakika geçirdikten sonra, onun bir katil gibi bir havası olmadığını anladım. Ancak, ben hala bir adada, benden iki kat daha iri bir yabancıyla baş başa kalan bir kadındım. Kapana kısılmıştım.

Onun Quinn'in ortağı olduğunu ve Ramsay'in kötü bir şey yapma olasılığının çok düşük olduğunu kendime hatırlattım.

"Güzel Defender," dedim sırtına.

Ramsay omzunun üzerinden bakarak dikkatini benden Suzuki'ne çevirdi. "Evet." Ön kapıyı açmak için döndü ve onun "Seninkini uzaydan bile görebilirsin" diye mırıldandığını duyduğuma eminim.

Kaşlarımı çatarak küçük SUV'uma baktım.

Tamam, biraz abartılıydı. Ama onu sevmiştim. Hatta tırnaklarımı da ona uydurmak için boyamıştım.

Ramsay kapıyı benim için açık tuttu ve onun çarpıcı bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, sanki aklımı okumuş gibi dudakları hafifçe seğirdi. Sanki onu eğlendirmişim gibi.

Teşekkürlerimi mırıldandım, ama o kapıyı kapattığında, ani bir panik göğsümü ve sırt çantamı sımsıkı kavramamı sağladı.

Belki de nefes alışımı duydu, çünkü duvardaki bir şeye uzanırken, "Adadaki sinyal en iyi ihtimalle düzensiz ve evin içinde hiç yok" dedi. Elinde bir tür telsiz gibi bir şey tuttuğunu fark ettim. "Bu bir VHF telsiz cihazı ve Leth Sholas'taki gönüllü cankurtaran servisiyle aynı frekansa bağlanıyor," diye açıkladı, gözlerime bakarak cihazdaki bir düğmeye bastı. "Half-Light, burası McRae. Tamam."

Telsiz cızırdadı ve evin içinde bir kadın sesi duyuldu. "McRae, burası Half-Light. Ben Annie. Stör'da bir sorun mu var? Tamam."

Hâlâ beni şaşırtıcı bakışlarıyla tutan Ramsay, "Yeni konukevi sahibi gelgit saatlerine yakalandı. Onu arayan olursa diye benimle birlikte burada. Bu gece onu güvenli bir şekilde geri götüreceğim. Tamam." diye cevap verdi.

Ne yaptığını anladığımda yanaklarım ısındı.

Ormanın içindeki kulübesinde yabancı bir adamla yalnız kalmaktan duyduğum tedirginliği hissetmişti.

Benim iyiliğim için başka birine nerede olduğumu bildiriyordu.

Gönüllü cankurtaran servisinde çalışan Annie bu etkileşimi tuhaf bulduysa da, bunu belli etmedi. "Anlaşıldı. Misafirinizin keyfini çıkarın. Tamam." Sanki onun beni tamamen rahatsız edici bulacağını biliyormuş gibi sesinde kahkaha yankılandı.

Ramsay sırttı ve ben de omuzlarımı ve sırt çantamı gevşeten rahatlamaya rağmen homurdandım. "Tabii. Tamam." El cihazını bana uzattı ve bir düğmeyi gösterdi. "Leth Sholas ile iletişime geçmek istersen bu düğmeye bas."

"Teşekkürler."

Ahizeyi duvara geri astı ve yanımdan geçip gitti. Akiva heyecanla bacalarının etrafında zıplıyordu ve dolaptan bir kutu köpek maması çıkardığında nedenini anladım. O Malamute'yi beslerken, ben de nihayet çevremdeki ortamı fark ettim.

Kemerli tavanlı geniş bir açık planalandı: mutfak, yemek odası, ofis ve oturma odası. Aydınlatma boldu, ama enerji tasarruflu ampullerin donuk ışığı vardı. Evde başka bir yerde evi aydınlatan başka bir güneş paneli grubu olup olmadığını merak ettim.

Duvarlarda resim, sanat eseri veya fotoğraf yoktu. Büyük deri koltuk takımında minder veya örtü yoktu. Yerde halı yoktu. Televizyon görünmüyordu.

Bir duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan yüksek kitap rafları olmasaydı, burada kimsenin yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. İşlevsel bir evdi.

Kitaplar hariç.

Evin uzunluğu boyunca binlerce kitap rafta dizili olmalıydı.

Yan masalarda ve ofis alanındaki masasında da küçük yığınlar halinde duruyorlardı.

"Okumayı seviyorsun, ha?"

diye homurdandı.

Ona bir göz attım.

"Çay mı, kahve mi, su mu?" diye sordu.

"Kahve. Kremasız, şekersiz. Teşekkürler."

O da başını salladı ve içeceği hazırlamaya başladı. "Peki, kitaplar?"

"Evet."

Sırt çantamı kanepenin yanındaki yere bırakıp iç geçirdim. *Uzun* bir öğleden sonra olacaktı. "Ahırın var mı?" Tekrar denedim.

"Atölye."

"Atölye mi?"

"Evet."

Sinirlenerek dişlerimi sıktım ve sabrımı zorladım. Birkaç dakika geçti. Sonunda, tekrar konuşmaya çalıştım. "Atölye ne için?"

Ramsay odayı geçerek bana kahveyi uzattı. Kendine almamıştı. Ben kahveyi alırken o devam etti: "Adalar ve anakaradaki müşterilerim için özel ahşap işleri yapıyorum."

"Anladım. Quinn, B&B için de böyle işler yapabileceğini söylemişti."

Çenesi ile onayladığını düşündüğüm bir hareketle, benim için özel bir iş yapabileceğini onayladı ve sonra mutfağa giderek Akiva'nın yeni temizlenmiş tabağını kaldırdı.

Artık karnı doymuş olan köpek bana doğru yavaşça yürüdü.

Sahibinin gözleri kadar delici gözlerle bana bakarken gerildim.

"O dost canlısıdır. Köpekleri sevmez misiniz?" Ramsay lavabonun önünden sordu. "Onu geri çağırabilirim."

"Köpekleri severim." Akiva'ya gülümsedim ve boş elimi çekinerek uzattım. "Ve sen çok güzelsin."

Sanki sözlerimi anlamış gibi, büyük köpek parmaklarımı kokladı ve sonra dilini sürerek yaladı. Yüzünü elime sürttü ve ben de kulağının arkasını kaşıdım. "Oh, sen gördüğüm en güzel kızsın. Evet, öylesin. Evet, öylesin. Şu güzel gözlere bak." Kahve fincanını yan sehpaye koydum, böylece dizlerimin üzerine çöküp Akiva'ya tüm dikkatimi verebilecektim.

O, evcil hayvanlarımın üzerine atlayıp kıvrıldı ve dilini yüzümün üzerinde gezdirmeye çalıştı. Ben güldüm ve onun girişimlerinden kaçınmak için çenemi kaldırdım. Onun başının üzerinden baktığımda, Ramsay'in gözleriyle göz göze geldim ve nefesim yine kesildi.

Sakalından dolayı yüzünü pek göremiyordum, ama ağzının yumuşak kıvrımlarını ve o gözleri seçebiliyordum... Hiç böyle gözler görmemiştim. Ayrıca, ekranlardaki çizgi roman kahramanları kadar güzel bir vücuda sahipti.

İçimi bir çekicilik kapladı. "Gerçekten çok güzel," diye mırıldandım.

"Evet, ve bunun farkında." Sesi sevgiyle doluydu. "Genelde yeni insanlara böyle davranmaz."

"Gerçekten mi? Çok dost canlısı görünüyor. Kaç yaşında?"

"Dört. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra yavruyken aldım."

"Büyürken bir Husky köpeğimiz vardı. Adı Odin'di. O benim koruyucumdu. Ama o öldüğünde annem acıyı kaldıramadı, bu yüzden bir daha köpek almadık."

Bir an sessizlik oldu ve sonra dedi ki, "Ailen hakkında duydum. Üzgünüm. Trajik bir kaza."

"Evet," diye mırıldandım, anne babamın ölümünü düşündüğümde her zaman hissettiğim öfkeyi bastırarak.

Boynumda bir karıncalanma hissettim ve Akiva'dan Ramsay'e baktım. Gerginlik, köpeği daha sıkı tutmamı sağladı çünkü Ramsay McRae'nin çatık kaşları, benim garip tepkimi fark ettiğini gösteriyordu.

"Teşekkür ederim," diye çabucak cevap verdim. "Onlar olmadan çok zor oldu." "Geride büyük bir miras bıraktılar."

Gerçekten de öyle. Ama özellikle gurur duydukları bir miras değildi. "Neden onu bırakıp buraya gelip küçük bir pansiyon işletmeye başladınız?" Demek araştırmasını yapmıştı.

Babamın anne ve babasının kurduğu, annemle babamın miras aldığı ve annemle babam helikopter kazasında öldükten sonra benim miras aldığım otel imparatorluğundaki haklarımdan vazgeçme nedenlerim, bir yabancıya açıklamak için çok karmaşıktı. Özellikle de normal soruları zar zor yanıtlayan birine. Bana zor sorular sorması biraz haksızlıktı.

"Bana uyar." Omuz silktim. "Düşünüyordum da..." Ayağa kalktım ve Akiva'nın kulağının arkasını son bir kez kaşıdım. "Madem burada sıkışıp kaldık, belki Cammie ve benim B&B için hazırladığımız mood board'ları sana gösterebilirim? Sen de bazı özel işleri yapacaksın."

İskoç kısa bir baş salladı. "Tabii."

Kanepeye oturdum ve sırt çantamı karıştırarak telefonumu aradım, onu bulmak için çantamdaki eşyaları çıkardım. "Ah-hah." Parmaklarım cep telefonumu kavradı ve onu çıkardı. Ramsay

odanın diğerk ucuna geçip yanımdaki kanepeye oturdu ve ben eşyaları sırt çantama geri koyarken, onun kaşlarını kaldırdığını ve dikkatini bana verdiğini fark ettim.

Kitabıma.

Yanaklarım kızardı. Ama utanacak bir şeyim yoktu, kendime hatırlattım. Kitabı acele etmeden sırt çantama koydum.

"O... üç erkek ve bir kadın mıydı?"

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardım.

"Evet." "Ve... o bir dadı mı? Ve onlar onun komşuları mı?"

Sesindeki boğuk kahkahayı duyunca, tüm ciddiyetimle kanepeye oturdum. "Evet. Adı *Why Choose Romance*." Gözlerinin içine baktım. "Başka sorusu olan var mı?"

Soluk gözleri parladı, ama başını salladı.

Telefonumun ekranına dokunarak, nemli avuç içlerimi umursamadan, Cammie ile birlikte üzerinde çalıştığımız mood board'ları açtım. Okuma tercihlerim hakkında ne düşündüğü umurumda değildi, Bay "Güneşin Altındaki Tüm Edebiyat Klasiklerini Sahip ve Muhtemelen *Virgil'in Eclogues'unu* Eğlence İçin Okuyan".

Yine de beynim, onun benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederek, konudan uzaklaşmak istiyordu. Beni, izinsiz girme eğilimleri ve sapkın aşk romanlarıyla buraya bir hevesle gelen aptal, nepo bir bebek olarak görüyor muydu?

Neden umursuyordum ki? Bu adamı hiç tanı mıyordum. Benden açıkça daha yaşlıydı ve sert, kısa cümleleri ve dağınık görünümüyle kesinlikle benim tipim değildi.

Erkeklerde her zaman klasik bir yakışıklılık ve çekicilik arardım.

O zaman neden cildimin her santimetresi farkındalıkla titriyor gibi hissediyordum?

Ramsay telefonumu görmek için eğildiğinde nefesimi tutmak için kendimi zorladım. Tabii ki, kokusu da muhteşemdi. Duş jeli ya da şampuandan gelen baharatlı, odunsu bir koku (kolonya olamazdı, kolonya seven bir tip gibi gelmemişti) deniz havasıyla karışmıştı. Yüzümü onun kaslı boynuna gömmek için gelen garip ve ani dürtüyle mücadele ettim.

Bu ne tür bir anlık çekim saçmalığıydı?

3. Ramsay

Göründüğü gibi kokuyordu.

Pahalı.

Seksi.

Koltuğumda kıpırdanarak, manikürlü elindeki telefona odaklandım ve aptalca küçük SUV'sinin rengiyle uyumlu mükemmel tırnaklarına kaşlarımı çattım. O tırnaklar, sırtımı tırmalarken muhtemelen harika hissettirirdi. O görüntüyü kafamdan silip, sert bir sesle, "Ellerini kirletmeyeceksen, onları kesmelisin," dedim.

Tierney Silver elindeki cihazdan başını kaldırdı, ela gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Tırnakların."

"Tırnaklarımı kesmek mi?" diye sordu, sanki kafasını kazıtmasını önermişim gibi. "Olmaz. Tırnaklarımı kesmeden de yardım edebilirim." Onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çattı ve telefonuna geri döndü, yetiler ya da benzeri saçma sapan şeyler hakkında mırıldanmaya başladı.

Ekranında kaydırarak, sanırım Cammie ile birlikte hazırladıkları mood board'u ararken, ben de onun profilini inceledim.

Tierney'nin internetteki fotoğrafları ona haksızlık ediyordu.

Fotoğraflarda güzel, bakımlı bir genç kadın olarak görünüyordu ama olağanüstü bir yanı yoktu. Çılgın bir güzellik değildi. Ama dünya seyahatlerim bana öğrettiği bir şey varsa, o da güzelliğin öznel olduğuydu. Bazı insanlar gerçek hayatta fotoğraflarda yansıtılamayan bir çekiciliğe sahiptir. Sizi kendine çeken, tarif edilemez bir şey

, gözlerini ondan ayıramamanı sağlayan bir şey. Bu, onları hayatında tanıştığın en muhteşem insanlar yapıyordu.

Tierney Silver öyle biriydi. Ve ben bunu şımarık mirasçıdan beklemiyordum. Kot pantolon, Henley tişört, yürüyüş botları ve at kuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçlarıyla bile muhteşem görünüyordu. Siyah plastik çöp torbasının içinde bile güzel görünecek kadınlardan biriydi.

Yakından baktığımda burnunda ve yanaklarında birkaç çil olduğunu görebiliyordum. Dolgun üst dudağının köşesinde daha büyük bir çil vardı. O, mood board hakkında kendi kendine mırıldanırken ben o çile bakıyordum.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Gözlerimi ondan ayırdım, adadaki genç delikanlılar gibi hayran hayran bakarak kendime kızdım. Hepsi Amerikan otel mirasçısı için aptalca cıvıldıyorlardı.

Adadaki kadınlarla yatmamak gibi bir kuralım olmasa bile, Tierney Silver'a dokunmazdım. Şımarık, zengin, şımartılmış yirmi yedi yaşındaki kadınlar beni pek etkilemezdi. En azından genellikle. Ama onun daha fazlası olduğu açıktı. Önceki kariyerim bana, insanların dünyaya sunduklarının ötesini görmeyi öğretmişti.

Tierney'nin ela gözlerinde karanlık bir keder vardı.

Ve sırlar.

Sırlar konusunda bir kan köpeğiydim. Onları kilometrelerce öteden koklayabilirdim. Bir zamanlar sırları ortaya çıkarmak benim işimdi. Ama bu... o...

Bu benim işim değil, diye kendime hatırlattım.

"Aha!" Tierney telefonu yüzüme doğru tuttu. "Yemek odası için düşündüğümüz şey bu." Mood board'u kaydırdı. Geleneksel Viktorya dönemi sahil tasarımına çağdaş bir dokunuş getirilmesini görmek hoş bir sürpriz oldu. Onun, B&B'yi, vazgeçtiği imparatorluktaki bazı oteller gibi çok soğuk, çok modern bir konukevine dönüştüreceğini düşünmüştüm.

Ve kim milyarlarca dolarlık bir otel zincirinin haklarından vazgeçer ki?

En azından önümüzdeki altı ay boyunca çalışacağım yer olduğu için B&B'ye odaklanmaya çalıştım. "Bu buraya yakışmamış." Antika Galler şifonyerinin resmine dokundum.

"Doğru." Bana baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi çok tatlıydı. Gerçekten olmaması gereken yerlerde hissettim.

Tamam, evet, bu bir sorundu.

"Bunu ekledim çünkü büyükannem de buna benzer bir tane vardı ve bu fikri yemek odasına modern bir dokunuşla dahil etmek istiyorum. Şu ana kadar, bu tasarıma uygun bir mobilya bulamadım." Omuz silkti. "Aramaya devam edeceğim." Telefonuna geri dönerek ekrana birkaç kez dokundu. "Bu, ranzalı odalardan biri ve üç ranza özel olarak yapılmış bir tasarım gördüm, ikisi altta, biri üstte, ters yönde, şöyle. Böyle bir şey yapabilir misiniz? Daha küçük bir odanın kapasitesini artırmak için harika bir yol olur."

Bana gösterdiği fotoğrafı inceledim ve ona yaklaştım. Akıllıca bir tasarımdı. "Evet, bunu yapabilirim."

Bana dönüp baktı, ne kadar yakın olduğumuzu fark edince gözleri hafifçe büyüdü. Yanaklarındaki hafif kızarıklık ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif nefes alışışı, benim yakınlığımdan etkilendiğini gösteriyordu. Göz bebekleri büyüdü.

Demek şımarık prenses de benden etkilenmişti. Evet, bu bir sorundu.

Çok genç. Çok tatlı. Çok fazla müşterim.

En iyi yolun birbirimizin farkında olduğumuzu görmezden gelmek olduğuna karar vererek, istemeden daha sert bir sesle "Ne?" diye sordum.

Tierney yutkundu ve başka yere baktı. "Uh, atölyeni görebilir miyim?"

"İyi olup olmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?" Şimdi, bu neden niyetimden daha müstehcen geldi?

"Öyle bir şey."

Bir dakika sonra, açıklığı geçerek ahırına doğru yürüyorduk. "Bir yerlerde güneş panellerin var mı?" diye sordu arkadaşım. "Evet. Ağaçların ötesinde, sürekli ışık alan bir yerde."

"Su tesisatın var mı?"

Onun merakı sevimliydi ama aynı zamanda can sıkıcıydı çünkü başka neler merak edeceğini merak ediyordum. "Evet."

Glenvulin'in kanalizasyon hattına bağlanmak için normal bir insanın harcayacağından daha fazla masraf yaptı."

"Oh, ben hiç düşünmeden harcardım." Bana dostça bir gülümseme attı. Gerçekten gördüğüm en tatlı gülümsemeydi. "Bir keresinde Filipinler'de bir adada bazı arkadaşlarımla kalmıştım. Çok güzeldi. Muhteşemdi. Ama su tesisatı yoktu. Kiraladığımız evin sahipleri kompost tuvalet kullanıyordu. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Ama hoş değil. Tuvaletler düzgün bakım yapılmadığı için üçümüz gıda zehirlenmesi geçirdik. Kokulu türden. Bu kompost tuvaletler o bokla başa çıkacak donanıma sahip değildi. Kelimenin tam anlamıyla."

Onu atölyeme alırken eğlenerek homurdandım. İçeri girdiğimizde, ahşabın topraksı kokusu burnuma rahatlatıcı ve tanıdık bir şekilde çarptı.

"Ve ben sana dışkıdan bahsediyorum," diye mırıldandı, yanakları hafifçe kızardı. "Harika gidiyorum. Adanda sıkışıp kaldım. Sana rahatsızlık veriyorum. Ve şimdi de iğrenç vücut fonksiyonlarından bahsediyorum."

"Herkes sıçar." Omuz silktim ve ışıkları açmak için yanından geçtim. "Kral bile."

Tierney güldü ve bu ses, nedense, annemin oturma odasını girişten ayıran kemerli kapıya astığı küçük gümüş çanları hatırlattı bana. Her Noel'de oraya asardı. Tierney'nin soyadını düşününce, onun kahkahasının sesi çok yakışıyordu. "Bence bu küfür."

"Sadece beni duyarsa." Ampullerin ısınması ve odayı aydınlatması için bir saniye bekledim.

"Belki de duydu. O bir kral." Gözleri atölyede dolaştı ve şu anda üzerinde çalıştığım parçaya takıldı. Skye Adası'ndaki bir müşteri, büyükannesinin eski sandalyesinin fotoğrafına göre bir sallanan sandalye yapmam için bana sipariş vermişti.

"Bu muhteşem." Tierney ona doğru büyük adımlarla yürüdü, eli yan panellerdeki oymaların üzerinde durdu. "Sen sadece bir marangoz değilsin. Sen bir sanatçısın."

Onun coşkulu iltifatından rahatsız olarak, son birkaç haftadır diğer projelerimin arasında üzerinde çalıştığım sandalyeye baktım. "Sadece müşterimin bana verdiği fotoğrafı kopyalıyorum."

"Harika olmuş. Ayrıca burası da harika *kokuyor*."

Öyleydi. En azından bana öyle geliyordu. Dumanlı bir kokusu olan çok sayıda sert ağaçla çalışıyordum. Bu kokuda sakinleştirici bir şey vardı. Ahşaptan eşyalar yaparken kendimi her zaman rahatlamış hissediyordum.

Büyük ahır, yarı bitmiş işlerle doluydu: Erin Mull'un adadan sipariş ettiği yemek masası, Skye'daki bir eve mükemmel uyacak kitap rafları, anakaradaki Cammie'nin müşterisi için canlı kenarlı ahşap sehpa. Ama aletlerim titizlikle düzenlenmişti: gönyeler, masa testeresi, testereler, keskiler, sabitleme aletleri, kelepçeler, zımparalar, fırçalar. Akiva dışında, bu atölye benim bebeğimdi.

"Seni marangozluğa yönlendiren ne oldu?"

Çok küçük bir adada yaşamak, insanların komşuları hakkında doğal olarak duydukları merakı bana hazırlamıştı. Eskiden bu sorular beni rahatsız ederdi, sanki çok küçük botları giymiş gibi. Artık geçmişimin ayrıntılarını kolaylıkla geçiştiriyordum. "Ordu sayesinde mühendislik ve inşaat mühendisliği diplomaları aldım. Bu süreçte bazı beceriler edindim. Ağaç işçiliği bir nevi hobim oldu."

"Bir hobi." O, benim odamda rahatça dolaşarak, ekipmanlarımı ve farklı düzeylerde onarım ve cilalama aşamalarında olan mobilyaları inceledi. Canlı kenarlı sehpa durdu ve elini üzerinde gezdirdi. "Güzel. Harika bir hobi. Ben Ikea'dan aldığım parçaları zar zor bir araya getirebiliyorum." Ses tonu, kendini küçümsemekten öte, aşağılayıcı bir hal almıştı. Bana bir bakış attı. "Ama ben iki yüz metreden bir hedefi vurabilirim. Belki de askere gitmeliydim. Yararlı bir şey yapmalıydım."

Beni şaşırtan pek fazla insan olmazdı. Ama bu beni şaşırttı. "Atış yapmayı nasıl öğrendin?"

"Babamdan." Tierney döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunun koruyucu, savunmacı bir hareket olduğunu fark etmediğini biliyordum. "Her iki cumartesi bir beni kulübündeki açık hava atış poligonuna götürürdü."

"O zaman silahları seviyor musun?"

"Hayır. Ama babamla vakit geçirmeyi severdim. Ve bu konuda da oldukça iyiydim. Silahları sever misin?"

Sorum yargılayıcıymış gibi, onun sorusundaki tavrına gülümsememeye çalıştım. Öyle değildi. "Kullanışlıdırlar."

Gözlerimiz bir saniye fazla uzun süre birbirine kilitlendi, bu farkındalık tenimi ürpertti. Dikkatini ağızma verirken kolları göğsünden indi. Ne kadar çok şey ifşa ettiğini fark ettiğinden bile emin değildim.

Kahretsin.

"Ne kadar süre ordudaydın? Hangi bölümde? Donanma mı, kara kuvvetleri mi?"

"Kraliyet Deniz Piyadeleri." *Konu değişikliği.* "Aslında bazı işleri bitirmem gerekiyor. Eve dönsen olur mu? Bir süre kendini oylar mısın?" Kaba bir davranıştı, ama sarışın ve onun sayısız sorusundan biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

Yanakları kızardı ve hızla başını salladı. "Tabii ki."

"Birazdan gelirim," dedim, suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Acele etme." Manikürlü parmaklarını bana doğru salladı, arkasına bakmadan ahır kapısından çıktı.

Birkaç saniye sonra, evimin ön kapısının kapandığını ve Akiva'nın içeriden hoş geldin havlamasını duydum. Benden başka kimseyi sevmeyen köpeğim, Tierney Silver'ı sevmiştir.

Nefesimi verip, kesmeyi düşündüğüm sakalımı elime aldım. "Eh... siktir."

4. Tierney

Biraz sinsi davranarak, evin geri kalanını hızlıca ve meraklı bir şekilde inceledim. Mutfağın yanındaki koridorda iki oda keşfettim. Biri yatak odasıydı ve komodinin üzerinde bir kitap, karşısındaki dolapta bir televizyon vardı, bu yüzden Ramsay'in odası olduğunu tahmin ettim. Diğer oda pahalı spor aletleriyle doluydu ve adamın etkileyici fiziğinden anlaşıldığı kadarıyla, bu aletleri her gün kullanıyordu.

En uzak duvara yaslanmış bir dizi gayda da dikkatimi çekti ve Ramsay'in çaldığını merak ettim.

Gaydayı her zaman sevmişimdir, ama sesine dayanamayan arkadaşlarım da vardı. Çocukken, ailem her yaz beni büyükannemi ziyaret etmek için İskoçya'ya götürürdü. Annem Edinburgh'da doğmuş ve İskoçya'da büyümüş, sonra üniversiteye gitmek için Amerika'ya gitmişti. Mezun olduktan sonra bir iş bulmuş ve Amerika'da kalmıştı.

Bir yaz, babam Edinburgh Kalesi'nin meydanında düzenlenen Royal Edinburgh Military Tattoo etkinliği için bilet almıştı. Askeri bando, dünyanın dört bir yanından gelen diğer sanatçılarla birlikte çalışıyordu. Müzisyenleri görmeden önce askeri bando davullarının sesini ve ardından gayda seslerini duyduğumu hatırlıyorum. Ses göğsümde yankılandı ve kollarımda ve omurgamda tüylerim diken diken oldu.

Bu ses beni büyülemişti.

Annem acı dolu bir ifadeyle oturmuştu. O bagpipes'tan nefret ediyordu. Ben bunu anlamıyordum. Neden benim duyduğumu duyamadığını anlamıyordum. Onlarda çok hüzünlü ve akılda kalıcı bir şey vardı, ama aynı zamanda zafer dolu ve dirençliydi. Bir müzik aleti için garip bir ikilemdi.

Ramsay gayda çalıyorsa... birincisi, onu zaten düşündüğümünden daha çekici yapıyordu; ikincisi, onun çaldığını duymak istiyordum.

O tam bir gizemdi. Uzun boylu, kaslı, yetenekli, ahşap işçiliği yapan, kitap okuyan, seksi bir İskoç gizemli münzevi.

Parmağında yüzük yoktu. Akiva dışında bir kadın, erkek veya herhangi bir arkadaşının izi yoktu.

Tabii bu, bekar olduğu anlamına gelmezdi.

Adada bir kız arkadaşı veya erkek arkadaşı olabilirdi.

Umurumda olması gerekmiyordu.

Adamın bir partneri olsa bile, açıkça bekardı.

Ve daha önce beni reddettiği tavrından, beni sinir bozucu bulduğundan oldukça emindim.

Saat altı civarında, romantik kitabımın dörtte üçünü okumuştum, ki bu kitap benim şu anki durumumda okumak için fazla ateşliydi. İhtiyacım olan son şey, seksi yeti ile bir adada mahsur kalmışken tahrik olmak değildi.

Önce verandada ayak seslerini duydum, bu yüzden kitabımı indirip onun eve girmesini izledim.

Kendimi evimde hissettiğim bir ev.

Bacaklarımı onun koltuğuna uzatmıştım ve Akiva kucağımda uyuyordu. Ramsay içeri girdiğinde gözlerimiz buluştu. Köpeğini aldı. Akiva'nın vücudundaki gerginliği hissettim, sanki sahibine merhaba demek için benim rahat kucağıma terk etmeye değer mi diye karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Bu kadar kolay terk edildin," diye mırıldandı Ramsay, solgun, güzel gözlerinde eğlenceyle. "Bunu unutmayacağım."

Sanki anlarmış gibi, Akiva aniden benden ve koltuktan atladı, babasını selamlamak için aceleyle koştu.

Babası çömeldi, kulaklarının arkasını kaşıyarak sevgi dolu sözler mırıldandı.

Onun bu şefkatli yanını izlerken karnımda bir heyecan dalgası hissettim.

O.

Aslında, Ramsay hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşünürsek, bu çekicilik seviyesi gerçekten gülünçtü.

"Gayda çalar mısın?" diye patladım.

"Gayda çalar mısın?" diye patladım.

Ramsay bana döndü, keskin bakışları hala şaşırtıcıydı, nefesimi kesmişti. Yavaşça, Akiva'yı okşamaktan vazgeçti. "Gözetliyor muydun, Silver?"

Yanaklarım kızardı çünkü öyleydim. Ayrıca soyadımın takma ad olarak kullanılmasına da kızmış olabilirdim. "Orada duruyorlar." Odanın diğer tarafını işaret ettim, bagetlerin orada olduğunu biliyordum.

"Evet, çalarım."

"Nerede? Ne zaman?" Kanepeden kalkıp onu mutfığa kadar takip ettim. O buzdolabını açarken aramızda mutfak adasını bırakarak durdum.

"Gaiter bandosu. Quinn de içinde."

Bu, Ramsay'in çaldığını izleyip dinleyebileceğim anlamına geliyordu. "Yerel olarak mı çalışıyorsun?"

"Bazen. Bazen anakaradaki etkinliklerde. Neden sordun?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Boru sesini seviyorum. Annem İskoç'tu ve her yaz Edinburgh'da yaşayan büyükannemi ziyaret ederdik. İlk Tattoo'dan sonra, büyükannemi her ziyaret ettiğimizde babamın beni oraya götürmesini sağladım."

"Görünüşe göre kanında İskoçya var. Hem de birden fazla şekilde."

"Evet."

"Akşam yemeği?" diye sordu aniden.

Cevap olarak, midem onaylayarak guruladı. "Tabii.

Teşekkürler. Misafirperverliğin için çok teşekkür ederim." O da yanıt olarak homurdandı.

Otuz dakika sonra, Ramsay'in yemek masasında karşısına oturmuş, onun hazırladığı basit makarna yemeğini yiyordum. Bu yemek, bir mutfak şaheseri olmaktan uzaktı. Artık onun beni sinir bozucu bulduğundan emin olduğum için, kendimi rahatsız hissettim ve sorularımı kendime saklamam gerektiğini hatırladım.

İlginçti çünkü büyürken, oldukça kendine güvenen bir insan olmuştum. En son kendimi utangaç hissettiğimi hatırladığım zaman on üç yaşındaydım. Bir erkek beni ilk kez öptüğünde, bu konuda iyi olup olmadığımı merak etmiştim.

Sade makarnadan bir lokma almıştım ki Ramsay'in dikkatini üzerimde hissettim.

Başımı kaldırdığımda, Ramsay'in yüzümü incelediğini gördüm. "Ne var?"

"Sessizsin."

"Öyle mi? Beni, sessizliğin benim normal halim olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyor musun?"

"Daha önceki etkileşimimiz aksini gösteriyor."

Kaşlarımı çattım.

"Senin fazla konuşkan olduğunu söylemiyorum, Silver. Sadece... eskisine göre daha az konuşkan oldun."

Silver. Neden beni soyadımla çağırması bu kadar seksi geliyordu?

"Zaten sana yük oluyorum. Leth Sholas'a güvenli bir şekilde geri dönmeden önce, mümkün olduğunca yoluna çıkmamaya çalışıyorum."

Ondan sonra bir süre sessizce yemek yedik ve Ramsay'in yanıt vermemesi ya da benim rahatsız edici olduğumu ya da yolundan çekilmem gerektiğini reddetmesi beni incitmesin diye uğraştım.

"Peki... gerçekten burada kalıcı olarak yaşamayı mı planlıyorsun?" Ramsay birdenbire sordu. "B&B faaliyete geçtikten sonra taşınmayı planlamıyor musun? Başka birine yönetmesini bırakacak mısın?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden? İnsanlar öyle mi düşünüyor?"

Omuz silkti. "Sanırım adada yaşamın nasıl olduğunu bilmediğini düşünüyoruz. Her türlü konfora sahip olmuş biri için zor olacaktır."

Sinirlenerek kızardım. "*Sen* buna alıştın. Sen doğuştan adalı değilsin."

"Hayır. Ama ben ordudaydım. Rahatlık olmayan hayatı bilirim."

Öfke, sinirimi bastırdı. Demek sorunu buydu, ha? Beni çözdüğünü sanıyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Glenvulin'deki bir binada giyinip süslenen şımarık zengin kız. Sıkılıp eski hayatıma geri döneceğimi düşünüyordu.

Peki, son dakika haberi.

O hayat artık yoktu.

"Her gün kalkıp, anne babamın öldüğü bir dünyada yaşayabiliyorsam, tasarımcı mağazaları ve lüks restoranlar olmadan da yaşayabilirim." Ona siktirip gitmesini söylemeden önce, ağzıma bir çatal dolusu makarna attım.

Aramızda gergin bir sessizlik hakim oldu.

"Seni aşağılamak istemedim," dedi Ramsay sonunda.

"Öyle mi?" Başımı eğdim ve ona mutsuz bir şekilde sırtıttım. "Yoksa hakaretin farkına varmayacağımı mı düşündün?"

Gözlerinde bir şey parladı. "Haklısın." Beni bir saniye fazla uzun süre inceledi, bu da nefes almamı zorlaştırdı. Bu adamın nesi vardı böyle? Ona kızgın olmama rağmen, kendimi ateşli ve rahatsız hissediyordum. "Kitabını bitirdin mi?"

Bu soru karşısında şaşırdım ve cevap vermek için bir saniye bekledim. "Neredeyse."

"Komşularının hepsinden hoşlandı mı?"

Soruyu sorarkenki ciddiyetine bakınca, gülmekten kendimi alamadım.

Ramsay bana hızlıca bir gülümseme attı ve nefesim yine kesildi.

Onun o sakallı yüzünde değil, sakalsız yüzünde de öyle gülümsemediğini görmek istedim. Gözlerinin kenarları en seksi şekilde kırışıyordu.

"Evet," diye cevap verdim, dudaklarım eğlenceye karşı gergin bir şekilde. "O üç komşusunu da çok sevdi ve onlar da onu çok sevdi. Şu anda kitapta tipik pislikler gibi davranıyorlar, ama önümüzdeki birkaç bölümde bolca yalvaracaklarını tahmin ediyorum."

"Yalvaracaklar mı?" İnanamayan bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Evet, çok seksi. İyi bir yalvarışa bayılırım." Onun şaşkınlığına gülümseyerek arkamdaki kitaplarını işaret ettim. "Oldukça geniş bir kütüphanen var. Ama sanırım o raflarda *Why Choose Romance* romanları yok."

"Hayır, yok." Başını salladı ve beni geçip kitaplara baktı. "Onları miras aldım."

"Hepsini okudun mu?"

"Hepsini değil. Ama bir kısmını okudum."

"Kaç yaşındasın?" Bu soru, durduramadan ağızımdan çıkıverdi. Yüzüm kızardı.

Ramsay kaşlarını kaldırdı. "Sence kaç yaşındayım?"

Ses tonundaki alaycı tavrı duyunca, biraz rahatladım. "Otuzlu yaşların ortasında mı?"

"Kırk."

Bu beni şaşırttı. Benden büyük olduğunu biliyordum, ama on üç yaş büyük olduğunu bilmiyordum.

Genelde yaşlı erkeklerden hoşlanmazdım.

Ama şimdi nedenini bilmiyordum, çünkü bu adam hayatımda tanıştığım en erkeksi erkekti.

"Yirmi yedi yaşındayım," diye cevap verdim, bir şeyler söylemek için, yoksa onu ne kadar seksi bulduğumu ağızımdan kaırırdım.

"Biliyorum." Bir lokma daha makarna ığnedi ve sandalyesinin yanında oturan Akiva'ya baktı, gözleri yalvarırcasına yuvarlaktı. "Hayır, tatlım. Daha sonra bir şeyler alacaksın."

Köpeğine *tatlım* diyordu. Bu adam beni öldürmeye çalışıyordu.

"En sevdiğin kitap hangisi?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

Ramsay son bir büyük lokma aldı, gözlerime bakmadan ığnedi ve ayağına kalktı. Sonunda "Bilmiyorum" dedi. Tabağını lavaboya attı. "Bitirdiğinde tabağını buraya koy. Bana ihtiyacın olursa atölyemde olacağım. Seni götürmek için saat on birde geri döneceğim."

Adam, onun ani ayrılışına şaşkınlıkla bakarken, ben daha şaşkınlığımı atlatamadan gitmişti.

Akiva'ya baktım, o da bana bekleyişle bakıyordu. "O her zaman insan versiyonu bir kamçı gibi miydi?"

Akiva'nın bana acıyarak burnunu salladığını yemin edebilirim.

Elbette, Ramsay akşamın geri kalanında uzak durdu.

Sıkıldığım için bulaşıkları yıkayıp kuruladım. Ayrıca Akiva'nın akşam yemeğini sormak için dışarı çıktım ve Ramsay, sallanan sandalyesinden başını kaldırmadan bana beslenme talimatlarını verdi.

Gecenin geri kalanında Akiva ve ben kanepede tembellik ettik. Kitabımı bitirdim (iyi *bir* yalvarma sahnesi *vardı*) ve sonra gözlerim bulanıklaşana kadar solitaire oynayarak telefonumun şarjını bitirdim. Telefonuma göre bir ağ olduğu için internete bağlanmaya çalıştım. Ancak ağ özeldi, bu yüzden şifre olmadan bağlanamadım. Evi baştan aşağı aradım ama yönlendirici bulamadım, bu yüzden telefonumun Leth Sholas'ın ağını yakaladığını varsaymak zorunda kaldım.

Ramsay'ın internet olmadan burada nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Adadaki bağlantı çok güçlü değildi, ama iş görüyordu. Burada, Stör'da ise hiçbir şey yoktu. İnsanlar Ramsay ile nasıl iletişim kuruyordu? Bu kadar ulaşılmazken müşterileriyle nasıl çalışıyordu? VHF telsiz dışında, adamın adasından insanlarla iletişim kurmanın başka bir yolu yoktu.

Elbette ona bunu sormak istedim, ama akşam yemeğinden sonra öylece çekip gitmesi hala canımı sıkıyordu. Gizemli bir adam olmakla, sadece pislik olmak arasında fark vardır.

Saat 10:50'de sırt çantamı hazırlamıştım ve Akiva'ya veda öpücüğü vermiştim. Verandaya çıktım, araba anahtarlarını hazırladım ve durdum, Ramsay'e gittiğimi söylemeyi düşündüm. Kaba davranmasına rağmen, beni evinde kalmama izin vermiş ve bana yemek vermişti. O kadar da kötü biri değildi.

İç çekerek, aydınlatılmış verandadan ahıra doğru ilerledim ve uzun boylu İskoç adam atölyesinden çıktığında irkildim. Bana doğru uzun adımlarla yaklaştı. "Hazır mısın?"

"Evet, sana gideceğimi söyleyecektim." "Seni takip edeceğim."

"Gerçekten, gerek yok. Yeterince yardım ettin."

"Seni takip edeceğim," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, verandada yanımdan geçerek. Onun topraksı, misk kokusu göğsümde garip bir çarpıntıya neden oldu. "Sadece anahtarlarımı alayım."

İnatçı yeti.

Karanlıkta gözlerimi kocaman açarak arabama doğru yürüdüm. Arabaya binmişken Ramsay tekrar ortaya çıktı, Akiva da hemen arkasındaydı. Kolaylıkla Defender'ına atladılar ve ben de üç noktali dönüş yaparak ormandan ilk çıkan kişi oldum. Karanlıkta nereye dönmem gerektiğini hatırlamak bir saniye sürdü ama neyse ki doğru seçimi yaptım. Ramsay'in beni zaten işe yaramaz bir nepo bebeği olarak gördüğünü hissediyordum (ve şimdi kasabanın da öyle düşündüğünden endişeleniyordum), yön bulma konusunda da yeteneksiz olduğumu düşünmesini istemedim.

Ramsay hemen arkamda kalmıştı, farları aslında biraz parlıyordu. Ama ben köprüye ulaşmayı başardım. Hala biraz su vardı ama köprüye çıkmamı engelleyecek kadar değildi.

Ramsay'in beni takip ettiğini görünce kaşlarımı çattım.

Nereye gidiyordu bu adam?

Leth Sholas bu saatte sessizdi. Işıklı tek ticari bina, ana liman yolunun sonundaki gönüllü cankurtaran servisi binasıydı. Liman önündeki park yeri, turistler için ayrılmış park yerleri dışında yoktu, bu yüzden Half-Light Limanı'na bakan apartman bloğunun arkasına çıkan bir yan sokağa girdim. Yerel meclis üyesi ve mülk sahibi Aodhan MacDuff'tan bir misafir dairesi kiraliyordum. Glenvulin'de epeyce kiralık mülkü vardı.

Apartmanın arkasında park yeri daracık bir alandı, ama benim yerim boştu. Ramsay'in farlarının ışığı beni telaşlandırsa da, Suzuki'yi döndürdüm ve geri geri park yerine girdim. Ramsay'in Defender'ı park yerinin girişinde duruyordu.

Hmm.

Araçtan inip sırt çantamı aldım ve ona el sallayarak küçük otoparkı geçip arka girişe doğru koştum. Anahtarımınla uğraşırken kapıyı açar açmaz farlar söndü ve Ramsay'in geri geri çıktığını gördüm. Aniden durdu ama farlarının parlamasından onu göremedim.

Anladım.

Ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar gitmeyecekti. Huh.

Binaya koştum ve arkamdan kapıyı kilitledim.

Bir gizem.

Adam, 180 cm'den fazla boyu ve çekici erkekliğıyle gizemli biriydi.

Evet, pisliğıin tekiydi.

Ama bir yandan da değildi.

O gece, yatakta uyumaya çalışırken Ramsay McRae düşüncelerimi meşgul ediyordu. On yedi yaşımdan beri bir erkeğe bu kadar hayran olmamıştım.

Aman Tanrım.

Utançtan alnıma elimi vurdum. *Aşık* olmuştum.

Kız gibi, aptalca bir aşktı.

"ldr beni," diye inledim, yanıma dönüp üzerime battaniyeyi sıkıca çektim.

5. Tierney

Bir hafta sonra, sabahın ilk kahvesini elimde, telefonumu açtım ve Perri'den yeni bir mesaj geldi.

Kalbim hızla çarptı ve mesajı tıkladım.

Sonunda Adila'nın izini buldum. Bugün Sidney'e uçuyor. İrtibat kurarsam sana haber veririm.

Hızla bir cevap yazdım.

Tamam. Lütfen dikkatli ol.

Ayağa kalktım ve dairenin oturma odasındaki pencereye doğru yürüdüm. Pencereden liman manzarası görünüyordu, ama misafirlerimin B&B'den göreceği yüksek manzara gibi değildi. Zihnimi savaşıma karar verdiğim haçlı seferine yönelttiğimde her zamanki gibi midem bulandı.

Telefonum çaldı ve beni melankoliden çıkardı. Cameron:

Hala saat 10'da buluşuyor muyuz?

Tek elimle hızlıca yazdım.

Tabii ki. Görüşürüz.

O mesaj dizisinin altında Hugh'dan gelen açılmamış bir mesaj vardı. Son birkaç gündür olduğu gibi onu da görmezden geldim. Ancak Londra'dan gelen yeni bir mesaj gördüğümde, üzerine dokundum:

Londra'yı özlemeye degecek kadar İskoçya güzel mi?

Onun kelime oyununa gülümsedim. London Wetherspoon, dokuzuncu sınıftan beri en iyi arkadaşımı. İkimiz de *Gossip Girl*'de tasvir edildiği kadar acımasız olmayan özel bir New York lisesine gidiyorduk, ama gerçek otel odalarında yaşayan, çılgın partiler veren ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir ayrıcalık dünyasında yaşayan çocuklar tanıyorduk. London'ın anne babası en iyi cerraplardı ve o onları neredeyse hiç görmüyordu. En iyi ihtimalle ihmalkârdılar, en kötü ihtimalle ise duygusal olarak istismarcıydılar. Benim anne babam sevgi dolu ve ilgililerdi ve annem, servetimiz yüzünden çılgın bir gösterişli hayata kapılmamam konusunda çok katıydı.

Kendi ayrıcalıklı yetiştirilmesine rağmen, London asla kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmadı veya daha azına sahip olanlara üstünlük taslamadı. Ebeveynleri yanında olan ve ona değer verenleri kıskanırdı. Ebeveynleri sadece London'ın notları yeterince yüksek olmadığında ona değer verirdi. Tıp fakültesine gitmeyi reddettiğinde ona değer vermeyi tamamen bıraktılar ve o da güven fonunu kullanarak aşçılık okuluna gitti. London şimdi Manhattan'daki bir restoranda sous şef olarak çalışıyor ve uzun saatler çalışıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, o hala Nick ile çıkıyordu. Nick bizim okula gitmişti ama bizden birkaç sınıf üstteydi. Onu yakışıklı, popüler ve zorba biri olarak hatırlıyordum. London, o zamandan beri olgunlaştığına söz verdi, ama ben şüpheliydim. Nick başarılı bir borsa simsarıydı ve en iyi arkadaşım için uygun olmadığını düşünüyordum. London'ın işini bırakmasını istiyordu ve bu, aralarında bir anlaşmazlık konusu haline gelmişti. Nick, London'ın onun için kariyerinden vazgeçeceğini düşünüyorsa, onu gerçekten tanımadığını düşündüm. Ancak London, aralarındaki farklılıklara rağmen ona aşık gibiydi.

Buna asla değmez. Ama London İskoçya'ya gelebilir.

Cevap almak için henüz çok erkendi. Başka bir şeyle dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Meşgul olmak. İhtiyacım olan buydu. Geçen hafta, Cameron'la birlikte anakaradaki ve adalardaki antika dükkanlarını gezerek B&B için uygun parçalar ararken, zamanımın geri kalanını gezerek geçirdim. Ramsay'i düşünmemeye cesurca çalıştım.

Dün onu küçük teknesini limana getirirken gördüm, arkasında üzerinde çalıştığı sallanan sandalye vardı. Belli ki sandalyeyi bitirmiş ve Cammie'ye getiriyordu. Ramsay beni görmedi ve ben de o görmeden aceleyle uzaklaştım.

Cammie bana Stòr'da mahsur kalmamla ilgili soru sordu. Görünüşe göre, gönüllü cankurtaran servisinde çalışan Annie herkese anlatmış. Ben de önemsiz bir şey gibi omuz silktim ve konuyu değiştirdim.

Sevgili köpeğini bir yabancıyla yalnız bırakıp onunla konuşmak yerine, o yabancıya büyük bir hayranlık duyduğumu herkesin bilmesinin bir anlamı yoktu.

Son kahvemi içip, anahtarlarımı ve çantamı aldım, ihtiyacım olan her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için daireye bir göz attım. Küçük, tek yatak odalı, açık plan oturma odası ve mutfaklı olan bir daireydi. Limanın güzel manzarasına sahipti, ancak pencereler bu manzarayı tam olarak değerlendirebilecek kadar büyük değildi. Aodhan genellikle daireyi tatil amaçlı kiraliyordu ve uzun süreli kalmak için tasarlanmamıştı. Ama B&B hazır olana kadar idare ederdi. Benim kalıcı olarak yaşayacağım bir malikane süiti tasarlıyorduk.

Merdivenlerden aşağı koştum, binanın ön kapısından çıktım ve neredeyse bir grup turiste çarpıyordum. Özür dileyerek, hayat dolu liman yolunda ilerledim. Hava izin verdiği sürece, sadece turistler için değil, yerli halk için de ana karaya düzenli feribot seferleri vardı. Glenvulin'de yaşayan birçok kişi anakarada çalışıyordu, bu yüzden sabahları ve öğleden sonraları feribota binmeleri gerekiyordu. Tabii ki turistler de vardı ve balıkçılar ve gezi tekneleri limanı çoktan doldurmuştu.

Deniz suyu ve balık kokusu, başımın üstünde çığlık atan martıların sesi, benim için tanıdık ve hoş bir duyuusal saldırı haline gelmişti. Cammie, Glenvulin'de sadece iki mevsim olduğunu şaka yollu söylemişti: Haziran ve kış.

Haziran ayıydı ve bu ılıman, sakın havanın tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

Son birkaç haftadır, Glenvulin'in her yerini dolaşmış, sosyal medyada paylaşmak için fotoğraflar çekmişim. İlk olarak, sahil şeridi boyunca uzanan renkli binaları çekmişim. Küçük bir köy olmasına rağmen, gökkuşağı rengindeki Main Street iş yerleriyle doluydu. Gönüllü cankurtaran hizmeti ve feribot geçişinden tatil dairelerine, iki otele, bir hostele, bir güzellik salonuna, bir market, bir kahve/kitapçıya, bir fırına, iki hediyelik eşya dükkanına, bir müzeye, bir nalbur dükkanına, bir çikolata dükkanına, bir viski fabrikasına, eczaneye, İtalyan restoranına ve bir balık ve patates kızartması dükkanına kadar her şey vardı. Ve bunlar sadece Main Street'teydi. Köyün ötesinde daha fazla dükkan, bir balıkçı, bir kasap, bir doktor muayenehanesi, bir itfaiye ve polis karakolu ve küçük bir süpermarket vardı. Glenvulin'de daha uzakta birkaç kafe ve restoran, bir peynir çiftliği, Quinn ve Cammie'nin ebeveynlerinin çiftliği ve taze ürünler satan çiftlik dükkanı ile birkaç otel ve pansiyon daha vardı.

Adada yaşarken rahatlığımı özleyeceğim konusunda uyarıldım, ama şu ana kadar her şey yolunda. Bazı hizmetler adalara bir gecede ulaşabiliyordu, bu beni çok şaşırttı, ancak yenileme için ihtiyacımız olan bazı malzemeleri temin etmek biraz daha zordu. Daha hantal ve büyük malzemeler için teslimat ücreti olarak ekstra ödeme yapmak zorunda kaldım. Ancak, birkaç paket servis seçeneği ve mağaza ile idare edebiliyordum.

Belki de her şeye parmaklarının ucunda ulaşamamak, istedikleri ve/veya ihtiyaç duydukları şeyleri almak için beklemek zorunda kalmak ya da bunları almak için seyahat etmek zorunda olmak, Glenvulin halkının geride bıraktığım dünyadaki insanlara göre çok daha rahat ve sabırlı görünmesinin sebebiydi.

Çalışmalar bugün başladı ve Cameron benimle orada buluşmayı teklif etti. Cammie ile vakit geçirmekten keyif alıyordum ve B&B'nin yenilenmesi tamamlandıktan sonra da arkadaş kalacağımızdan emindim.

İlk durağım, fırından sonra en sevdiğim yer olan kahve dükkanı/kitapçıydı. Pembe ve beyaz bir binada bulunuyordu.

yanındaki fırının mavi ve sarı binasının yanında.

Adı Macbeth's Pages & Perks idi.

Sıcak ve samimi dükkânın içi zaten kalabalıktı. Arka duvarda kahve tezgâhı ve tüm makineler vardı. Odanın bitişiğindeki tarafta kitap rafları, dükkânın ön tarafında ise bistro masaları diziliydi. Kitap raflarının yanında rahat bir kanepe ve sehpa vardı, ama ne zaman gitsem orası hep doluydu. Gerçek bir şöminenin yanında iki koltuk vardı, ama onlar da her zaman ilk dolan yerlerdi.

Duvarı çerçevesiyle edebiyat posterleri asılıydı, aralarına kahve ve kitaplarla ilgili sözler yazan metal tabelalar serpiştirilmişti: "Benim işim bu: Kahve içerim. Kitap okurum. Ve bir şeyler bilirim." "Kafeinsiz kahveye ölüm." "Kahve iç: Daha fazla enerjiyle aptalca şeyleri daha hızlı yap." "Cennet, sonsuz kahve ve kitap kaynağıdır. Cennete hoş geldiniz."

Tabelalar beni gülümsetmiş ve henüz tanışmadığım dükkânın sahibini merak etmemi sağlamıştı. Dükkân, Ewan ve Martha tarafından işletiliyordu. Dükkânda daha sakin bir anda bana, dükkânın sahibi Isla Macbeth'in şu anda hastalık izninde olduğunu söylemişlerdi.

Bugün, kahve tezgahının arkasında yeni bir yüzle karşılaştım. Büyük, koyu renk gözleri olan güzel bir esmer, gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne alırsınız?" diye sordu, yerlilerinkine benzer bir İskoç aksanıyla. Yine de onu daha önce köyde görmemiştim, çünkü onu kesinlikle hatırlardım.

"Tierney için Americano!" Ewan, tezgahın diğer ucundan seslendi ve bana hoş geldin gülümsemesi attı.

Ben de gülümsedim ve esmer kıza başımı salladım. "O haklı."

"Oh, sen misafirhanesini satın alan Amerikalı olmalısın," dedi esmer kadın, makineye dönüp içkimi hazırlamaya başlamadan önce. Omzunun üzerinden bana baktı. "Ben Taran Macbeth."

"Oh, sen Isla'nın kızı mısın?"

Taran'ın yüzünde inkar edilemez bir acı belirdi. "O zaman annemle tanışmışsın?"

"Hayır." Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım için tereddüt ettim, ama içimde iyi olmayan bir his vardı. Tezgahın ötesindeki Ewan'a baktım, o da başını salladı, gözleri birdenbire duygu dolu bir şekilde parladı.

Tanrım, neler oluyordu?

Taran sessizceAmericano'yu hazırladı ve önüme koydu. "Umarım burayı seversin."

"Beğendim. Teşekkürler."

Kahvenin parasını ödedim, arkamda bir sıra olduğunu fark ettim ama garip bir şekilde başka bir şey söyleme ihtiyacı hissettim.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

Taran'ın yüzü yumuşadı. "Bu benim söyleyeceğim bir şey. Ama teşekkürler. Ben de öyle. Eğer buraya düzenli olarak gelersen, artık sık sık görüşürüz. Dükkanı devralmak için eve döndüm."

Onun söylemediklerini duydum ve bu yabancıya ne kadar üzgün olduğumu söyleme isteğiyle mücadele ettim. Artık yüzündeki o ifadeyi tanıyabiliyordum. Anne babamın ölümünden sonra aynaya baktığımda kendimde de aynı ifadeyi görmüştüm.

Fincanımı sallayarak ona hafifçe el salladım ve onun için inanılmaz derecede üzülerək kahve dükkanından çıktım.

"Tierney!"

Başımı kaldırıp baktığımda Cammie'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. McQuarries ailesi uzun boylu insanlardı. Cameron 1,78 boyunda, manken gibi bir vücuda sahipti ve kalın, uzun sarı saçları vardı. İki haftada bir, yüzünü çevreleyen iki şeritte yeni bir renk çizgisi belirliyordu; bugün fuşya pembesiydi. Burnu biraz fazla uzundu ve ağzı biraz fazla genişti, ama onda, çekiciliğini "geleneksel güzellik" denen anlamsız yalanın ötesine taşıyan bir şey, bir nitelik vardı.

Kot pantolonu ve yürüyüş botlarıyla, beline kemerli, dar bir yağmurluk giyyiyordu, neredeyse hiç makyaj yapmamıştı, ama yine de şık görünüyordu. Çeşitli taşlarla süslenmiş ince altın yüzükler, kesik tırnaklı parmaklarının neredeyse hepsini süslüyordu ve sağ kolunu sıvadığında, yeğeni Heather'ı simgeleyen güzel ve narin bir funda dalı dövmesi ortaya çıkıyordu. Yeğeni doğduğunda, onun adı Angus'u dövmeye yazdırmıştı.

Genelde neşeli bir yapıya sahip olan ben, Cammie yaklaşırken onun kasvetli tavrına gerildim. Arkamdaki dükkanı işaret etti. "Duydun mu?"

"Neyi duydum?"

Mavi gözleri parladı. "İsla Macbeth'te metastatik meme kanseri var. Durum iyi değil... Zamanında teşhis edemediler. Tedavi görmemeye karar verdi."

Bunun gibi bir şey olduğunu biliyordum. Yıkılmış Taran Macbeth'in yüzünde bunu okumuştum. Cammie'nin kolunu sıktım. "Çok üzüldüm. Taran bu yüzden evde."

Kafasını kahve dükkânına doğru çevirdi. "Orada mı?" Başımı salladım.

Cammie birkaç saniye dükkana bakarak tereddüt etti. Sonra bana onunla birlikte yürümemi işaret etti. "Taran... Quinn'in lisedeki kız arkadaşıydı."

Yakışıklı müteahhidimi ve güzel esmer kızı düşündüm ve bunu kesinlikle anlayabiliyordum. "Ne kadar tatlı."

O, homurdandı. "Öyleydi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Hepimiz onların birlikte olacaklarını düşünmüştük. Burada aşkı bulmak kolay değil. Ama Taran, Leth Sholas'ı Glasgow Üniversitesi için terk etti ve araları bozuldu. Ayrıldılar ve kardeşim, sarhoş ve mutsuz bir halde, Kiera ile yatmak gibi çok kötü bir karar verdi."

"O onun eski sevgilisi mi?" Şimdiye kadar, kendimi içinde bulduğum köylülerin kişisel yaşamları hakkında pek fazla ayrıntı öğrenmemiştim, ama Cameron'ın bana güvenip bunu paylaşması hoşuma gitmişti.

"Heather ve Angus'un annesi." Quinn'in çocuklarından bahsediyordu. Son birkaç hafta içinde, Quinn'in on yedi yaşında bir kızı ve on iki yaşında bir oğlu olan bekar bir baba olduğunu ve eski eşiyle ortak velayet hakkına sahip olduğunu öğrenmiştim.

"O on sekiz yaşında baba oldu ve bizim babamız biz çocukken evi terk edip annemizi tek başına bizi yetiştirmek zorunda bıraktığı için, Quinn Heather için aynı şeyi istemedi."

"Bir dakika. Ailenin bir çiftliği olduğunu sanıyordum."

"Greg bizim üvey babamız," diye açıkladı Cammie. "Leth Sholas'a geri dönüp anne babasının çiftliğini devraldı ve annemle çocukluklarından beri yeniden bir araya geldiler. Yanlış anlamayın, onu artık babamız olarak görüyoruz, ama o bizim hayatımıza Quinn on bir, ben sekiz yaşındayken girdi. Quinn, annem için ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu. Ona çok yardım etmek zorunda olduğu için küçük bir çocuk olmanın tadını çıkaramadı, hatta annem çalışabilsin diye bana bakmak zorunda kaldı."

geceler. Her neyse, Heather'ın babasız büyümesi istemediği için Kiera ile evlendi. Yıllarca ilişkilerini yürütmeye çalıştılar, hatta kasıtlı olarak Angus'u bile yaptılar. Kardeşimi seviyorum, ama o asla... Her neyse, Kiera sonunda kendisi için en iyisini yaptı ve ayrıldı. Hayatına devam etti ve yeni partneriyle mutlu.

Müteahhidimin parmağında yüzük olmadığını fark etmiştim. "Peki Quinn? O da hayatına devam etti mi?"

Cammie homurdandı. "Ada hayatı hakkında bilmen gereken bir şey, buranın çok dar bir flört havuzu olduğu."

Bu hiç umurumda değildi. Buraya flört etmeye gelmemiştim. Ramsay McRae'yi aklımdan çıkardım. "Şimdi Taran geri döndü..."

"Evet, bu olmayacak. Taran... Kiera'nın hamile olduğunu öğrendiğinde, yıkılmıştı. Leth Sholas'a bir daha geri dönmedi. Taran ve ben yakındık, ama o da benimle ilişkisini kesti." Cammie üzgün bir şekilde omuz silkti. "Anlıyorum. Quinn onun kalbini o kadar kırdı ki, on sekiz yıldır Leth Sholas'a dönmedi. Isla ve Taran'ın kardeşi Laird, Taran'ı Glasgow'da ziyaret etmek için adadan ayrılırdı. Son duyduğumda nişanlıydı... Acaba nişanlısı da burada mıdır?"

Annesinin ölmek üzere olması yetmezmiş gibi, Taran herkesin onun acı dolu geçmişini bildiği bir kasabaya geri dönmek zorundaydı... kalbini kıran adamla yüzleşmek zorunda olduğu bir kasabaya. Umarım nişanlısı ona destek olmak için yanındadır. "Bu, bir insanın bir anda kaldırabileceğinden çok fazla."

"Evet." Cammie titreyerek nefes aldı. "Babası o sekiz yaşındayken öldü. Geriye kalan tek ailesi kardeşi Laird, Laird'in karısı ve çocukları. Ama belki bir nişanlısı varsa... Bilmiyorum. Keşke ona destek olmama izin verse."

"Denedin mi?"

"Bence bunu istemez."

"Cammie, az önce muhtemelen şu anda alabileceği tüm desteğe ihtiyacı olan bir kadının keder dolu gözlerine baktım."

Yeni arkadaşım adımlarını durdurdu ve bunu düşünürken alt dudağını ısırıldı. "Haklısın. Ben... Ben ona yaklaşacağım. İhtiyacı olursa benim burada olduğumu bilmesini sağlayacağım."

"Güzel. Biliyorum, ben buraya yeni geldim ama yardımcı olmak istiyorum. Ve ben... ne yazık ki bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Ona herkesten daha fazla teselli verebilirsin. Bizim yükümüz yok sende. Ve sen anlıyorsun. Anladığın için üzgünüm. Ama anlıyorsun."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdim.

Cammie gülümsedi. "Yeniden başlamak için bizim küçük adamızı seçtiğine çok sevindim."

Bana bu kadar kolay dostluğunu sunduğu için minnettar olarak, gülümsemesine karşılık verdim. "Ben de."

B&B, yıkım ekibi Quinn'in talimatıyla duvarları yıkıp eski mutfak ve banyoları sökerek, düzenli bir kaos içindeydi.

Kapıda bizi karşıladı. "Bunu çabuk halledeceğiz," dedi ifadesiz bir yüzle. "Bu çöplükte kazaların olması çok kolay."

"Bundan sonra konuşmamız gerek," dedi Cammie, ses tonu keskin.

Quinn'in yüzünde bir anlık üzüntü belirdi. "İsla ile ilgiliyse gerek yok. Duydum."

"Taran'ın geri dönüp Pages & Perks'te çalıştığını biliyor muydun?"

Çenesi geriye doğru çekildi, burun delikleri genişledi. "Ne? Hayır."

"Sana haber vermek istedim."

Quinn'in bakışları bana kaydı ve görünüşe göre tartışma burada sona erdi. Bize baretleri uzattı ve takmamız için ısrar etti. Tozla kaplı binada ilerlerken, Quinn gürültünün üstüne çıkarak olan biten her şeyi açıklarken, enkaz karşısında endişelenmemeye çalıştım.

O zaman onu tekrar gördüm.

Ramsay McRae eski mutfakta dolapları söküyordu, kasları dar, terden sıırılsıklam tişörtüne geriliyordu.

Onu gördüğümde vücudumda yarattığı etki, sanki bir porno filmdeymiş gibi hissettim. Karnımın derinliklerinde derin bir çekim hissettim ve bacaklarımın arasında ıslak bir karıncalanma hissettim.

Ne oluyor lan? "McRae!"

diye bağırdı Quinn.

Yüzümde bir sıcaklık hissederek döndüğümde, Cammie'nin bana bakarken dudaklarını gülümsemeye zorladığını ve gözlerini bilmiş bir şekilde açtığını gördüm.

O anda ağızımın, nefes nefese kalmış bir köpek gibi açık kaldığını fark ettim.

Hemen kapattım.

Cammie eğilip kulağıma fısıldadı, "Görünüşe göre, *bizim* de konuşmamız gerekiyor."

Yanaklarım kızardı. "Ne? Ben..." Zayıf bir kahkaha attım ve sonra dönüp erkeklere sırtımı döndüm. "O kadar belli mi?"

"Eh, sadece birazcık."

"Aman Tanrım." Yüzümü buruşturdum. "Tamam." Yüzümdeki ifadeyi sildim. "Daha iyi mi?"

"Evet. Ama sen ve ben yalnız kaldığımızda konuşacağız," diye mırıldandı ve kardeşinin ve Ramsay'in yanına doğru yürüdü.

Adamlar bize kaşlarını çatmışlardı ve Quinn neredeyse bağırarak, "Sorun mu var?" dedi.

"Hayır!" biraz fazla yüksek sesle cevap verdim. "Cammie ve ben buradaki tasarım hakkında konuşuyorduk. Ama demo harika gidiyor. Açıkçası." Ramsay ile göz teması kuramadım.

"Hey, size bir şey göstermem lazım." Cammie arka cebinden telefonunu çıkardı ve bana eğlenceli bir bakış attı. Beni kendi beceriksizliğimden kurtardığı için onu öpebilirdim. "Dün gece geçen hafta Skye'daki konserinizi gösteren bir video paylaştım ve viral oldu." Telefonunun ekranını kaldırdı ve etrafımızda devam eden demo seslerinin altında boru bandosu müziğini çok hafifçe duydum.

Merakımdan onun telefonuna bakmak için uzandım, ama Ramsay telefonu Cammie'nin elinden kaptı ve parmakları ekranın üzerinde uçtu.

"Ne yapıyorsun?" Cammie gürültünün üstüne bağırdı. Ramsay tek kelime etmeden telefonu ona geri verdi.

"Uh! Silmişsin. Hem de video klasöründen silmişsin.

Ne küstahlık!"

Ramsay, sinirli bir iç çekişle kız kardeşine dönen Quinn'e öfkeyle baktı. "Cam, sana grubun videolarını internete yüklememeni söylemiştim."

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "İlginç, çünkü bir sürü insan performanslarınızı videoya çekiyor ama nedense internette hiçbir şey yok... Daha da ilginç olanı, grubun adının hashtag'leri var."

"Grubun adı ne?" Geçen hafta Ramsay'e sormayı akıl edememiştim.

"Leth Sholas Pipe Band," diye ekledi Cammie. "Yani, bir ara internete yüklenen ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolan videoların bu gruba ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yok." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu ilginç bulmuyor musun?"

Evet, buldum. Gözlerim milyonlarca soruyla doluydu.

"Buluyorum." "Gördün mü? Tierney de bunu tuhaf buluyor."

Quinn yine uzun bir iç çekişle, "Cam, olayları fazla abartma, tamam mı? Sanırım şimdilik tur yeter." dedi. Bana baktı. "Dörtte geri gelersen, ilerlemeyi konuşabiliriz, ne dersin?"

Bir farkındalık beni sardı ve dikkatim Ramsay'e yöneldi. Tıpkı geçen seferki gibi, kendimi onun kurt grisi gözlerinde buldum. O neydi?

Kalp atışlarım hızlanırken, nefesimi çekmemeye çalıştım. "Tabii," dedim Quinn'e ve sonra, Ramsay ile bir tür etkileşim kurmak için garip bir şekilde çaresizce, "Akiva nerede?" diye sordum.

"Leth Sholas cankurtaran servisinde çalışan Annie, güvenlik nedeniyle onu yanımda tutamadığım zamanlarda ona göz kulak oluyor."

"Ben ona bakabilirim," diye düşünmeden ağızımdan kaçırdım. "O ve ben bir nevi bağ kurduk."

"Öyle mi?" Cammie dudaklarını büzüştürdü. "Akiva'nın Ramsay dışında herkese karşı mesafeli olduğunu düşünürdüm."

Ben değil, diye düşündüm, biraz kendini beğenmiş hissederek.

Ancak Ramsay başını hafifçe salladı. "Annie ile arası iyi." Sonra odadan çıkıp demoya devam etti. Kendimi reddedilmiş ve dışlanmış hissettim.

Omuzlarımı silkerken yanaklarım kızardı ve Quinn'e zoraki bir gülümseme attım. "Saat dört."

Birkaç dakika sonra, Cammie ve ben yokuş aşağı Main Street'e doğru yürüdük. Sorgulamayı bekleyerek kendimi hazırladım.

Cammie beni bekletmedi. "McRae'ye aşık oldun, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Daha yüksek sesle söyle, olur mu? Adanın diğer tarafındakiler seni duymamışlardır herhalde."

O güldü. "Üzgünüm. Bu çekiciliğe sahip olan tek kişi sen değilsin. Burada, o ilk ortaya çıktığında evlendiğine lanet eden birçok kadın var. Stør'da ikinizin arasında ne olduğunu bana anlatmalısın."

"Hiçbir şey. Akiva'ya sarıldığım süre boyunca beni terk edip atölyesinde saklandı."

"Akiva sana sarıldı mı?" "Evet.

Sarıldık."

"Vay canına." Cammie başını salladı. "Ama sen ve Ramsay... yapmadınız..." "Neyi yapmadık?"

Kaşlarını oynattı.

Ben öfkeyle homurdandım. "Ben *yeni tanıştığım biriyle yatacak* türden bir insan değilim. Ve zaten, fark etmediysen, Ramsay McRae ilgilenmiyor. Sanırım beni biraz sinir bozucu buluyor."

"Hayır." Cam başını salladı, saçları bu hareketle sallandı. "İkinizin arasında kesin bir çekim hissettim. Sana bakışları..." Gülerek yüzünü eliyle serinletmeye başladı. "Bu yüzden bir şey olduğunu düşündüm."

Yani... sadece ben mi öyle hissetmişim? Aramızda gerçekten elektriksel bir şey vardı.

"Hiçbir şey olmadı."

"Eh, havada gerginlik olsa da, bir şey olacağını sanmıyorum." Cammie, sözlerinin etkisini yumuşatmak için bana gülümsedi. "Quinn, Ramsay'i inzivaya çekilmiş hayatından çıkarmakta başarılı oldu, ama burada yaşadığı sürece Glevulin'den bir kadınla hiç yatmadı. Quinn, Ramsay'in ciddi ilişkiler kurmadığını ve karmaşıklığı önlemek için adadan bir kadınla asla yatmayacağını söylüyor. Son duyduğumda, anakarada bir kadınla ara sıra görüşüyordu."

Hayal kırıklığı, aşık olduğum için içimde kelebekler uçan hissi söndürdü. Nedenini bilmiyordum. Şu anda bir ilişki arıyormuşum gibi değildi. Sadece sekiz ay önce, biriyle birlikte yaşıyordum.

"Bak, önemli bir şey değil," diye Cammie'yi sakinleştirdim. "Şu anda hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Zaten yeterince derdim var. Sadece... kimseye söyleme."

O gülerek kolunu omuzlarıma doladı ve bana hızlıca sarıldı. "Ah, Tierney, bana bunu sormana gerek yok. Glenvulin'de iki binden biraz fazla insan yaşıyor... Bu da, Leth Sholas'taki herkesin hayatının en küçük ayrıntılarını bilmesini istemiyorsan, sır saklamakta çok iyi olman gerektiği anlamına geliyor. Seni doğru yolda tutacağım ve kime güvenip ağzını kapalı tutacağını, kimin kendini kasabanın tellalı sanıp durduğunu sana söyleyeceğim."

Ona yaslanarak güldüm. "Teşekkür ederim. Senin olmadan bu geçişi yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

Ve bunu içtenlikle söylüyordum. Yaşadığım ve hala yaşamak zorunda olduğum tüm karanlığa rağmen, o anda, Cameron McQuarrie gibi bir arkadaşımın yanımda olduğu için Leth Sholas'ta olduğum için kendimi çok şanslı hissettim.

6. Ramsay

Kadınların gittiğini anladığım anda Quinn'i buldum ve onu, devam eden yıkım çalışmaları nedeniyle enkazla kaplı bahçeye çıkardım.

"Sorun mu var?" Quinn, kolunun arkasıyla alnındaki teri ve tozu silerek sordu.

"Evet, bir sorun var. Cammie performanslarımızı videoya çekip internete yüklüyor."

Quinn başını salladı. "Ama bu işlerle ilgilenen biri var, değil mi?"

"Mesele o değil. Ona durmasını söyle."

"Söyledim. Sen de gördün. Bu sadece Cam'i daha da meraklı yapıyor."

Bunu biliyordum. Bunun Quinn'in suçu olmadığını biliyordum. Benim isteğim yüzünden grubun geri kalanı, internette yüzümün görünmesini istemediğim için geçmişte ne haltlar karıştırdığımı merak ediyordu. "Siktir."

"Neden arkadaşlarına ve Cam'e, birkaç düşman edinmene neden olan bazı operasyonlara karıştığını söylemiyorsun?"

"Ve bu yükü boru bandosuna mı taşıyayım? Bu adamların kelimenin tam anlamıyla stres atmak için yaptıkları bir şey mi?"

"Şey, başka ne önerebilirim bilmiyorum."

"Evet, ben de."

Quinn dönüp denize bakmaya başladı. Ondan yayılan gerginliği hissettim. Bu gerginliğin *benimle* bir ilgisi olmadığını düşündüm.

"Taran'ı duydun mu?"

Arkadaşımın çenesi sıkıldı. "Cammie söyledi."

"Onunla tanıştım."

"Ne zaman?"

"Bu sabah. Kahve dükkanında." Yüzündeki tepkiyi incelemek için "Bonny" diye mırıldandım. Doğruydı. Quinn'in eski sevgilisi çok çekiciydi.

"Evet, hatırlatmana gerek yok."

Onun düz ses tonuna karşılık, ısrar ettim. "Onunla iletişime geçecek misin?"

Cevap vermeyeceğini sandım, ama sudan dönüp başını salladı.

"Evet, eninde sonunda karşılaşacağız zaten. Er ya da geç. Ve bunu yapmam doğru olur." Yüz hatları acıdan gerildi. "İsla ve ben... Taran affedemese de, o beni affetti. Ona borçluyum. Onun için Taran'la konuşup desteğimi sunacağım. Gerçi bunu yüzüme vuracağını biliyorum."

"Nişanlandığını duydum."

Quinn bana ihanete uğramış gibi baktı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Kahretsin.

"Hayır." Elimi omzuna koydum. "Sadece durumunu anlamaya çalışıyorum, böylece sana destek olabilirim. Konuşmak istersen ben buradayım demek için kullandığım berbat bir yöntem."

Adaya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra, bir gece Quinn ve ben sarhoş olup savaş hikayelerimizi paylaştık. Onunki Taran Macbeth hakkındaydı. Kaçan kadın. Benim durumum farklı olsa da, bir kadının peşini bırakmaması nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Biliyorum. Teşekkürler." Bana baktı. "Seninle Tierney arasında bir şeyler hissettim mi?"

Gerçeği saklamak için sıırıttım. "Aramızda bir şey mi?"

"Heather'ın gençlik dilinden bazen etkileniyorum." On yedi yaşındaki kızından bahsediyordu.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye yalan söyledim.

"Emin misin?" O pislik beni anlamış gibi baktı.

Hayatım boyunca yalan söylemiştim ama Quinn McQuarrie beni çok iyi tanıyordu ve ben de bunun farkındaydım. "O bizim müşterimiz. Burada yaşıyor. Benden on üç yaş küçük. Eğer bir 'vibe' varsa, onu görmezden gelmemin üç nedeni var."

"Kesinlikle bir atmosfer var."

"Bir kez daha 'vibe' dersen..."

Quinn burnunu çekip eve doğru yürüdü. "Saat dörtte geri dönecek, o yüzden *atmosferden* kaçmak istiyorsan o zamana kadar işini bitirsen iyi olur."

Evet, saat dörtte gitmiş olacağımdan emin olacağım.

Ondan kaçmak istesem de, merakımı biraz tatmin etmediğimi söyleyemezdim. Onun Silver Hotel and Resort imparatorluğunun sahibi Tierney Silver olduğunu biliyordum. New York'taki lüks hayatını bırakıp, ıssız bir yerde harap bir konukevi satın aldığını ve Leth Sholas'ı gündeme taşıdığını biliyordum. Bu durum beni rahatsız ediyordu, çünkü ben de bir nedenden dolayı ıssız bir yerde yaşamayı seçmiştim.

Biraz daha derinlemesine araştırıncaya kadar bilmediğim şey, Tierney Silver'ın sadece otel imparatorluğundaki haklarından vazgeçmekle kalmadığıydı

... Silver Hotels'teki yüzde yirmi hissesini satmıştı. Sonra tüm bu parayı (100.000.000 dolardan fazla) birçok hayır kurumuna bağışlamıştı. Bu haberler tüm medyada yer almıştı.

Bir otel imparatorluğunun prensesi neden mirasını bağışladı?

Neden yeniden başlamak için ıssız bir yeri seçti? Bilinmeyenleri sevmezdim.

Doğam gereği, bu soruların cevaplarını öğrenmek için ona yakınlaşmak istedim.

Ancak aramızdaki çekim, ona her baktığımda havada çınlayan o garip, yoğun farkındalık, merakımı bastırmaya yetiyordu.

Tierney Silver'ın etrafında dönmek istemiyordum, buna ihtiyacım da yoktu.

Bu sadece bela aramak olurdu ve ben hayatım boyunca yeterince bela yaşamıştım.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp, hacker arkadaşım ve bilgisayar dehası Jay'e kısa bir mesaj attım ve Cameron'ın videosunun internette izi kalmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol yapmasını istedim.

7. Tierney

İki gün sonra, akşam yemeğimi yeni bitirmiştım ki telefonum çaldı.

İsteksizce telefonu çevirip ekrana baktım, umarım Hugh'dan başka bir arama değildir, umarım Londra'dan, uçak bileti için yeterince para biriktirir birer ziyaret sözü veren bir mesajdır. Gururlu arkadaşımın hayır diyeceğini bildiğimden, bir kez olsun evet demesini umarak ona uçak bileti almayı teklif etmişim, ama restoran onu çok meşgul ediyordu. Yine de London, bana kalan tek ailemdi ve onu her gün daha çok özliyordum.

Arayan London değildi. Perri'nin adını görünce kalbim hızla çarptı. Aceleyle elime aldığım telefonu düşürdüm ve onu almak için aceleyle eğildim.

"Selam!" dedim, nefes nefese.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Perri, boğuk ve sakın bir ses tonuyla. Perri Wilcox benimle iletişime geçtiği andan itibaren, sesini yatıştırıcı, yetenekli ve sorumluluk sahibi tavrını güven verici bulmuştum.

"İyiyim. Telefonumu düşürdüm."

"İskoçya'da durumlar nasıl?"

"İhtiyacım olan şey buydu," diye dürüstçe

cevap verdim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Zaman farkını fark edince kaşlarımı çattım. "Orada saat sabahın üçü ya da dördü falan değil mi?"

"Beşten sonra. Erken saatte uçağım var."

"Peki, haber var mı?"

"Var." Perri iç geçirdi. "Tam olarak vermek istediğim haber değil."

"Adila ile görüştün mü?"

"Evet. Çok endişeli ve gergindi, sürekli etrafına bakınıyordu, ama Silver Group'un uzlaşma teklifini kabul ettiğini söylemesini sağladım. Halston Cole tarafından imzalandı."

Hayal kırıklığı beni sarstı. "Yani seninle konuşamaz."

"Yasal olarak, kayıt altına alınamaz, yoksa o pislik dava açabilir. Ona, anonim bir kaynak olarak alıntı yapabileceğimi söyledim, ama Adila çok korktu. Restoranda birinin bizi izlediğini, o sabah onu tanıdığı ve takip ettiğini düşündüğü birinin olduğunu sandı. Gitti."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ayağa kalktım ve kanepenin altını tekmeledim, ama bu hafif acı içimdeki öfkeyi dindirmek için yeterli değildi.

"Otel odama geri döndüm ve duş aldıktan sonra, ana kapının altına sıkıştırılmış bir not buldum. Daktiloyle yazılmıştı ve bir tehditti. Avustralya'dan defolup gitmem ve kendi işime bakmam gerektiğini, yoksa arkadaşım gibi öleceğimi söylüyordu."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, tehdidin anlamını kavramam bir saniye sürdü.

"Perri..." Aileme ve Perri'nin meslektaşı Ben'e olanları hatırlayınca vücudum titredi ve telefonum kulağımda titredi. "Bu, hayatını riske atmaya değmez. Belki de durman gerek."

Öyle değil mi? Ben'i öldürdüler, senin anne babanı öldürdüler ve bir 'olay' daha olursa işlerinin biteceğini biliyorlar. Ben küçük bir gazetede çalışmıyorum Tierney. Ülkedeki en büyük gazetelerden birinde çalışıyorum ve *Chronicle'daki* hepimiz bu adamın peşindeyiz. Bunun farkında olmadığını bir saniye bile düşünme. Bu olayı araştırırken bir gazeteci daha ölürse, bu onun kendi tabutuna çakılan bir çivi olur. O yüzden benim için endişelenme. Tamam mı?"

Kalbim hızla atıyor, tüm vücudum adrenalinle titriyordu, titrek bir nefes verdim. "Tamam."

"Güzel. New York'a döndüğümde sana ulaşırım. Adila bir aksilik ama dünyanın sonu değil. Hala yapabiliriz."

"Tamam. Teşekkürler,
Perri." "Yakında
görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, küçük daireye bakındım ve aniden o kadar huzursuz hissettim ki, klostrofobik oldum.

Dışarı çıkmam gerekiyordu.

İçimde biriken öfke, korku ve hayal kırıklığını dışarı atmam gerekiyordu.

Duygularımın karmaşası içinde, konuk evine yürüdüğümü bile hatırlamıyordum. Bir dakika önce kiralık dairemdeydim, bir dakika sonra tepedeki karanlık binaya giriyordum. Ön kapıda güneş enerjili fenerler vardı. Birini aldım ve yemek odasına girdim. Şu anda yemek odası ile oturma/dinlenme alanı arasında bir duvar vardı. Bu oda bahçeye ve liman manzarasına açılıyordu. İnsanların yemek odasından bu manzarayı görmesini istiyordum. Ancak, manzarayı engelleyen duvar bir destek duvarıydı.

Quinn, yarın duvarı yıkabilmek için bugün geçici destek çubukları yerleştireceklerini söylemişti.

Duvarın her iki ucundaki destekleri fark ettim. Ve balyozları da fark ettim.

Beni oraya davet etmişti, çünkü bu, en çok beklediğim değişikliklerden biriydi.

Şimdi, o duvarı hemen yıkmazsam, içimde dönen her şey beni bir kara deliğe çekecekmiş gibi hissediyordum.

B&B'min kalıntılarında bulduğum bir kaskı başıma takıp, balyozu elime aldım ve ağırlığına şaşırdım. New York'ta, her gün spor salonuna gidiyordum. Leth Sholas'ta spor salonu yoktu, ama ülkenin en iyi yürüyüş parkurlarına feribotla birkaç dakika uzaklıktaydım.

Yine de, sekiz ay önce hissetmeyeceğim bir şekilde o balyozun ağırlığını hissettim. Ama bu iyi bir ağırlıktı. Aletin düz ucunu sallayarak değil, ileri doğru hareket ettirerek duvara vururken ihtiyacım olan türden bir acıydı. Darbe kollarımı titretti ve kıvranan öfkemi tatmin etti. Akılsızca, çekiçe tekrar vurdum, sıvanın ufalanmasını ve altındaki tuğlaların gevşemesini izledim, toz gözlerimi ve boğazımı tahriş etti.

Ama umursamadım.

Ter boynumu ve koltuk altlarımı ıslatıyordu ve her yıkıcı darbeye yanan öfkemi dışarı atarken kaslarım ağrıyordu. Aniden, duvarın ortasında kocaman bir delik açıldı. Ama ben hepsinin yok olmasını istiyordum. Yok, yok, yok...

Büyük bir el balyozu kavradı ve aniden öyle bir kuvvetle elimden çekip aldı ki, geriye doğru sendeledim.

Gözlerimdeki teri ve tozu silerek, geniş, kaslı bir göğse baktım. Bakışlarım yukarı doğru kaydı ve Ramsay McRae'nin gözleriyle buluştu. Soluk gözleri öfkeyle parlıyordu ve az önce terapi aracı gibi kullandığım balyozun etrafındaki parmak eklemleri bembeyazdı.

Kalbim hızla atıyordu ve nefesim biraz kesilmişti. Omuzlarımda ve kollarımın üst kısmında ağrı hissediyordum ve sabah bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum.

Ama buna değdi.

"Ne oluyor lan?" Ramsay öfkesini gizlemeden bağırdı.

Aniden tedirgin oldum ve bir adım geri attım. "Burada ne yapıyorsun?"

"İhtiyacım olan bir aleti unutmuşum, iyi ki almaya geldim. Bu binayı üstüne yıkmaya mı çalışıyorsun kadın?"

Şaşkın bir şekilde, ortasında bir delik olan duvara baktım. "Quinn onu destekledi. Zaten sabah bunu yapmama izin verecekti, sorun ne anlamıyorum."

Tavrım Ramsay'i daha da öfkeliendirdi. "Sorun, senin bir destek duvarını yıkmaya yetkin olmaman. Destekler hareket edebilir, ki ettiler de." Balyozu çelik desteklerden birine doğrulttu. "Herkesin güvenliği için tüm süreç boyunca bir profesyonelin yanında olması gerekir." Kişisel alanıma girerek üzerime eğildi. "Lanet olası binada başka kimse yokken deli bir cadaloz gibi ona vurup durma!"

"Bana bağırmayı kes!" diye bağırdım, sinirlerim kopmak üzereydi. Duvar yetmiyordu. Pençelemek, çığlık atmak ve bir şeyleri parçalamak istiyordum.

"Hayatını kurtaracaksa, sana iyi bir azarlama lazım!"

"Siktir *git!*"

"Siktir *git!*"

Bir şekilde birbirimize yaklaşmıştık, aramızda sadece birkaç santimlik bir boşluk vardı. Aramızda yayılan sıcaklık ve öfke, bizi açıklanamaz bir şekilde birbirimize çekiyordu. Ramsay'ın gözlerinde bir şey parladı ve başı bana doğru eğildiğinde nefesim kesildi. Vücudum bir mıknatıs gibi eğildi, daveti kabul etmeye, öfkemi onun vücudunda çıkarmaya hazır ve istekliydi.

Ama birdenbire, kendi hareketlerinden şaşırmış gibi hızla gözlerini kırıştıtararak geri çekildi. Sanki benim hatammış gibi bana öfkeyle baktı. "Sen gidiyorsun ve ben sen buradan çıkana kadar gitmiyorum. Destekleri ben tamir ederim."

Artık ona iki nedenden dolayı kızgın olan ben, baretimi çıkarıp ayaklarımın dibine attım. Öfkeyle onun yanından geçip giderken, omzumun üzerinden, "Patronun kim olduğunu unutma, McRae," diye bağırdım.

"Öyle mi?"

Alaycı ses tonunda bir şey beni geri döndürdü. "Burada maaşları ödeyen benim."

Onun karanlık, kasvetli bakışı, midemde derin ve ağır bir sarsıntıya neden oldu ve bundan kesinlikle hoşnutsuzdum. "Maaşları sen ödüyor olabilirsin... ama bu benim patronum olduğun anlamına gelmez."

"İşler böyle yürür."

"*Kimsenin* patronum olmadığını sana öğretmek zorunda bırakma beni, Silver."

Bu ateşli tehdit karşısında titredim. "Neyse. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Tamam. İçindeki öfkeyi daha sağlıklı ve daha verimli yollarla dışa vurmanın yolları var."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tek kelimelik cevaplar veren bay aniden, tavsiyelerle dolu, anlayışlı birine mi dönüştü?"

Ramsay bana sinirli bir bakış attı, kendimi beş yaşında bir çocuk gibi hissettim. "Senden on üç yaş büyüğüm, kadın. Yaşadığım birçok hayatı da sayarsan daha da fazla. Öfkeyi gördüğümde anlarım. Öfkenin seni yiyip bitireceğı noktaya geldiğini ya da onu kontrol etmenin bir yolunu bulman gerektiğini anlarım."

Aynen öyle, öfke gözyaşlarına dönüştü ve boğazımı düğümlendirdi. "Peki onu kontrol altına almak için ne öneriyorsun?"

İfadesi ciddi idi. "Zihnini sakinleştiren bir şey bul."

"Senin ahşap işlerin gibi mi?"

"Evet."

"Örgü örmenin yardımcı olacağını sanmıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdim, mantığım geri döndükçe ona olan kızgınlığım azaldı.

"Hayır. Ama burası faaliyete geçtiğinde, bir amacın olacak."

"Bu yeterli mi?"

"Çoğu gün. Öyle olmayan günlerde ise... sen..." Gözlerini kaçırdı ve ben onun ifadesini kaybetmesinden hoşlanmadım. "Öfkeye kapılırsan, *kazanmaması gereken* insanlar olduğunu kendine hatırlat."

Hayal kırıklığından akan gözyaşları, o başka yere baktığı için görmediği gözyaşları, yanaklarımdan süzüldü. Ramsay bana sırtını dönmüş, tavanı tutan desteklerin vidalarını sıkarken onu izledim. Yanaklarımı silerek uzaklaştım ve sessizce dışarı çıktım.

8. Ramsay

Fisherman's Lantern'daki (yerel halk arasında Lantern olarak bilinir) atmosfer Quinn'in moralini düzeltmeliydi, ama sahneye çıktığımızda onun gergin olduğunu görebiliyordum. Burada olmak istemiyordu ve onu suçlayamazdım.

Lantern, Leth Sholas'ın en ünlü oteli, barı ve restoranıydı. Main Street'te kırmızı boyalı bir binada bulunan on iki odası, yaz ayları boyunca sürekli doluydu. Burası sadece turistlerin uğrak yeri değil, yerli halkın da en sevdiği içki mekanıydı.

Haziran ayında pub alanı turistler ve yerli halkla dolup taşıyordu.

Tüm grup sahnede değildi. Daha küçük mekanlarda sesimizi beşten üçe düşürdük. Başarılı bir balıkçılık şirketi işleten Murray Shaw, göğsünün ve karnının önüne bağlanan büyük bir davul olan bas davulcumuzdu. Davulu yana doğru hareketlerle çalarak yüksek bir ses çıkarırdı, bu yüzden bas daha büyük mekanlar ve açık hava performansları için daha uygundu.

Quinn bizim trampetçimizdi ve en yakın arkadaşı Forde Dallas bu gece tenor davul çalıyordu. Bu, pub için yeterince gürültülüydü. Ben ve Laird Macbeth bizim gayda çalgıcılarımızdık, ama iki gayda da buraya fazla geliyordu. Daha küçük mekanlarda, performanslarımızı dönüşümlü olarak yapardık. Bu gece, Murray ile birlikte bu performansı kaçırmışlardı ve pub'ın ortasındaki bir masada oturuyorlardı.

Üçümüz sahnede duruyorduk, ben öfkeli Quinn ile boyun eğmiş Forde'nin ortasında.

Quinn birkaç gündür çok öfkeli bir ruh halindeydi. "Hazır mısın?" diye sordum ona.

Kaşlarını çatmayı bırakmaya çalıştı ama bunun yerine boğazını temizledi. Sesi, pub müşterilerinin konuşmalarının gürültüsünün üstüne çıktı. "*Fàilte gu the Lantern!*" Seyircileri İskoç Galcesi ile karşıladı.

Oda hemen sessizleşti.

Quinn, yüzünde hala taş gibi bir ifadeyle bekledi. "Biz Leth Sholas Pipe Band'in üç üyesiyiz. Eğer gayda çalmayı sevmiyorsanız, şimdi gitme vaktiniz."

Odanın diğer ucunda Murray'in bakışlarıyla karşılaştım. Derin bir nefes alarak başını salladı. Laird, Quinn'i duymamış gibi ateşe bakıyordu. Sanki orada değilmiş gibi. Muhtemelen de değildi. Annesi ölüm döşeginde olduğu için bu gece gelmesine gerek olmadığını söylemiştik, ama o ara vermeye ihtiyacı olduğunu ısrarla söylemişti.

Neyse ki turistler Quinn'in yorumunu şaka sandılar ve kıkırdadılar.

Yerel halkın daha iyi bildiğinden emindim: Quinn McQuarrie'nin ruh hali berbat.

Quinn ve Forde, trampet ve tenor davulları hızlıca çalmaya başladılar ve ben de hemen onlara uydum.

Üfleme borusunun ağzını kapatarak içine üfledim ve üç drone, gayda çalgısının ilk ağlayan sesini çıkardı. Parmaklarım zaten chanter borusunun üzerindeydi ve tanıdık, neşeli "Scotland the Brave" melodisi pub'ı doldurdu. İnsanlar ayaklarını yere vuruyor, sandalyelerinde sallanıyor ve alkışlamaya başlıyorlardı. Şahsen, bu melodinin beşimizle birlikte daha iyi, hatta birden fazla davul ve boru içeren daha büyük bir boru bandosuyla daha da iyi olacağını düşünüyordum. Ama Lantern'da canlı bir atmosfer yaratmak için işe yaradı, ki bu da sahibi Aodhan'ın bize para ödediği şeydi.

Ancak, en sevdiğim şarkılar, herkesin bildiği neşeli melodiler değildi.

"Scotland the Brave"ın sonunda yüksek tezahüratlar dinince, solo yapmak için öne çıktım. "Sad the Parting" benim en sevdiğim şarkılardan biriydi

en sevdiğim şarkılardan biriydi, ilk kez bir gayda çalgıcısının çaldığını duyduğumda beni büyüleyen, unutulmaz bir melodi.

Dronların hüzünlü derin inlemesi, unutulmaz chanter melodisine bas notası çalarken, pub'ı sessizliğe boğdum.

Şarkının ortasında Cammie ve Tierney kapıdan içeri süzülerek girdiler ve Murray ve Laird'in yanındaki yerlerini hızla buldular. Yapmam gerekse de, melodi onu gözle görülür şekilde etkisi altına alırken gözlerimi Tierney'den ayıramadım. Pub'ın loş ışığında bile, gözlerindeki parlak ışıltıyı ve duygularını bastırmaya çalışırken zorlukla yutkunduğunu görebiliyordum. Sanki onu hissetmiş gibi, lanet köpeğim aniden büyük şöminenin önündeki yerinden atladı ve masaların arasından geçerek Tierney'nin yanına gitti.

Amerikalı kadın, benim performansımdan o kadar etkilenmiş görünüyordu ki, Akiva'yı fark etmesi bir saniye sürdü. Sonra hafifçe irkildi ve selam vermek için eğilirken gözlerini hızla kırdı. Akiva'nın kulaklarının arkasını kaşdı ve tüylü kafasına şefkatle bir öpücük kondurdu. Sarı saçları her zamanki at kuyruğu şeklinde değildi, omuzlarına dökülmüş, yüzünü ve köpeğimi ipeksi buğday rengi bir perdeyle örtüyordu. O saçların sıkı yumruğumda ne kadar yumuşak olacağını hayal ettim...

Siktir.

Neyse ki, Cammie sandalyesinde birden hareket etti ve zihnimi keşfetmeye hakkı olmayan fantezilerden uzaklaştırdı. Quinn'in kız kardeşi, köpek ve kadın arasındaki ara sahneye hayretle bakıyordu.

Akiva dostça davranmıyordu, ama benim ve belki Annie dışında kimseden sevgi bekleyen bir köpek olmamıştı. Bazen Quinn, eğer onunla uğraşmak isterse. Bunu benim mesafeli tavrımdan dolayı suçlamıştım. Bir şekilde, doğal olarak sevgi dolu olması gereken bir köpeği, yabancılara karşı mesafeli ve temkinli yetiştirmiştim.

Ama Akiva, Tierney Silver'ı sevmişti ve bu beni bu kadar rahatsız etmemeliydi.

Ama yine de, o kadınla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu.

Son zamanlarda, onun pansiyonunda geçirdiğimiz o gece beni rahatsız ediyordu.

Onu duvarı çekiçle vururken bulduğumda, tüm oda onun içindeki öfkeyle titriyordu.

Quinn'in henüz destek çubuklarını sabitlemeyi bitirmemiş olduğunu fark ettiğimde, her vuruşta destek çubuklarının yerinden kaydığını gördüm.

Sonra onun içindeki öfkenin kabardığını hissettim ve Tierney Silver'ın içindeki tek şeyin keder olmadığını anladım.

Yüzüncü kez kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlatmam gerekti.

Ve şimdi onu düşünmeyi bırakmazsam, müziğin ritmini kaybedecektim.

Ancak, Quinn'in hatırı için, hoşnut olmadığım bir şey dikkatimi dağıttı.

Taran Macbeth o anda Lantern'e girdi. Çarpıcı esmer kadın sahneye bir bakış attı, Quinn'in gözlerine bir saniye bakışlarını kilitledi, sonra onu görmezden gelerek odayı taramaya başladı. Kalabalığın arasından kasıtlı olarak ilerleyerek Tierney'nin masasına ulaştı ve başını eğerek Laird'in kulağına fısıldadı. Ne dediği bilinmez, ama Laird'in yüzü gerildi. Murray'e bir şeyler fısıldadı. Murray kaşlarını çattı, bir şeyler söyledi, ama Laird onu eliyle uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Kız kardeşinin sırtına elini koydu ve kardeşler, yerlilerin endişeli bakışlarını görmezden gelerek kalabalığın arasından geçtiler.

Sonra ortadan kayboldular.

Bu, Isla Macbeth için iyiye işaret değildi.

Quinn'e bakmadım, ama onun sahneden atlayıp Taran ve Laird'in peşinden gitme ihtiyacını hissedebiliyordum. Bu yüzden şarkıyı bitmeden bitirdim ve ona başını sallayarak bir sonrakine başlamasını işaret ettim, böylece beline bağladığı lanet davulda karmaşık duygularını dışa vurabilirdi.

TIERNEY

Hayatımda hiç bagpipes'ın bu kadar seksi olabileceğini düşünmemiştim.

Tattoo'yu birçok kez izlemiş ve çok sevmiştim, ama

hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim.

Ancak, Ramsay'in sahnede o melankolik melodiyi çalmasını izlemek, beni duygularla dolu bir kamyon gibi vurdu. Ve grubu izledikçe, koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladım. Taran aniden ortaya çıkıp Laird'i uzaklaştırdığında, küçük sahnede olanlardan bir an için dikkatim dağıldı. Cammie ve ben endişeli bir bakışlaştık. Söylentiye göre anneleri Isla'nın durumu hızla kötüleşiyormuş. Cammie bana gelirken bunu söylemişti, bu yüzden Laird'i barda görünce çok şaşırmıştım. Taran'ın gelip onu götürmesi iyiye işaret değildi.

Ama kimse onların yerine bu yolculuğu yapamazdı ve bu noktada müdahale etmek hoş karşılanmazdı.

Bu yüzden dikkatimizi tekrar gruba vermeye çalıştık. Bunu başarabilmem Ramsay sayesinde oldu.

Yeti sakalını kesmişti. Yanaklarında zaten tuz ve biber rengi sakallar çıkmaya başlamıştı ama sakalının aksine, bu sakallar keskin çene hattını gizlemiyordu. Sert hatları ve yumuşak, öpülesi dudakları vardı. Üstüne üstlük saçını da kestirmişti. Bir tıraş ve bir saç kesimi ile seksi yeti'den dayanılmaz, sert, *kendi sosyal medya platformuna sahip olması gereken* bir HOT'a dönüşmüştü.

Ramsay McRae her açıdan seksi biriydi.
Kahretsin.

"Yine salya akıtıyorsun," diye alay etti Cammie.

"Yok. Ama... cidden, bu adamlar neden internette yok?" Murray Shaw'ı ve sonra sahneyi işaret ettim. Grubu oluşturan tüm erkekler kendi başlarına çekiciydiler. "Yani, '1,80'den uzun ve seksi olmak şartı' olan bir başvuru süreci mi vardı?"

Cammie güldü, gözleri benim arkamda bir yere bakıyordu.

Dönüp baktığımda Murray'in dinlediğini gördüm, gözleri kahkahayla parlıyordu. "Ne dedin? Ego'm için daha yüksek sesle söyle."

"Oh lütfen, utanmıyorum, hepinizin yakışıklı olduğunu biliyorsun."

"Biz Leth Sholas Pipe Band'iz." Quinn'in sesi odada yankılandı.

"Dinlediğiniz için teşekkürler. *Oidhche Mhath*."

Seyirciler teşekkürlerini alkışlayarak ifade ederken, Cammie'ye "*Oidhche Mhath* ne anlama geliyor?" diye sordum. Muhtemelen telaffuzu mahvetmiştim.

"İyi geceler."

"Hepiniz Gaelic dili konuşuyor musunuz?"

Cammie başını salladı. "Quinn gibi ben de biraz biliyorum. Ailelerimiz akıcı konuşuyor ama ne yazık ki bu dil yok olmak üzere."

Başımı salladım ve seyircileri gözden geçirdim, birçok kişinin hala sahnedeki muhteşem İskoçları hayranlıkla izlediğini fark ettim. Quinn, Ramsay'e bir şeyler fısıldadı ve kimseye bakmadan pub'dan çıktı.

Cammie, onun ani ayrılışına nefesini tuttu.

Ramsay sahneden indi, alçak sesle ısıklık çaldı ve Akiva yanımdan fırlayarak ona doğru koştu. İri İskoç, bagpipes'ını çoktan yere bırakmış ve köpeğini sevgiyle karşılamak için çömelmişti. Artık yüzünü gizleyen sakalı olmadığı için, gülümsemesi... beni çok etkiledi.

Harika.

Onun lezzetinden beni sadece Cammie'nin gerginliği uzaklaştırdı. Lantern'ın ana kapısını düşüncelere dalmış bir şekilde seyrediyordu. Quinn son birkaç gündür çok kötü bir ruh halindeydi ve beni şaşırtacak şekilde Ramsay duvar konusunda beni korudu. Ertesi gün, düşüncesiz ve sorumsuz davranışından dolayı özür dilemek için B&B'ye gittim, ama Ramsay ben suçumu üstlenmeden önce sözümü kesti. Demo için orada olmak istediğimi bilmediğini ve herkes olmadan işe başladığını söyledi. Ana müteahhidimin bana güvenemeyeceğini düşünmesini istemediğim için ona minnettardım. Quinn duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, Ramsay'e teşekkür ettim ve böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına söz verdim.

Yeti (artık yeti *değil*) bana homurdandı ve uzaklaştı, bu da beni yine sinirlendirdi.

Onun hangi özelliği beni bu kadar sinirlendiriyordu bilmiyordum, ama ona karşı hislerim çok kafa karıştırıcıydı.

"Quinn iyi mi?" diye Cammie'ye sordum.

O, dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. Sonunda içini çekti. "Taran'la işler yolunda gitmedi."

Ben de öyle tahmin etmiştim. "Quinn için üzıldüm."

"Hepsi için üzgünüm." Cammie bana melankolik bir gülümseme attı. "Hadi, bir şeyler içelim."

"Ben gidiyorum." Murray da ayağa kalktı. "İçki içmek istemiyor musun?"

"Hayır, balıkçılık rehberimizden biri eksik, yarın bir grup turistle birlikte tekneye çıkacağım."

"İyi eğlenceler." Cammie, Murray'in en son yapmak isteyeceği şey olduğunu biliyormuş gibi alay etti.

Murray'in Glevulin'de büyük bir balıkçılık şirketi olduğunu biliyordum. Laird gibi küçük ekipler yöneten birkaç balıkçısı vardı, ama aynı zamanda turistler için balıkçılık rehberliği de yapıyordu. Bu bölgede somon balıkçılığı çok popülerdi.

Adam çenesini Ramsay ve diğer grup üyesi Forde'nin durduğu bara doğru salladı, sonra yerlilere veda ederek dışarı çıktı.

"Hadi. Seni Forde ile tanıştırayım." Cammie koluma girdi ve beni bara götürdü.

Akiva, babasının yanına dönmeden önce birkaç kez okşamak için yanıma geldi. Ramsay'in bakışlarından kaçınmaya çalışarak, Cammie'nin arkadaşına odaklandım. Forde'yi dışarıda görmüştüm çünkü fark edilmemesi zor biriydi, ama henüz resmi olarak tanıştırılmamıştık. Forde Dallas, Glevulin'deki tek tamirhanenin sahibiydi ve Leth Sholas Cankurtaran Servisi'nde gönüllü olarak çalışıyordu. Sadece cankurtaran botlarının bakımına yardım etmekle kalmıyor, kurtarma operasyonlarına da katılıyordu. Cammie, onunla birlikte büyüdüğü için tüm bunları bana sesinde gerçek bir sevgiyle anlatmıştı. O, Quinn'in en iyi arkadaşıydı.

Forde, Quinn gibi otuz altı yaşındaydı ve Lantern'dan çok stadyum konser sahnesine daha uygun görünüyordu. Dövmeli bir rock yıldızı kolonya modeline dönüşmüş gibi görünüyordu.

Bu suda ne haltlar dönüyordu böyle?

Adama hayranlıkla bakmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. Çekici insanlara alışkın olmadığımın değil. Hayatım boyunca ünlülerle ve dünyanın en çekici erkekleriyle tanışmıştım. Ancak, küçük bir İskoç adasında bir boru bandosu bulmak

bir şekilde gülünç geliyordu. Bu adamları daha fazla insan bilseydi, Leth Sholas'a bir insan seli akın ederdi.

"Forde, bu Tierney Silver, en yeni sakini. Tierney, bu Forde Dallas, bizim Lothario'muz." Ona alaycı bir sırıtış attı.

Forde yüzünü buruşturdu ama koyu renkli gözleri sıcak bir şekilde parladı. "Doksan yaşındaki birinin referanslarına sahipsin."

Cammie onu şakacı bir şekilde ittiğinde ben güldüm, o da güldü. Kaslı, çocuksu çekici bir gülümseme, koyu saçlar. Cammie'den belki bir santim daha uzundu, kolları ve hatta parmakları üzerinde Keltik tarzı bir sürü dövme vardı. Forde, benim tipim olmayan sert bir kötü çocuk havası vardı, ama seksi bir gülümsemesi olduğunu kabul edebilirim.

Seksi gülümsemelerden bahsetmişken... Onun bakışlarının sıcaklığını hissedince, sonunda Ramsay'e baktım. İşte, benim tipim olduğunu asla tahmin edemeyeceğim bir adamdı.

Ama vücudum kesinlikle onun benim tipim olduğunu düşünüyordu.

Ramsay elinde bir bardak bira tutuyordu ve bana işaret etti. "Bir şey ister misin?"

Bunun bana içki ısmarlamak için yaptığı çekici bir teklif olduğunu tahmin ederek başımı salladım. Onun yanında dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Meyve suyu ister misin?" diye sordu Cammie. "Diyet kola?"

Bu bölgede gazlı içecekleri *meyve suyu olarak* adlandırmaları bana garip gelmişti, ama birkaç hafta önce Cammie ilk kez böyle dediğinde anlamıştım. "Evet. Ben ısmarlarım. Sen ne içersin?"

"Hayır, sorun değil, ben..."

"Ne içiyorsun?" Ramsay onu keserek sordu. "Ben de diyet kola."

"Ben alırım." Forde bara doğru adım attı ama Ramsay serbest eliyle onu durdurdu ve barmenin dikkatini çekmek için eğildi.

Birkaç dakika sonra, Ramsay ile birlikte tezgahın önünde dururken, Cammie ve Forde yanımda durmuş, benim bilmediğim ve orada olmadığım kişiler ve olaylar hakkında konuşuyorlardı. Cammie'nin beni Ramsay McRae ile yalnız bırakmak niyetinde olmadığını biliyordum. Forde'un yanında her şeyi unutmuş gibiydi, onun yanında bir şekilde parıldıyordu

açıklaması zor bir şekilde parıldıyordu, ama bunu daha önce onda görmediğimi biliyordum. Oyun parkındaki iki çocuk gibi birlikte gülüyorlardı.

Ramsay, birasını yudumlarken odanın etrafına bakınıyordu. Akiva şimdi ayaklarının dibinde yatıyordu, Cammie ve Forde ile aramızda gerçek bir fiziksel engel oluşturuyordu.

Ramsay'ın hemen yanımda durmama rağmen benden kaçmaya çalışmasından rahatsız olan ben, onu kasten kızdırmak amacıyla, "Ee, hâlâ kızgın mısın?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kalbimin hızlanmasını görmezden geldim. Cidden, bana bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmek istiyordum.

"Kızgınlık mı?" *T* harfini vurguladı.

"Evet. Yani, ben özür diledim, ama sen hala bana mağara adamı gibi homurdandın." Yarı şaka yarı ciddiymdim.

Ramsay kaşlarını kaldırdı. "Silver, neredeyse 7000 metrekarelik bir evi başına yıkıyordun."

"Özür diledim." Omuz silkdim. "Ve bir daha asla bu kadar pervasızca davranmayacağıma söz verdim."

"Bu sözleri verecek kadar akli başında mısın?"

"Evet. Bana güven, bunu biliyorum." Sodomu yudumladım ve bakışlarımı ondan ayırdım, çünkü ona bakmak damarlarıma espresso enjekte etmişim gibi hissettiriyordu.

"Duvara balyozla vurmana neden olan şeyi bana anlatmayı düşünüyor musun?"

"Sen neden tek başına bir adada yaşadığını bana söylemeyi düşünüyor musun?"

Güzel köpeğini işaret etti. "Yalnız değilim." "Olgun bir cevap."

"Sen bu konularda uzmansın."

"Senin çok sinir bozucu olman benim suçum değil."

Ramsay'ın gözleri yüzümü taradı, cinsel bir yoğunlukla parıldıyordu. "Ben öyle miyim?"

"Evet." Bu kelime boğazımdan çıkarken, boğazımı temizledim, yanaklarım kızardı. "Bir nevi."

Dudakları seğirdi. "Sen de biraz sinir bozucusun."

Şaka yaptığını bilsem de, bir parçam hala şaka yapmadığını merak ediyordu. Bu konuyu fazla düşünmek ya da neden beni rahatsız ettiğini düşünmek istemedim. "Ben lanet olası bir zevkim," diye cevap verdim, incinmiş duygularımı omuz silkerek.

Gülümsedi ve bu beni nefesimi kesip bıraktı.

Ramsay'ın gözleri hafifçe keskinleşti, sonra ağızma indi. Dudaklarım onun bakışları altında gerçekten karıncalandı.

"Tıraş olmuşsun. Saçını da kesmişsin."

Dikkatini tekrar gözlerime çevirdi. "Bunu ara sıra yaparım." "İyi görünüyor. Hijyen açısından demek istedim." Omuz silktilim.

Dudakları seğirdi. "Doğru. Hijyen açısından."

Engellemeye çalıştım ama dudaklarım gülmekten gerildi ve çok geç kalmıştım, yanaklarım kızardı. Ramsay'ın gözleri eğlenceyle ısındı. Yine nefesim kesildi. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak aramızdaki bu ezici farkındalığı gidermek istedim.

"Ramsay!" Bir kadın aniden Cammie'yi iterek onu hafifçe Forde'ye doğru itti ve beni Ramsay'ın büyüünden çıkardı. "Oh, pardon!" diye neşeyle özür diledi, neredeyse ayağa fırlayan ve uyarıcı bir şekilde hırlayan Akiva'nın üzerine basacaktı. "Tanrım!" Kadın korkuyla durdu ve köpeğe baktı.

"Akiva, dur," diye emretti Ramsay, onu sakinleştirmek için kafasını okşayarak. Yeni gelen kadına baktı, güzel, çok uzun boylu, çok çekici bir esmerdi, gözlerinin etrafında çekici gülme çizgileri vardı, bu da bana onun benden belki on yaş kadar büyük olduğunu gösterdi. "Ava, burada ne yapıyorsun?"

Akiva'ya tekrar ihtiyatla baktı ve yanımdan geçerek beni geriye doğru itti, böylece elini Ramsay'ın göğsüne koyup eğilip dudaklarına öpücük kondurmak için.

Oh.

Tamam, o zaman.

Geri çekildiğinde, ben de daha fazla geri çekilmek zorunda kaldım ve çarptığım bir turistten özür dilemek zorunda kaldım. Cammie, kaba yeni gelene sinirlenerek kaşlarını çatı.

"İnsanlara '*affedersiniz*' diyebilirsiniz," dedi Cammie ona açıkça.

Kadının gözleri büyüdü ve omzunun üzerinden arkasına baktı, beni ittiğini görünce kızardı. "Çok özür dilerim! Az önce içeri daldım. Ben Ava." Cammie'ye döndü. "Ben Ramsay'in..."

"Burada ne işin var?" diye sorulan adam, sinirli bir şekilde tekrar sordu.

Esmer kadın çöktü. "Geç kaldım. Biliyorum. Konserini kaçırmamak için feribota çok erken bindim, ama sonra otel odamda uyuyakaldım."

"Konser için mi geldin?"

"Evet, sana sürpriz yapmak istedim." Ona tatlı bir gülümsemeyle baktı.

O anda Cammie'nin Ramsay'in anakaradan biriyle görüştüğünü söylediğini hatırladım.

Görünüşe göre, bu sıradan bir ilişki değildi.

Büyük bir hayal kırıklığı, ayaklarımın yere batıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Ve Leth Sholas'ta mı kalıyorsun?" Ramsay'in yüzündeki ifade, taş gibi bir şaşkınlıktan öteye geçmemişti.

"Seni özledim." Ava omuz silkti. "Bu gece Quinn'in yanında kalmayı planladığını biliyorum, ama benimle otelde kalabileceğini düşündüm. Ben daha iyi bir arkadaşım." Aniden orada olduğumu hatırlamış gibi bana bir bakış attı. Ve durakladı. Beni ilk kez görüyormuş gibi inceledi. "Pardon... sen kimsin?"

Ses tonunda bir değişiklik oldu. Bir ihtiyat. "Ben Tierney. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tatil için mi buradasın?"

"Hayır, burada yaşıyorum."

Ava, Ramsay'e dönüp başını suçlayıcı bir şekilde eğdiğinde çenesi hafifçe sıkıldı.

Ve bu benim gitmem için bir işaretti!

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedim Cammie'ye, yarısı boşalmış bardağımı bar tezgahına koyarken. "Yarın görüşürüz?"

Cammie, Forde ile yaptığı yumuşak sesli sohbetten birdenbire sıyrıldı. "Oh. Seni dışarıya kadar geçireyim mi?"

"Hayır. Birkaç kapı ileride oturuyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, Forde. Ben de, Ava." Ona içki için teşekkür ederken ona ya da Ramsay'e bakmadım

ve sonra Akiva'ya veda etmek için çömeldiğimde.

Malamute evcil hayvanlarımın yanına geldi, güzel soluk gözleri, lanet sahibi gibi ruhuma bakıyordu. Burnunun köprüsünü öptüm. "İyi geceler, güzel kız." Cevap olarak dilini bana sürmeye çalıştı ve ben gülerek kaçtım, sonra kulaklarının arkasını okşadım ve uzaklaştım.

Lantern artık dirsek dirseğıe doluydu ve dışarı çıkmak için sıkışarak geçmek zorunda kaldım. Bazı yerliler iyi geceler diye başlarını salladılar, bu da uzuvlarımı donduran hayal kırıklığını ısıttı.

Kendimi tutamayıp bara bir kez daha baktım. Ramsay o kadar uzundu ki kalabalığın üzerinden onu görebiliyordum.

O benim ayrılmamı izlerken gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarak arkanı döndüm ve dışarı çıktım.

9. Tierney

Quinn her şeyin yolunda gittiğini söylese de, B&B hala eski halinden çok uzak görünüyordu. Bana, şu anda pek bir şeyin yapılmadığını hissettiren şeyin, tümünün "ilk uyum" site hizmetleri olması olduğunu söyledi — elektrik, ısıtma ve sıhhi tesisatın yenilenmesi gibi. Ve her şeyin en iyi çevre dostu versiyonunu seçtiğim için, Quinn bunların nasıl kurulacağı konusunda sürekli uzmanlarla görüşüyordu.

Bu, anneannemin bana bıraktığı mirasın önemli bir kısmını tüketiyordu, ama ben B&B'nin mümkün olduğunca verimli ve sürdürülebilir bir şekilde işletilmesini istiyordum. Haftalar geçmişti ve Cammie'nin adada sadece iki mevsim olduğunu (haziran ve kış) söyleyen şakası doğru çıkmıştı. Ağustosun ilk haftasıydı, turist sayısı hiç olmadığı kadar fazlaydı ve bütün hafta yağmur yağmıştı. Temmuz ayı şaşırtıcı derecede ılık ve açık geçmişti, ancak sıcaklık en fazla 14 °C'ye çıkmıştı, yani 57 °F civarında. Temmuz ayında.

Bu ılımanlığa rağmen, İskoçya dışarıdan görüldüğünden daha nemliydi. Bunu sadece yaz aylarında dedemlerin evine yaptığım ziyaretlerden biliyordum. Temmuz ayının açık gökyüzü köyün havasına uymuyordu. Hayır, aslında, o ay yas tutan bir köye sürekli yağın yağmur daha uygun olurdu.

İsla, Haziran sonunda, Lantern'da boru bandosu konseri olduğu gece vefat etti.

İsla'yı tanımıyor olsam da, onu tanıyan yeni arkadaşlarım için üzüliyordum. Ve tabii ki, bu bana kendi kaybımı hatırlattı. İki yıl. Ailemi kaybetmemin üzerinden iki yıl geçmişti, ama bu imkansız gibi geliyordu. Dikkatimi başka yere yöneltmeye ihtiyaç duyduğumdan, programın gerisinde kalmamıza rağmen binanın inşaatındaki ilerlemeden sabırsızlanmaya başladım. B&B'nin sosyal medya sayfaları dikkat çekmeye başlamıştı ve misafirlerin ne zaman rezervasyon yapabileceklerini soran direkt mesajlar alıyordum. Bu çok heyecan vericiydi! Üniversiteden bir arkadaşıma web sitemi yapması için para ödüyordum ve bu nedenle ana sayfaya rezervasyon bölümünün eklenmesini bekliyordum. İnsanların site tamamlanana kadar rezervasyon yapmak istemeyeceklerini düşünmüştüm, ama bazıları sabırsızlanıyordu.

Belirli tarihler hakkında bilgi isteyen başka bir mesaj geldikten sonra, rezervasyonları almaya karar verdim. En azından önümüzdeki bahar için takvimi açabilirdik, çünkü o zamana kadar tadilatların biteceğini biliyordum.

Teknik konusunda bilgili arkadaşım Gen'e rezervasyon sistemini kurması için bir mesaj attım. Main Street'teki apartmanımdan çıkarken, ekranımda gelen bir arama belirdi. Perri cephesinde de işler sakın seyrediyordu, bu yüzden onun adını görmek beni şaşırttı.

Limanın karmaşasından uzaklaştım. "Perri?" diye cevap verdim umutla.

Cevabı yumuşak bir kahkahaydı. "İki hafta oldu. Sanki yıllar geçmiş gibi. Nasılsın?"

"İyiyim. Aceleci cevap için özür dilerim. Sen nasılsın?"

"Anlıyorum. Umutlarını yükseltmeden önce kesin olarak emin olmak istediğim için aramadım ve iletişim kurmadım... ama bir gelişme oldu."

Perri'nin sesi dışında her şey arka planda kayboldu. "Bana söyle bana."

"Henry Copeland. Tekrar konuşmayı kabul etti. Bir süre ama... Sanırım vicdanı galip geldi." Rahatlamanın gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Gerçekten mi?"

Perri'nin sesi zaferle sertleşti. "O piçi yakaladık, Tierney. Henry elindeki tüm belgeleri teslim etti. Bulmacanın son parçası helikopter ve kaza araştırmacılarını

raporlarını yayınlamaları için baskı yapıyoruz, böylece kimin şüpheli olmadığına karar verdiğini görebiliriz. Eğer CEO ile bağlantı kurabilir ve rüşvetle ilgili bir belge bulabilirsek, polisin müdahale etmekten başka seçeneği kalmaz. Ama o parça olmasa bile, önümüzdeki birkaç hafta içinde yayınlamak için yeterince elimizde bilgi var. Önce tüm ayrıntıları halletmeliyiz. Her şeyin yasal olarak uygun olduğundan emin olmalıyız. Tabii ki, yasal olarak Silver Group'a önceden haber vermemiz ve baskıya girmeden önce bu süreci beklememiz gerekiyor. Ayrıca, Silver Hotel and Resorts'un CEO'sunun adam öldürmeyi örtbas ettiğini ve bunu araştırmaya başlayan ebeveynlerinizi ve bir muhabiri öldürttüğünü keşfettiğiniz için hisselerinizi bağışladığınızı kayıtlara geçirmenizi istiyorum.

"Neye ihtiyacın olursa veririm." Durduramadan hıçkırıklar boğazımdan çıktı. Her şey sona eriyordu. Bu kabus nihayet sona eriyordu. "Onu gerçekten yakaladık mı?"

"Evet. Onu gerçekten yakaladık."

Aniden bir el omzuma bastırdı ve korkuyla döndüm. Gözyaşlarımın bulanıklığının arasından, Ramsay'in üzerimde dikildiğini ve somurtarak baktığını gördüm. "Silver, iyi misin?" diye sert bir sesle sordu.

Akiva yüzünü bacağıma sürttü, zeki gözleri neredeyse sorguluyor gibiydi.

Main Street'in ortasında ağladığımı hatırlayarak, gözyaşlarımı çılgınca sildim ve hala dışa vurmam gereken titrek ağlamaları geri çektim. "Perri, gitmem gerek. Ama teşekkür ederim. Yakında konuşuruz."

"Yakında konuşuruz, Tierney."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve yüzümü sildim, sonra Akiva'nın kürküne saklanmak için eğildim. Onu kucakladım ve tatlı köpek, duygularımı hissedebiliyormuş gibi bana yaslandı. "Hey, güzel kız." Geri çekilip, burnumu çektim ve o her zamanki gibi pembe diliyle yüzümü yalamaya çalıştığında güldüm.

"Gümüş."

İç çekerek, isteksizce ayağa kalkıp Ramsay'in karşısına geçtim. Akiva yanıma yerleşip, sıcak, tüylü vücudunu bacaklarıma bastırdı. Minnettarlıkla avucumu onun başına koyup, bakışları benimle köpeği arasında gidip gelen sahibine döndüm.

"Ee? Neden sokağın ortasında ağlıyorsun?" diye sordu, sanki gözyaşlarım *onu* zor durumda bırakmış gibi.

"Seni ilgilendirmez." Ramsay kaşlarını
çattı. "Akiva."

Köpek ona dönmek istemiyor gibiydi. "Onu
taraf seçmeye zorlama."

"O benim köpeğim. Tek taraf var. Benim tarafım." "Biraz
bölgeselci değil miyiz?"

"Bir şey benim olduğunda... evet." Cevabını, neredeyse ergen bir
kızın *"tabii ki" demesi* gibi bir tonla verdi.

"B&B'ye gitmem gerek." Onun yanından geçtim, veda etmek için
Akiva'nın kafasını okşamak için durdum, sonra Main Street'e doğru
aceleyle yürüdüm.

Sorun şu ki, Ramsay benden 20-23 cm daha uzundu ve beni kolayca
yakaladı. Akiva mutlu bir şekilde peşimizden geldi. "Ben de o tarafa
gidiyorum, yoksa benim senin müteahhitlerinden biri olduğumu unuttun
mu?"

"Seni buralarda görmedim, evet, aslında unutmuştum."

Bu doğrudu. Unuttuğum kısmı değil, onu etrafta görmediğim kısmı.
Ramsay, son altı haftanın çoğunda benden başarıyla kaçınmıştı. Isla'nın
cenazesinde kilisede birbirimizi görmüştük. Ben saygıdan ve Cammie ile
Quinn'e destek olmak için cenazeye katılmışım. Ramsay arkada
duruyordu, kıpırdamadan, yüzü ifadesiz. Onu ara sıra görmüştüm, ama
son birkaç hafta boyunca sık sık anakaraya da gitmişim. Cammie ve ben
iç dekorasyon gezilerine çıkmıştık ve bazen geceyi orada geçiriyorduk.
Tüm hafta sonunu Edinburgh'da geçirdik, bu bizim için nostaljik ve çok
ihtiyaç duyduğumuz bir kaçış oldu.

Ramsay, küstah cevabıma yanıt vermedi. Bunun yerine, Macbeth's
Pages & Perks'i geçip, B&B'ye doğru kıvrımlı tepeye çıkan arka yola
saptığımızda, tekrar sordu: "Neden ağlıyordun?" Bu sefer sesi daha
yumuşak, daha meraklıydı. Daha az talepkardı.

Nedense bu daha da kötüydü. "Son birkaç hafta çok duygusal
geçti. Sanırım biraz gerginim."

"Ailen yüzünden mi?" Omuz
silktim.

"Yani... her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

O da bunu biliyordu.

Çenesindeki kaslar gerildi ama bu konuda daha fazla ısrar etmedi. Birkaç arabanın geçmesi için kenara çekildik ve sonra yüksekte bulunan B&B'ye giden özel yola saptık. Telefonum aniden tekrar çaldı ve Perri olabilir diye düşünerek arka cebimden çıkardım.

Değildi.

Hugh'du. Son numarasını engellemiştim, o da başka bir numara ile aramaya başlamıştı.

Adi herif.

Hayal kırıklığıyla homurdandım ve onu tekrar engelledim. "Hugh kim?"

Ramsay'e öfkeyle baktım. "Önemli biri değil." "Seni taciz mi ediyor?"

"Her şey kötüye işaret değil, biliyorsun," diye alay ettim. Ve hemen konuyu değiştirdim. "Bugün arabayla gelmedin mi?"

Akiva önümüzde hızla yukarı çıktı.

"Dün gece arabamı burada bırakıp Quinn'in yanında kaldım. Çok geç saatlere kadar çalıştık, güvenli geçiş saatini kaçırdım."

"Oh. Biliyorsun, bir yerde oda rezervasyonu yapman gerekirse, sana her zaman tazminat ödeyebilirim."

"Sezonun en yoğun zamanı ve zaten gerek yok. Quinn'in evinde kalabilirim. Zaten ekibin çoğunun konaklama masraflarını karşılıyorsun."

Bu doğrudu. Quinn ve Ramsay'in ekibi, adaların dört bir yanından gelen adamlardı. Bazıları feribotla gelmişti ve onlara ödediğim ücretin bir kısmı, o adamların hafta boyunca konaklama masraflarını karşılıyordu. "Tamam." Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi. "Ava nasıl?"

İşte. Sıradan bir ses tonuyla konuştum. Normal.

Her ne kadar yaşlı esmer kadının görünüşü günlerdir, hatta haftalardır beni rahatsız etse de. Ramsay benden kaçınıyorsa, Ava ortaya çıktıktan sonra ben de ondan kaçınıyordum.

Başkalarının partnerlerine göz dikmezdim.

İlk başta Ramsay'in cevap vereceğini düşünmemiştim. Sonra cevap verdi: "Bilmiyorum. Onu son gördüğümde iyiydi."

"Oh." Vay canına. İlişkilerinde böyle miydi? Ugh.
Zavallı Ava.

"Biz birlikte değiliz," dedi, sanki bu sözler ağzından zorla çıkarılmış gibi. "Ben ilişki yaşamam."

"Sana bunu söylemek istemezdim ama Ava senin bir ilişkin olduğunu düşünüyor galiba."

"Evet, fark ettin, değil mi?" Ramsay, konuk evimin garaj yoluna girdiğimizde elini ensesine sürdü. "Bu yüzden bizim geçici... ilişkimizi bitirdim."

Ah.

"Ciddi ilişkiler ya da herhangi bir tür ilişki yaşamam." Aniden durdu ve sanki beni uyarmak istercesine gözlerimin içine baktı. "Ben öyle bir adam değilim. Ben öyle biri değilim."

Onun bekar olduğunu duyduğumda göğsüme dolanmış olan o küçük sıcaklık bir anda dondu. Gözlerimi kaçırarak, suya, İskoçya sahil şeridinin muhteşem manzarasına baktım. "Eskiden kim olduğumu ve ne olduğumu tam olarak bildiğimi sanırdım."

"Peki şimdi?"

Omuz silktim. "Biliyorsun, anneannem İskoç'tu."

"Evet, bana söylemiştin."

"Her yıl ailemle birlikte onu ziyaret ederdim. Büyükbabamın vefatından yaklaşık bir yıl sonra vefat etti. Ona veda etme fırsatım olmadı, ama büyükannemle vakit geçirebildim. Son kez birlikte olmak için Edinburgh'a uçtum." Duygularım boğazımı düğümledi ve bir dakika durmak zorunda kaldım, çünkü onu yatakta yatarken hatırladım, her zaman tanıdığım o büyük kişiliğin aksine, o kadar küçük ve zayıftı ki. "Elini tuttum ve onsuz kim olduğumu bilmediğimi itiraf ettim." Düşen gözyaşlarımı sildim ve onları saklamak için suya bakmaya devam ettim.

"Ve... şey, o yatakta yatarken hayatında ilk kez kim olduğunu gerçekten anladığını söyledi. Her an ve her insan, sanki bir heykel haline gelen bir kil parçasıymış gibi, her günün her saniyesinde onu şekillendirmişti. Ve ancak şimdi, zamanı sona ererken, kendini tamamlanmış hissediyordu. Bir gün benim için de aynı şeyin geçerli olacağını ve kendini tanıdığını düşünmenin

kendini tanımak bir hapishane gibi olabileceğini söyledi. Her günü, kendimi biraz daha tanıyabileceğim bir gün olarak değerlendirmem gerektiğini söyledi. O gün, dünya benim bir parçamı daha şekillendirdiği bir gündü."

Ona döndüğümde, Ramsay'in beni tam olarak anlayamadığım acı dolu bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Hayat seni şekillendirmeyi henüz bitirmemişken, nasıl kendini tamamen tanıyabilirsin?"

Ramsay sözlerimi gerçekten düşünmüş gibiydi. Sonra boğazını temizledi, o delici kurt bakışları ruhumu delip geçti. "Bence büyükannen bilge biriydi... ama aynı zamanda özümüzde kim olduğumuzun asla değişmediği de doğru."

"Bence bu da doğru. Annem zengin bir ailede büyüdü, ama çocukken zorbalığa maruz kaldı ve bu onu empatik ve nazik bir insan yaptı. İnsanları sahip oldukları ya da sahip olmadıkları şeylerle yargılamazdı. Beni de öyle yetiştirdi. Ve hayat ona ne getirirse getirsin, bu özelliği hiç değişmedi." Şimdiye kadar tanıdığım en nazik insan olan annemi düşünerek hüzünle gülümsedim. "O, babamı daha iyi bir insan yaptı. Bunu ilk kabul eden de oydu."

Babam bana nasıl tanıştıklarını anlattığında annemin kendini beğenmiş, mutlu kahkahasını hatırlayarak gülümsedim. "Babam annemle tanıştığı gece ünlü bir süper modelle ilk randevusundaydı. Fotoğraflarını gördüm, bu kadın başka dünyadan gelmiş gibi muhteşemdi. Londra'da uluslararası bir iş ödülleri töreni vardı ve annem etkinlik organizatörünün asistanı olarak oradaydı. Babam, etkinlik başlamadan önce bu konuğun kazara ev sahibinin beyaz elbisesine kırmızı şarap döktüğünü gördü. Ev sahibinin neredeyse histerik bir hale geldiğini ve aniden, bu güzel sarışının birdenbire ortaya çıkıp ev sahibini verimli bir şekilde uzaklaştırdığını söyledi. İkisini bir sonraki gördüğünde, ev sahibi sarışının elbisesini giymişti ve sarışın da lekeli beyaz elbiseyi giymişti."

"Annen."

Gülümsedim. "Evet. Elbiselerini değiştirdi. Babam, gece boyunca onu izlediğini, işini yaptığını ve görünüşüyle ilgili yorumlara gülerek karşılık verdiğini söyledi. Gece boyunca küçük iyilikler yaptığını izledi, örneğin yaşlı bir misafire tuvalete gitmesine yardım etti.

Garsonların yaptığı hataları örtbas etti. Ona tek kelime bile etmedi, ama onu tanımak istediğini biliyordu.

"Gecenin sonunda, randevusunu taksiye bindirip etkinliğe geri dönerek annemi buldu. Ona çıkma teklif etti. Annem ilk başta şaka yaptığını sandığını söyledi. Babamın Silver Group imparatorluğunun varisi olduğunu biliyordu ve kendisi terli, lekeli beyaz bir elbise giymişti." Düşüncelerimle Ramsay'i sıkıyor olabileceğimi fark edince, ağzımı kapattım ve omuz silktim, garip bir şekilde savunmasız hissediyordum.

"Babanız önemli olanın ne olduğunu bilen bir adammış gibi görünüyor."

Rahatlama, yanaklarımda hissettiğim sıcaklığı dindirdi. "Evet. Evet, o tüm saçmalıkları görmezden geldi. Annemin... dünyada onun gibi başka kimse olmadığını düşünüyordu. Onun için her şeyi yapardı." Ailesinin mirasını mahvetmek anlamına gelse bile, karanlık bir sırı ortaya çıkarmak gibi. "Neyse. Üzgünüm... Bugün biraz nostaljik hissediyorum. Gidelim artık." Eve doğru yürüdüm.

Bu sefer Ramsay cevap vermedi. Beni B&B'ye kadar takip etti... ve sonra kendi yoluna gitti.

10. Tierney

Perri'nin güncellemesinden birkaç gün sonra, B&B'deydim ve nihayet gelecekteki işimin şekillenmesini görebiliyordum. Herkes gelmeden önce, sosyal medya için bazı ilerleme videoları çekmiştim. şimdi Cammie, Quinn ve seçtiğimiz bağımsız mutfak tasarımcısının bir temsilcisiyle birlikte yanımda duruyordu. Arthur, Fort William'da bulunan küçük bir aile işletmesinde çalışıyordu ve örneklerle birlikte anakaradan buraya kadar gelmişti.

Bu heyecan verici kısımdı. Tüm tasarım öğelerini seçmek.

Arthur dizüstü bilgisayarını açmış, Quinn'in hazırladığı geçici masaya yaslanmıştı. Bir tasarım uygulaması açmış, hepimiz B&B mutfağı için en pratik olanı tartışırken düzeni ayarlıyordu.

"Bu ocak harika görünüyor ve bu Viktorya dönemi binası için mükemmel olur," dedi Cammie, ocak broşrlerine bakarken.

"Bence bu duvara dört adet gömme fırın takmak" — odanın arka tarafını işaret ettim — "daha pratik olur."

"Katılıyorum." Quinn başını salladı.

Cammie kardeşine sert bir bakış attı ve sonra bana döndü. "Bir uzlaşma yapmaya ne dersin? Duvara iki fırın ve ortasına bir ocak." Arka duvarın ortasını işaret etti. "Böylece ocak gzn, iki fırın daha ve kendi ekmeğini yapmak istersen mayalama çekmecesi de olur."

"Kendi ekmeğini yapar mısın?" diye sordu Quinn. Kendinden emin bir şekilde sııttım. "Aslında yaparım."

"Biliyor musun, yemek yapıp yapamadığını hiç sormadım ve sen bir pansiyon açıyorsun." Güldü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Pişirmeyi severim ve mutfakta da fena değilim. En yakın arkadaşım şef ve yıllar boyunca bana bazı ipuçları verdi." Londra'dan bahsetmek, en yakın arkadaşımın bir hafta önce gönderdiğim mesaja cevap vermediğini hatırlattı. Ada hayatına o kadar kapılmıştım ki. Onu daha sonra aramayı aklımda tuttum. "Ama kahvaltılarını hazırlamak için bir şef tutacağım."

"O zaman şef burada olmalı, değil mi?" Arthur arkamızdan sordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Oh, henüz birini işe almadım."

"Şef bulmanın zor olabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Quinn. "Herkes adada yaşamak istemez."

Omuz silkdim. "İnsanlar her zaman iş ararlar, mevsimlik olsa bile. Ve dediğim gibi, gerekirse yemek de yapabilirim."

"Peki... ocak mı, yoksa ankastre mi?" Quinn biraz sabırsız bir sesle ısrar etti. Muhtemelen bir saattir mutfak olacak odada durduğumuz içindi. "Gazlı mı, elektrikli mi? Buraya yeni bir gaz hattı çekmemiz gerekip gerekmediğini bilmem lazım."

"Bence bir şef gaz derdi," diye fikrini söyledi Cammie.

London'ın kafamın içinde şiddetle karşı çıktığını duyabiliyordum. "Aslında, arkadaşım indüksiyonu tercih ediyor. Çalıştığı mutfakta indüksiyonlu ocaklar var ve o, bunların daha hızlı pişirdiğini, ısıyı daha iyi kontrol edebildiğini ve temizlemesi daha kolay olduğunu söylüyor. Sağlığa daha iyi olduğunu söylemeye gerek bile yok."

"Hatalıydım." Cammie güldü. "Bu sefer kaybedeceğim, değil mi?"

"Aslında hayır. Kanıtlama çekmecesini fikrini beğendim. Duvara monte edilmiş iki fırın ve ortada bir indüksiyonlu ocak iyi bir uzlaşma olur bence." Arthur'a gülümseyerek baktım. "Anladın mı?"

O güldü. "Anladım." Dizüstü bilgisayarını aldı ve bana getirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Son bir saatte birlikte tasarladığımız mutfağın dijital görüntüsünü inceledim ve gülümsedim. "Bu mükemmel."

ada vardı ama mutfak misafirler için kullanılmayacağı için koltuk yoktu. Adada lavabo vardı ve tamamen ekstra tezgah ve depolama alanıydı. Üzerinde mikrodalga çekmecesı, şarap soğutucu ve arkada ihtıyacımız olan her şey için dolaplar vardı.

"Bu renk harika görünecek."

Soluk mavi renkli, sallanan kapaklı dolapları seçmiştik. Cammie ve ben mutfak duvarı için mükemmel bir fayans ve mutfğa gerçekten etki katacak Viktorya tarzı bir duvar kağıdı seçmiştik. Misafirler bu odada kalmasa bile, yenileme çalışmalarının geri kalanıyla uyumlu olmasını istiyordum.

Quinn'in ekibindeki genç bir adam odaya girdi ve gözlerini bana dikti. "Böldüğüm için özür dilerim, ama ön kapıda bu paketi bulduk. Kimseye adresli değil."

"Oh. Alacağım, teşekkürler." Paketi aldım ve burnumu kırıştırdım çünkü paketten kötü bir koku geliyordu. Ortası şişkin, içinde yuvarlak ve sert bir şey olan kahverengi bir zarftı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu.

Pul ya da adres yoktu. İsim yoktu.

Garip.

"Nedir bu?" diye sordu Cammie.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım ve zarfın üstünü yırtıp içine baktım. "İsim yok... Aman Tanrım!" İçgüdüsel olarak zarfı düşürdüm, kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyordu.

Arkadaşlarım sorularla patladı ve Quinn endişeli bir ifadeyle paketi almak için yanıma geldi.

"Bu bir kuş," dedim ona, elini içine sokmasın diye. "Sanırım ölü bir kuş."

Gözleri biraz büyüdü ve zarfı ters çevirmek için harekete geçti, ama aniden Ramsay ortaya çıktı, sanki birdenbire belirmiş gibi. "Dokunma," diye emretti.

Quinn'in yanına çömeldiğimde, Ramsay'in tişörtünün, ne yapıyorsa yapıyordu, terden ıslak olduğunu fark ettim. Elinde pense vardı ve onu zarfın diğer ucuna sıkıştırıp içindekileri çıkardı.

Ölü kuşu görünce içimi dehşet, kafa karışıklığı ve korku kapladı. kuş.

Bir güvercin.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Cammie, mesafesini koruyarak. "Gerçek gibi kokuyor," diye cevapladı Quinn yumuşak bir sesle.

"Gerçek gerçek." Ramsay dürtü kuş kuş doldurmak onun dürtü pençeleriyle. "Biri bu küçük şeyin boynunu kırmış."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Neden?"

Bana baktı. "Bu sana mı gönderilmişti?"

Aniden farkına vardım, ama içimi kaplayan korkudan konuşmadan başımı salladım.

"Hayır. İsim, damga veya adres yoktu," dedi Quinn. "Bir güvercin mi?" Ramsay kuşu dikkatle inceledi. "Bunu yapan kişi bu güvercini bir evcil hayvan dükkanından satın almış olmalı. Bir hayvanı sadece öldürmek ve birine tehdit olarak burada bırakmak için mi satın aldılar?"

"Tehdit mi? Neler oluyor?" Cammie endişeyle öne çıktı. "Bir güvercin." Ramsay'in sesi sert çıkıyordu, sersemlemiş bir şekilde dönmüş gibi bakıyordu. "Barış ve özgürlüğün sembolüdür."

"Yani... ne? Biri birisi söylüyor ... onlar gidiyor birinin birinin huzurunu bozacaklar." Cammie öfkeyle nefes aldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu, Halston Cole'un benim peşinde olduğumu bildiği anlamına geliyordu.

Bu, şirketi rahat bırakmazsam sıradaki kurbanın ben olacağım anlamına geliyordu.

"Tierney, bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Quinn. Yalanı yüksek sesle söyleyemeyerek başımı salladım.

"Tierney'nin burayı satın almasından memnun olmayan biri var mı?" diye sordu Cammie kardeşine. "Ben bir şey duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır. Toplum konseyi üyelerinden bazıları karşı çıktı, ama hiçbiri bunu yapmaz," diye cevapladı kardeşi. "Dışarıdan biri olmalı. Bugün feribotla gelmiş olmalılar."

Cammie, Ramsay ve Quinn'in yanında durdu. "Evde güvenlik kamerası var mı?"

"Hayır. İhtiyacımız olduğunu düşünmedik. Ama isterseniz takabiliriz, Tierney?"

"Polisi aramalı mıyız?" Cammie, ben Quinn'e cevap veremediğim için sordu.

"Ne diyeceğiz?" diye sordu Ramsay sert bir sesle, kuşu penseyle tutup nazikçe zarfa geri koydu.

"Zarfta parmak izleri olabilir," diye ısrar etti Cammie. "Ben hallederim." Ramsay ayağa kalktı ve Quinn'e keskin bir bakış attı . Sonra bana döndü. "CCTV'yi yetkilendir, Silver." Sonra *benim* kanıtım olan zarfla dışarı çıktı.

Ancak, tehdidin kesinlikle bana yönelik olduğunu ve B&B'yi yenilememle hiçbir ilgisi olmadığını itiraf etmeden onu durduramazdım.

RAMSAY

Zarfın üzerinde parmak izi yoktu.

Ya da zavallı küçük
kuşun üzerinde. İkisini
de test ettim.

Karnımda bir düğüm oluştu.

Jay bir saat önce bana internet üzerinde benimle ilgili hiçbir iz olmadığını garanti eden bir mesaj attı.

Yine de, bana kin besleyen biri beni bulmuş gibiydi.

Akiva'nın kafasını okşarken ve çevredeki ormanı seyrederken, hayal kırıklığı ve öfke iç içe geçmişti. Stör'da yaz geceleri uzun sürerdi, ama bu, Ağustos ayında ilk kez, kasvetli bulutların geceyi erken başlatmadığı bir geceydi. Güneş ışığı yemyeşil yaprakların arasından süzülüyordu ve ben, bu manzaranın bana her zamanki gibi verdiği huzuru şimdiden özlemiştim.

Birayı bir yudum içtim ve Akiva'nın kulaklarının arkasını kaşıdım. B&B'den ayrıldığımdan beri bütün gün bana yapışmıştı, sadece ölü kuşun kokusunu almakla kalmamış, benim karanlık ruh halimi de hissetmişti.

Bunu gönderen birçok düşman vardı. Gelirlerse, onlarla
başa çıkardım.

Beni endişelendiren şey, yan hasardı.

Zaten Silver'ı etkilemişti.

Paketi açtıktan sonra hayalet gibi görünüyordu.

Onun yufka yürekli olduğunu biliyordum, ama geçen gün ailesinden bahsederken, o yüreğin ne kadar yufka ve kırılgan olduğunu anladım.

Paketi gönderen kişi, Silver'ın yüzüne o ifadeyi koyduğu için bedelini ödeyecekti.

İçimdeki düğüm daha da sıkılaştı. O bir sorundu.

Onu pek tanıımıyordum, ama o bir sorundu. Bu kadın, aklımı olması gerekenden daha sık meşgul ediyordu. Onu düşüncelerimden uzaklaştırmanın bir yolunu bulamazsam, o benim zayıflığım haline gelecekti.

Glenvulin'e geldiğimde, hiçbir zayıflığım yoktu.

Sonra Akiva bir zayıflık haline geldi. Sonra Quinn, Cammie, gruptaki çocuklar, köylüler.

Tierney Silver'ın yaratabileceği türden bir zayıflığa ihtiyacım yoktu.

Beni mahvedecek türden bir zayıflığa.

Belki de Silver'ın büyükannesi kendini tanımak konusunda haklıydı.

Çünkü ondan önce... Benim mahvolacak bir şeyim kaldığını düşünmüyordum.

11. Tierney

Ertesi sabah, B&B'ye giden tepeye tırmandım, uzuvlarım sanki taşla doldurulmuş gibi ağırdı.

En azından kötü uyuduğumu söyleyebilirim.

Perri'ye yaptığım telefon görüşmesinde, hayatımdan endişe duyuyorsam makaleye adımlı yazmamam gerektiğini söyledi. Ben de ona, tehdidi bilmesi gerektiği için haber verdiğimi söyledim. Korktuğumu, ama bu yüzden geri adımlı atmayacağımı söyledim.

"Halston Cole siktirip gidebilir," diye telefona boğuk bir sesle fısıldadım.

Perri, bana kendime dikkat etmemi ve tetikte olmamı söylediğinde sesinde gurur duyduğunu hissetmişim.

Yine de uyuyamamışım. Bana ölü bir kuş getirmek için feribota atlayan kişinin hâlâ Leth Sholas'ta olduğunu düşünerek endişeleniyordum.

Ramsay, misafirlerimin kıyafetlerini asabilecekleri yerler olması için yatak odalarındaki iç dolaplar üzerinde çalışıyordu. Misafir odalarında hacimli mobilyalar istemiyordum, odalara ferahlık hissi verecek ve her biri için daha büyük bitişik banyolar yaratmamızı sağlayacak akıllı depolama çözümleri istiyordum. Önceden, misafirler misafirhanedeki

iki banyoyu paylaşmak zorundaydı ve bu, modern konukseverlik anlayışına uymuyordu.

Evde dolaşırken Ramsay'i görmüştüm, ama kafası başka yerde gibiydi.

Bir saat sonra, kendimi bu faaliyette gereksiz hissettim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum Quinn'e.

Müteahhidim nazikçe gülümsedi. "Açıkçası... öğle yemeği. Böylece arkadaşlar Main Street'e gitmek zorunda kalmazlar."

"Öğle yemeği." Bu fikri hemen kabul ettim. "Öğle yemeğini ben halledebilirim. Herkesin siparişini alacağım."

Herkese ulaşmam yirmi dakika sürdü ve Ramsay'i en sona bıraktım. Akiva bugün onunla değildi ve muhtemelen Annie ile birlikte, yerel halkın kısaca LS olarak adlandırdığı gönüllü Leth Sholas Lifeboat Service istasyonundaydı.

Ramsay'in Annie'ye olan bağımlılığı konusunda endişelenebilirdim, ama sonunda Fisherman's Lantern'da onunla tanıştım ve o, LS'nin istasyon müdürü olarak tam zamanlı gönüllü çalışan yetmiş iki yaşında bir duldu.

Sonunda, alt kattaki yatak odalarından birinde Ramsay'e yaklaştım. "Hey!" diye seslendim ve içeri girmeden önce ona haber verdim.

İçeriden gelen gürültü kesildi. Ramsay işinden uzaklaştı. Güçlü kolunu alnına götürerek terini sildi. Bu hareketle pazıları gerildi ve ben de karnımın derinliklerinde bir sarsıntı hissettim.

Son birkaç ayda sakalı ve saçları tekrar uzamıştı, ama yeti aşamasına gelmeden ikisini de kesmişti.

"Evet?" diye sordu, taktığı sürgülü dolap kapısını inceleyerek.

Bana bakma nezaketini göstermedi.

Görünüşe göre, onu rahatsız etmem onu sinirlendirmişti.

"Öğle yemeği görevindeyim. Fırından bir şey ister misin?" Ramsay, sanki çok ilginçmiş gibi o lanet kapıya bakmaya devam etti.

"Herhangi bir şey. Ne kalmışsa. Seçici değilim." "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Bir sandviç," diye sabırsızca cevap verdi.

Onun sorunu neydi? Sormak istedim. Onunla ve bana karşı birdenbire sergilediği kötü tavırla yüzleşmek istedim, ama duygusal olarak bitkin düşmüştüm.

Çok yorgundum.

Tek kelime etmeden dışarı çıktım.

Quinn dışarıda, çatıdaki onarım çalışmaları hakkında adamlardan biriyle konuşuyordu. Arabama gitmek için yanından geçerken ona başımla selam verdim. Tatil dairemdeki otopark dar olduğu için arabamı B&B'ye bırakmaya başlamıştım. Her gün en az bir işçi, sevimli küçük Suzuki'min parlak boyası hakkında benimle dalga geçiyordu.

Ramsay'in tuhaf davranışını düşünerek sürücü kapısını açtım ve olanları anlamam bir saniye sürdü.

Solucanlar. Bir korku filmindeki gibi bol miktarda solucan, arabadan dökülüyordu.

arabadan dökülüyordu. Ben tepki veremedim ayaklarıma vurdular.

Çığlık attım, geriye atladım, bacaklarımı salladım, canlı solucanları tekmelediğim de çığlık attım.

Canlı solucanları tekmeledim. İğrençlik çığlıklarım gittikçe daha da yükseldi. "Siktir!" Quinn'in bağırıldığını duydum ve sonra yanımda belirdi. "

İyi misin? Tierney, iyi misin?"

Titreyerek giysilerimi çekiştirdim. "Çıktılar mı?! Üzerimde başka var mı?"

Beni verimli bir şekilde döndürdü, ben tişörtümü çekiştirirken beni kontrol etti, tiksinti ile inleyerek.

"Ne oluyor lan?"

İkimiz de başımızı, gürültüyü duyup koşarak gelen Ramsay'e çevirdik.

O, aracımın üzerinde sürünen ve içinde birbirlerinin üzerine kıvrılan solucanlara donuk bir bakışla bakıyordu. Suzuki'min sürücü koltuğunu ve zemini solucanlarla dolmuştu. Ramsay'in kurt grisi gözleri bana çevrildi. "Solucan yemi." Gözleri kısıldı. Anladığını gördüm. "Kuş senin içindi."

Titredim, arabama her baktığımda mide bulantısı hissettim. Bana kolunu dolayan Quinn'e yaslanarak başımı salladım.

"Derin nefes al." Quinn beni rahatlatmak için sırtımı ovuşturdu. "Hadi, polisi beklerken sana biraz su getirelim."

"Hayır," dedim, onun kollarından kurtulmaya çalışarak. "Polis yok." Polis çağrılırsa, bu olayın medyaya yansıtacağından korkuyordum. Ve devam eden tehdide rağmen, Perri'nin makaleyi yayınlaması konusunda daha da kararlıyım.

Solucan yemi.

Halston Cole, durmazsam ne hale geleceğimi bana uyarıyordu.

Açıkça çaresiz kalmıştı.

Ama bu, Glenvulin'de birinin onun kirli işlerini yaptığı anlamına geliyordu.

Kim?

Quinn beni polisi aramaya ikna etmeye çalışırken Ramsay bana ve Quinn'e doğru büyük adımlarla yürüdü. Arkadaşını kesip, nazikçe çenemi tutup bakışlarımı kendine çevirdi. "Seni kim tehdit ediyor, Silver?" diye sertçe sordu.

Onun dokunuşuyla göğüslerimin altında hissettiğim titremeyi görmezden gelerek, çenemi onun nasırlı parmaklarından çekip çıkardım. Yalan söyledim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ramsay gözlerimin içine soğuk bir bakışla baktı. "Saçmalık."

"Ramsay, dostum..." Quinn aramıza elini koydu. "Şok geçirmiş. Sorgulamanın bir faydası olacağını sanmıyorum."

"İki kez tehdit edilmesine rağmen polisi aramak istemiyor. Bunu şüpheli bulmuyor musun?"

"Bence her şey olabilir, Tierney'den memnun olmayan sefil bir pislik bile olabilir - alınma ama, bir yabancı - misafirhanesini satın alabilecek parası vardı ama onlar alamadı. CCTV ekipmanı sipariş edildi ve hafta sonuna kadar burada olacak. Bu, bu saçmalıkların devam etmesini engelleyecektir."

Ramsay, ifadesini sakın tutsa da, arkadaşına başını salladı. "Onun yalan söylediğini göremiyorsan, sen bir aptalsın."

Ben irkildim ve Ramsay bunu fark etti.

"Adamıza ne tür bir bela getirdin, Silver?"

Sonuçta bu adamı pek tanımadığım için hissetmemem gereken aptalca bir acı göğsümde yankılandı. Onun ısrarının bir şekilde beni korumak için olduğunu düşünmüştüm.

Tabii ki öyle değildi.

O sadece köy ve halkı için endişeleniyordu. Bu da beni onlardan biri olarak görmediği anlamına geliyordu.

Belki de hepsi böyle hissediyordu.

Belki de İskoçya'da yeni bir başlangıç yapmak en kötü fikirdi, çünkü damarlarımda İskoç kanı akıyor olabilirdi, ama burada büyümemiştim, onlar gibi konuşmuyordum... Ben bir Amerikalıydım.

Onlardan biri değildim.

Gerçek şu ki, burada kimseyi tehlikeye attığımı düşünseydim giderdim, ama Cole'un çaresiz olduğunu biliyordum. Bu hasta tehditler, çılgına dönmüş, köşeye sıkışmış bir suçlunun eylemleriydi.

Ramsay'i tamamen görmezden gelmeye karar verip Quinn'e döndüm. "Arabamı temizlemek için kimi tutabilirim?"

Müteahhidim ortağına hızlıca bir bakış attıktan sonra iç çekerek bana döndü. "Forde'yi çağırabilirim. O ve adamları arabayı temizleyip, kapsamlı bir bakım ve güvenlik kontrolü yaparlar."

"Ben..."

Quinn elini sallayarak sözümü kesti. "Yapılacak. Ayrıca Murray'e de danışacağım, limanda tanımadığı birinin tonlarca yem satın alıp almadığını öğrenebilir mi diye. Liman müdürü Jack'le de konuşacağım. Tanımadığı yüzler görmüş mü diye soracağım. Ana feribot terminalinde güvenlik kameraları var. Onları da kontrol edebilir."

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye ısrar ettim. "Şey..."

"Hayır dedim." Sesim sinirle yükseldi. "Biri benimle uğraşıyorsa, ona bu konuda rahatsızlık duyduğu için tatmin olmasını sağlamayacağım. Forde'yi ara, faturayı bana göndermesini söyle ve arabamı ne zaman alabileceğimi bana bildir. Aksi takdirde, hiçbir şey yapma." Öğle yemeği siparişimi yazdığım notu uzattım. "Üzgünüm, ama öğle yemeğini başkası getirecek." Bunun üzerine iki adamdan uzaklaşarak yokuş aşağı koştum ve onların peşimden gelmemelerine minnettar oldum.

Rekor sürede daireme geri döndüm ve kapıyı arkamdan kilitler kilitlenmez, tüm giysilerimi çıkardım ve duşa girdim. Sıcak su cildime değdiği anda, içimde tuttuğum hıçkırıklar

içimi tuttuğum hıçkırıklar dışarı çıktı. Tüm korkularımı, hayal kırıklıklarımı ve yalnızlığımı ağlayarak dışa vurdum, cildimi ve saçımı acıyana kadar ovuşturarak hiçbir yerde tek bir solucan kalmadığından emin oldum.

Duştan çıktığımda gözlerim şişmiş ve kızarmıştı, burnumdan nefes almakta zorlanıyordum. Annemi ve babamı özlemiyle neredeyse dizlerimin üstüne çöküyordum. Hayatım berbat olduğunda güvenli bir limanım olduğunu bilmenin verdiği hissi özlüyordum.

Burnumu sildikten sonra, sakinleşmek için derin bir nefes aldım, kurulandım ve eşofman altı ile tişört giydim. Saate baktığımda New York'ta saatin uygun olduğunu gördüm ve Perri'yi aradım.

Dördüncü çalınıştta telefonu açtı.

Mümkün olduğunca sakin ve sessiz bir şekilde, sesimdeki hafif titremeyi tam olarak engelleyemememe rağmen, ona olanları anlattım.

"İyi misin?" diye sordu Perri.

"Biraz sarsıldım. Ama iyiyim."

"Korkmuş ve hatalar yapıyor. Dün gece ses değiştirme uygulaması kullanan birinden telefon aldım. O pislik, makaleyi yazmayı bırakmazsam beni küçük parçalara ayırmakla tehdit etti."

Yüzüm soldu, kanepeye çöktüm. "Perri..."

"Durmayacağım. Bir soruşturma yüzünden birinin beni öldürmekle tehdit etmesi ilk kez olmuyor. Asıl soru, sen vazgeçmek istiyor musun? İstersen anlarım."

Halston Cole'un desteklediği bir hayır kurumu için düzenlenen galada onun karşısında oturduğumu hatırladım. Aklımda, annem ve babamla nazikçe sohbet eden, çok kibar ve iyiliksever görünen halini gördüm. Ailemle kaynaşmıştı. Babamın güvenini kazanmış ve babam istifa etmeye karar verdiğinde CEO pozisyonuna gelmişti.

Onun gücü, mirası, en kötü şekilde ihanet ettiği aynı insanlar tarafından ona bahşedilmişti. Kararlılıkla dişlerimi sıktım. "Dün de söyledim, Cole'u devirmekten beni hiçbir şey alıkoyamaz."

12. Ramsay

Saatimdeki alarm çaldı ve gelgitin geçidi su basmadan önce Leth Sholas'a ulaşmak için sadece yirmi dakikam olduğunu hatırlattı. Üzerinde çalıştığım şifonyerden geri çekildim ve şimdiye kadar yaptığım işi analiz ettim.

Cammie'den istediğim resimleri incelemiştim. Silver, büyükannesine saygı göstermek için Galler şifonyerinden esinlenerek çok özel bir tasarım düşünmüştü. Bu, Silver'ın hayatındaki çözebileceğim birkaç sorundan biri olduğu için, bu sabah birkaç saatimi buna ayırdım.

Dün gece Stör'a döndüm ve Akiva ile birlikte araştırmamın içine dalmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırdık. Saatler sonra, Tierney Silver'a yönelik tehditleri açıklayabilecek tek bir şey bile bulamamıştım. Aklıma onun eski sevgilisi olabileceği geldi, bu yüzden telefonunda engellediği Hugh'u araştırdım.

Hugh Inchcolm. Otomobil üreticisi bir servetin varisi. Silver, İskoçya'ya gitmeden önce ayrıldıkları söylentileri dolaşmaya başlamadan önce, Hugh ile yaklaşık iki yıl boyunca çıkmışlardı.

O, MO'ya uymuyordu. Eski sevgililer ve takipçilerden gelen tehditler belirli bir kalıba uyuyordu ve bu öyle değildi. Yine de, araştırmaya değer biriydi, bu yüzden bir tanıdığımdan onun geçmişini derinlemesine araştırmasını istedim.

Quinn ve diğer herkes (çünkü tabii ki, oradaki gençlerden biri birine anlatmış ve güvercin ve solucan hikayeleri Leth Sholas'ta orman yangını gibi yayılmıştı) Silver'a birinin şaka yaptığını düşünüyordu. İnsanlar, Amerikalıya karşı hoşnutsuzluk gösteren

ve onun konukevini satın almasına karşı çıkan herkese bakıyordu. Bu listede sadece birkaç kişi vardı ve Silver'ın fark etmediği şey, buradaki topluluğun bu tür davranışlara tahammül etmeyeceğiydi.

Komşular, bu konunun iç yüzünü öğrenmek için birbirlerine düşeceklerdi.

O ve ben bunun topluluğumuzla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorduk.

Birisi Silver'ın barışı tehdit ettiğini ve durmazsa onu öldüreceklerini düşünüyordu. Tehditlerdeki mesaj buydu.

Ve o korkuyordu. Yalnızdı ve korkuyordu. Midem düğümlendi.

Silver'ın kiraladığı dairenin sahibi Aodhan ile konuştum ve ona dış ve iç kapıların kilitlerini güçlendirmesini rica ettim. Bunun gerekli olduğunu düşündüğüm için üzüldü, ama kabul etti.

Şimdilik, teknemizi limanda bırakmak için izin almıştım, tekne doğrudan Silver'ın binasına bakıyordu. Tekneye bir kamera monte etmişim, böylece tek yapmam gereken telefonumdaki uygulamayı tıklayıp dairesinin dışında her şeyin yolunda olduğundan emin olmaktı.

Uygulama bütün gece açık kaldı ve ben de kapısının önündeki Main Street'te herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol etmek için sürekli göz atıyordum.

Neden birdenbire Silver'ın güvenliğine bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, önleyebileceğim bir şey olmasına rağmen ona bir şey olursa, bu benim kafamı çok karıştıracaktı.

İnternette sorularıma cevap bulamadım. Bana sırlarını açığa vurmak için güvenmiyordu. Güvenene kadar, hepimizin yapabileceği tek şey uyanık olmak ve beklemektir.

Uykusuzluktan yorgun düşmüş bir halde, hızla eve dönüp termosuma biraz daha kahve doldurdum. Kendim ve Akiva için ihtiyacım olan her şeyi aldım. "Bugün bana yardım edeceksin," dedim köpeğime, Defender'ıma atlarken. "Silver'la birlikte kalacaksın."

Köpeğimin kulakları seğirdi ve dili heyecanla dışarı çıkarak, sanki Silver'ın adını tanıdı gibi heyecanla nefes almaya başladı. Ormandaki açıklıktan çıkarken gülümsedim. "Soğukkanlı Bayan, Tierney Silver'a karşı nasıl davranacağını bilmiyor, ha?"

Akiva başını bana doğru eğdi, kulakları Silver'ın adını duyunca yine seğıirdi.

"Silver."

Mutlu bir şekilde nefes nefese kaldı.

Ben inledim. "Böyle davranmaya devam edersen, seni sevdiğini anlayacak."

"Silver!" Akiva ile birlikte Defender'dan atladığım anda onun adını seslendim. Quinn ile birlikte B&B'nin önünde duruyordu. Bir elektrikçinin binanın dışına güvenlik kameraları kurduğunu görünce rahatlardım. Ekipmanlar beklenenden erken gelmişti.

Akiva ona doğru koşarken Silver sesime dönüp baktı. Ben de onun köpeğimi aynı heyecanla selamlamak için çömeldiğini izledim.

"Bugün ona bakabilir misin?" diye sordum, lafı dolandırmadan. Gözleri şaşkınlıkla doldu. "Akiva mı?"

"Evet. Annie bugün gelemiyor."

Quinn'e bir bakış attım ve yüzündeki anlamlı sırıtış, arkadaşımın niyetimi anladığını gösterdi. Akiva hayatında hiç bir insana zarar vermemişti, ama bunun sebebi çoğunlukla eğitilmiş olmasıydı. Biri bana saldırırsa, Akiva'nın beni korumak için hemen harekete geçeceğinden emindim.

Silver'la bağ kurmuştu ve bu kadını da koruyacaktı.

"Oh. Tabii ki." Silver, Akiva'ya baktı. "Bugün takılalım mı, güzel kız?"

Akiva, Silver'ın yanağını diliyle yaladı ve Silver başını geriye doğru eğerek güldü. Ses o kadar saf ve içtendi ki, o büyük, ela gözlere baktığımda hissettiğim gibi kendimi onun büyüüne kapılmış hissettim.

Quinn boğazını temizledi ve ben de bakışlarımı Silver ve köpeğimden ayırdım.

Arkadaşım bana, başımın belada olduğunu anladığım bir şekilde sırıttı.

Ben de ona sert bir bakış attım ve gülümsemesinin ima ettiği şeyi sözlü olarak dile getirirse onu sakatlayacağımı sessizce tehdit ettim.

"Teşekkürler," dedim Silver'a sert bir sesle, ona köpek kakası torbaları ve ödülleri verirken. "Ne olur ne olmaz diye."

Gözlerime bakmadan onları aldı ve tüm dikkatini Akiva'ya verdi.

Sinir bozukluğu kanımda dolaşıyordu, ama Silver'ın aramıza duygusal bir duvar örmesinin iyi bir şey olduğunu kendime söyledim. Başka bir şey söylemeden, işime devam etmek için binaya girdim.

Quinn birkaç dakika sonra beni buldu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sırıtan ses tonunu gizlemeye çalışsa da, başaramadı.

"Şüpheli paketler ya da garip bir şey gelirse, ilk önce ben bilmek istiyorum."

Benim ciddiyetim karşısında, o da başını salladı. "Endişeli misin?"

"Bunlar şaka değil. Ne olduklarını bilmiyorum ama ciddi bir şey. İçgüdülerim öyle söylüyor."

Endişeyle kaşlarını çattı. "Tamam. Çocuklara haber vereceğim."

Quinn benim içgüdülerime güveniyordu. "Teşekkürler."

Yaklaşık bir saat sonra, yemek odasının tavanına kalıplar takmak için bir platformun üzerindeydim. Binanın orijinal Viktorya dönemindeki ihtişamını anımsatan kuğu boynu kornişleri takıyordum.

Biri ısıklık çaldı ve ben aşağıya baktım. Quinn'di.

Yüzünde sert bir ifade vardı. "Andy bunu bana getirdi." Bir zarf uzattı. "Yine üzerinde isim ya da adres yok."

Kendi kendime küfür ettim ve aşağı indim. Paketin üzerinde isim veya adres olmadığı için açmaktan çekinmedim. İçine baktığımda, tek bir fotoğraf gibi görünen bir şey gördüm.

"Etrafta eldiven var mı?" diye Quinn'e mırıldandım.

"Sadece iş eldivenleri var ve onlar işe yaramaz."

Aletlerimin yanına gidip ince bir pense çıkardım. Mümkün olduğunca nazikçe fotoğrafın kenarını kestim ve çıkardım.

Quinn yanımda dururken, ikimiz de fotoğrafa baktık.

Fotoğrafta tanıdık olmayan ama çekici bir kızıl saçlı kadın vardı. Kalabalık bir şehir caddesinde çekilmiş samimi bir fotoğrafıydı. Kızıl saçları veya ruju, başını çevreleyen bir daire oluşturuyordu.

başını çevreliyordu.

Fotoğrafı ters çevirdiğimde
donakaldım. Arkasında şu sözler
yazıyordu:

O ZAMAN BELKİ BU SENİ DURDURUR.

"Siktir," diye homurdandı Quinn. "Sence bu kim?"

"Bahse girerim, o Bayan Silver'ın çok sevdiği biridir." Bunun üzerine
yanından geçip gittim. "Nerede o?"

"En son gördüğümde bahçede Akiva ile oynuyordu... Ramsay, ona
sataşma!"

Hemen geri döndüm. "Bu ne demek lan?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda *ona* kızgınmışsın gibi
davranıyorsun. Bu onu daha da suskun hale getirecek. Bu sabah onu
gördün. O sana kızgın bir kadın. Güven bana" —gözleri karardı—"Bu
işaretleri tanırım."

Onun sözlerini ve Silver'ın bu sabahki tepkisini düşünerek,
somurtarak başımı salladım. "Ben... nazik olacağım."

Quinn'in dudakları seğirdi. "Bundan şüpheliyim ama en azından nazik olmaya
çalış."

TIERNEY

Hava biraz nemliydi, ama güneş bulutların arasından görünmeye
çalışıyordu ve hafif çiseleyen yağmur Akiva'yı rahatsız etmiyor gibi
göründüğü için, Quinn'in bana ihtiyacı olursa beni bulabilmesi için onu
evin yakınındaki bahçede tuttum. Quinn, Akiva'nın fotoğraflarını sosyal
medyada paylaşmamam konusunda bir şey söylememiştii, bu yüzden
daha sonra yüklemek üzere su fonunda onun birkaç güzel fotoğrafını
çektim.

Şimdi kalın bir dal ile oynuyorduk, Akiva çenesinin çelik gibi
olduğunu kanıtlayarak dalı ısırıp *beni* bahçede sürükledi. Çimlerdeki bir
çukura takılıp düştüm ve Akiva yanıma geldi.

pembe diliyle yüzümü yalamaya çalışarak üzerime atladı. Köpeğin öpücüğünden kaçmaya çalışırken gülerek, içimde minnettarlık duygusu kabardı ve kendimi onun tüylü boynuna gömdüm.

Ramsay, beni Leth Sholas için bir tehditmişim gibi davranıp sonra da lanet köpeğine bakmamı beklemekle ne kadar da cesurcaydı! Ama Akiva için bunu yapardım, çünkü şu anda yüzüme gülümseme getirebilecek tek şey oydu.

Bizi öyle buldu.

Bahçede diz çökmüş, onun köpeğini sanki hayatımın can simidiymiş gibi kucakladığım için kot pantolonum kirlenmiş ve çim lekesi tutmuştu.

"İyi misin?"

Akiva'dan geri çekildim ve Ramsay'in güneşi engellediğini, üzerimizde erkekliğin devasa gölgesini gördüm.

Akiva mutlu bir havlama attı ve arka ayakları üzerinde yükselerek ön ayaklarını Ramsay'in gövdesine bastırarak onu selamladı.

Ramsay bir eliyle onu okşadı. "Merhaba tatlım," diye homurdandı. "Aşağı, Akiva. Aşağı. Aferin kızım."

Ayağa kalktım ve Ramsay'i daha iyi görebilmek için yana doğru çekildim. Akiva'nın başını okşarken gözleri benimkilere dikildi. Her zamanki gibi farkındalık içimi kapladı. "Ne?"

Ramsay boş elini yavaşça kaldırdı ve bir pense ile bir şey tutuyordu. "Sapından tut," dedi, ama her zamankinden çok daha yumuşak bir ses tonuyla.

Merakla, dediğini yaptım ve yüzüme, bir fotoğraf olduğunu fark ettiğim şeyi yaklaştırdım.

New York'ta bir taksiye binmek üzere olan London'ın samimi fotoğrafı karşısında donakaldım. Kafasının etrafında parlak kırmızı bir daire vardı.

"Ters çevir."

Neredeyse korkarak, yavaşça ters çevirdim.

Mide bulantısı yükseldi ve ne hissedeceğimi bilemeden bu duyguyu geri yuttum. Dehşet mi, öfke mi?

"Üzerinde isim ya da adres olmayan bir zarf içinde geldi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ramsay'ın sesi çok nazikti. İkna ediciydi. Talepkar değildi.

Yine de sözlerini zar zor anlayabiliyordum.

"Cep telefonu." Penseyi ona geri uzattım. "Ödünç alabileceğim bir cep telefonun var mı?"

Kaşlarını çattı. "Seninkini mi unuttun?"

Kafamı salladım. Hayır, kot pantolonumun arka cebindeydi. Bilinçsiz bir hain.

Ramsay gömleğinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Uluslararası bir arama yapmam gerekiyor. Parasını geri öderim."

Sabırsızca teklifimi reddetti ve ben de telefonu alıp, Perri'den gelen e-postayı bulmak için kendi telefonumu aradım. E-postanın altında gazete ofisinin numarası vardı. Ramsay'in telefonundan numarayı çevirdim ve mahremiyet için bahçenin sonuna doğru yürüdüm.

Neyse ki Ramsay yerinde kaldı. Ona sırtımı dönerek gazeteyi aradım ve Perri ile görüşmek istediğimi söyledim. Adımı aldılar ve sonunda Perri'nin iş telefonuna bağlanana kadar bekledim.

"Tierney? Neler oluyor?"

"Telefonlarımız dinleniyor. Cep telefonlarımızı dinliyorlar. En azından benimkini dinliyorlar. Nasıl?"

Perri küfretti. "Emin misin?"

"Dün telefonda sana '*Hiçbir şey beni durduramaz*' demiştim. Bugün yine adresi yazılmamış bir zarf aldım ve içinde en iyi arkadaşım London'ın, kalan tek ailemin bir paparazzi fotoğrafı vardı ve kafasının etrafına kocaman bir hedef işareti çizilmişti. Fotoğrafın arkasında '*O zaman belki bu seni durdurur*' yazıyordu."

"Oh, lanet olsun," diye tısladı Perri. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sesini zar zor duyabiliyordum.

"Ne yapacağız?"

"Telefonunu at ve yeni bir tane al. Yeni numara, her şey. Sana güvenli bir şekilde iletişim kurabilmemiz için bir kontrollü telefon göndereceğim. Tabii hala bunu yapmak istiyorsan?"

London'a zarar verecek biri olabileceği düşüncesi paniğe kapılmamı sağladı. "Bence ona tehdit edildiğini söylemek ve benden uzak durmamı isteyip istemediğini sormak adil olur."

Perri iç geçirdi. "Tierney, bu şeyi yayınlamaya çok yaklaştık. Eğer ona söylersen ve o da yanlış kişiye söylerse..."

"Ona güveniyorum."

Yine iç geçirdi. "Tamam. O zaman kararını en kısa sürede bana bildir."

"Onu şimdi arayacağım. Başkasının telefonunu kullanıyorum." "Tamam. Sonra konuşuruz."

London ve ben birkaç haftadır telefonda konuşmamıştık. Yaklaşık bir ay önce görüntülü görüşme yapmıştık, ama her görüntülü görüşme denememde telefonu açmadığı için mesajlaşıyorduk. Ama işinin onu çok meşgul ettiğini biliyordum.

Numarasını çevirdim ve cevap vermesini umdum. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda Ramsay'ın sabırla beni izlediğini gördüm, Akiva da onun yanındaydı. Onun tavrındaki değişikliği merak ederek başka yöne döndüm. Dayanamayıp tekrar baktığımda, benden istediği iyilik birdenbire farklı göründü.

Şimdi Annie'nin bugün Akiva'yı gerçekten izleyemeyeceğini merak ettim.

Ramsay'ın bunu, çok büyük ve çok koruyucu olan Alaska Malamute köpeğini bana bırakmak için mi söylediğini merak ettim.

Huh.

Arkamı dönüp, önümdeki güzel manzaraya kaşlarımı çatarak baktım. Bulutlu bir günde bile burası muhteşemdi, özellikle de şampanya rengi altın güneş ışınları mor bulutları delip geçerek suya parıldayan ışıklar saçarken. Bazen burada yaşadığımı hatırlamak gerçeküstü geliyordu. Glenvulin'in sükuneti, hayatımın şu anki kaosuyla neredeyse çelişiyordu.

Hat aniden bağlandığında şok oldum. "Alo?"

"Londra, benim."

"Ne?" Londra'nın sesi ve benim takma adımı kullanması ruhuma merhem oldu. "İyi misin? Saat çok erken." Evdeydi ve hayattaydı. Muhtemelen geç saatlere kadar çalışmaktan yorgun düşmüştü.

"Seni uyandırdım."

"Sorun değil. Ne oldu?" diye sordu. Arka planda bir erkek sesi duyuyordum, ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. "Tierney," diye cevapladı London. Adam başka bir şey daha söyledi. "Sorun değil," diye cevapladı arkadaşım ve sonra kapı kapanma sesi gibi bir ses duydum. "Tamam, yalnızız. Ne oldu?"

Titreyerek nefes aldım ve açıkladım. "Spoon..." Çocukluğumuzdan beri ona taktığım takma adı kullandım. "Ayrıntılara giremem, ama bir araştırmacı gazeteciyle çalışıyorum çünkü..." Gözyaşlarım akmak üzereydi. London, anne babamın ölümleri de dahil olmak üzere her şeyde yanımda olmuştu. Kaybımdan dolayı ne kadar yıkılmış olduğumu görmesine izin verdiğim tek kişi oydu. "Ailem... bu bir kaza değildi."

"Aman Tanrım," dedi London, nefes nefese. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

"Bu şirketle ilgili bir şey. Tek söyleyebileceğim bu. Ama sorumlu kişi, bir muhabirle çalıştığımı biliyor ve sessiz kalmam için beni tehdit etti. Ama onlar benim annem ve babam." Serbestçe akan gözyaşlarımı sildim.

"Biliyorum. Oh, bebeğim, biliyorum." London'ın benimle birlikte ağladığını duydum, çünkü durum böyleydi. Ben acı çektiğimde o da acı çekiyordu ve tersi de geçerliydi.

"Bu yüzden geri adım atmadım." Nefesimi çekip kendimi kontrol altına aldım. "Şimdiye kadar. Sana karşı bir tehdit aldım."

London'ın sesi aniden sert ve talepkar oldu. "Ne tür bir tehdit?"

Ona fotoğraf ve arkasındaki uyarıdan bahsettim.

"Siktir et," diye tısladı. "Bunun seni durdurmasına izin verme. Ben iyiyim, Nee. Herkes Nick'le çıktığımı biliyor ve Nick bu şehirde, hatta bu ülkede çoğu kişiden daha fazla güce sahip. Nick'in öfkesini üzerine çekmek için bana dokunmazlar."

Bir kez olsun, onun o pislikle çıktığı için minnettar olabilirdim. "Yani sen iyisin? Devam etmeme izin veriyorsun?"

"Evet. Birisi senin anne babanı öldürdüyse, onu adalete teslim etmelisin. Seni tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Ve bunu yapmazsan, vicdanın rahat etmeyecek."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımı geri çekerek. "Seni deli gibi özlüyorum."

Sesi kısıldı. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Sesindeki bir şey boynumda bir ürperti yarattı. "Spoon... iyi misin?"

"Benim için endişelenme," diye cevapladı. "Ben iyiyim. Şimdi git bu pisliğe bir ders ver ve işin bittiğinde bana haber ver."

Hâlâ onda bir sorun olmadığına ikna olmamıştım, ama onun beni tanıdığı gibi ben de London'ı tanıyordum ve onu zorlarsam kendini köşeye sıkışmış hissedecekti. Ama mümkün olan en kısa sürede New York'a uçup arkadaşımı kontrol edecektim.

Birbimize sevgi dolu sözler söyleyerek telefonu kapattık ve dönüp Ramsay'in beklediğini gördüm. Çiseleyen yağmur yağmaya başladığında bahçeyi geçtim ve ona telefonunu uzattım. "Teşekkürler."

O başını salladı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ben onun yanından geçip beton verandaya atladım. Cebimden telefonumu çıkardım, önce SIM kartı çıkardım, sonra hem kartı hem de telefonu betonun üzerine attım. Yakındaki bir moloz parçasını aldım ve dizlerimin üzerine çöküp onları parçalamaya başladım.

"Silver?" Ramsay beni dirseğimden tutup ayağa kaldırdı. Bir süredir adımları çağırdığını fark ettim. Başını eğip yüzüme baktı, kolumu nazik ama sıkı bir şekilde tutuyordu. "Ne olduğunu anlat bana."

Onun tutuşundan kurtuldum. "Telefon görüşmelerinin faturasını bana gönder." "Silver," diye ısrar etti. "Yardım edebilirim."

Hayır, yardım edemezdi. Kimse yardım edemezdi. Daha fazla insanı bu işe bulaştırıp onların da hedef haline gelmelerini istemedim. Bitiş çizgisine çok yakındık. Ramsay, herkes, yakında anlayacaktı.

"Birkaç işim var. Akiva'ya bakmamı hala istiyor musun?"

Ramsay'ın yüzünde memnuniyetsizlik ifadesi vardı, ama başını salladı. "Evet, istiyorum."

O anda Ramsay McRae'nin bana çok güzel, çok tüylü bir koruma görevlisi atadığını ve Akiva'nın gözünden ayırmaya niyeti olmadığını kesin olarak anladım.

13. Ramsay

Silver'ın ilk aradığı yer, dünyanın en büyük gazetelerinden biri olan *New York Chronicle*'di. İkinci olarak, New York'ta bir sous şef olan London Wetherspoon'u aradı. İnternette hızlı bir arama, London ve Tierney'nin gençlik yıllarından bir dizi fotoğrafını ortaya çıkardı. London, Tierney Silver'ın en iyi arkadaşıydı ve fotoğraftaki kızıl saçlı kişi kesinlikle oydu.

Birisi, Silver'ın sahip olduğu tek aileyi tehdit etmişti.

kalan tek
ailesini tehdit etmişti. Bir gazetede muhabirle çalıştığı için mi? Bilinmeyeni sevmezdim.

Anonimlik için Leth Sholas'a taşınmıştım.

Hayatımın geri kalanını huzur içinde yaşamak için.

Eğer yeni gelen sakinimiz Glenvulin Adası'na sorun çıkarırsa ve bu sorun haberlere çıkarsa, benim başıma da bela açılabilirdi.

Evet.

Silver'ın durumuna bu kadar takıntılı olmamın tek nedeni buydu.

Tabii ki öyleydi.

Başka bir nedenle buna izin vermezdim.

14. Tierney

Birkaç hafta önce, Cammie bana Glenvulin'in batı kıyısındaki Kiln Adası'ndan bahsetti. Stör kadar küçük değildi ve sadece altı ailenin yaşadığı küçük bir nüfusa sahipti. On iki mil uzunluğunda ve dört mil genişliğindeydi ve ada topluluğu Glenvulin'e özel bir feribot işletiyordu. Meraklanmışım ve ziyaret etmek istemişim, ama bu istek sonraki birkaç gün içinde neredeyse çaresizliğe dönüştü.

"Olaylar" hakkında söylentiler adada yayılmıştı ve toplumdan endişe, suçlama ve öğütler aldım. Ada polisi bile benimle görüşmüştü, ancak bunu suç olarak bildirmeyi reddettiğim için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Quinn sözünü tuttu ve Forde SUV'mi kontrol edip her yerini baştan aşağı inceledi. McQuarries'lerin samimi endişesinden çok, insanların temkinli bakışları ve pasif-agresif yorumlarıyla başa çıkabilirdim. Cammie, kemik peşinde bir köpek gibiydi ve bana ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Ramsay'e gelince, ondan vebalı gibi kaçınıyordum.

O çok fazla algılayıcıydı ve benim sorunlarımın Leth Sholas'a zarar verme potansiyeli olup olmadığını umursuyor gibi görünmesinden çok kızgındım. Asıl hedefin *ben* olduğumdan hiç endişelenmiyor gibiydi! Mümkün olduğunca ondan kaçınıyordum, ama herkesten kaçınamazdım.

Ve her şeyin üstüne bir de sürekli ilgi görmekten artık dayanamıyordum.

London düzenli olarak bana mesaj atarak durumumu soruyordu.

Hugh yeni bir numara kullanarak telefonumu "Konuşmamız lazım, bebeğim" mesajları ve defalarca aramalarla bombardımana tutmaya başladı. Onun ısrarcılığı beni çıldırtmaya başlamıştı, ama tüm bu karmaşa içinde bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu bir kez daha engelledim.

Ve ne kadar bencilce olursa olsun, herkesi engellemek istediğimi fark ettim.

Böylece Kiln Adası beni çağırdı.

O sabah B&B'ye gitmek yerine, Cammie'ye Kiln'e giden feribota binip bütün gün adada yürüyüş yapacağımı söyledim. Eşyalarımı topladım ve feribot saatlerini dikkatlice kontrol ettim. Kiln'e giden feribot özel bir şirkete ait olduğu için, anakaraya giden feribotlar kadar düzenli çalışmıyordu. Sabah ve öğleden sonra geç saatlerde birer sefer vardı, hepsi bu kadardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Cammie kahvesinden bir yudum alıp somurtarak dedi.

Adadaki maceram için yanıma almak üzere fırından öğle yemeğimi aldıktan sonra Macbeth's Pages & Perks'ten paket kahve almıştık.

"Bu harika bir fikir," diye karşı çıktım.

"Bugünkü kuaför randevumu değiştirip seninle gelmeme izin ver."

"Hayır. Refakatçiye ihtiyacım yok."

Cammie öfkeyle nefes aldı. "Biri seni üç kez tehdit etti, bu yüzden şiddetle karşı çıkıyorum."

"Feribotu bekleyen tek kişi benim," diye hatırlattım ona. "Yirmi kişilik nüfusu olan Kiln'de bir sorun yaşamayacağıma eminim."

"Peki." Cammie kahvesinin geri kalanını bir dikişte içti. "Ama saat beşte Leth Sholas rıhtımında seni bekliyor olacağım."

"Burada olacağım," diye söz verdim ve arkadaşımın elini sıkarak uzattım. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk, ama sanki zamanı aşan bir bağımız varmış gibi hissediyordum. "Sana güvenmediğimden değil. Şu anda... koşullar beni zorluyor. Bu durum değişir değişmez, her şeyi ilk sana anlatacağım. Tamam mı?"

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Tamam. Sadece senin için endişeleniyorum."

Duygular gözlerimi parlatmıştı. “Hayatımda tekrar benim için endişelenen insanlar olması ne kadar güzel, bilemezsin. Bunu hafife almıyorum. Ben... Bu konuları kendime saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve bir günlüğüne de olsa bunu düşünmemek istiyorum.”

"Evet, anlıyorum." Cammie iç geçirdi ve arkamda başını salladı. "Tekne burada."

Küçük tekne, ellili yaşlarında huysuz bir adam olan Donal Macintosh tarafından işletiliyordu. Ben binmeden önce birkaç kişi indi ve tek yolcu ben oldum. On dakika bekledikten sonra Donal, "Bugün sadece bir kişi var" dedi.

Liman'dan ayrıldı ve ben de Cammie'ye el sallayarak veda ettim. Cammie, tekne gözden kaybolana kadar bizi izledi.

"Seni buralarda görmedim. Turist misin?" diye sordu Donal motorun gürültüsünün üstüne yüksek sesle.

"Hayır, birkaç ay önce Leth Sholas'a taşındım."

"Oh, B&B'yi satın alan kız mısın?"

Görünüşe göre Glenvulin çevresindeki küçük adaların sakinleri de benim gelişimi biliyorlardı. Ne kadar sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. "Evet, benim."

"Kiln'e neyin getirdi seni?"

"Yürüyüş yapmak ve keşfetmek istedim." "Görülecek pek bir şey yok."

"Sadece doğal güzellikler var," diye gülümseyerek cevap verdim.

Donal bunu beğendi ve başını salladı. "Evet, bizde bolca var. Kiln'de bozkır, ormanlık alan ve çayırılık alanlar var. Bazı yerler bataklık, bu yüzden adımlarınıza dikkat edin."

"Ana kasaba feribot iskelesine yakın mı?"

"Aslında bir ana kasaba yok. Adanın çevresine dağılmış evler var. Ama feribot iskelesinin yukarısında bir restoran ve pub var. Benim. Bugün feribotu işletmek için saat dörtte kapatacağım, o saatten sonra gelmenin bir anlamı yok çünkü kimse olmayacak."

"Bunu bilmek iyi oldu. Teşekkürler."

Donal bundan sonra sessiz kaldı. Kiln'e yaklaşırken, demirleyeceğimiz yerden çok uzak olmayan bir yerde sazdan çatılı bir ev gördüm.

"Müze." Orayı işaret etti. "Bothy... Bothy nedir biliyor musun?"

"Küçük bir ev, değil mi?"

"Evet. Aslında bir baraka. Günümüzde ev olarak kabul ettiğimiz şey değil. Oradaki ev yüzlerce yıllık. Müze bağışları kabul ediyor."

Gülümsedim. "Ziyaret edip bağış yapacağım."

Kiln'deki rıhtım, kelimenin tam anlamıyla, sadece küçük bir teknenin yanaşabileceği küçük bir tahta şeritti.

"Saat tam dört buçukta Glevulin'e geri dönüp orada çalışan adalıları alacağım. Eğer burada olmazsanız, siz olmadan gideceğim çünkü bu akşam fırtına geliyor ve geçmek güvenli olmadan önce geri dönmemiz gerekiyor."

"Burada olacağım."

Donal teknesini rıhtıma bağladıktan sonra beni teknesinden indirdi. Önce müzeye gidip bağış yapıp etrafa bakındım. Müzeyi bekleyen kimse yoktu, bu yüzden bunun bir onur sistemi olduğunu düşündüm. Bağış kutusuna yirmi pound attım ve küçük kapıdan içeri girdim. Tanrım, insanlar eskiden ne kadar da kısaydı.

İçerisi karanlık ve küflüydü ve tarihinin beni sardığını hissedince titredim. Yüzlerce yıl önce burada yaşayan insanları, onların hayatlarının bizimkine kıyasla ne kadar zor olduğunu hayal ettim. Yine de, onların basit yaşamlarının onları daha mutlu insanlar yapıp yapmadığını merak ettim.

Odanın bir ucu ipe çevrilmişti, zemini toprakla kaplıydı. Duvara yaslanmış büyük bir dolap vardı ve yakından bakınca bunun dolap değil yatak olduğu anlaşıldı. Yanındaki tabelayı okumak için yanına gittiğimde, bu yaratıcılığa hayran kaldım. Kiln'de geceleri hava o kadar soğuktu ki, eskiden sakinler büyük dolabın içinde uyuyup, soğuktan korunmak için kapıları kapatırlardı.

Kiln'de yüzyıllar önce yaşamla ilgili tüm bilgi levhalarını okudum. Görünüşe göre Kiln, Highland Clearances (1750'den 1860'a kadar İskoçya'nın Highlands ve Adaları'ndan çok sayıda kiracının tahliyesi) ve patates kıtlığının kurbanı olmuştu. Bir zamanlar bu adada altı yüzden fazla kişi yaşıyordu, ancak patates kıtlığı nüfusun büyük ölçüde azalmasına neden olmuştu.

Instagram için birkaç fotoğraf çektikten sonra, sazdan çatılı kulübenin dışını fotoğraflamak için dışarı çıktım. Arkanı dönüp suya ve Glenvulin'e doğru manzaraya bakarak, birkaç fotoğraf daha çektim, bunlara bir selfie de dahil.

Donal yaklaşan bir fırtına konusunda uyarıda bulunmuştu, ancak her şey sakin ve güneşli olduğu için fırtına çok uzakta olmalıydı.

Gözlerimi kapattım, başımın üstünde uçan martıların sesini ve bu sakin adanın kayalık kıyılarına nazikçe çarpan dalgaların sesini içime çektim.

Huzur. Sonunda, birazcık huzur.

Adanın bir ucundan diğer ucuna yürümek üç saatimi aldı. Donal bataklık zemin konusunda haklıydı ve adımlarımı dikkatli atmam gerekiyordu. Kıyı şeridini çevreleyen tek bir engebeli patikada kalmaya çalıştım, ancak dikili taşların olduğu bir tabela gördüm ve onları bulmak için patikadan çıkıp ormana girdim. Onları buldum, ama aynı zamanda çamur ve bataklık zeminle de karşılaştım.

Ayakta duran taşla ellerimi koyduğumda zamanda geriye gidip yakışıklı bir İskoçyalı bulamadığım için hayal kırıklığına uğradım ve ana yola geri dönmeye karar verdim.

"Ücretsiz baraka" tabelaları görmüştüm; bu, yürüyüşçülerin ihtiyaç duyduklarında kullanabilecekleri bir ev, bir kilise ve uzakta iki evdi, ama bunun dışında kimse ve hiçbir şey yoktu. Ada, eski bir köprüyle küçük bir kara parçasına bağlıydı ve ben köprünün altındaki turkuaz rengi suları fotoğraflamak için durmuştum. Köprünün dışında, yaya trafiğine uygun, daha dar ve daha engebeli bir yol vardı. Yol, küçük kara parçasının kıyı şeridini dolanıyordu ve bir mezarlığın önünden geçtim. Beklediğim gibi küçüktü, mezar taşları bir araya toplanmış ve sonra birbirinden uzaklaşmıştı. İsimlerin çoğu kıyı havası nedeniyle silinmişti, ama huzurlu bir yerdi.

Yakınlarda bir ev vardı, ama kimse evde yoktu, bu yüzden Kiln'in neredeyse sonuna gelene kadar biraz daha ilerledim.

Yeşim rengi suların kıyıya vurduğu kayalık bir plaj vardı. Aşağı inip, sırt çantama bağladığım battaniyeyi çıkardım ve kayalıklara ulaşmadan önce çimlerin üzerine serdim.

Temiz deniz havasını içime çekerek, bu yerin her köşesine sinmiş olan huzuru kendime dolandırdım. Uzakta küçük bir adanın kıyı şeridini ve solumda bir tane daha gördüm. Daha uzakta bir kara parçası ve sağımda bir ada grubu vardı. İç Hebridler haritasına o kadar çok bakmıştım ki, o ada grubunun Treshnish Adaları olduğundan oldukça emindim, ama Leth Sholas'a döndüğümde tekrar kontrol etmem gerekecekti.

Yeni telefonumda sinyal yoktu. Tam bir mutluluk.

Leth Sholas Bakery'den aldığım gurme sandviçi yerken yaklaşık bir saat geçti. Son lokmayı aldığımda, bir yorgunluk dalgası beni sardı. Bunun fiziksel olmaktan çok zihinsel olduğunu biliyordum. Zihinsel olmaktan çok duygusal. Etrafımda benden ve doğadan başka kimse olmadığı için, Kiln'in diğer tarafındaki sahil şeridine doğru yola çıkmadan önce biraz kestirmeye karar verdim.

Soğuk su sıçramaları cildime çarptı ve beni bilincime geri getirdi. Gözlerimi kırıştırdım, görüşüm netleşti ve tek gördüğüm su oldu. Kafam karışmış bir şekilde, ani geçişten dolayı biraz başım dönerek hızla oturdum.

Piknik battaniyesi avuçlarımda altında kaşındırıyordu ve nerede olduğumu hatırladım.

Su kenarında uyuyakalmıştım. Su, artık kayalık sahilin daha yukarısındaydı ve kararan gökyüzünün altında hüzünlü bir maviye bürünmüştü.

Kahretsin.

Telefonumu aradım ve saate bakınca nefesim

kesildi. Saat dört olmuştu. Üç saat uyuyakalmıştım!

Otuz dakika içinde feribota yetişmemin imkanı yoktu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Panik hissi yükselirken başımı salladım.

Hayır

Paniklemenin bir anlamı yoktu.

Telefonum çekmiyordu, Kiln'de mahsur kalmıştım.

Adadaki çok az sayıdaki evlerden birinin kapısını çalarak geceyi geçirmek için barınak isteme düşüncesi beni derin bir iç çekmeye sevk etti. Bu beni de çok korkutuyordu. Yani, hepsinin çok iyi insanlar olduğundan emindim, ama bu durum kötü bir korku filminin başlangıcı gibi geliyordu.

Kulübe.

Aniden hatırladım.

Yürüyüşçüler için ücretsiz bir kulübe vardı.

Suyun kayalara eskisinden daha sert çarptığını duyunca gökyüzüne baktım. Her saniye daha da kasvetli hale geliyordu. O yoğun mor bulutlar yağmaya başlamadan önce o binaya ulaşmam gerekiyordu.

Her şeyi sırt çantama tıktırdım, battaniyemi sardım ve tekrar bağladım, piknik yaptığım yerden aceleyle ayrıldım ve beni Kiln'deki ana yola giden köprüye götürecek yola çıktım.

Bothy'nin tabelasını bulduğumda, doksan dakika geçmişti ve cildime damlalar halinde yağın yağmur, uzaktaki denizde bir örtü gibi kıyıya doğru ilerliyordu. Yağmur yağmadan önce bothy'ye ulaşmam gerekiyordu, yoksa ıslak giysilerimle geceyi geçirmek zorunda kalacaktım.

Ücretsiz kulübenin tabelasında, binada sadece soğuk su olduğunu ve elektrik olmadığını yazıyordu, ama umurumda değildi. Barınacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve yüzlerce yıl önce burada yaşayan insanların da aynı şeyi hissetmiş olmaları gerektiğini hemen anladım. Talimatları izleyerek suya doğru indim, çimlere oyulmuş dar bir patikadan dolambaçlı bir yol izledim ve sonunda Glenvulin'e bakan beyaz binayı gördüm.

Kapıya ulaştığım anda yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başladı. Dışarıda iki adet güneş enerjili lamba vardı ve ben de binaya girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce onları almayı akıl ettim. Güneş enerjili lambalar yanmaya başladığında derin bir nefes aldım.

Sonra burnumu kırıştırdım.

Kulübe küflü ve nemli kokuyordu. Kullanılmayan bir şöminenin karşısında iki kişilik bir kanepe ve onun iki yanında iki koltuk vardı. Arka duvarda bir lavabo ve biraz tezgah alanı vardı.

Solumdaki kapıdan baktığımda, bir duvara dayalı ranzalar ve odanın ortasında bir çift kişilik yatak bulunan bir yatak odası gördüm. Battaniyeler ve yastıklar temiz ve yeni görünüyordu, yani belli ki biri burayı bakıyordu.

Bir örümcek ayağının üzerinden hızla geçti ve ben odanın içine doğru koştum. Lambalar yolumu zar zor aydınlatırken titredim, ama kanepenin karşısındaki tuğla duvardan aşağı akan su damlalarını fark ettim.

Çatı akıyordu.

Soğuk hava tenime çarptı ve titredim. Soğuk ve berbat bir gece geçirecektim.

15. Ramsay

Günün işini bitiriyordum ki, Cammie'nin tanıdık sesi çılgınca adımı haykırıyordu.

Onun sıkıntısını duyunca, Cammie odaya dalarken, yatak odalarından birinde çalıştığım platformdan atladım. "Ne oldu?" diye sordum.

Kaşları çatıldı, mavi gözlerinde endişe parladı. "Tierney. Kılın'dan dönen feribotta yoktu. Donal, onun hiç gelmediğini ve zamanında dönmesi için uyardığını söyledi. Dışarıda yağmur yağıyor."

Silver'ın bu havada adada tek başına olduğu düşüncesi beni rahatsız etti, ama sadece "Bir sığınak bulacaktır" diye cevap verdim.

Cammie'nin gözlerinde öfke parladı. "Onu tehdit eden biri var, Ramsay. Ona yalnız gitmemesini söylemeye çalıştım, ama feribota başka kimse binmediği için bir şey olmayacağına ikna olmuştu. Ama onu takip eden başka biri olmadığını kim söyleyebilir? Belki de onu tehdit eden kişi onu bulduğu için feribotu kaçırmıştır."

"Siktir." Cammie'nin endişesini düşünürken bu kelime dudaklarımdan çıktı. Uzak bir ihtimal bile olsa... "Ben tekneyle geçeceğim."

"Deniz çok dalgalı."

"Daha da kötüleşmeden şimdi gideceğim. Onu bulursam sana haber veririm." "Ben de geliyorum."

"Hayır. Sana bir şey olursa Quinn beni öldürür.
Her neyse, Akiva'ya göz kulak olmanı istiyorum."

Yirmi dakika sonra, Akiva'yı Cammie ile birlikte kıyıda bırakıp Kiln'e doğru yola çıktım. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu, bu yüzden geçişi yapmak için su geçirmez pantolon ve kapüşonlu ceket giydim. Dalgalar küçük teknemizi sallarken, Tierney Silver'ı ve bana karşı sahip olduğu bu lanet olası gücü lanetledim.

Sinirimin altında, düşünmek istemediğim bir şey vardı. Ya Kiln'de biri ona ulaşmışsa?

"Siktir," diye homurdandım, tekneyi dalgalı sularda yönlendirirken. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ve çok geç fark ettim ki büyük bir risk almıştım. Yine de, hayatımda daha kötü durumlarda bulunmuştum. Çok daha kötü.

Kiln'deki rıhtıma vardığımda, teknem neredeyse iki kez alabora olmuştu ve gece için bir barınak bulmam gerektiğini biliyordum. Bu havada geri dönme şansım yoktu. Saf güç ve fiziksel iradeyle, tekneyi Donal'ın teknesinin yanındaki rıhtıma bağlamayı başardım ve ana patikaya çıktım. Cammie ve Leth Sholas'a durumumuzu bildirebilmek için taşınabilir VHF telsiz de dahil olmak üzere erzak dolu bir sırt çantam vardı.

SUV beni şaşırttı, çünkü kıyıya çarpan dalgaların sesinden motorunun gürültüsünü duymamıştım. Farları gözlerimi kamaştırdıktan sonra aniden yana doğru döndü. Elimi gözlerimden indirdim ve sürücü koltuğunda Donal Macintosh'un sakallı yüzünü gördüm.

"Donal?" "O
kim?"

Beni daha iyi görebilmesi için araca yaklaştım. "Benim!
Ramsay!"

"McRae?"

"Evet!"

"Bu havada buraya gelmekle deli misin sen, dostum!"

"Birini arıyorum! Onu bu sabah sen getirdin!"

"Sarışın kız mı? Evet, ben de onu arıyorum! Lanet olası turistler!"

"Hangi yöne gittiğini biliyor musun?"

"Kıyı yolunu tuttu!" Önümüzü işaret etti. "Akıllıysa, kulübeye gitmiştir!"

Onun hangisinden bahsettiğini biliyordum. Buradaki adalılar, adada bir gece geçirmek isteyen yürüyüşçüler için barınağı işletiyorlardı. "Ben o tarafa gideceğim. Sen eve git. Ben hallederim!"

O kaşlarını çattı. "Seni biraz götüreyim. Yürüyerek doksan dakika sürer!"

Minnettarlıkla başımı salladım, SUV'nin etrafından dolaşıp içine atladım.

Donal SUV'yi düzeltip sahil yoluna girince, hava sesleri biraz azaldı.

"Bu kız bir sen sen o zaman?" Donal sessizce sessizce sordu. "Onu kurtarmak için o suda hayatını tehlikeye attığını düşünürsek."

"Dürüst olmak gerekirse, geçişin bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Ama o Cammie'nin arkadaşı ve Cammie endişelenmişti."

Donal başını salladı. "Şey, yeterince akıllı bir kıza benziyordu. Kendini çok fazla yorma."

"Bu yüzden mi onu arıyorsun?"

"Bu havada kimsenin burada tek başına kalmasını istemem. Karım burada tek başına bir genç kadın olduğunu duyunca, adadaki herkese telsizle ulaşıp onu görüp görmediklerini sordu. Kimse kızı görmemiş. Karım, ben onu aramaya çıkana kadar kulağımı ısırtıp durdu."

Çünkü küçük bir toplulukta insanlar birbirleri için böyle şeyler yapardı. O dikkatlice yolu takip ederken sessizliğe büründük.

Ancak, on beş dakika sonra, bir tepenin zirvesine çıktığımızda, ışığı gördük.

"O kulübe," dedi Donal. "Görünüşe göre kulübeyi ve güneş enerjili lambaları bulmuş."

İçimde bir rahatlama hissettim. "İyi."

"Beş dakika daha yolumuz var, sonra seni patikaya bırakmam gerekecek. Oradan yürüyerek muhtemelen on dakika daha gidersin."

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra Donal SUV'yi durdurdu ve ben dışarı çıktım. O orada kalarak, patika beni yokuş aşağı gözden kaybolana kadar farlarla yolumu aydınlattı. Onun sahile doğru sürerken

kıyı şeridine çarpan dalgaların sesinden onun arabayla uzaklaştığını duyamadım ve etrafımı saran yağmurdan dolayı zar zor görebiliyordum.

Kulübeyi ve küçük yan pencereden sızan ışığı görünce, Tierney Silver'ı boğazlamak için ani bir dürtü hissettim.

Beni bu lanet havada buraya sürüklediği için değil... Onu bulamayacağımı düşünerek endişelendirdiği için.

Ya da daha kötüsü, onu bilsen bile çok geç kalmış olacağımı düşündüğü için.

16. Tierney

Benim yaşadığım gibi ayrıcalıklı bir hayat süren biri olarak, yirmi yedi yıllık hayatımda çoğu insandan daha fazlasını görmüştüm. Dünyayı dolaşmışım ve kendimi maceracı bir insan olarak görüyordum. London ve ben bir keresinde Amazon Yağmur Ormanı'nda bir kamp turuna katılmıştık ve rehber bize hayatta kalma becerileri öğretmişti.

Oradaki ölümcül bitkiler ve böcekler olmasına rağmen, bu deneyimden güç aldığımı hissetmişim.

Şimdi bunun tek başıma olmadığımı için olduğunu anladım. En iyi arkadaşım ve iki sert rehberimiz küçük grubumuzu yönetiyordu.

Üstelik, altı yıl önce o turu yaptığımızda herhangi bir tehdit altında değildim.

Kulübede çift kişilik yatakta oturmuş, kollarımı bacaklarımın etrafına dolamış, etrafımda kopan fırtınayı dinlerken korkuyordum. Yalnızdım, korkuyordum ve bundan nefret ediyordum. Ailemi kaybetmenin acısı bazı anlarda diğerlerinden daha fazla hissediliyordu. Mesela, B&B'yi satın aldığım da bir an için unutmuş ve annemi aramak için telefonumu elime almıştım, sonra arayamayacağımı hatırlamıştım. O anda keder beni ezici bir yük gibi vurmuştu. Mutluluğumla bu kadar iç içe olan iki insanı kaybetmek beni o kadar sersemletmişti ki, aklımı kaçıracağımı hissettim. Arada sırada, o yoğun kederin anlık dalgaları beni vuruyor ve meditasyon yaparak bunun üstesinden gelmek zorunda kalıyordum.

O anda, annemi ve babamı o kadar çok özledim ki, bir bebek gibi ağlayabilirdim.

Babamı arayıp beni almaya gelmesini istemek istedim, ama bunun için sahil güvenlik ve Kraliyet Donanması'nı göndereceğini biliyordum.

"Sizi çok özledim," diye boğuk bir sesle fısıldadım, gözyaşları burnumu yakıyordu.

Bu gece gözümü bile kırpmayacaktım.

Ağlamak durumumu düzeltmeyecek, bu yüzden gözyaşlarımı geri çektim. Fırtınanın sesini bastırmak için kulaklarımın içine kan hücum etti.

Zihnim sürekli sesler yaratıyordu. Sanki bir kapı gıcırdayarak açılıyordu. Pencereye bir vuruş.

Belki de kulübe hayaletliydi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım ve bacaklarımı kendime daha sıkı çekerek. "Yağmur ormanlarında bir hafta hayatta kaldım. Perili bir kulübede bir gece bile hayatta kalamıyorum."

Yüksek bir gıcırta sesi duyuldu ve nefesimi tuttum, gözlerimle karanlık ön odadaki hareketleri algılamaya çalıştım. Gölgeler hareket etti ve kulübenin kapısının açıldığını kesin olarak gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kocaman bir figür içeri girip kapı çarparak kapandığında dehşet içinde donakaldım.

Figür dönüp kapı eşiğine adım attığında çığlık boğazımdan çıktı. Güneş lambamın loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu.

Tamamen rahatladım. "Ramsay."

Odaya büyük adımlarla girdi, ışık artık onun ifadesini aydınlatıyordu.

Ve çok kızgındı.

Başlığını aşağı çekti ve yağmur suyu yüzüme sıçradı. "O lanet olası tekneyi nasıl kaçırdın?"

Onun saldırgan ses tonuyla, korkum yerini öfkeye bıraktı. "Merhaba sana da!"

Ramsay su geçirmez ceketi çıkardı ve sarı su geçirmez pantolonunu aşağı indirirken ben ağzım açık kalakaldım, altında kot pantolon olduğunu görünce biraz rahatladım. Odadan çıktı ve

onları kurutacak bir yer bulunduğunu hayal ederken, yüksek sesle küfrettiğini duydum. Sonra elinde diğer güneş lambasıyla geri döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, daha sakın bir şekilde, onu gördüğüm için ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışarak.

"Cammie, sen gelmeyince paniğe kapıldı, ben de seni bulmak için tekneyle buraya geldim."

"Bu havada mı? Delirdin mi sen?"

"Görünüşe göre." Bana karanlık bir bakış attı. "Yani güvendesin? İyi misin?"

"Adanın diğer ucuna kadar yürüdüm ve su kenarında uyuyakaldım. Uyandığımda feribota yetişmek için yeterli zamanım kalmamıştı, bu yüzden burayı hatırladım ve fırtına şiddetini artırmadan buraya ulaştım."

Ramsay uzun ve derin bir nefes aldıktan sonra, yanında getirdiği sırt çantasını karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine, walkie-talkie gibi görünen bir cihaz çıkardı.

Bir VHF telsizi.

Ağızına götürdü. "Half-Light, burası McRae. Tamam."

Telsiz cızırdadı ve ardından bozuk bir ses cevap verdi: "Meh-Rae

— Ha—ligh—you—kay?—er."

"Her şey yolunda. Silver'ı buldum. Bu gece güvendeyiz. Tamam." Gözleri benimkilere kilitlendi ve durumu kavradığımda içimde bir farkındalık kıvılcımı çaktı.

Ramsay McRae ile birlikte kulübede yalnızdık ve geceyi birlikte geçirmek zorundaydık.

Harika.

"Will... Cam... ow. Stay...afe...er."

"Teşekkürler. Tamam."

Ramsay elini yanına indirdi ve beni sanki tüm katmanlarımı soyuyormuş gibi hissettiren bir şekilde bakmaya devam etti. Titredim. Gözleri kısıldı. "Üşüdün mü?"

Kıkırdadım. "Birazcık." "Aç mısınız?"

Başımı salladım. "Sadece öğle yemeği getirdim."

Ramsay hemen yatağa oturdu ve sırt çantasını aramıza attı. "Yiyecek getirdim. Fazla bir şey yok." Protein barları, fıstık ve cips paketleri, birkaç şişe su çıkarmaya başladı.

"Neden buraya geldin?" diye sormaya cesaret ettim.

O kurt gözleri benimkilerle buluştu. "Cammie, birinin sana zarar vermiş olabileceğinden endişeleniyordu."

Sadece Cammie mi?

"Onu endişelendirdiğim için özür dilerim. Uykum pek iyi değil ve bu kadar uzun süre uyumak istememiştim."

Yüzümü ciddi bir ifadeyle inceledi. "Biliyorsun... bize neler olduğunu anlatırsan yardımcı olabilir."

Yiyeceklere baktım. "O çikolata parçacıklı fıstık ezmeli bar mı? Alabilir miyim?"

Onun hayal kırıklığı belliydi. Neredeyse her halinden belli oluyordu. Ama sonunda, sert bir sesle, "Evet, keyfine bak," diye cevap verdi.

Çikolatayı açarken, arkadaşım su içtiği sırada onu inceledim. Sakalı sıkı bir şekilde kesilmişti, yutkunduğunda boğazının hareketini görebiliyordum ve bu görüntünün neden bu kadar erotik geldiğini bilmiyordum. Gözlerim geniş omuzlarında dolaştı. Giydiği Henley tişörtü kaslı pazılarını sarıyordu, kolları sıyrılmıştı ve güçlü ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Harika elleri vardı. Parmakları uzundu ama eklemleri büyüktü. Hayatım üzerine bahse girerim ki parmak uçları, cildimi zımpara kağıdı gibi kazıyacak nasırlarla kaplıydı.

Yine titredim ve başka yere baktım, kendime İskoç'a kızgın olduğumu hatırlattım.

Yine de...

Buradan Glevulin'e kadar kanalı geçerek hayatını tehlikeye atmıştı.

Benim için.

Cammie için olduğunu söyleyebilir... ama benim içindi.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Gözlerim tekrar ona döndü ve bunun istemediğim bir şey olduğunu fark ettim. Ona bakmadan duramıyordum.

O yakışıklı piç kurusu.

Gümüş grisi gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Rica ederim."

Beklediğim cevap bu değildi. Alaycı ve onaylamayan bir cevap bekliyordum.

Eğer sorunlarımı paylaşmadığım için hala kızgınsa, bunu belli etmedi.

Bunun yerine, sanki o da bakışlarından kaçamıyormuş gibi gözlerimi dikip baktı.

Farkındalıkla nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum. Kendimi çekici bulmamın yoğunluğundan korktuğum için sessizliği bozmaya çalıştım. "Biliyor musun, yirmi bir yaşındayken bir hafta boyunca Amazon Yağmur Ormanı'nda kamp yapmıştım... ama yine de, bu gece bu küçük kulübede yalnız kalmaktan daha çok korktuğumu düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni kampçı tiplerden biri olarak görmezdim."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman yanıyorsun. Ama o turu tek başıma yaptığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Paranın satın alabileceği en iyi rehberler vardı. Ailem ısrar etti."

"Ben de ısrar ederdim." Yine cevabı beni şaşırttı.

Bu sefer birbirlerine mecbur kaldıkları için, belki biraz açılabilir diye düşünerek, Ramsay McRae'yi tanımak için bir kez daha denedim. "Senin ailen de ısrar eder miydi?"

Gözlerimi dikkatle inceledi. Ne aradığını bilmiyordum... ama şaşırtıcı bir şekilde, "Muhtemelen. Sanırım. Ben sekiz yaşındayken öldüler, bu yüzden..." diye cevap verdi. Omuz silkti. "Ben yetimim."

Bu kelime içimi parçaladı.

Bu kelime, yüzleri hüznü küçük çocukların görüntülerini çağırıyordu, benimkinden neredeyse iki kat daha büyük elleri olan, uzun boylu, geniş omuzlu, yetenekli İskoçların değil.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, şok olmuşum.

Ramsay omuz silkti. "Bu benim gerçekliğim. Bu yüzden hayatımın çoğu insandan daha kötü ya da daha iyi olduğunu düşünmüyorum."

"Peki... evlatlık mı alındın?"

"Hayır. O yaşta bu zor bir şey. Çocukluğumun geri kalanını koruyucu aile sisteminde geçirdim ve kuzeydeki koruyucu ailelerle kaldım. Inverness, Aberdeen..."

Konuşuyordu.

Ramsay konuşuyordu.

Onun gerçeği beni dehşete düşürse de, içimde bir zafer duygusu uyandı. Onun için bu gerçeği nefret ediyordum. Ailem olmadan çok üzgün olsam da, onların kaybının acısını hissetmemek için birlikte geçirdiğimiz yılları feda etmezdim. Ramsay, ailesiyle çok az zaman geçirebilmişti. Benim geçirdiğim zamanlar ne kadar da şanslıydım!

"Ve sonunda Kraliyet Deniz Piyadelerine mi katıldın?"

"On altı yaşında katıldım." Protein barlarından birini aldı ve ambalajını yırttı.

O çiğnerken ağzına bakmamaya çalıştım. "Aileniz gibi mi oldular? Biriminiz?"

"Bir süreliğine. Bana acıyor musun?"

Ses tonunda hoşuma gitmeyen keskin bir şey vardı. "Asla. Eğer anne babasını kaybettiğin için sana acıyorsam, o zaman kendime de acımam gerekir ve ben acımiyorum. Ayrıca, sen tanıdığım en yetenekli insanlardan birisin. Sana asla acıyamam."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Zengin bir kız için sen de oldukça yeteneklisin."

Onun alaycı sözlerini duydum, ama alınmadım. Bunun yerine, gülümseyerek bana uzattığı su şişesini aldım. "Ailem bunu sağladı. Evet, ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüm. Lüks tatiller yaptık ve çoğu insanın göreceğinden daha fazla yer gördüm. Hiçbir zaman bir şeyim eksik olmadı. Açlık çekmenin, kendimi besleyecek, faturalarımı ödeyecek paramın olmamasından korkmanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Ve bunun için minnettarım. Ama daha önce de söylediğim gibi, ailem ayrıcalıklarımın bununla sınırlı kalmasını istedi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Mükemmel bir örnek bulmaya çalışırken, bir yudum su içip hafızamı taradım. Yutkundum ve elimle dudaklarımı sildim. "Tamam, örneğin, ben on dört yaşındayım ve sınıf arkadaşım Carissa Yiu, Blair Waldorf'unkini çocuk oyuncağı gibi gösteren bir pijama partisi verdi."

"Blair Waldorf kim?"

Dudaklarım seğirdi. "Lüks pijama partileriyle tanınan, kurgusal bir New York sosyetesı."

"Ah."

"O popüler medyaya çıkarken sen muhtemelen gizli bir operasyonda bir yerlerdeydin," diye şaka yaptım.

Ramsay, sanki bu muhtemelen doğruymuş gibi başını salladı. Hmm.

Kraliyet Deniz Piyadelerindeyken ne yaptığını merak ettim. "Her neyse, ailemden Carissa Yiu'nun pijama partisini gölgede bırakacak bir pijama partisi düzenlemeleri için yalvardım. Onlar kesin bir şekilde reddettiler. Ben de sinir krizi geçirdiğimde, annem beni kendisiyle birlikte bir evsiz barınağında gönüllü çalışmaya götürdü. Bu beni hemen susturdu." Bu anıyı sevgiyle hatırlayarak gülümsedim.

Ramsay protein barından bir ısırık aldı ve mırıldandı, "Sanırım annenle iyi anlaşırdık."

"Oh, o tam anlamıyla bir İskoç'tu. Zengin bir ailede büyüdü, ama büyükbabam öyle değildi, bu yüzden sahip olduğu her şeye değer vermeyi öğrendi. Ve benim de öyle olmamı istedi. Annem ve babam beni kontrol altında tuttular. Onların bana sağladıkları deneyimleri asla hafife almıyorum."

Ramsay bunu düşündü. "Belki bazılarımız senin hakkında ön yargılıydık."

"Bazılarımız derken seni mi kastediyorsun?"

"Ben nadiren bir kitabı kapağına bakarak yargılarımla. İnsanlar sır saklamakta çok iyidirler ve asla sandığınız gibi değildirler. Ama... itiraf etmeliyim ki, beni bir iki kez şaşırttınız ve bu kolay bir şey değildir."

Soğuğa rağmen, onun yoğun bakışları altında yanaklarım kızardı. Tanrım, onu istiyordum.

Hiçbir erkeği bu kadar çok istediğimi sanmıyordum.

.

Nefesim Nefesim , yine kızdırdım beyin beyin daha bir bir

bir değişiklik. Yatak odasının duvarına, bir İskoç gaydacısının fotoğrafı asılıydı. "Peki, gayda... onu çalmayı nerede öğrendin?"

Ramsay yeni konuya geçti ve beni şaşırtmaya devam ederek, "Deniz piyadelerinde. Onların bir boru bandosu var ve on yedi yaşındayken birliğimden bir üyeye yaptığım şakanın cezası olarak, onbaşı beni boru bandosuna soktu ve boru çalmayı öğrenmek zorunda kaldım" diye cevap verdi.

"Ama çalmaktan hoşlandın mı?"

"Evet. Yıllardır flüt çalmamıştım, ama Leth Sholas'a yerleştiğimde Quinn başka bir flütçü arıyordu. Bir çılgınlık sonucu evet dedim." Omuzlarını silkti, gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış vardı. "Ama bu grubun bir parçası olmak bana deniz piyadelerindeki günlerimi hatırlatıyor. Bir takımın, bir topluluğun parçası olmayı. Yıllar içinde bunu kaybetmişim, hiçbir şeye ve kimseye ihtiyaç duymadan büyüyen yetim çocuğa geri dönmüştüm."

Bu kadar çok şey paylaştığı için minnettar olarak, yumuşak bir sesle cevap verdim, "Sanırım hepimizin birine ihtiyacı vardır. Sadece yalnız kalmak için bir ada satın alan bir adamın bile."

"Yalnız değilim. Bir köpeğim var." Bana gülümsedi ve karnımda bir çekim hissettim.

Gülümseyerek, aniden bakışlarımın sıcaklığında duygularımı göstermekten çekinmedim. "Bir köpeğin daha var."

Her zamanki gibi açık sözlü olan Ramsay, sert bir sesle cevap verdi: "Ben ilişki kuran bir adam değilim, Silver. Seks yapmayı severim ve ihtiyacım olduğunda, seks yapmak için karmaşık olmayan birini bulurum."

Belki de buradan benden kaçamayacağı içindi, ama kendimi cesurca cevap verirken buldum: "Peki ben karmaşık mıyım?"

Ramsay hafifçe homurdandı. "Nereden başlasam?" "Herhangi bir yerden," diye ısrar ettim.

"Peki. Birincisi: Sen Leth Sholas'ta yaşıyorsun. Ben Glenvulin'den kadınlarla yatmam. İkincisi: Benden on üç yaş daha gençsin. Ben durumu bilen kadınları severim. Üçüncüsü: Sevdiğim insanları tehlikeye atabilecek bir şeyi saklıyorsun. Bu senin için yeterince karmaşık mı?"

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Tehlikede olan tek kişi benim ve ikimiz de benim için hiç umursamadığını biliyoruz."

"Buna inanıyorsun ama yine de benimle yatmak mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Sözleri yüzümü kızarttı. Açık sözlülüğü değil. Ama sözlerinin çağrıştırdığı görüntüler. Onun iri vücudunun benim vücudumun üzerinde hareket ettiği düşüncesi. İçimde.

"Ben de karmaşık bir şey aramıyorum," diye fısıldadım, sesim arzuyla kısılmıştı.

Ramsay başını benden çevirdi ve sakalının altında çenesinin kaslarının gerildiğini gördüm. "Seni kim tehdit ediyor?" diye duvara sordu.

"Neden umurunda?"

"Silver." Bana uyarıcı bir bakış attı.

İç geçirdim ve yatağın kenarına geri çekildim. "Yorgunum. Sanırım bu fırtınada uyumaya çalışacağım."

Başka bir şey söylemeden, yanıma kıvrıldım.

17. Tierney

"Battaniyeler temiz." Ramsay ayağa kalktı ve yataktan malzemelerini çıkarmaya başladı. "Sen altına girebilirsin. Ben ranzalardan birini alacağım."

Birkaç dakika sonra botlarımı çıkardım ve battaniyenin altına girdim. Temiz olabilirdi, ama birkaç hafta önce değiştirilmiş gibi biraz nemli kokuyordu. Yan tarafıma kıvrılıp gözlerimi kapattım, etrafımızda fırtına koparken havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Dışarıda fırtına kopuyor," diye mırıldandı Ramsay, odada dolaşarak.

"Bu ne demek?"

"Rüzgarlı," diye kısa ve öz cevap verdi. "Lambayı kapatayım mı?" Gözlerim birden açıldı. "Hayır! Yani... lütfen kapatma."

Buna cevap vermedi, ama lambayı da kapatmadı. Gözlerimi kapattım ve Ramsay alt ranzaya girerken gıcırta sesi duydum.

Uyumaya çalıştım, ama ayaklarım buz gibiydi ve soğuktan kurtulamıyordum. Titreyerek, daha da kıvrılıp battaniyeyi kulaklarıma kadar çektim. Dişlerim takırdadı.

"Orada iyi misin, Silver?"

Ramsay'ın sorusu beni irkitti; onun çoktan uykuya dalmış olacağını sanıyordum. "Ben ... Isınamıyorum."

"Siktir," diye mırıldandı. "Seninle birlikte orada yatmamı ister misin? Vücut ısın için?"

Komik olan şey, başka bir erkek bunu teklif etseydi, bu durumu benimle yatmak için bir bahane olarak kullandığını anlardım. Ama Ramsay McRae öyle değildi.

Onun gerçekten sadece vücut ısısını sunmak istediğini biliyordum. "Evet," diye cevap verdim. Gururumun canı cehenneme. Donuyordum.

Arkamı dönüp, küçük ranzadan büyük vücudunu kaldırıp ayağa kalktığını izledim. Tereddüt etmedi, fazla düşünmedi. Ramsay battaniyeyi çekip yatağa girdi.

"Sana sarılacağım," diye uyardım onu, yanıma yerleşirken.

Kollarını davetkar bir şekilde kaldırması beni neredeyse ısıtmaya yetti kolunu davetkar bir şekilde kaldırdı ve ben de ona doğru yaklaştım. O tısladı. "Burnun buz gibi, kadın," diye şikayet etti, ben soğuk yüzümü onun boğazına sürtünce.

Kollarımı onun güçlü gövdesine doladım ve kolları beni sıkıca çekerken sert vücuduna tamamen gömüldüm.

Güvendedim.

Bu kelime zihnimde yankılandı. Anne babam öldüğünden beri ilk kez kendimi güvende hissettim.

Duygular boğazımı tıkadı ve zorlukla yutkundum, Ramsay'ın sıcaklığına odaklanmaya çalışarak ona karşı hissettiğim duygusal tepkiyi bastırmaya çalıştım.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadım, başımı boğazından kaldırıp ona baktım.

O da güneş lambasının loş ışığında bana baktı.

"Ben her zaman normalden biraz daha sıcakkanlıyım," diye mırıldandı. Ben gülümsedim. "Sen çok seksisin."

Ramsay'ın dudakları seğirdi. "Bu durumu benimle flört etmek için bir bahane olarak mı kullanacaksın, Silver?"

"Gerçekten buna karşı mısın?" diye alay ettim. "Uyu," diye emretti.

"Uyuyacağım..." Nefesimi tuttum, cesaretim beni ele geçirdiğinde kalbim aniden kulaklarımda çarpmaya başladı. "Sen de bana ilgi duymadığını söylersen."

Kendimi acı verici bir reddedilmeye tamamen açtığımı düşünerek, onun kollarında beklentiyle kaskatı kesildim.

Ramsay yüzümü inceledi, bana sarılmasını biraz daha sıkılaştırdı. "Bunu sana söyleyemem."

Nefesimi tuttum, heyecanla titreyerek zaferimi kutladım.

Bakışlarım, düzgün kesilmiş sakalıyla çevrili ağzına düştü. Ona itiraz etme fırsatı verecek kadar yavaşça, başımı ona doğru yaklaştırdım. Dışarıda kopan fırtına dinerken nefesim hızlandı ve geriye sadece ben ve Ramsay McRae kalmıştık.

Tanıştığımız andan itibaren öpmek istediğim bir adam.

Aramızdaki mesafe kayboldu ve sonunda dudaklarım onun dudaklarına değdi. Sadece dudaklarımın dudaklarına hafifçe değdiği, karıncalanma hissi veren, çekingen bir dokunuştı. Sakalı çenemi gıdıkladı. Tekrar titredim, ama soğuktan değil, gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildiğimden.

O da bana baktı.

İtiraz etmedi.

Bekledi.

Gözlerini tutarken dudaklarımı tekrar onun dudaklarına değdirdim.

Elleri belimin altına düz bir şekilde yerleşti, parmak uçları bana hafifçe baskı uyguladı.

Beni itmiyordu.

O, ben dudaklarımı tekrar onun dudaklarına fısıldarken, o yoğun bakışıyla beni izledi ve heyecan içimi kapladı, bacaklarımın arasında ihtiyaçtan kaynaklanan karıncalanmalar patladı.

Neredeyse hiç olmayan bir öpücükten.

Nefesim düzensizleşti ve o beni kendine daha da yaklaştırdı.

Bu sefer dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde, dilimin dudaklarına dokunmasına izin verdim.

Aniden sırt üstü yatmıştım, o üzerime çıkmış ve ağzını ağızıma bastırmıştı.

Dili ağızıma girdi, öpücüğümüz neredeyse hiç yokken tam bir erotizme dönüştü. Ramsay McRae beni sikmek istermiş gibi öptü.

İnledim, parmaklarım saçlarına kayarak onu daha derine çekmek, onun beni öptüğü kadar derin bir öpücükle karşılık vermek için. Uyluklarım açıldı, onu aralarına davet etti.

Onun sert ve ateşli arzusu bana doğru itti ve iç çamaşırım ıslanırken ben inledim. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ramsay ağzını ağızımdan ayırdı, nefes nefese kalmış bir şekilde bana bakarken şok olmuştu.

"Durma."

"Çok karmaşık," diye mırıldandı, sanki beni tekrar tatmak istermiş gibi şişmiş dudaklarıma öfkeyle bakarken.

"Ben de karmaşık bir şey istemiyorum," dedim. "Ben... ben... kaçmak istiyorum."

"Söz veriyor musun?" O gözlerimi gözlerime "Senanladığını bunun ne olduğunu ve ne olmadığını anladığını mı söylüyorsun?"

"Anlıyorum." Göğsüm heyecandan kabarıyordu. "Lütfen."

Ramsay başını eğdi ve derin, düzensiz bir nefes aldı. "Burada değil." Hayır!

"Ramsay..."

Başını kaldırdı. "Bu yatakta seninle sevişmeyeceğim."

Hayal kırıklığı içimi kapladı. "O zaman benim kendimi tatmin etmeme şahit olacaksın çünkü patlamak üzereyim."

Benim açık sözlerim onu da en az benim kadar şaşırttı.

Dudakları kıvrıldı. "Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Arzu ile titreyerek, o benim kot pantolonumun düğmesini çekerken rahat bir nefes aldım. O fermuarımı indirirken kalçalarım ona doğru dalgalandı ve o nasırlı parmak uçlarının tenimde hissettiğim dokunuşuyla karnım heyecanla titredi.

Ellerim gömleğine kıvrıldı, o iç çamaşırımın altına dalıp ıslaklığa ulaştığında kumaşı sıkıca kavradım.

Ramsay homurdandı ve bana karşı gerildi. "Sırılsıklamsın kadın."

"Mmm." Kalçalarımı hevesle kaldırdım.

"Bir öpücükten mi?" Parmakları şişmiş klitorisimi bulurken dudaklarını ağızımın köşesine bastırdı.

"Seni istiyorum," diye itiraf etmekten utanmadım.

İnlemesi kulaklarımı doldurdu, bir saniye sonra boğazımdan aşağı yuvarlandı, ağzını ağzımın üzerine bastırdı. Sanki son kez öpüyormuş gibi öptü beni. Derinlemesine, açgözlülükle. Ağzıyla beni sikti, başparmağı bacaklarımın arasındaki ıslak sinir demetini okşadı.

Onun kokusu, dokunuşu ve sesi duyularımı alt üst etti ve içimde biriken gerginliğin kırılma noktasına ulaşması çok uzun sürmedi.

Nefes nefese öpüşmemizi keserek, "Boşalacağım" dedim.

"Hissetmek istiyorum," diye mırıldandı ve aşağı doğru inerek içime girmeye başladı. Parmakları o kadar kalındı ki, penisinin nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum.

Bu düşünce beni doruğa ulaştırdı ve orgazmım içimi parçaladı, iç kaslarım onun parmaklarıyla beni siktiği sırada onun etrafında kasılıp gevşiyordu.

"Silver," diye Ramsay dudaklarıma karşı homurdandı, ben titremeye devam ederken o içeri girip çıkarken benim takma adımı tekrar tekrar mırıldandı.

Sonunda vücudum orgazmdan titremeyi bıraktığında, elini iç çamaşırdan nazikçe çıkardı. Kot pantolonunun üzerinden ona uzandım, heyecanı fermuarını gerginleştirmişti. Ama o ellerimi kapattı.

"Burada olmaz." Beni kollarına çekti, bacağımı kalçasına yerleştirdi, böylece o içime girmeden iki insanın olabileceği en yakın mesafeye geldik. Sertleşmiş penisi bacaklarımın arasına girdi ve şehvetin karıncalanmasını yeniden uyandırdı. Kafam karışınca, çenemi kaldırıp gözlerime baktı. "Bekleyebilirim. Glenvulin'e döndüğümüzde, o sıkı amcığını penisimde hissedeceğim. Ama şimdilik uyu."

Onun açık sözlü müstehcen konuşması yüzümü kızarttı, vücudum benim için karar verdi, bundan hoşlandığımı. "Sertleşmişsin," diye fısıldadım, bariz olanı.

"Sonunda her şey yoluna girecek. Uyu." Başımı göğsüne bastırdı ve ben ona sokulup daha da yaklaştım.

O homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Birkaç saniye içinde, kollarında uykuya dalmıştım.

18. Ramsay

"İyi görünüyor."

Su içmekten dönünce, Quinn'in misafir odalarının en küçüğünde gömme dolabı incelediğini gördüm. Akiva köşedeki yerinden kalkıp partnerimden masaj yaptırmak için gitti.

Silver, askılık ve katlanmış eşyaları koyabileceği bir yer istiyordu, bu yüzden aynı küçük alanda ikisini de yaratıyordum. Bu sayede, odalara küçük bitişik banyolar sağlamak için iç duvarlar koyabildik. Bunlar için gerekli tüm sıhhi tesisat ve sıva işleri yapıldı. Ekibimiz hızlı ve verimli çalıştı, bu da benim işime odaklanmamı ve iyi olduğum şeyi yapmamı sağladı.

Banyo armatürleri sipariş edildi ve iki hafta içinde teslim edilecekti, bu yüzden banyoların yapımına gerçekten başlamadan önce ahşap işlerini mümkün olduğunca bitirmek istedim.

"Evet. Sadece iki oda kaldı."

"Dün gecedен sonra yorgun değil misin?" Quinn, Akiva'ya son bir kez okşadıktan sonra doğruldu ve köpeğim koridora çıktı.

Quinn'in sesindeki alaycı tonu duyunca, omuz silktim ve kayıtsızmış gibi davrandım. "Hayır."

Silver ve ben kulübede erken uyanmıştık. Onu orgazma ulaştırdıktan sonra uykuya dalmıştı, ama ben sadece birkaç saat gözümü kapatabilmiştim. Önemli değildi. Normal bir günde de uzun saatler uyumazdım. Fırtına gün doğarken dinmeye başladı ve ben de yanımdaki sıcak kadını uyandırdım.

kollarını tutarak isteksizce onu yataktan çıkardım. Olanlar hakkında konuşmamıştık, ama aramızda gerginlik hissediliyordu. Feribot iskelesine varmamız neredeyse doksan dakika sürdü, ve Glenvulin'e giden adalılarla tam zamanında karşılaştık.

Donal, teknemize binmeden önce bizi durdurdu ve Silver'a iyi olup olmadığını sordu. Beni kulübeye bıraktığını açıkladı, ki ben bunu ona söylemeyi unutmuştum, çünkü aramızdaki bu lanet olası kaçınılmaz çekime kapılmıştım.

Onun endişesinden etkilenen Silver, feribotu kaçırdığı için özür diledi ve teşekkür etmek için Donal'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Adamın kızarmış yüzü daha da kızardı ve ona sert bir şekilde "Yürü git" dedi, ama onun ilgisinden memnun olduğunu görebiliyordum.

Onda böyle bir özelliği vardı.

İnsanları çeken bir sıcaklık.

Onları önemseyen.

Beni

önemsiyordu.

Kahretsin.

Silver, Glenvulin'e dönerken sessiz ve düşünceliydi ve ben, kulübede olanlardan pişman olup olmadığını merak ettim.

Leth Sholas limanında karaya çıktıktan sonra, onu Main Street'e kadar geçirdim, geçerken yerlilere selam verdik ve gözetim altında tuttuğum binanın önünde durduk.

Belki de çok uzun zamandır ilk kez, Tierney Silver söz konusu olduğunda mantıklı ve mantıklı tarafımı bir kenara bırakmak istedim.

Onu istiyordum.

Ve eğer o hala beni istiyorsa, ona sahip olacağımı biliyordum.

Silver gözlerime bakıp o gece onun evine gelmemi cesurca istediğinde içimi kaplayan rahatlamayı kabul etmeyi reddettim.

"Ben seni alırım," diye sertçe cevap verdim. "Seni benim evime götürürüm." Bakışlarım binayı yukarı doğru kayd ve onu değerlendirdi. "Burada gürültü yapamayız."

Nefesi kesildi ve dikkatimi ona geri çevirdiğimde, gözleri arzu ile doluydu. "Bu gece." Kadınsı gücünün farkında olan küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Sonra

içeri girdi ve onu merdivenlerden yukarı takip etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Dün gece Kiln'de Tierney ile aranızda bir şey mi oldu?" Quinn şimdi sordu.

Arkadaşımı inceledim ve onun iyi bir casus olabileceğini ilk kez düşünmedim. Beni okuyabiliyorsa, çoğu kişiden daha algısı yüksekti.

"Evet." Ona yalan söylemek istemedim. "Seks değil. Ama bir şey. Ciddi bir şey değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani onunla yatacak mısınız?"

Başımı salladım çünkü Quinn, bu gezegende yalan söylemek zorunda olmadığım ve söylemeyeceğim tek kişiydi.

"Zaten bildiğin şeyi sana söylemeyeceğim." Quinn beni süzdü. "Ama sikişini seni yönetmesine izin veriyorsun, bu sana bir şeyler anlatmalı."

Sinirimi gizleyerek, sakın bir şekilde sordum, "Ne gibi?"

"Belki de seni yöneten şey sikiş değil... tamamen başka bir şey."

Bu imaya alaycı bir şekilde güldüm. "İnan bana, bu sadece seks." "Eğer sadece seks olsaydı, başka birini bulurdun."

"O genç, güzel ve benimle yatmak istiyor. Sen buna direnebilir miydin?"

Quinn, benim kasten pislik gibi davrandığımı biliyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "Egonu şişirmek istemem McRae, ama seninle yatmak isteyen bir sürü genç ve güzel kız var. İstediklerini seçebilirsin, bunu sen de biliyorsun."

Somurtarak arkamı döndüm. "Bak... eğer bunun işimizi engelleyeceğini düşünüyorsan..." Kelimeleri zar zor çıkardım, "Daha başlamadan bitiririm."

Dürüst olmak gerekirse, Quinn beni işkence etmek için bu kadar uzun süre sessiz kaldı. "Hayır," diye iç çekerek sonunda konuştu. "Bu muhtemelen senin başına bela olacak, ama Tierney bana öfkesini çıkaran türden bir kadın değil. Senin yüzünden bizi kovmayacak. Ama dikkatli ol. Çok şey yaşadı ve kullanılmayı hak etmiyor."

Ona döndüm. "Öyle mi düşünüyorsun? Onu kullandığımı mı?"

"Kasıtlı olarak yapmazsın."

"Tierney Silver yetişkin bir kadın. Karmaşık ilişkiler istemeyen kişi o."
Quinn başını salladı. "Ramsay... Sen daha iyi bilirsin." Ben cevap veremeden odadan çıktım.

Yaptığım işi izlerken, Quinn'in üstü kapalı sözleri kafamı karıştırdı. Her saniye hayal kırıklığı artıyordu çünkü o haklıydı, değil mi? Silver gerçekten geçici bir ilişki arayan bir kadın mıydı?

Belki de bu iş başlamadan önce iptal etmem gerekirdi.

Evde köpeğimi ararken bunu düşündüm.

Sonra, yemek odası olacak odadan bahçeye çıkarken onu gördüm. Akiva, Silver ile birlikte dışarıdaydı. Köpeğim, ağzında sopayla bahçede onu çekip dururken, Silver gülüyordu. Fırtınadan sonra sıcak bir gündü ve o sadece bir tişört ve kot pantolon giymişti. Göğüsleri kumaşın altında gerginleşmiş, gülüşleriyle birlikte zıplıyordu ve bu, kanımın sikime hücum etmesine neden oldu.

Sanki beni hissetmiş gibi, Silver aniden döndü ve güneşe karşı gözlerini kısarak

güneşe karşı

gözlerini kısarak. Tanıma yüzünü aydınlattı ve bana şehvetli bir gülümseme

attı. İçgüdüsel bir ihtiyaç midemi sıkıştırdı.

En son ne zaman birini bu kadar çok istemiştim? Hiç mi?

Siktir et, diye düşündüm sertçe.

Bu gece Tierney Silver benim olacaktı.

19. Tierney

Yazlık bir elbise giyiyordum.

Spor ayakkabılarımla.

İskoçya'ya taşındığımdan beri kot pantolon giymediğim tek bir gün bile olmamıştı ve bu elbiseyi dolabımın arkasında buldum. Eşyalarımın çoğu depoda duruyordu, ama ne olur ne olmaz diye birkaç güzel elbiseyi yanıma almıştım.

Bu gece ilk "her ihtimale karşı" durumumdu.

Yine de, Ramsay'in teknesiyle Stør'a gideceğimizi düşününce, uyumlu bir çift topuklu ayakkabı giymeye kendimi ikna edemedim. Ama elbise giymek istiyordum. Bacaklarım en güzel özelliğimdi. En azından ben öyle düşünüyordum ve yıllar boyunca insanlar bana harika bacaklarım olduğunu söylemişlerdi.

Ramsay en güzel özelliğimi görme fırsatı bulamamıştı ve sonunda görecekti ama ben bu gece iyi görünmek ve iyi hissetmek istiyordum.

Elbise işe yaradı.

O akşam Ramsay beni teknesine indirirken, bakışları neredeyse bacaklarıma yapışmıştı.

Ramsay yardım teklifimi reddetti, ben de tekneye oturdum ve Akiva başını kucağıma koydu. Ramsay küçük tekneyi rıhtımdan çözdü ve motoru çalıştırdı. Tek kelime etmeden bizi Stør'a götürdü. Islak saçlarını ve bana doğru gelen taze

kokuyu fark ettim. Bir yerde duş almıştı. Muhtemelen Quinn'in evinde.

Onun yeniden sessizleşmesinden dolayı gergin olmak yerine, sudan esen serin rüzgarı ve gün batımının derin pembe ve mor tonlarıyla körfezi aydınlatmasını keyifle izledim. Bunun İskoçya'da gördüğüm ilk pembe gün batımı olduğunu söylemek istedim, ama gerginlik ağzımı kapattı.

Dün gece hiç gergin değildim. Cesur bir kadın bedenimi ele geçirdi ve Ramsay'e karşı hiç bir erkeğe karşı olmadığım kadar açık sözlüydüm. Onu o kadar çok istiyordum.

Ama şimdi, kalbim kıpır kıpırdı.

Nedenini bilmiyordum.

Seks yapmak için onun adasına gidiyorduk. Reddedilme olmayacaktı.

O da bunu istiyordu.

Değil mi?

Geriye dönüp bakınca, Ramsay McRae gibi kararlı fikirleri olan yetişkin bir erkeğin istemediğı bir şeyi yapacağından endişelenmem saçma gelmişti, ama o anda güvensizliğim galip gelmişti. Çünkü adam beni dairemden aldığından beri tek kelime bile etmemişti. Lanet köpeğı bile bana daha fazla sevgi gösteriyordu!

Ramsay bana daha önce çok genç olduğumu söylememiş miydi? Çok tatlı olduğumu.

Belki de benim onun tipi olmadığını hatırlamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, beyaz kulübenin yanındaki küçük iskeleye yanaşmadık. Ramsay'in evine daha yakın ikinci bir iskelesi vardı. Güvenli bir şekilde demir attıktan sonra, sessizce beni kıyıya çıkarmaya yardım etti ve Akiva önden koştu.

Ramsay'ın dikkatini çekmeye çalıştım, ama o kaçındı. Kahretsın.

Sonra...

Büyük elini benimkine doladı, nasırları cildime hoş bir şekilde sürtündü ve beni çimlerin arasından yukarıya, ormanlık alandaki bir patikaya götürdü. Serbest eliyle

telefonunun fenerini açtı ve bizi ormanın içinden geçirdi.

Dudaklarımı ısırarak, kız gibi sırtıtmamak için kendimi zorladım ve onu takip ettim, bakışlarım önümüzdeki patika ile elimi tutan eli arasında gidip geliyordu.

Birinin elimi tutması çok uzun zaman olmuştu sanki.

Göğsümde bir ağrı hissettim.

Akiva uzaktan havladı ve ağaçlar açılıp açıklığa ve Ramsay'ın evine ulaştığımızda bunun nedenini anladım. Onun güzel köpeği verandada durmuş, içeri girmesine izin verilmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ramsay parmaklarını benimkilerin etrafında sıktı ve ben de o eve doğru yürürken ona yetişmek için acele ettim.

Beni bırakıp kapıyı açarken bana bir bakış attı. "Önce Akiva'yı beslemem lazım, sonra bize bir şeyler pişireceğim."

Sonuçta plan buydu.

O, önce beni besleyecek kadar centilmen olacaktı.

Ama evine girip kokusunu içime çektiğimde, karnımda bir ihtiyaç hissettim ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma uyandı.

Ramsay mutfağında dolaşarak Akiva'nın akşam yemeği tabağını aldı ve ona, bir servet harcadığını bildiğim organik köpek mamasını yedirdi. Onun tüylerinin bu kadar parlak ve mükemmel olmasının nedeni kısmen buydu. Sevgisi beni ısıttı. Köpeğini bu kadar çok sevmesini çok beğendim.

Akiva'nın önüne tabağı koymak için eğildi, geniş ve kaslı sırtını kaplayan gömleği, onu okşamak için uzanırken gerildi. "Aferin tatlım. Aferin kızım," diye mırıldandı Akiva yemek yerken.

Sonra ayağa kalktı ve bana döndü. Gözleri çıplak bacaklarıma indi ve yavaşça yukarı doğru kaydı, ta ki yoğun bakışlarından dizlerimin kızardığını hissedene kadar. Bakışları göğüslerime takıldığında, elbisenin kumaşına karşı gerildiler, meme uçlarım ihtiyaç duyan küçük tomurcuklar gibi dikleşti.

"Önce akşam yemeği sözü verdiğimi biliyorum..." Sesi cinsel arzuyla boğuklaşmıştı. "Ama yakında içine girmezsem, aklımı kaçırabilirim."

Zafer — coşkulu, kendini beğenmiş bir zafer — ıslak bir heyecanla birlikte beni sardı. "Bu kapıdan ilk girdiğim andan beri seni içimde istiyorum. Akşam yemeği bekleyebilir."

Gözleri kısıldı. "Benim kontrolü ele almayı sevdiğimi bilmelisin. Yaptığımız bir şeyden hoşlanmazsan, dururuz, ama aksi takdirde, oradayken" — çenesini sallayarak yatak odasını işaret etti — "patron benim."

Heyecandan titredim ve kulağıma fısıldadığı bu üç kelimeyle muhtemelen orgazm olabileceğimi biliyordum. "Tamam."

"Açıklığa kavuşturmak için, ne zaman seks yaparsak yapalım, o odada ya da masanın üzerinde eğilmiş olsak da, patron benim."

Erotik bir görüntü zihnimi doldurdu ve nefesimi tuttum. "Beni masanın üzerine eğip becermek mi düşünüyordun?"

Ramsay bana doğru bir adım attı. "Sana yönelik tehditler hakkında yalan söyleyip kaçtığın her seferinde, seni en yakın yüzeye eğip, gerçeği söyleyene kadar kışına şaplak atmak istedim."

"Oh." Heyecanım derinleşirken, nefesim kesildi.

Komik. Hugh ya da herhangi bir eski sevgilim bana böyle bir şey söyleseydi, muhtemelen onlara alaycı bir şekilde gülüp siktirip gitmelerini söylerdim.

Ramsay'ın beni şaplamakla tehdit etmesi...

Tamam, vay canına. Yeni bir fetiş aktive oldu.

Bana ne oluyordu?

Dudakları kıvrıldı. "Sonra sen benim için çılgılık atana kadar seni becerirdim."

"Hadi..." Cildim ateş gibi yanıyordu. "Hadi akşam yemeğini atlayalım."

Beni düşündü, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışları tekrar vücudumu taradı. Soluk kurt gözleri dumanlı hale gelince titredim.

Sonunda odayı geçip birkaç santim ötemde durdu. O kadar yakındı ki, onun sıcaklığını hissedebiliyordum, burnumu boğazına gömmek istememe neden olan o topraksı sandal ağacı kokusunu alabiliyordum. Ramsay elini uzattı ve parmaklarını elbisenin sağ askısının altına kaydırды, pürüzlü parmak uçları köprücük kemiğimi okşuyordu. "Bunu benim için mi giydin?"

Çenemi kaldırdım, ses tonunda bir şey benim isyanımı tetikledi. "Giymiş olsam ne olur?"

"Elbise, kot pantolon, çöp torbası... Bu gece ne giydiysen, bu kapıdan içeri girer girmez çıkaracaktık." Ve sözünü tuttu,

elbisemin eteğini tuttu ve ben de o kumaşı başımın üzerinden çekip çıkarırken kollarımı kaldırma akıllılığını gösterdim.

Elbiseyi arkasına attı ve kanepeye çarptı. Ramsay, çoğu insanın araba taksitlerinden daha pahalı olan bir elbiseyi umursamadan bir kenara atmakla meşgul değildi, beni gözleriyle yiyip bitirmekle meşguldü.

Normalde asla giymeyeceğim dantelli sütyen ve külotla ayakta duruyordum. Doğrusu, iç çamaşırı konusunda rahatlığı seven bir kadındım. Her zaman pamuklu külot giyerdim. Ama ten rengime uyan şeftali pembesi renkli seksi bir iç çamaşırı bulmuştum. Ramsay'in otoriter tavrını düşününce, muhtemelen açıkça cinsel iç çamaşırları giyen kadınlara alışkın olduğunu düşündüm. Belki Ava kırmızı veya siyah dantel giyiyordu ya da hiç iç çamaşırı giymiyordu.

Belki de benim şeftali pembesi iç çamaşırlım seksi olmaktan çok kızışıydı.

Ramsay beni baştan aşağı süzerken, kendime sinirlenerek çenemi sıktım.

Seks konusunda hiç güvensiz hissetmemiştim.

Gerçekte, yirmi yedi yaşında dört erkekle yatmıştım ve hepsi de hayal kırıklığı yaratmıştı. Bir partnerle orgazma en yakın olduğum an Hugh ile olmuştu. İlk üç erkek arkadaşım birbirine çok benziyordu. Hoş, iyi erkeklerdi. Ama seks sırasında da çok düşünceliydi. Çok naziktiler. London'a hayal kırıklığımı itiraf edene kadar, hayatımda bir nevi alfa olduğum için yatakta benden daha dominant birine ihtiyacım olduğunu söylememişti.

Bu yüzden, ona karşı içimdeki şüpheyeye rağmen Hugh ile randevuya çıktım.

Özellikle nazik ya da kibar değildi. Ama kendine güvenen, kendinden emin biriydi ve yatakta istediğini alıyordu. Onunla kesinlikle daha fazla tahrik olmuştum... ama sonuçta bencil bir sevgiliydi. Oral seks istiyordu... ama bir kadına oral seks yapmaktan hoşlanmıyordu.

Bu sorun değildi.

Karşılığında oral seks bekleme, tamam mı?

Ve şimdi nihayet *bir erkekle* seks yapmak üzereydim ve yatak odasında kontrolü ele alacağına dair basit uyarısı bile dantelli külotumu ıslatmıştı.

Yine de, ilk kez, *onun* ihtiyacı olan kişi olmayacağımı merak ettim. ihtiyacı olan *kişi olup olmayacağımı merak ettim*.

Bunu sevmedim.

Aniden Ramsay çenemi tuttu ve başımı geriye doğru eğdi, gözleri benimkileri arıyordu. "Nereye gittin?"

Onun algılama gücüne şaşırarak geri çekilmek istedim ama çenemi daha sıkı tuttu.

"Yalan söyleme. Bu konuda değil."

Tanrım. Dürüst davranarak aramızdaki bu anı mahvetmek istemiyordum.

"Silver... Sen kesinlikle istediğinden emin olmadıkça bunu yapmayız."

Bundan hiç şüphem yoktu. Ramsay ile birlikteyken, o "kontrolü elinde tutsa" bile, asıl kontrolü elinde tutan her zaman ben olacaktım. Herhangi bir anda hayır ya da dur dersem, dururduk.

Ona güveniyordum ve bir anda Londra ve ailemden beri kimseye bu kadar güvenmediğimi fark ettim. Cammie veya Quinn'e bile.

Neden o? Onun neyi beni bu kadar güvende hissettiriyordu?

"Silver."

Ramsay'ın geri çekildiğini hissettim ve onu durdurmak için kalın bileğini elimle kavradım. "Daha önce yatakta iyi olmama konusunda hiç endişelenmemiştim... çünkü... açıkçası, daha önce... " Nefesimi tuttum ve cesurca söyledim, "Daha önce doğru erkeklerle birlikte olmadım. Belki bir kez bir erkekle orgazm oldum, geri kalanı kendim sağladım. Yani, dün gece seninle olanlar hariç. Belki de sorun *bende*."

Yüzü gerildi.

Mutsuz bir şekilde sıırıttım. "Burada iç çamaşırlarımla durmuş, senin muhtemelen çok deneyimli olduğunu ve..."

"Ve ne?" Ramsay, diğer kolunu saran elimi tuttu ve fermuarının altında gerginleşen ereksiyonunu avuçlayana kadar nazikçe indirdi. "Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Tecrübenin bununla hiçbir ilgisi yok. Kafandan çık ve oraya gir." Çenesini yatak odasına doğru salladı. "Yatağın ucunda beni bekle."

Onun emrine karşı çıkma içgüdüğü çok güçlüydü, içimde aniden yoğun bir şekilde filizlenen heyecanla bile. Bu kafa karıştırmacı bir ikilemdi ve dudakları, sanki gözlerimdeki o anlık isyanı okumuş ve bundan hoşlanmış gibi kıvrıldı.

"Git."

Elimi çekip dişlerimi sıkarak ona hatırlattım, "Bana emir verebilirsin, ama sadece seks konusunda."

Onun küstahça gülümsemesi beni neredeyse eritmişti. "Evet, başka türlüünü hayal edemiyorum. Şimdi git."

Sert tavırlarına rağmen, sözleri benim güvensizliğimi yatıştırmıştı ve onun evinden geçip yatak odasına doğru yürürken, kalçalarımın davetkar bir şekilde sallandığını fark ettim. Geçen sefer burayı çok işlevsel bulmuş ve gizlice girip bakmıştım. Yatak, komodinler, gömme dolaplar ve bir banyo.

Yatağı, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, masif meşeden yapılmıştı. Üzerinde örtü ya da yastık yoktu.

Kadını hiçbir şey yoktu.

Kapıya dönüp onu beklerken, şeftali pembesi dantelli geceliğimle ben hariç. Akiva'ya fısıldadığını duydum ve yatak odasına girip kapıyı kapatmadan önce ona ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını kontrol ettiğini fark ettim. Botlarını çoktan çıkarmıştı.

Gözlerimiz buluştu ve ilk tanıştığımız andan itibaren aramızda var olan o elektriksel kıvılcım yine ortaya çıktı.

Gözlerimi ayırmadan, Ramsay Henley tişörtünü çıkarıp yere attı.

Nefesimi tuttum ve onun bakışlarını kırarak güçlü, geniş göğsünü inceledim. Pazıları ve göğüs kasları iri ve şekilli idi. Ancak süper kahramanların sahip olduğu sekizli ya da altı kaslı bir vücudu yoktu. Vücudu sert ve belirgindi, ancak erkeksi ve doğal bir şekilde. Göğsü hafif tüylüydü ve mutlu bir iz, onun boxerinde beni bekleyen cömert bir sürprize doğru aşığıya doğru uzanıyordu.

O çok seksi biriydi. O

bir *erkekti*.

Ve kemerini yavaşça çözdüğünde, o kurt gözleriyle beni yerinde sabitleyerek, i kaslarım beklentiyle gerildi. Benim

i amaşıırı mahvolmuştu.

Ramsay, sanki benim önümde soyunmanın vücuduma ne yaptığını okuyabiliyormuş gibi dudaklarını kıvırdı. Kendini beğenmiş İskoç.

Fermuarının sesi aşırı yüksek ve cinsel geliyordu, ben de dudaklarımı yaladım, o kot pantolonunu ve boxerını aşağı indirip içinden çıkarken onu yalayıp yutuyordum.

Onun penisi...

Elimi etrafına sığdırabileceğimi bile bilmiyordum.

Şişmiş ve büyük bir şekilde karnına doğru gerilmişti.

Büyük adam, büyük penis.

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Şimdi ne olacak?"

20. Tierney

"Soyun."

Tek kelime. Bir emir.

Boğazdan gelen. Gerekli.

Evet, İskoç erkeğim de benim kadar tahrik olmuştu.

Oynak hissettiğim için tereddüt ettim. "Yapmak istemiyor musun?" Gözleri parladı. "Bu gece değil. Soyun.

Hemen."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra sana 'benim sorunum' olmadığını kanıtlayacağım."

Daha önce söylediğim sözler atıfta bulundu. "Hepimizin farklı zevkleri ve ihtiyaçları vardır. Sevişirken kontrolün bende olmasını severim. Bir kadının kontrolünü bana bırakmasını severim. Beni tahrik eden budur." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Ama bazı insanlar kontrolü ele vermeyi tercih eder. Çoğu insan günlerini kendi dünyalarını tek başına omuzlarında taşıyarak geçirir. Seks konusunda düşünmek veya liderlik etmek zorunda olmamak bir rahatlamadır. Partnerlerinin onlar için kararlar alması. Onları tahrik eden budur. Ve bunun farklı seviyeleri vardır."

"Mesela... BDSM

gibi mi?" "Evet."

"Sen de bunu mu seviyorsun?"

"Kendimi dominant olarak tanımlamam. O tür bir yaşam tarzı sürmüyorum. Ama içimde biraz sapkınlık var." Bana o kendini beğenmiş gülümsemesini gösterdi. "Çoğu insan öyledir. *Sen* de öylesin. Külotunu çıkar. Hemen."

Onun emriyle titreyerek, dantelli kumaşı kalçalarımın ve bacaklarımın yavaşça aşağıya doğru indirdim.

"Bana ver."

Dudaklarımı ısırıp bacaklarımı sıkıştırarak iç çamaşırlarımı uzattım.

Parmakları ona dokunur dokunmaz, Ramsay'ın gözleri parladı. "Sırılsıklam. Nedenini biliyor musun?"

Bekledim.

"Çünkü sen, günlerini tüm kararları vererek, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyarak geçiren kadınlardansın... ve seks söz konusu olduğunda düşünmek istemiyorsun. Nereye duracağını, ne zaman eğileceğini ve ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını sana söyleyecek birine ihtiyacın var."

Heyecanım arttıkça nefesim düzensizleşmeye başladı.

O haklıydı.

Çok haklıydı.

"Senin 'benim sorunum' yok. Sen sadece yatağında otoriter bir piç kurusu istiyorsun." Bana doğru bir adım attı. "Otoriter piç kurusu hizmetinde ve memnuniyetle yerine getirir. Şimdi sütyeni çıkar."

Kupayı açtım ve yere düşmesine izin verdim.

Soğuk havada meme uçlarım sertleşti ve Ramsay, onları ağzına almak hayal eder gibi alt dudağına dilini değdirdi. *Evet*, neredeyse yalvaracaktım.

Onun yerine bir sonraki emrini bekledim.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, penisi karnıma sıcak bir dürtü gibi değdi. Boynumun arkasını kavrayarak, başımı hafifçe sarsarak eğdi, bu beni inlemeye sevk etti, o da ağzımı ağzıyla kapattığında bu şehvetli sesi bastırdı. Açgözlülükle. Sakalı cildimi sıyırdı ve ben ellerimi göğsüne bastırdım, tırnaklarımı göğüs kaslarına geçirerek ona tutundum ve onun açgözlü öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık vermeye çalıştım.

Tanrım, o konuda bile baskındı.

Bu, ben heyecanla hayal kırıklığına uğrayıp onun dudağını ısırıncaya kadar bir savaşa dönüştü ve o beni bıraktı, ancak parmakları ve başparmağıyla yüzümü kavradı. Beni inceledi, dudaklarıma sertçe nefesini üfledi.

"Uslu duracak mısın?"

Karnımda, onun penisinin bana dokunduğu yerde ıslaklık hissedince, sııttım. "Sanırım beni biraz asi buluyorsun."

Homurdandı ve beni bıraktı. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç."

Cildim kızardı, ona karşı çıkmaya bile zahmet etmedim. Hazır olmaktan da öteydim.

Kıçımı yatağa indirdim ve ortasına gelene kadar yavaşça geriye doğru ittim. Ramsay, ben onun yatağına uzanmış, kollarımı bükmüş, ellerimi başımın iki yanına koymuş halde yatarken, gevşek ve yavaş hareketlerle kendini okşarken nefesim kesildi. Sonra bacaklarımı açtım.

"Daha fazla."

Bir başka ıslaklık dalgası geldiğinde, inanamadan tavana baktım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Bana bak."

Gözlerimi ona indirdim.

"Senin amını yalarken gözlerini benden ayırma." İhtiyacını ifade eden küçük bir tıslama kaçtı.

"Dokunursan dururum."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarak onayladım.

Dokunulmaktan hoşlanmıyor muydu?

"Ben istediğim zaman bana dokunacaksın," sanki aklımı okumuş gibi dedi. "Ama şu anda değil."

Konuşamayacak kadar nefes nefese kalmıştım, yine başımı salladım.

Sonra yatağa uzandı, büyük elleriyle uyluklarımı daha da genişçe açtı. Benden öteye uzanıp bir yastık aldı ve daha rahat ulaşabilmek için kalçalarımı yastığın üzerine koyduğunda sabırsızlıkla homurdandım.

Sonra dudakları iç uyluklarımın üzerinde yumuşak, hatta nazikti, sakalı oradaki hassas cildi gıdıklıyordu.

"Oh."

Bu beklenmedik ve baştan çıkarıcıydı.

Ve beni, olacaklar konusunda yanlış bir güven duygusuna sürükledi.

Aniden, uyluklarımı kavradı, bacaklarımı yukarı doğru itip daha da açarken, dilini ıslaklığımın üzerinde gezdirdi.

Onun bakışlarını tutarken, dudaklarımdan bir şaşkınlık çığlığı kaçtı.

Gözleri dumanla kaplanmıştı. "Sırılsıklamsın. İhtiyacın olan bu, değil mi?"

"Evet."

"Benim için boşalacak mısın, Silver? Dilimle seni becerirken dilimin etrafında patlayacak mısın?"

Çılgınca başımı salladım. "Lütfen."

Onun cevabı dilini içime sokmaktı.

"Aman Tanrım!" Bu his karşısında başımı geriye attım.

Sonra aniden dili kayboldu. "Bana bak dedim." Gözlerim tekrar ona döndü.

O kaşlarını çattı. "Seni yalarken gözlerini benden ayırma, yoksa dururum."

Onun önceki emrini hatırlayarak, tekrar başımı salladım.

Beni ağzıyla kapattı, dili inanılmaz derecede şişmiş klitorisimi bulana kadar aradı. Dişleri ve diliyle onu çekti ve emdi. Duygu beni sarstı ve artan gerilimle çılgılık atarken onun bakışlarını tutmak için tüm gücümü kullandım.

Daha sert emdikçe gözlerinde memnuniyetini gördüm.

"Ramsay!" Parmaklarım altımdaki yorgana sıkıca tutundu.

Klitorisimi bırakıp dilini içime soktu, benimle oynarken uyluklarımı morartacak kadar sıkı tuttu. Bu, onlara oral seks yaptığım için bana oral seks yapan erkek arkadaşlarımla yaşadığım gibi değildi. Bu, yarım yamalak bir "iyilik karşılığında iyilik" anı değildi.

Ramsay bundan zevk aldı.

Benim artan arzuyla kıvrınmamdan zevk aldı.

Onun için ne kadar ıslak ve tahrik olduğumdan zevk aldı.

Ağzı ve dili üzerimde dolaşırken gözleri zaferle parladı.

Orgazm patladı.

Yoğunluğundan şok olarak çılgılık attım.

Çünkü artık bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Patladı.

O ana kadar, patlamamıştım.

Ama o anda, vücudumun her parçası merkezden ayrılıyormuş gibi hissettim, zevk her sinirime yayılırken, farkında olmadan göz teması kestim, alt vücudum Ramsay'ın yüzüne titriyordu, karın kaslarım kontrolsüz bir şekilde kasılıyordu.

Artçı sarsıntılar nihayet dinince (ama tam olarak değil — iç kaslarım hala onun penisiyle tatmin edilmeleri gerektiğini biliyorlarmış gibi titriyorlardı), yatağa yığıldım.

Yastık kalçalarımın altından çekilip Ramsay üzerime çıkarken, yanımdan geçip yatağının başucundaki çekmeceye uzanırken nefesim kesildi.

Bir dizi prezervatif çıkardı ve birini yırttı, geri kalanını başımın üstündeki yastığa attı. O, bacaklarımın arasına girip prezervatif paketini yırtarken, bacaklarım emir vermeden açıldı.

Ramsay, pratiklikle koruyucuyu penisine geçirdi ve sonra ellerini kıkımın altına kaydırarak beni yatakta yukarı doğru kaydırды. "Başlığı tut."

Üstüme uzandım ve ellerimi çıtalı çerçeveye doladım, daha rahat olana kadar vücudumu biraz yukarı çektim. "Bu başlığı özellikle bunu düşünerek mi yaptın?" diye alay ettim.

Ramsay, pürüzlü avuç içlerini göğüslerimi okşamak için göğsüme doğru kaydırды. O, başparmaklarıyla meme uçlarımı alaycı hareketlerle okşarken, ben de onun dokunuşuna kendimi bıraktım. "Bu yatakta hiç kimseyle sevişmedim."

Oh.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

Gözleri parladı. "Ama bu yatağı yaparken bir kadının bileklerini başlığa bağlamayı hayal etmediğimi söyleyemem."

"Beni ona bağlamak ister misin?"

"Evet." Göğüslerimi sıktı. "Evet, bir gün. Şimdilik, başlığa tutun ve bırakma. Yoksa dururum."

"Bir düzen seziyorum," diye fısıldadım, onun penisi benim cinsel organımı okşarken. "Evet..." Eğilip dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koydu. "Ve ne kadar sert boşaldığına bakılırsa, bunu çok sevdiğini söylemek yeterli."

Başlığa tutunduğum elimi daha da sıktım. "Sevdiğimi biliyorsun, seni kibirli piç."

Ramsay sıırttı ve oturdu, ama sadece kalçalarını ellerine alıp kalçalarını kaldırarak penisine uydurmak için. Aniden onun ne kadar büyük olduğunu hatırlayarak gerildim.

"Rahatla. Sığacağım." Yavaşça içime girdi, sesi derinleşerek hırıltıya dönüştü. "Beni tamamen içine alacaksın Silver ve buna bayılacaksın."

Evet, evet, evet!

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Ramsay!"

"Sözleri söyle." İçime girmeyi bıraktı. "Sözleri söyle."

Tanrım, bu adamın iradesi sinir bozucu derecede güçlüydü.

"Penisine ihtiyacım var," diye homurdandım.

"Nereye ihtiyacın var?"

"İçime."

"Nereye?" diye acımasızca alay etti.

Tanrım. Yanaklarım kızardı. "Sen söyle!"

Neyse ki, beni zorlamadı. "Bu daracık amcığa benim sikimi istiyorsun, değil mi?"

İçimdeki kaslar onu hissetmek için çaresizce sıkıştı. "Evet!"

Ramsay homurdanarak içime girdi, şişmiş iç kaslarım onu zevk ve acı dolu bir mengene gibi sıkıştırdı. Sırtım kavislendi, kalçalarım onu içeri çekmek için öne doğru sallandı ve ben bu kalın giriş karşısında çığlık attım.

Yatak çerçevesine tutunmam insanüstü bir güçle oldu.

"Sakin ol," dedi Ramsay, ben onun etrafında gerginleşirken sert bir sesle. O, ezici bir kalınlığa sahipti.

"Sadece rahatla. Benim etrafımda rahatla, Silver. İşte böyle." Büyük eli uyluğumu okşadı ve nazikçe kıcıımı yukarı doğru itti.

"Oh!" Pozisyon değişikliği onu daha da derine çekti. "Ramsay!"

"Biliyorum." Başını eğdi, daha fazla hareket etmedi. "Siktir, çok darsın."

Ama bu iyi bir şeydi, değil mi?

"Harika hissediyorsun." Hafifçe geri çekildi, sıcak gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesindeki kaslar gerildi. "Amin cennet gibi, Silver. Tanrım, gözlerim görmez olana kadar seni sikmek istiyorum."

"O zaman yap."

"Bir dakika." Yavaşça içeri girip çıktı ve zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Lütfen," diye yalvardım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Yapacağım, ama önce bana alışman lazım." İçimdeki gerginliği artıran o sabit, nazik hareketlere devam etti.

Sonunda dayanamadım.

"Daha fazla!"

"Evet." Gözleri parladı. "Artık hazırsın. Sıkı tutun."

Kalçalarımı kalçalarına sıkıca tuttu, tutuşu gevşek değildi ve sonra beni sikmeye başladı. Dişlerini sıkı, yanakları kızardı, karın kasları dalgalandı, güçlü darbelerle içime girip çıkıyordu.

Bu çok fazlaydı.

Onu görmek, onu hissetmek, kokusunu almak. Sert sikişle göğüslerimin şiddetle sallanması. Gözlerinin göğüslerimde ve yüzümde dolaşması, içgüdüsel açlığı ve bana akması. İçime girip çıkarkenki kalın sürtünmesi...

Zirveye ulaştım ve Ramsay, amım onun etrafında titrerken homurdandı.

Ama o devam etti.

Beni yere seren bir kararlılık ve dayanıklılıkla itmeye devam etti.

"Sen Yine " emretti emretti diye dişlerini dişlerini

"Bu daracık amcığınla içimdeki meniye emip çıkaracaksın."

İç kaslarım ona tepki olarak sıkılaştı. "Ramsay!"

"İhtiyacın olan bu mu?" Nefes nefese, göğsü terden parıldıyordu.

"Seni unutulmaz bir şekilde sikmek için benim sikime mi ihtiyacın var, Silver?"

"Evet!"

"Sikim." Aniden üzerime eğildi, bir eliyle yatak çerçevesini kavrarken, diğer eliyle sol göğsümü avuçlayıp sıkı. Kalçalarını daha sert, daha hızlı sallarken, pazı kasları çerçeveyi kavrayan ellerinde gerildi. "İhtiyacın olan benim sikim." Nefesi dudaklarımın üzerinde buharlaşıyordu. "Söyle."

"Seninki," diye onaylayarak nefes nefese söyledim ve içimdeki gerginlik artarken bacaklarımı beline doladım.

"Benim spermim." Dişlerini göstererek daha sert vurdu. "Siktir, senin içine boşalmak için her şeyi verirdim kadın. Spermimin amından akmasını izle." Bakışları aramızdaki boşluğa düştü, pis sözleri beni doruğa yaklaştırırken kendini içeri ve dışarı girip çıkarken izledi. "Beni alışını izle." Bakışları tekrar yüzüme döndü. "Tatlı küçük prenses sert ve pis sikilmeyi seviyor."

Aynen öyle, onun etrafında parçalandım, iç kaslarım o kadar güçlü bir şekilde titriyordu ki, ben istemeden onun sikini dışarı ittiğimde o da homurdandı.

"Siktir!" Gözleri büyüdü ve kalçaları birden hareket etti, güçlü bir itmeyle bana doğru geri doğru itti. "Siktir!" Elleri başımın iki yanına düştü ve boşalırken, derin bir titremeye prezervatife boşaldığını hissettim. "Siktir," diye tekrar mırıldandı, nefessiz. Sonra kalçalarını bana doğru itti ve nefes nefese bakışlarımız buluştu. "Siktir."

Sonunda başlığı bıraktığımda nefes nefese gülmeye başladım. "Bunu, keyif aldığın anlamına geleceğim."

Ramsay başını boynumun yanındaki yastığa gömdü, göğsü hala benimkine çarparak nefes alıp veriyordu, ben ise onun penisinin etrafında çırpınıyordum. Sonunda başını kaldırdı ve ben de dönüp gözlerine baktım.

Aslında... biraz şaşkın görünüyordu.

Fazla kendini beğenmiş görünmemeye çalıştım. "Siz, bayım, çok küfürlü konuşuyorsunuz." Gözleri yüzümde dolaştı. "Hoşuna gitti."

"Evet." İçten içe kızardım. "Şaşırtıcı bir şekilde." "Senin bundan hoşlanmanı sevdim."

"Öyle bir izlenim edindim." Sırıttım. "Sert geldin, ha?"

Ramsay'ın gözleri, başka birinde şefkatli bir eğlence olarak nitelendirebileceğim bir şeyle parladı. "Bakın şimdi kim kendini beğenmiş." "Gerçek hayatta bu yüzden mi bu kadar suskun... sadece seks için mi saklıyorsun?"

Bunun üzerine Ramsay başını geriye atarak güldü ve bu, duyduğum en güzel sestti.

Onu sıkıca kavradım ve kahkahası iniltiye dönüştü. "Beni öldüreceksin kadın."

Onun yakışıklı yüzüne bakarken, vücudum hiç yaşamadığım bir şekilde doluydu, zihnimde onun tekrar güldüğünü gördüm.

Bu görüntü göğsümde bir ağrıya neden oldu.

Oh tanrım.

Onu öldüreceksem... Ramsay McRae beni mahvedecekti.
beni mahvedecekti.

21. Ramsay

Yirmili yaşlarımdan beri, boşaldıktan sonra bu kadar çabuk tekrar hazır hale gelmemiştim.

Sadece Silver'ın Stòr'a gitmeden önce yemek yemediğini hatırlamak beni yataktan kaldırdı. Bir eşofman giydim ve Silver'a giymesi için tişörtlerimden birini verdim. Birlikte yatak odasından çıktık. Akiva havlayarak kanepeden atladı ve sevgi dolu okşamalar ve güven için bize doğru koştu. Muhtemelen bizim çıkardığımız sesi duymuş ve kafası karışmıştı. Her şeyden çok, normalde evde serbestçe dolaşmasına rağmen onu yatak odasından uzak tutmamdan şaşkınlık duymuştu.

Onu son bir kez okşadım ve Silver'a köpeğime sevgi gösterirken ben de bize Fransız tostı hazırladım. Hızlı ve kolaydı. Yemeğimizi yiyip sonra onu tekrar sikebilirdim.

Sadece düşünmek bile beni yarı sertleştirmişti.

Evet, onunla aramızda bir kimya olduğu inkar edilemezdi.

Küçük yemek masama oturduk. Silver'ın her lokma arasında bana memnun ve ateşli bakışlar atmasından hoşlandım.

Manipülatif bir piç olabileceğimi bilerek, onun yumuşak ve gardını indirmiş halini gördüm ve son darbeyi indirdim. Yumurtalı tosttan bir ısırık aldım. "Seni kim tehdit ediyor?"

Silver, çiğnerken ela gözlerini kısarak birkaç saniye sonra cevap verdi: "Birden fazla orgazm yaşaman, benim işlerimi bilme hakkını sana verdiğini mi düşündün?"

benim işlerimi bilme hakkını verdiğini mi sandın?"

Hayal kırıklığı beni sinirlendirdi. "Silver, bu şaka değil."

"Şaka olmadığını biliyorum." Tostunu bitirip tabağı itti. "Seks yaptık, Ramsay. Bu, büyük, karanlık sırlarımı sana emanet edeceğim anlamına gelmez."

"Bana güveniyorsun," dedim sessizce ve ikna edici bir şekilde.

Bir zamanlar, güveni sırf onu yıkmak için oluşturmak benim işimdi. Bu, birisi bana güvendiğinde neredeyse her zaman emin olduğum anlamına geliyordu. Ve bu, günümüzde birisinin güvenini yıkmaktansa kendi kolumu kesmeyi tercih edeceğim anlamına geliyordu.

Silver'ın bana olan güveni, beni tepelere kaçmaya itmeliydi.

Daha iyi bir adam olsaydım, şimdi bitirirdim.

Yine de bu kadın için kanım kaynıyordu. Doyumsuz bir şekilde.

bu kadar uzun süre neredeyse hissiz bir memnuniyetin ardından, bu düzeyde *bir şey* hissetmek

lanet olasıca bağımlılık yapıcıydı.

O, bakışlarını indirip ifadesini gizleyerek iç geçirdi. "Belki de güveniyorum. Yani sana güveniyorum. Bir dereceye kadar. Ama bu sırrı ben açıklayamam." Silver başını kaldırıp gözlerini parlatarak baktı. "Gerçek ortaya çıkacak. Yakında her şey anlam kazanacak. Ama henüz kimseye gerçeği söyleyerek durumu tehlikeye atamam. Sana bile."

Göğsümde garip bir acı hissettim. Ona saldırmak istedim.

Onun dürüstlüğü için onu cezalandıramayacağımı fark ederek bu dürtüyü kontrol ettim. "Sırlarını ifşa edeceğimi mi sanıyorsun, Silver?"

"Hayır." Cevabındaki samimiyeti duyunca biraz rahatladım. "Ama dediğim gibi, bu sadece benim paylaşabileceğim bir sır değil ve ben söz verdim." Bana doğru eğildi. "Birinin zarar göreceğini düşünseydim, sana söyledim. Polise her şeyi anlatırdım. Ama iş o kadar ileri gitmeyecek. Söz veriyorum."

"Peki ya sen? Bu kişi sadece seni tehdit ediyor. Gerçekten zarar görmeyeceğine inanıyor musun?"

Başını yana eğerek beni düşündü. Saçları omzunun üzerine kayd ve ben, onun içine tekrar girerken ipeksi saçlarını avucumun içine almak istedim. "Umurunda mı?"

Lanet olası tehlikeli bir soru.

Ve o da bunun farkındaydı.

Cevap olarak, aniden kalktım ve boş tabaklarımızı aldım. Onları lavaboya attığımda, "Kalk ve masanın üzerine eğil" diye emrettim.

"Ciddi misin? Daha yeni yemek yedim."

Kadeh kaldırma töreni sadece hafif bir yemekti, ben de ona dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Tekrar gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Silver'ın yanakları kızardı ve yavaşça ayağa kalkarak, "Kibirli, kendini beğenmiş piç" diye mırıldandı.

Dudaklarım seğirdi. "Eğil."

Heyecan gözlerini kararttı. "İç çamaşırı giymiyorum." "Bunun gayet farkındayım."

Gözleri, jogging pantolonumun içinde gururla dik duran penisimin olduğu yere indi. "Yaşına göre oldukça dayanıklısın."

Küçük velet. Gülümsememi bastırıp, somurtarak gizledim. "On saniye içinde, kendi durumumu kendim halledeceğim ve seni kendi durumunla baş başa bırakacağım. Tabii eğilmezsen."

"Seks konusunda bu kadar çok tam cümle kurabilirken, normal, gündelik konuşmalarda bunu yapamamanın nedenini gerçekten psikanaliz etmelisin."

"Buna gerek yok. Buna hesaplı seçim denir. Beş, dört, üç..."

"Tamam, Tanrım!" Sevimli ve biraz da komik bir şekilde masanın üzerine uzandı.

Ancak, tişörtüm onun mükemmel kıcının üzerine çıktığında eğlencem sona erdi. Bu kadın gerçekten de en şaşırtıcı bacaklara ve kıça sahipti.

"Mutlu musun?" Silver, yüzünün sağ tarafı masanın üstünde, elleri yüzünün yanında, biraz nefes nefese sordu. "Şu anda kendimi çok savunmasız hissediyorum, seni pislik."

Aklıma hemen gelen müstehcen cevapla dudaklarım seğirdi, ama odanın diğer ucuna doğru ilerlerken bunu görmezden geldim. Kanepede uyuyan Akiva'ya kısa bir bakış attım ve umarım olacaklara karışmazdı.

Silver'ın pürüzsüz, dolgun poposunu avuçladığımda içimde bir heyecan belirdi. Onu nazikçe, yavaşça okşarken nefes alışığı kesildi, avuçlarımı tişörtünün altından omurgasına kaydırıp göğüslerini avuçladım.

"Ramsay," diye boğuk bir sesle mırıldandı, kıcını bana doğru iterek, doğal bir şekilde bacaklarını açtı, böylece bacaklarının arasına girebildim.

Sert meme uçlarını parmağımla okşadım, Silver kucağımda tatminsiz bir şekilde kıvrana kadar onları emmeyi dört gözle bekledim. *Başka bir zaman.*

Onun yerine, son bir kez okşadıktan sonra doğruldum.

Gözleri bana dikildi, başını kaldırdı.

"Orada kal."

Cebimden prezervatif çıkardığımı izledi. "Onları yatak odasından mı getirdin?"

Evet, getirdim.

"Bunu planladın mı?" Silver ağzı açık kaldı. "Beni buraya getirmek için mi?"

Ağzımın köşesi kıvrıldı ve kasten cevap vermedim.

"Bu pek rahat değil, biliyorsun." "Bir dakika sonra fikrin değişecek."

Gözleri ellerimde kaldı, koşu pantolonumu indirip prezervatifi takmamı izledi. "Sen çok kibirli bir pisliksin."

"Bu gece övgülerle dolusun, velet." Kıcına hafifçe vurdum, sikim sadece bıraktığı kızarıklıkla değil, Silver'ın temasla birlikte içgüdüsel olarak kıvrılırken çıkardığı şoklu iniltiyle de zonkluyordu.

Kalbim biraz daha hızlı attı. O mükemmeldi.

Penisimi onun amına sürttüm ve tırnakları masanın üstüne kıvrıldı. "Hoşuna gitti mi, Silver?"

"Ben... bilmiyorum..."

Onu çok hızlı ve çok fazla zorlamak istemediğim için geri çekildim, kıcını tekrar sıktım ve elimi çektim. Elim çektüğimde cildi çatladı ve o çığlık attı. Geniş gözleri benimkilere kayd ve ellerinin üzerine ağırlığını vererek yukarı doğru itti.

Bir an için onu yanlış anladığımı düşündüm ve heyecanım yerini dehşete bıraktı.

Ama o kıcını salladı ve "Tekrar" diye fısıldadı.

Ellerim arzuyla titreyerek, "Önce tişörtünü çıkar" dedim.

Silver bunu yapmak için doğruldu, tişörtünü çıkarıp yere attığında göğüsleri sallandı. Sonra ellerini masaya dayadı ve davetkar bir şekilde kıcını bana doğru çıkardı.

Bu erotik manzarayı zihnimde fotoğrafladım.

Ve sonra bir kez daha elimi poposuna vurdum. "Oh!" Masaya eğildi ve inledi. "Ne oluyor..."

Kalçalarını kavrayarak, sikimi onun güzel bacaklarının arasına yönlendirdim. "Benim küçük mirasçım şaplak atılmayı seviyor."

Omzunun üzerinden bana baktı, heyecandan nefes nefeseydi. "Sanırım öyle."

"Ama sadece yaramaz kızlar şaplak yer." Onun sıkı, mükemmel, ıslak sıcaklığına girmeye başlarken kurt gibi sııttım.

Nefesi kesik kesikti, heyecanı bakışlarını kaplamıştı. "Şey... Sana sırrımı söylemeyeceğim. Bu biraz yaramazca değil mi?"

Kızın teklifine karşı koyamayıp inleyerek geri çekildim.

Bu sefer daha sert vurdum ve Silver inledi, uylukları titredi, kendini tutmak için kolları titredi. Ensesini kavradım ve onu masaya bastırmak için yeterli gücü kullandım. "İstediğin bu mu?" Diğer elimle sikimi yönlendirirken kulağına homurdandım. "Kendi adını bile hatırlayamayana kadar şaplaklanıp sikilmek mi?"

"Evet!"

Onun içine girdim ve o kalçalarını hareket ettirmeye çalıştı ama ben onu sabit tuttuğum için yapamadı.

Bunu fark edince etrafımda titremeye başladı.

Onun ensesini sıktım ve içinde ileri geri sallandım. Sıkı amcığı her sinir ucumu okşuyordu, ama ben kendimi kontrol ettim. Yavaş, sakın, ama sert. Hakimiyet kurarak. Onun istediği gibi. Onun ihtiyacı olduğu gibi. Benim ihtiyacım olduğu gibi. Ancak vücudu içgüdüsel olarak benim hareketlerime karşı koymaya çalışıyordu.

"Rahatla," diye emrettim. "Rahatla ve sikilmeye devam et." Silver inledi ve söyleneni yaptı.

"Tanrım, Tanrım," diye inledi. "Geri geliyorum. Geri geliyorum..." İç kasları sıkı bir şekilde benim etrafımda kasılırken, zevk dolu çığlıkları odayı doldurdu.

Onu düzeltmek için ensesini bıraktım, daha sert ve daha derine girmek için kalçalarını tuttum. Masamın üzerinde uzanmış hali, orgazmla titremeye başlayan alt vücudu, inlemelerle aralanmış dudakları ve pürüzsüz sırtında dağınık bir şekilde uzanan muhteşem saçları...

Orgazmım beni sertçe vurdu ve patladım, prezervatifi spermle doldurdum.

İkimiz de kontrol edildikten sonra, prezervatifleri attık.

Ona, spermimin onun amından akmasını izlemek istediğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Bana ne yaptığını görmesini istedim.

Kontrolün bende olduğunu sanıyordum... ama lanet olsun, tüm güç onun elindeydi.

Zevkle inleyerek çekilirken, odanın diğer ucuna baktım ve Akiva'nın bize tiksintiyle baktığını gördüm. Köpeğime sessizce özür diledim, prezervatifi attım, döndüm ve jogging pantolonumu giydim. Silver masadan kalktı, kalçaları hala pembeydi.

"İyi misin?"

Gülerek göğüslerini ve gövdesini eliyle düzeltti. "Masa üstleri pek rahat değil."

Pişmanlık duydum. "Canını acıttım mı?"

Silver başını salladı. "Hayır, haklıydın, muhteşem orgazmın verdiği zevk yüzünden rahatsızlığı unuttum."

"Yine de, bir dahaki sefere yatakta." Nazikçe elimi uzatıp göğüslerini okşadım.

Dokunuşumla titredi ve kollarıma tutundu. Yanakları hala orgazmın etkisiyle kızarmıştı. "Biraz ağrım var."

Elimi amına bastırdım. "Şimdi demek istemedim. Neren ağrıyor?" Başparmağımla şişmiş klitorisini okşadım ve o bana doğru eğildi, gözleri titriyordu.

"Ramsay!"

"O zaman orası değil." Onu alay ederek, başparmağım ve işaret parmağımla klitorisini yuvarladım.

Tırnakları kollarımı ısırđı. "Aman Tanrım... Ramsay... Ramsay..."

"Aynen öyle," diye mırıldandım dudaklarına, bacaklarının arasındaki sinir demetini daha sert ovuştururken. "Adımı söyle."

Kafasını salladı. "Yapamıyorum... Yine... Aman Tanrım... Oh... OH!" Bana doğru eğildi, yüzünde orgazmın yaklaşmasıyla gergin bir ifade vardı. "Ramsay!" Kollarımda parçalandı ve ben onu yakaladım, kollarımın arasına aldım.

Silver, alt vücudu titrerken bana sarıldı.

Kulağına burnumu sürttüm, orgazm olduğunu hissettim. "Sert masa için küçük bir özür."

Boğuk bir kahkaha atarak göğsüme yaslandı ve bana eridi.

Onun gevşediğini hissedince, onu hızla kollarımın arasına aldım ve göğsüme yasladım.

"Oh!" Gözleri hafifçe açıldı ve sonra onu yatak odasına taşıyıp yatağına nazikçe yatırdığımda bana yaslandı.

Bu yatakta benimle birlikte uyuyan ilk kadın olacaktı.

Ama Silver'dan giyinmesini istemeyi düşünemiyordum, çünkü onu Leth Sholas'a geri götürebilmek için.

Kendime bunun sabah onu tekrar isteyeceğim için olduğunu söyledim.

Bunun tamamen bencilce olduğunu ve onun duygularını önemsemediğimi söyledim.

Başkalarına yalan söylemekte her zaman iyiydim.

Yatağına yanına uzandığımda, üzerimize yorganı çekip Silver'ı kollarımın arasına alıp başını göğsüme yasladığımda... Kendime yalan söylemekte her zaman berbat olduğumu çok geç hatırladım.

22. Tierney

Elimde kahvemle B&B'ne giden tepeyi tırmanırken, uyluklarımın arkasındaki kaslar çekici bir ağrı ile kendilerini hissettirdiler. İki siyah Americano — biri benim için, biri Ramsay için. Dün gece Ramsay beni sikerken uyluklarımı göğsüme doğru itmişti. Beni böyle farklı pozisyonlara sokmaya devam edecekse, Pilates'e yeniden başlamam gerekecek gibi görünüyordu.

İlişkimizin başlamasından üç gün sonraydı.

İlk gecemizden sonraki gün, onu becermekten o kadar ağrım vardı ki, yirmi dört saatlik bir mola vermem gerekti. Ramsay bu konuda o kadar kendini beğenmiş görünüyordu ki, bacaklarımın arasındaki ağrıya rağmen, yüzündeki sırıtışı silip onu becermek istedim. Bunun yerine, onu becermek istiyormuşum gibi öptüm ama becermedim ve o da benim oyunumu tam olarak anladığı için bana kızgın bir bakış attı.

Ancak son iki gecedir, işimize geri döndük. Akşamlarımı Stör'da, hayatımın boktan durumlarından tamamen uzaklaşarak, şimdiye kadar yaşadığım en kirli ve en heyecan verici seksle geçiriyordum.

Aslında, bundan sonra nasıl normal sekse döneceğimi bilmiyordum. nasıl döneceğimi bilmiyordum.

Potansiyel partnerlerimle o garip konuşmayı yapmak zorunda kalır mıydım Kontrolü seks konusunda bırakmayı sevdiğimi mi söylemek zorunda kalacaktım? Emir almayı ve kulağıma müstehcen sözler fısıldanmasını sevdiğimi mi? *Şaplak* atılmasını sevdiğimi mi?

Böyle bir şeyi nasıl gündeme getirebilirdim ki?

Ve gelecekteki partnerimi yatakta istediğim şeyi bana vermek için eğitmek zorunda kalmak, amacımı tamamen boşa çıkarmış olurdu.

Ramsay'den sonra başka biriyle birlikte olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bu, görmezden gelmemem gereken bir alarm zili değil miydi?

Yine de, şu anda en sevdiğim kaçış yönteminin tadını çıkarmak için bunu yaptım.

Ramsay bu sabah beni daireme bırakmıştı, böylece kıyafetlerimi

Ramsay bu sabah beni daireme bırakmıştı, böylece kıyafetlerimi değiştirebilecektim (onunla birlikte duş almıştım ve temizlenmeden önce işlerin oldukça kirli hale geldiğini söyleyelim) ve o B&B'ye devam ederken e-postalarımı kontrol edebilecektim. İtiraf ettiğim Cammie'den bir sürü mesaj gelmişti. Hızlıca cevap verdim ve öğleden sonra onunla buluşup sohbet etmeyi planladım.

Ramsay'i görmeyeli sadece iki saat olmuştu, ama onu tekrar göreceğim düşüncesi midemde kelebekler uçmaya başlamıştı.

Tepenin tepesini geçip Quinn'in geniş garaj yolumda takım elbiseli bir adamla konuştuğunu gördüğümde, o kelebekler bir anda öldü.

O adam Hugh'du.

Burada ne işi vardı?

Kulaklarımda kan uğuldadı. Korkudan değil. Sırf sinirlenmekten de değil.

Geçmişimden gelen bu istenmeyen patlama, yeni hayatıma müdahale ettiği için gerçek *bir öfke* duyuyordum. Onun iğrenç kışının benim adamın yakınında olduğu düşüncesi bile, onun hayalarını koparmak istememe neden oluyordu. Ona ve Quinn'e doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye suçlayıcı bir şekilde bağırdım.

İki adam bana döndü.

Hugh, üç parçalı takım elbisesiyle kusursuz görünüyordu, saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Haftalık yüz bakımları sayesinde cildi pürüzsüzdü. Tırnakları aynı estetisyen tarafından kesilmiş, cilalanmış ve törpülenmişti. Pahalı görünüyordu. Yaklaşmadan da pahalı koktuğunu biliyordum.

Ancak Quinn, birkaç santim boyu ve iri cüssesiyle ondan çok daha üstündü, sakalları tıraş olması gerektiğini haykırıyordu, gözlerinin köşelerinde gülmekten ve yaşamaktan kaynaklanan kırışıklıklar vardı, giysileri ve elleri inşaat işinden dolayı tozlu ve kirliydi.

Bana göre, müteahhidim bir milyon dolarlık bir adam gibi görünüyordu ve Hugh, üç bin dolarlık takım elbisesiyle geldiği yere geri sürünerek dönmesi gereken ağlayan küçük bir yılan balığı gibiydi.

Eski sevgilimin yüzü sertleşti. "Ben mi? Dün gece neredeydin sen? Otel sahibi senin Main Street'te yaşadığını söyledi ama kimse cevap vermedi ve dairenizde ışıklar yanmıyordu."

Ses tonum küçümsemeyle doluydu. "Şimdi de beni takip mi ediyorsun? Aramalarına cevap vermemem ve numaranı üç kez engellemem yeterince açık bir mesaj vermedi mi?"

Quinn'in yüzü karardı. "Gördün mü, bana senin erkek arkadaşın olduğunu söylediğinde bir hata olduğunu anlamıştım."

Dehşet beni sardı. "Ne? Sen hangi gerçeklikte yaşıyorsun?" Hugh'a inanamadan öfkeyle baktım. "Hayır, Quinn, o New York'ta beni aldatan pisliğin teki. Onu neredeyse bir yıl önce terk ettim ve son birkaç aydır beni taciz ediyor. Şu anda burada ne işi var, hiç bilmiyorum."

Hugh sinirli bir şekilde homurdandı. "Seni ait olduğun yere geri getirmek için buradayım. Sana zaman verdim. Sana vermediğim şey ise İskoçya'ya gidip lanet olası unutulmuş bir adada boktan bir bina satın alma izniydi!"

Delirmiş miydi?

Quinn'e doğru bir adım attım, ellerim kahve fincanlarını o kadar sıkı kavramıştı ki, kapaktan taşarak sıcak sıvı ellerime damladı. "İzin mi? Ben senden ayrıldım ve ondan önce de sana ait değildim. Ben, hayatında hiç 'hayır' kelimesini duymamış şımarık bir veledin iznine ihtiyaç duymayan özgür biriyim."

"Sadece ara vermiştik, ama *sen* İskoçya'ya gittin.

Buna rağmen, yine de senin için buraya kadar geldim." Bana doğru bir adım attı. "Sabırlı davrandım. Ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

"Sen bir narsistsin," diye boğuk bir sesle fısıldadım, onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını fark ederek. Aklında bizim hakkımızda böyle bir retorik oluşturmuş olması bana inanılmaz geliyordu. "Bu konuda birine danışmalısın."

"Seni küçük..."

Quinn önüme geçti, sesi tehditkardı. "Ona bir adım daha yaklaşırsan seni betona gömerim."

İçimde bir minnettarlık dalgası yayıldı.

"Bak, buradaki durumu anlamıyorsun." Hugh şimdi sakın bir sesle konuşuyordu. "Tierney, anne babasının ölümünden beri ruhsal olarak iyi değil. *Ben* ona göz kulak oluyorum."

"Seni piç!" Kahveyi yere döktüm ve sonra Quinn'i itip bu pisliği yumruklamaya çalıştım, ama o beni geri çekti. "Senden ayrılmak ruh sağlığı sorunu değildir, Hugh. Artık seninle birlikte olmak istemiyordum!"

O sıırıttı. "Hayır. Ama milyonlarca dolarlık mirasından vazgeçmek bir sorun teşkil ediyor. Yani, seni vesayet altına almak için mahkemeye başvurmamı istemiyorsan - ki bunu yapabileceğimi çok iyi biliyorsun - benimle geri döneceksin. Ama önce, dün gece nerede olduğunu bana söyleyeceksin."

"O benimle birlikteydi."

Ramsay araba yolunu geçip Hugh'dan sadece birkaç santim uzaklıkta durana kadar yavaş ve tehditkar adımlarını sürdürürnce hepimiz ona döndük. Eski sevgilim bir adım geri çekilmek zorunda kaldı ve sinirli görünmek için iyi bir fikir gösterdi.

"Hugh Inchcolm. Pioneer Motors'un varisi." Ramsay, Hugh'un kim olduğunu bildiği için beni şaşırttı. "Az önce Silver'ı tehdit ettiğini mi duydum?"

"Bu mu?" Hugh bana tükürdü. "Beni bununla mı takas ettin?"

Ramsay'in eli o kadar hızlı hareket etti ki, hiçbirimiz bunu görmedik. Hugh'un boğazını kavradı ve Ramsay onu arabasına doğru sürükleyip Defender'ına çarptığında, Hugh'un ayakları çizgi film karakterleri gibi havada çırpındı. Ramsay Hugh'un yüzünü kendi yüzüne yaklaştırırken Quinn beni geri çekti. Eski sevgilim dehşete kapılmış görünüyordu, mükemmel saçları dağınıktı ve alına düşmüştü. "Kim olduğunu biliyorum, evlat. Sırlarını biliyorum. Ve polisin Michelle Schull'un aşırı doz vakasını yeniden soruşturmasını istemiyorsan... Silver'ı tanıdığını unutacaksın."

Michelle Schull mu?

Altı yıl önce aşırı dozda uyuşturucu alan teknoloji mirasçısı mı?

Hugh'un yüzü solgun bir yeşil renge büründü. "Ben... Ne demek istediğini anlamadım."

"Oh, evet, biliyorsun. Senin gibi birçok çocukla tanıştım. Babasının parası sayesinde güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" Ramsay alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama gerçek güç hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bir telefonla seni ortadan kaldırabilirim. Senin aksine, ben geride kanıt bırakmam. Ve sevgili babacığın bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz." Sonra eğilip Hugh'un kulağına, onu korkudan titretmeye yetecek bir şey fısıldadı.

Bu da neyin nesiydi?

"Sen kimsin?" Hugh, Ramsay sonunda onu bırakıp geri çekildiğinde boğuk bir sesle sordu.

"Silver'a *herhangi bir zarar* gelirse, seni şahsen sorumlu tutacak adam benim. anladın mı?"

Eski sevgilim gömleğini ve ceketini düzeltti, saçlarını taradı. Bana kibirli bir öfkeyle baktı. "Hayatını mahvettiğini fark edip New York'a geri döndüğünde, sakın bana da geri dönmeye kalkışma."

Beni vesayet altına alma tehdidiyle hala öfkeden titriyordum. "O milyonları bıraktığım için şanslısın Hugh. Aksi takdirde, bana yaptığın tehditler yüzünden seni ortadan kaldırırdım."

O alaycı bir şekilde güldü. "Seni bu tanrının unuttuğu yere sürüklemeye değer olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Umarım burada cehennemde yanarsın."

Hugh yokuş aşağı yürümeye başladığında, Quinn'in omzumda güven verici elini hissettim.

"Oh, ve Inchcolm," Ramsay'in sesi ona doğru ulaştı ve Hugh sertleşti.

İsteksizce döndü ve "Ne?" diye bağırdı.

Ramsay kollarını göğsünde kavuşturdu, rahat ve sakindi. Göz korkutucuydu. Uyarısında kullandığı kelimelere rağmen sesi yumuşaktı: "Her yerde gözlerim var. Ona doğru herhangi bir hareket yaparsan, son gördüğün yüz benim yüzüm olacak."

Hugh'un dudakları birbirine kenetlendi ve onu yeterince iyi tanıyordum, Ramsay'in tehdidini ciddiye almayacağını biliyordum, ta ki onun gözlerine bakana kadar. Soru şu ki, ne bulacaktı?

Eski sevgilim tepeden aşağı kaybolurken, Quinn telefonunu çıkardı. Gözlerim Ramsay'deydi, ama isteksizce bakışlarımı ondan ayırdım ve

Quinn telefonun diğerk ucundaki kiřiyle konuřurken, Jack'in aklından geçen dūřunceler (ve binlerce soru).

"Jack, ben Quinn. Ana karaya giden bir sonraki feribota binen birini gzetlemeni istiyorum. Erkek, otuzlu yařlarda, Amerikalı, pahalı bir takım elbise giymiř... Evet, o adam. Dūn geldi, deęil mi? Ana karaya indięi anda bana haber vermeni istiyorum... Evet... Tamam... Teřekkūrlar, Jack." Telefonu kapattı ve bana, sonra Ramsay'e baktı. "O gittięinde hemen haberimiz olur."

Ramsay sertçe bařını salladı ve bana dndū.

"Michelle'e ne oldu?" diye sordum hemen.

Onunla yakın deęildik, ama birkaç kez birlikte partiye gitmiřtik. Ařırı doz almadan önce Hugh ile bir iliřkileri olduęunu biliyordum. Michelle'i her zaman sevmiřtim. İnsanlar onu sıę bir parti kızı sanıyordu. Ama ben, dūnyanın en būyūk teknoloji řirketlerinden birinin sahibi olan dahi babası sayesinde IQ'sunun olaęanūstū olduęunu bilen birkaç kiřiden biriydim. Michelle'in kimse hakkında ktū bir řey söyledięini hiç duymamıřtım. Yine de, onun bir řekilde kırılmıř olduęunu da dūřūnūyordum. İçinde bir acı tařıyordu ve bu yūzden bu kadar çok partiye katıldıęını dūřūnūyordum. Bu, onu kovalayan řeytanlardan kaçıř yoluydu, ama daha fazlasını öğrenecek kadar yakın deęildik.

Haberin çıktıęı gūn iřte olduęumu hatırlıyorum. Londra ile Gūney Amerika ormanlarında geçirdięim deneyimden yeni dnmūřtūm ve otelde genel mūdür olarak çalıřmaya bařlamıřtım. Personel Michelle hakkında dedikodu yapıyordu. Kimse görmeden aęlayabilmek için temizlikçi odasına saklandım. Michelle'in ařırı dozdan ldūęu haberine řařırmamıřtım, ama onunla daha iyi arkadař olmaya çalıřsaydım keřke demiřtim.

řimdi Ramsay, Michelle'in lūmūnūn grūndūęūnden daha fazlası olduęunu ve Hugh'un bununla bir ilgisi olduęunu ima etmiřti.

"Bunu sana söyleyemem." Bana doğru bir adım attı ve sinirli olmama rağmen, kendimi ona yaslanmak isterken buldum. "Tehdit Hugh mu, yoksa başka bir şey mi?"

"Bunu sana söyleyemem. Gerçeęi yakında öğreneceksin." Perri dūn öęleden sonra aradı. Yasal sūre gereęi, Silver Group ile iletiřime geçerek yayınlayacakları haberi açıklamıř ve yorum istemiřlerdi. řirket avukatlarını harekete geçirmiřti

avukatlarını çağırmıştı. Tüm yasal işlemler tamamlanana kadar hikayenin basılması gecikebilirdi. "Hugh ve Michelle'i nasıl öğrendin? Askeri geçmişinle bir ilgisi var mı?"

Ramsay, Quinn'e döndü. Aralarında ne geçtiyse, Quinn'in ayrıldığını fark ettim, ama bakışlarımı son zamanlarda yatağımı paylaştığım adama sabit tutmaya devam ettim.

"Ee?"

"Hugh'un tehdit olup olmadığını bana söyler misin?" "O tehdit değil."

"Tehdit kim?"

Çenemi sıktım. "Yani, sana söylemezsem, narsist Hugh'u nasıl geri çekildiğini bana söylemeyecek misin?"

"Cevabın bu mu?"

"Ramsay..."

Sinirli bir iç çekişle başını salladı. "Sen sırlarını sakla Silver, ben de benimkileri saklayayım." Bunun üzerine evi işaret etti. "O piç adadan ayrılana kadar seni gözetim altında tutabileceğimiz bir yere gitmeni istiyorum."

"Ciddi misin? Bu kadar mı?"

"Bu senin kararın. Beni sikmeme izin veriyorsun ama seni korumama izin vermiyorsun, bu tamamen senin hakkın. Benim de bilgileri kendime saklamak benim hakkım."

Ben öfkeyle nefes alıp onu geçerek eve doğru yürüdüm. "Saçmalık. Tehditlerin arkasında kimin olduğunu söylesem bile bana söylemezsin."

"Yanlış. Sana söyledim."

Ön kapıya vardığımızda ona dönüp baktım. "Bu bilgiyi nasıl elde ettiğini söyler misin?"

Beni dikkatle inceledi ve sonra kesin bir şekilde cevap verdi, "Hayır."

İzin verilip verilmediğinden emin olmadığım bir acı içimi rahatsız edici bir şekilde kapladı. Omuz silktilim, duygularımı ondan saklayarak. "O zaman sır saklamaktan rahatsızlık duymuyorum." Dönüp gürültülü eve girdim, şu anda Ramsay'den en uzak yeri bulmaya niyetliydim.

Ancak, ailemin bana aşıladığı o lanet olası minnettarlık duygusu beni durdurdu. Döndüm ve benim resepsiyonum olacak dağınık büyük girişte Ramsay'in bana bakarak durduğunu gördüm.

Yüzündeki savunmasız ifade beni ürpertti.

Endişeli bir ifadeyi hızla gizledi.

"Teşekkür ederim," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Onu ortadan kaldırdığın için."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Bana daha sonra dizlerinin üstüne çöküp teşekkür edebilirsin."

Sözleri odada yankılandı ve gürültünün üstesinden gelip duyabilecek kadar yakın olan herkes onu duymuştu.

Ve duydular da.

Yemek odasından gelen boğuk bir kahkaha, ayak parmaklarımın ucundan saç çizgime kadar kızarmama neden oldu.

Ona öfkeyle baktım. "Şimdi unutabilirsin!"

Ramsay alçak sesle ve umursamazca güldü. "Evet, göreceğiz." Sonra rahatça uzaklaştı.

"Kibirli piç," diye mırıldandım.

23. Ramsay

Küçük bir adada yaşamamanın sorunu da buydu.

Herkes eninde sonunda herkesin işini öğrenirdi.

Silver ve ben seks yapmaya başlamamızın üzerinden iki hafta geçmişti. Artık herkes biliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatam olabilir. Silver'ın eski sevgilisi ortaya çıktıktan sonra, B&B'de aramızdaki ilişkiyi yüksek sesle açıklarken ne düşündüğümü bilmiyordum. O pislik benim bölgeselcilik duygularımı tetikledikten sonra, penisimle düşündüğümün farkındaydım. Bu geri kafalıcı ve hoş bir davranış değildi, ayrıca Silver'ın benim olmadığını biliyordum.

Ama o anda, onu korumam gerektiğini hissetmiştim.

O bana güvenini göstermeden uzaklaşırken, bu his hala içimdeydi.

Ve şimdi, gururum incindiği için, istemeden herkese bizim seviştiğimizi duyurmuş oldum.

Onlar akıllıydılar, bana bizim hakkımızda soru sormadılar, ama Silver bana komşularının neler olup bittiği hakkında imalı sorular sorup, açıkça sorguya çektiklerini söyledi.

İnsanlara kendi işlerine bakmalarını, onları üzmeden söylemenin büyüleyici bir yolunu bulmuştu.

Şimdi onu izlerken gayda çalışıyordum. Silver de beni izliyordu, gözlerinde tanıdığım bir sıcaklık vardı.

Evet, bu gece çok şanslı olacaktım.

Neden gayda çalmamı bu kadar tahrik edici bulduğunu bilmiyordum, ama bunu sorgulamayacaktım.

Johnny Harris'in çiftliğinin ortasındaydık, Leth Sholas'tan arabayla yaklaşık beş dakika uzaklıkta. Her yıl yaz aylarında Glenvulin, turistler için küçük bir eşya festivali düzenlerdi ve Johnny, tarlalarından birini belediyeye kiralardı. Ben ve arkadaşlarım çalmak için işe alınmıştık. Büyük tarlanın etrafına çadırlar kuruldu ve tüm adalardan yerel zanaatkarlar Glenvulin'e gelerek eşyalarını sattılar.

Silver, anakaradan gelen ve bir tezgah açan bir antika satıcısından çok heyecanlanmıştı. O ve Cammie, B&B için bir şeyler aramak için oraya ilk gidenlerdi. İşlerini bitirmiş olmalılar ki, Akiva'yla birlikte sahnemize geri dönüp oturmuş, bira içip bizim çalmamızı dinliyorlardı.

Yerel halkın ona bakıp komplo kurarcasına sırtıttığını fark ettim.

Ne düşünürlerse düşünsünler, diye düşündüm.

Aramızdaki şey aramızdaydı.

Her ne olursa olsun, ben henüz doymamıştım.

Aslında, bu lanet Amerikalıya olan ihtiyacım her geçen gün daha da güçleniyordu.

Seks... gerçekten olağanüstüydü.

Bazen sırları ortaya çıkarmak için akıllara durgunluk veren seks yapan bir adam için bu çok şey ifade ediyordu.

Silver'ın, onunla benim... şey...

...en iyi seks olduğunu kabul ettiğinden oldukça emindim.

Yine de, *onun* sırlarını ortaya çıkaramadım.

En azından artık tehditler yoktu. Çoğu geceyi benimle Stør'da geçiriyordu ve hava kötü olduğunda kısa bir yolculuğu bile göze alamadığımız gecelerde, onun küçük dairesinde kalıyordum.

Dikkatim, başını Silver'ın kucağına dayamış, gözleri kapalı uyuklayan Akiva'ya kaydı. Köpeğim her koşulda uyuyabiliyordu. Ve Silver'ı her yere takip ediyordu.

İçimde bir tür tedirginlik hissettim ve dikkatimi müziğe vermek için başka yere baktım. Birkaç yıl önce, hava koşulları nedeniyle festival bir veya iki gün ertelenmişti. Bir başka yıl ise tamamen iptal edilmişti. Ama bu yazki hava, Glenvulin'de gördüğüm en ılıman havalardan biriydi

Glenvulin'de gördüğüm en ılıman havalardan biriydi ve bugün güneş parlıyordu.

Bu yüzden herkesin keyfi yerindeydi.

Son birkaç haftadır Taran'la barışmak fikrini nihayet bırakarak genel ruh hali düzelen Quinn bile.

Şarkıyı bitirdik ve ben, "Mola lazım. Bir şeyler içelim. Otuz dakika sonra buraya dönelim mi?"

Quinn ve arkadaşlar başlarını salladılar ve enstrümanlarımızı güvenli bir şekilde sahnenin arkasına koyduk. Murray ve Laird bira standına doğru yola çıktılar. Quinn ve Forde sahnenin etrafında dolaşıp Silver ve Cammie'ye doğru yürüdüler, ben daha yetişemedim. Silver onlara selam vermek için başını salladı ama ayağa kalkıp Akiva'nın yanında bana doğru sandalyelerin arasından geçerek geldi.

"Harika çaldınız," dedi gülümseyerek.

Ona sakladığım sırlara kızgınlığını atlatması birkaç gün sürmüştü. Silver bana kızgın kalmasının ikiyüzlülük olduğunu biliyordu ve olayları ayrı ayrı değerlendiriyordu. Ayrıca bana kin tutmaya inanmadığını da söylemişti. "Birini en son ne zaman göreceğini asla bilemezsin. Sevdiğim insanlarla aramızda sert sözler sarf ettiğim için pişmanlık duymak istemiyorum."

Bunun beni önemseydiği anlamına gelip gelmediğini sormadım. Ama sözlerini beğendim.

Sadece... onu sevmiştim.

O tedirginlik yine içimi kapladı, ama Akiva dikkatimi çekmek için havladı ve beni karanlık düşüncelerimden çıkardı.

"Selam, tatlım." Ona iyice masaj yapabilmek için çömelerek eğildim.

"Antika dükkanında bir parça gördüm, senin fikrini almak istiyorum." Silver dalgın dalgın tırnaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve ben onun dokunuşuna karşı içgüdüsel, ihtiyaç duyduğum tepkiyi bastırmaya çalıştım.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Göster bana."

Normal bir erkek elini tutup onu festival kalabalığının içinden geçirirdi. Silver'ın gülen bir çifte çarpmamak için dikkatle yürüdüğünü izlerken parmaklarım seğirdi. Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu. Silver genellikle saçlarını at kuyruğu yapardı.

Sadece yatakta olduğumuzda saçlarını açardı. Bugün saçlarını güneşte buğday rengi altın gibi parılayan sarı dalgalar halinde salmıştı.

Elini yanına indirdiğinde kasıklarındaki sıcaklık arttı.

Tırnaklarını kesmem tavsiyemi hiç dinlememişti ve ben de buna seviniyordum. Onu sertçe alırken sırtımı tırmalaması ya da kışıma batması hissini seviyordum.

Tanıştığımızda, bu açıdan benim için ne kadar mükemmel olacağını hiç hayal etmemiştim.

Benim sevdiğim şekilde yapmaktan zevk alacağını hiç düşünmemiştim.

Siktir, beni doyumsuz yapıyordu. Aklından sismeyi çıkaramayan bir ergen gibi.

Zorlu bir nefes verdim ve Silver, kalabalığın gürültüsüne rağmen bunu duydu.

Başını bana çevirdi. "İyi misin?" "Evet," diye sertçe cevap verdim.

Kaşlarını çatı ama konuyu kapatmadı.

Onun hakkında sevdiğim bir başka şey de, ne zaman baskı yapması gerektiğini, ne zaman yapmaması gerektiğini biliyordu.

Aniden, antika çadırının önünde bulduk kendimizi.

Kaşlarımı kaldırdım. Bütün bu eşyaları anakaradan buraya getirmek küçük bir başarı olmalıydı.

"Şu." Silver kolumu çekti ve beni çadırın arkasına götürdü. Orada büyük bir Galler şifonyeri duruyordu.

"Bunu buraya nasıl getirdi?" diye mırıldandım.

"Büyük bir tekneyle." Küçük, orta yaşlı bir kadın yanımda belirdi.

"Buna değer mi?"

"Buradaki kadın satın alırsa, değer." Alaycı bir şekilde sırıttı. Ben de sırıttım. "Korkarım ki bu olmayacak."

Silver karnıma hafifçe vurdu. "Hey, neden olmasın?"

"Bu senin istediğin şey değil." Parçaya kaşlarımı çatıtm. "Senin istediğin şeye hiç benzemiyor."

"İstediğim şeyi bulamıyorum."

Evet, bu yüzden onun için yapımını bitirmiştim. Sürpriz olması gerekiyordu. "Güven bana. İstediğini bulacaksın."

Gözlerini kısarak baktı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Ne yapıyorsun?" Bana doğru adım attı, vücudunu yanıma bastırdı, göğüsleri koluma değiyordu. "Tatlı ve düşünceli sayılabilecek bir şey mi yaptın, Ramsay McRae?"

Gözlerim onun dolgun dudaklarına indi. "Ben. Asla."

Sözlerimin düşük tonda gürültüsüyle nefesi kesildi. Tanıdığı bir gürültüydü.

"Şifonyeri alacak mısın, almayacak mısın?" antika dükkanının sahibi diğer tarafımdan sordu.

Bu araya girilmesine neredeyse dişlerimi gıcırdatacaktım. "Hayır."

Silver, eğlencesini gizlemek için dudağını ısırdı ve kibarca cevap vermek için yanımdan eğildi. "Hayır, teşekkürler."

"Peki." Kadın, başka bir müşteriyle ilgilenmek için yanımdan ayrılmadan önce homurdandı.

Elini göğsüme koyarak bana daha da yaklaşan Silver, "Bana bir şifonyer yaptın mı?" diye sordu.

Ben iç geçirdim. "Sürpriz olacaktı." Gözleri parladı. "Görebilir miyim?"

"Atölyemde."

"Belki de erken çıkmalıyız." Elini göğsümden aşağı doğru kaydırды. "Böylece onu görebilir ve sana düzgün bir şekilde teşekkür edebilirim."

Onun davetine tepki veren bedenimi kontrol etmek için mücadele ederken sesim kısıldı. "İyi fikir."

"Nasıl teşekkür etmemi istersin?"

Gözlerimi kısarak başımı eğdim ve dudaklarına fısıldadım. "Sikimi ağzında."

Titredi, gözleri büyüdü.

"Silver." Gözlerimi sıkıca kapattım ve geri adım attım. "Burada olmaz, kadın."

Onun cevap olarak verdiği gülümseme kendini beğenmiş bir gülümsemeydi. Eğer şu anda onun yanında kalırsam, bir çadırın arkasında onu sikmek için sessiz bir yer bulacaktım.

"Birkaç saat sonra görüşürüz." Aniden uzaklaştım ve Akiva'nın beni takip etmesi için dilimi şaklattım.

"Nereye gidiyorsun?" Silver arkamdan seslendi, sesinde kahkaha vardı.

Sürtük.

"Müzik çalacağım!" diye bağırđım. "Senin yakınında olmayan yerlere gideceğim," diye mırıldandım. "Lanet olsun. Kırk yaşımdayım, lanet olsun."

"Her şey yolunda mı, Ramsay?" Annie peynir tezgahından bana seslendi. Gözlerinde eğlence parıldıyordu.

"İyiyim."

"Orada çok fazla öfkeli mırıldanma var," diye ısrar etti, gözleri antika satıcısının çadırına doğru kaydı. "Biri seni biraz sinirlendirdi, değil mi?"

Ona sırtıtmaktan çok yüzümü buruşturarak dişlerimi gösterdim ve sahneye doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Onun kahkahası arkamda yankılandı.

Kahrolası küçük kasaba hayatı.

Neden buraya taşınmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

24. Tierney

Enerjik seksimiz ve ardından gelen akıllara durgunluk veren orgazmlarımızdan sonra, karışık nefes nefese kalışlarımız Ramsay'in yatak odasını doldurdu.

Bütün gün onun cinsel gerginliğini hissetmiştim, o kadar ki festivalin geri kalanında benden kaçtı ve sonra beni bir mağara adamı gibi teknesine sürükledi. Stör'daki evine girer girmez üstüme çullandı. Bana yaptığı şifonyeri görmek için fırsat bile bulamadım.

Şimdi, iç kaslarım orgazmın şiddetinden titremeyi kesmiyordu.

"Tanrım," diye inledim, nemli saçlarımı geriye doğru iterek.

O piç İskoç beni defalarca orgazmın eşiğine getirip sonra geri çekilmişti, ta ki ben o pisliğe beni boşaltması için yalvarana kadar.

Sonunda yaptığında... Lanet olsun, siktir git. Evet, mahvolmuştum.

Hayatımın geri kalanında diğer erkeklerle seks yapmamı mahvetti, ama umurumda bile değildi. Onunla yaşadığım deneyim buna değdi.

Yastıkta başımı çevirip ona baktığımda, göğsümde bir acı hissettim. Gözleri kapalıydı, bir kolu yastığın üzerinde başının üzerinde bükülmüştü. Sakalını kesmişti, böylece tüm sert hatlarını görebiliyordum.

Ramsay McRae, tanıştığım en güzel erkekti.
O bu tanımlamayı küçümserdi. Diğer insanlar ise kaşlarını bile kaldırmazdı.

Ama benim için o güzeldi. Ve
güvenliydi.

Ahırındaki Galler dolabını düşündüm.

Belki de benimle duygusal olarak sandığı kadar kopuk değildi.
Yataktan fırladım ve biraz sallanmamın komikliğine güldüm.
Bacaklarımın arasında tanıdık bir zonklama hissettim ve odayı geçip
Ramsay'ın tişörtünü giyerken Ariana Grande'nin "Side to Side" şarkısı
aklıma geldi.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi yatak odasından gürledi.
Sesi rahat ve memnun geliyordu.

Ona bunu verebilmekten çok
mutluydum. "Galler şifonyerimi
kontrol etmeye."

Ramsay inledi. "Bekleyemez mi?"

"Hayır." Kapıdan dışarı çıktım ve kanepenin yanında durup, artık
bizim şakalarımıza çok alışmış olan Akiva'yı okşadım. O yolumuzdan
çekildi ama biz tekrar ortaya çıktığımızda, sanki "Yine mi?" der gibi, her
zaman bize baktı. Benim tahminime göre, bu bakışında sıkıntılı bir tiksinti
vardı.

Ancak, onu okşadığımda bana atladı ve kapıya doğru
yürüdüğümde, kanepeden atlayarak beni takip etti.

"Bekle." Ramsay yatak odasından çıkıp bir çift eşofman altı giydi.

Yarı çıplak, saçları parmaklarımdan dolayı dağınık halini görünce
yanaklarım kızardı. Cidden, ona doyamıyordum.

"Ayakkabılar." Ayaklarımın
yönünü işaret etti. "Ben
hallederim."

"Ayakkabılar. Orada talaş ve metal parçaları var. Ayakkabılar. Ya da
seni taşıırım." Beni gerçekten kızdırması gereken uyarıcı, otoriter bir
bakışla kendi botlarını giydi.

Oysa ben onun ilgisinden dolayı içim ısındı. Ama bunu ona
göstermedim. Botlarımı giyerken, bana emir vermesinden şikayet
ederek homurdandım.

"Bunu seviyorsun," diye homurdandı ve kapıdan
çıkıp gitti. "Sadece içimdeyken!" diye bağırdım.

Omzunun üzerinden bana ateşli ve eğlenceli bir bakış attıktan sonra ahıra doğru yürüyerek kapıyı açtı.

Aniden gerginleşen ben, ikimizin de iyiliği için şifonyeri beğenmiş olmayı umarak, Akiva ile birlikte aceleyle onun peşinden gittim.

Ramsay ışıkları kapattı ve atölyenin arkasına doğru işaret etti. "Buraya." Beni ahırın karşısına geçirdi.

"Ya boya ya da vernik gerekiyor, ama bunu senin seçmeni istedim."

Onun önünde durduk ve ben nefesimi tuttum.

"Hayır. Boya olmaz," diye hemen fikrimi söyledim.

"Dokunabilir miyim?" "Tabii ki."

Elimi büfenin üst kısmı boyunca gezdirdim. Geleneksel bir şifonyer gibi, bir tezgahı vardı ve üzerine açık dolaplar monte edilmişti. Ancak Ramsay, büfenin dolaplarına uyacak şekilde üst ve alt kısım arasına çekmeceler eklemişti. Tezgahın üzerinde eşyaları sergilemek, hatta kahvaltılıkları koymak için yer vardı. Üstte ise büyükannemin tabak koleksiyonundan miras kalan daha zarif parçaları sergilemek için raflar vardı.

Onu modern kılan şey, temiz çizgileri, keskin kenarları ve süslü detayların olmamasıydı. Ve orta yüzyıl modern tarzı bir hava katan, eğimli ayakları.

Onu güzel kılan şey, Ramsay'in balıksırtı efekti vermek için küçük tahta plakalar kullanarak yaratmış olmasıydı.

Hem havalı ve çağdaş hem de güzeldi. Tam da istediğim gibiydi.

"Muhteşem." Dolapları açtım ve ahşabın zengin kokusunu içime çektim.

"Beğendiğine sevindim."

Ona dönerek, ellerimi güçlü göğüs kaslarına kaydırıp ve parmaklarımı boynunun arkasında birleştirdim. O benden oldukça uzundu, bu yüzden vücutlarımız birbirine yapıştı. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

Teşekkürlerimden rahatsız olmuş gibi görünüyordu, popoma hafifçe vurdu. "Rica ederim. Şimdi, hangi renkte cila ile kaplayalım?"

Onun sert bir şekilde konuyu değiştirmesine dudaklarım seğirdi ve şifonyeri inceledim. Yemek odasında onu görmek için sabırsızlanıyordum. "Yemek masası ile uyumlu

yemek masasına çok yakışıyor." Benim genel tasarımına dikkat ettiği belliydi. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Yani, açık renkli bir cila mı?"

"Evet. Lütfen." Mobilyaya bakarken, dudaklarımı ısırarak gülümsememi sakladım.

Belki... belki de beni önemsiyordu. Birazcık.

Tabii ki ona düzgün bir şekilde teşekkür etmem gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra, onu sertçe becerdikten sonra, yine yatağa yığıldık. Ramsay Akiva'yı çağırdığı için gecenin bittiğini anladım. Yatak odasının kapısında görünmeden önce, patilerinin ahşap zemine çarpma sesini duyduk. Ramsay'ın yatağı çok büyüktü, bu yüzden iri Malamute'yi rahatça barındırabiliyordu. Yatağın ayak ucuna atladı ve uyumak için uzandı.

Ramsay ışığı kapatmak için dönmeden önce, "Buraya gelmeden önce hayatın nasıldı?" diye sordum.

Ona sormak istediğim milyonlarca soru vardı. Geçmişi hakkında. Hayatı hakkında. Hiç aşık olup olmadığı hakkında. Hugh'u nasıl tanıdığı, Michelle hakkında ne bildiği konularından uzak durmuştuk, ama bu daha fazlasını bilmek istemediğim anlamına gelmiyordu. Kendisi hakkında paylaşmaktan mutluluk duyacağı her türlü bilgiyi bana anlatması için ona bir şans vermek istedim.

Ramsay birkaç saniye sessiz kaldı, ben de yanıma döndüm, ellerimi yanağımın altına koyup ona baktım. Bekledim.

Bana bir bakış attıktan sonra yatak odasının tavanına bakmaya başladı. "Deniz piyadesiydim. Çok fazla yer değiştirdim."

"Neden emekli oldun?"

"Bu gençlerin işi."

"Emekli olduğunda sadece otuz dört yaşındaydın, değil mi?"

"Bıktım."

Onun düz, neredeyse ters cevabına içimden iç geçirdim. "Seni nereye gönderdiler?"

"Her yere."

Tanrım! İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi. Sanki ilk günlere geri dönmüş gibiydik, o zamanlar üç kelimeyi bir araya getiremiyordu. Hayal kırıklığımı içime attım. "Kitaplarını öz anne babanızdan miras mı aldınız? Daha önce miras olduğunu söylemişsiniz."

Başını bana doğru çevirdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Silver."

Bu sözler nazik bir uyarı içeriyordu.

Ramsay'ın gözleri de onun adına konuşuyordu.

Bana şifonyeri gösterdiğinden beri içimde büyüyen umut, soğuk ve kırılğan bir hale geldi ve toz haline dönüştü. Dudaklarımı sıkıca kapattım.

O yan dönerek bana sırtını döndü ve ışığı kapatmak için elini uzattı.

Oda karanlığa gömüldüğünde, gölgelerin içindeki sırtını görmek istemediğim için ondan uzaklaştım.

Biz öyle değiliz, gözleri öyle diyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve duygularımı bu noktaya getirdiğim için kendimi lanetledim.

Ramsay sadece bir kaçış yoluydu. Evet, seks olağanüstüydü. Ama sadece seksti.

Birkaç yıllık cehennemden sonra sığınabileceğim güvenli bir liman değildi. O sadece... bir oyalama aracıydı.

Yatak aniden hareket etti ve ben gerildim, her zamanki gibi bana yaklaşmaya **ç a l ı ş t** ıgımda yaptığı gibi kalkıp ahırına kaybolacağını düşündüm.

O zaman, kalçalarımı kavradığını hissettiğimde çok şaşırdım. Beni yatağın ortasına çekti ve vücudunu benimkine doladı. Beni kucakladı. Güçlü kollarıyla beni sıkıca tuttu ve kulağıma eğilip itiraf etti: "Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Ailem hakkında. Eğer... Hazır olduğumda onlardan bahsederim."

Bu sefer gözlerimi yakıp kavuran gözyaşları rahatlamadan kaynaklanıyordu. Başımı salladım ve "Tamam" diye fısıldadım.

"Ama seninkini anlatmak istersen... Ben buradayım."

"Ramsay..." Kafam karıştı. Çok karıştı. Bir saniye önce öyle değildik ve şimdi...

"Ben... bu sadece seks değil," diye homurdandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, duygularım boğazımı düğümledi. "Hayır, değil."

Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ona daha yakın olmak için kıpırdadım, kolumu onun kolunun üzerine attım ve rahatça uykuya daldım.

Anlamış gibiydi.

Ramsay çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve başını arkamdaki yastığa koydu.

İşte böyle, yine güvendeydim.

Sorun şu ki, onunla her zaman güvende hissetmek istiyordum.

Ara sıra değil. Sadece seks yaparken değil.

Ben emin emin RamsayMcRaeyapabilir
verebileceğinden bana o bir bir

25. Tierney

Kahve makinesinin gürültüsü, köpürmesi ve tıslaması, Cammie ve Taran ile iki haftada bir yaptığım kahve randevularımın tanıdık bir arka plan sesi haline gelmişti. Kahve randevuları, Ramsay ile olan ilişkimle aynı zamanda, üç haftadan fazla bir süre önce başlamıştı.

Dominant ve yetenekli İskoçyalıyla geçirdiğim zaman kısa görünüyordu (teknik olarak da öyleydi) ama aynı zamanda kısa da değildi. Kısa değildi çünkü aramızda zamanın açıklayamayacağı bir yakınlık vardı. Her ne kadar... onun hakkında gerçekte neredeyse hiçbir şey bilmesem de. Sadece Glenvulin'de altı yıl yaşamış olan Ramsay McRae'yi tanıyordum. Ondan önce kim olduğunu... Hiçbir fikrim yoktu. Hazır olduğunda konuşacağına söz vermişti, ama bu bir hafta içinde gerçekleşmeyecekti.

Tek bildiğim, Hugh'un neredeyse altını ıslatmasına neden olan bağlantıları olduğu ve o pislik herifle yüzleştığımızdan beri ondan tek kelime bile duymadığımdı.

"Tamam, bu konuda kibar ve saygılı olmaya çalıştım, ama merakım beni öldürüyor," dedi Cammie aniden.

Birkaç saniye önce, o ve Taran, Halloween fuarında yardım etmeyi tartışıyorlardı (fuara bir ay kalmasına rağmen organizasyon çoktan başlamıştı), bu yüzden onun değişen ses tonuna şaşırdım. "Ben mi? Bana mı bakıyorsun? Ne?"

Arkadaşım kıkırdadı ve Taran'a komplo kurmuş gibi bir bakış attı.

Taran hâlâ sevdiği birini kaybetmiş gibi şok olmuş bir ifade takınıyordu. Bu ifadeyi iyi tanıyordum. İki hafta önce onu limanda tek başına yürürken bulmuş ve ona eşlik etmişim. Ona ailemden bahsetmiş ve onun için burada olduğumu söylemişim.

Gerçek şu ki, başka bir şey söylememe gerek yoktu. O zamandan beri bana çekildi çünkü sanırım ben onun için gürültü önleyici kulaklık gibiydim. Empati yeteneğim, ona destek olmak için çok çaba sarf eden diğer herkesin aşırı uyarılmasını engelliyordu. Onlar bunu içtenlikle yapmıyorlardı. Sadece nazik davranıyorlardı. Ama onların nezaketi onu boğuyordu.

Konuşması için ona baskı yapmıyordum.

Garip bir durum yoktu.

Taran ile normal bir şekilde sohbet ettim, annesi hakkında konuşmak isterse bunu yapabileceğini bildiğini biliyordum.

Cammie de benim izimden gitmişti.

Böylece, Pages & Perks'te iki haftada bir kahve içme randevularımız başladı.

Taran'ın kederi şimdi eğlenceli bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bunu görmek beni rahatlatmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" Naif bir şekilde farkında olmadan gülümsedim.

Cammie eğildi. Geçen hafta sarı saçlarını menekşe rengine boyamıştı ve fısıldayacak kadar yaklaştığında açık mor saçları omuzlarına döküldü. "McRae ile seks."

Şaşkınlıkla küçük bir kahkaha attım. "Ne?"

Taran, boğuk bir kahkahayı eliyle kapattı. "O düzeltilemez.

Üzgünüm. Ona sormamasını söylemişim."

Kahkaha, Cammie'nin başını çevirmesine neden oldu ve gözleri Taran'a dikildi.

Arkadaşımızın bu duygu gösterisinden rahatsız olmasını istemediğim için boğazımı temizledim. "Tamam, ne bilmek istiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Sandalyesini benimkine yaklaştırarak, Cammie sınıfın arkasında okul dedikodularını dinlemek için eğilen hevesli bir genç gibi görünüyordu. "Anlat."

"Bu aramızda kalacak," diye uyardım.

"Tabii ki. Biz senden daha uzun süredir burada yaşıyoruz, biliyorsun."

Kıkırdadım. "Evet, Ramsay ve benim hakkımda yeterince dedikodu dolaşıyor zaten."

"Bak, tek bilmek istediğim şey... o görüldüğü kadar iyi mi?"

Taran inleyerek güldü. "Sen çok meraklı bir ineksin."

Cammie, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu yoruma aldırış etmedi. Aksine, Taran'ın eğlencesinden memnun görünüyordu. "Bunu hayatımız boyunca biliyordun." Tekrar bana döndü. "Ee...?"

Ramsay'in ne kadar iyi olduğu, her zaman tenimi kızartırdı. Tanrım, vücudum sadece onu düşünmekle bile hazır hale geliyordu. "O ... şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks."

"Vay!" Cammie çığlık attı ve avucunu havaya kaldırdı.

Müşteriler bize dönüp baktılar, ama ben gülerek ona beşlik çaktım.

"Aferin sana, kızım." Sesini alçaltarak, "Birimiz yapmalıydı." dedi.

"Oban'dan gelen postacıyla işler yolunda gitmiyor mu?" Taran, cevabı zaten biliyormuş gibi sordu.

"Klitorisine yol haritası çizmek zorunda kalıyorsan, hayır, işler yolunda gitmiyor demektir."

"Cameron McQuarrie, ağzını yık!" yaşlı bir kadın kahve tezgahındaki sıradan öfkeyle bağırdı.

Cammie, hiç etkilenmeden, sahte bir masumiyetle ağzını açtı.

"Neden? Oradan kahve kokan nefesimi alabiliyor musunuz, Bayan Wallace?"

Bayan Wallace burnunu çekip arkasını döndüğünde gülmemi zorlukla bastırdım. "Belki kocası klitorisinin yerini bilseydi, o kadar huysuz bir cadaloz olmazdı," diye mırıldandı Cammie.

bu kadar huysuz bir cadı olmazdı," diye mırıldandı Cammie.

Taran öne eğildi, dudakları seğirdi. "Belki benim dükkânımda klitoris ve penislerden bahsederken sesini biraz alçaltabilirsin."

"Kimse penis demedi." Mor saçlı arkadaşımız bana döndü. "Ama laf açılmışken... Ramsay's?"

O gerçekten iflah olmazdı. "Onu tarif etmeyeceğim."

"En azından ne yapabildiğini tarif et."

Onun huysuz ses tonuna o kadar çok güldüm ki, gözlerimin kenarlarından akan yaşları silmek zorunda kaldım.

"Bence eğer yaparsa, çok kıskanacaksın," dedi Taran anlayışla.

Cammie kaşlarını kaldırdı. "Sırf o, onun şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks partneri diye, harika olduğu anlamına gelmez. Bu, bizim Tierney'nin geçmişte pek başarılı olmadığı anlamına da gelebilir."

Onun sorgulayıcı ses tonuna omuz silktim. "İkisi de. Dört erkek arkadaş vardı. En azından sekste iyi olanı da narsist bir pislik çıktı."

"Hugh mu?"

"Hugh." Geçmişteki sevgililerimi düşündüm. "İlk gerçek erkek arkadaşım lisedeydi, adı Blake'di. Ayrıcalıklı biriydi ama tatlıydı. Belki de fazla tatlıydı. Seks iyi değildi ama nazikti ve bence bu ilk erkek arkadaş için önemli bir şey. Mezun olduğumuzda ondan ayrıldım. O Harvard'a gitti, ben ise New York'ta kaldım, otelcilik okudum ve Silver Group'ta staj yaptım. İkinci erkek arkadaşım orada tanıştım. Eddie genç bir pazarlama stajyeriydi. Komik, zeki, hoş ama fazla hoş olmayan biriydi. Seks fena değildi. Ama bizim farklı geçmişlerimizi kabullenemiyordu ve kendini hep yetersiz hissediyordu, ne dersem diyeyim bunu değiştiremedim, bu yüzden ayrıldık. Üçüncü erkek arkadaşım Mikael, benden birkaç yaş büyüktü. Ailemin arkadaşlarının oğluydu. O da sözde ayrıcalıklı bir veletti, ama bu konuda büyük bir suçluluk duygusu vardı. On sekiz ay çıktık ve bu süre içinde muhtemelen altı ay görüştük. Su yardımı için gönüllü olarak çalışmak üzere tüm dünyayı dolaştı. Ona çekildiğimden çok hayranlık duyuyordum. Ama iyi biriydi. Son duyduğumda, Ruanda'da tanıştığı genç bir kadına aşık olmuş ve ailesinin hoşnutsuzluğuna rağmen onunla evlenmişti. Mikael'i ve her zaman kalbinin sesini dinlediğini düşünerek gülümsedim. "Tüm erkek arkadaşlarım arasında en sevdiğim oydu. Ama yine de onu sevmiyordum."

"Ya da iyi seks yap, görünüşe göre. Şimdiye kadar." Cammie sırtıttı ve düşünmeden Taran'a döndü. "Peki ya sen?"

Ben gerildim.

Taran'ın nişanlısının nişanlarını bozduğu artık herkesin malumuydu. Onun acısını kaldıramamıştı. Hugh'un benim acımı kaldıramadığını öğrendiğimde, ona büyük bir yakınlık hissettim.

"Denizyıldızı kadar libidom var," diye cevapladı Taran düz bir sesle. "Yani, umurumda değil."

"Gelecekte yine umursayacaksın," diye fısıldadım.

"Eminim fırsatın olsa atlayacağın ünlüler vardır." Cammie ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Taran ona yarı yürekli bir sırıtış attı. "Brodan Adair evli olmasaydı, eminim libidomu denizyıldızı durumundan kurtarabilirdi."

Cammie güldü. "O biraz yaşılanıyor, değil mi?"

"Hayır. O adam yetmiş yaşında bile hala çok seksi olacak," diye itiraz etti Taran.

"Hayır, Brodan Adair'dense North Hunter'ı tercih ederim." "Aslında çok iyi biridir," dedim.

Cammie ağzı açık kaldı. "North Hunter'la tanıştın mı?"

"Evet. Beş yıl önce New York'ta bir galadaydı. Karısı da yanındaydı. Karısı çok güzel ve eğlenceli biriydi. Onları sevdim."

Cammie, Taran'a yüzünü buruşturdu. "O, rahatça ünlü isimleri sayıyor. Bazen senin eskiden yüzde birlik kesimle sosyalleştiğini unutuyorum. Birdenbire kendimi çok sıkıcı ve çekici olmayan biri gibi hissediyorum."

Onun alaycı sözlerine gülerek başımı salladım. "Sen asla ilginç olmayan ya da çekici olmayan biri olamazsın."

"Aww, teşekkürler." Cammie komik bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. Tekrar Taran'a baktı. "Peki ya ünlü olmayanlar? Kabul etmelisin ki, bizim küçük adamızda orantısız sayıda yakışıklı var. Potansiyel *gelecekteki* partnerlerini düşünmenin hiçbir sakıncası yok." Cammie'nin yüzündeki ifade, umut diyebileceğim bir şeyle yumuşadı.

Onun düşüncelerinin nereye gittiğini fark edince gerildim.

Taran'ın ifadesi kapandı, gözlerinde sertlik belirdi.

"Ne Murray Murray Shaw diye diye dudaklarımdan Quinn'in Quinn'den uzaklaştırdım."

O gözlerini kırptı, gözlerini sertliği yumuşadı. "Murray? Evlenmedi evli değil mi?"

"Bu kadar zamandır buradasın ve onun boşandığını nasıl bilmezsin?" diye sordu Cammie sessizce.

Omuz silkti. "Pek dikkat etmedim." Kaşlarını çattı. "Murray ve ben hiç yakın değildik. Yani... boşandı mı?"

Cammie'nin yüz hatları gerildi. "Evet... karısıyla ayrıldılar ve karısı kızları Kelly'yi ana karaya götürdü."

Taran yüzünü buruşturdu. "Bilmiyordum."

"Oldukça yakın zamanda ve oldukça çirkin bir boşanmaydı." Cammie kaşlarını çattı. "O kadar çirkindi ki, bu konuda dedikodu yapan herkes hemen susturuldu"

. Kelly yazın birkaç hafta ve ara sıra hafta sonları ziyarete geliyor."

"Murray için çok kötü." Taran kaşlarını çatı.

"Evet, tam da Jill'in istediği gibi. O ve Murray geçen yıl boşanmalarını kesinleştirdiler ve Jill cehennemden çıkmış bir eski eşe dönüştü. Ne kadar klişe. Bazıları madalya almayı hak edecek kadar iyi insanlar olmasına rağmen, bu durum eski eşlerin adını kötüye çıkarıyor." Dudaklarını ısırđı, muhtemelen Cammie'nin sevdiği ve saygı duyduğu Quinn'in eski eşini düşündüğü için.

Masada garip bir sessizlik hakim oldu ve Taran'ın içine kapandığını görebiliyordum.

Onu bizimle tutmak için çaresizce, fısıltıyla, "Ramsay beni yatağına bağılıyor," diye patladım.

Hepsi birden başlarını bana çevirdiler.

Yanaklarım kızardı. "Birkaç yıl önce, London bana yatak odasında biraz alfa erkeğe ihtiyacım olabileceğini söyledi... Bilirsin... Başka hiçbir şey işe yaramıyordu."

Cammie yavaşça ve memnuniyetle gülümsedi. "Ama Ramsay nasıl hakimiyet kuracağını biliyor, değil mi?"

Utançla karışık bir inilti ve kahkaha ile yüzümü kapattım. Cevabım boğuk çıktı.

Parmaklar bileklerimi kavradı ve ellerimi yüzümden çekti.

Cammie burnunu çekti. "Lütfen tekrarla."

"Hoşuma gidiyor." Burnumu kırıştırdım. "O anlarda kontrolü ona vermek hoşuma gidiyor."

O, bir iç çekerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Sormamalıydım. Şimdi kışkırdım."

"Gerçekten mi?" Bu yeni keşifler hakkında konuşacak kimsem olmadığı için sordum, "Sen de... sen de bunu seviyor musun?"

"Her şeyi deneyeceğim." Cammie başını salladı ve artık soğumuş olan kapuçinosundan bir yudum aldı. "O kontrolü ele alır. Ben kontrolü ele alırım. Ama henüz gerçekten dominant bir erkekle çıkmadım."

"Yani, dominant ve itaatkar erkekleri mi seviyorsun?" Merakım, tüm çekingenliğini ortadan kaldırdı.

"İtaatkar değil. Yani, bir erkeği yatağa bağladım ve eğleneliydi." Cammie, sanki en son seçtiği yer karoları hakkında konuşuyormuşuz gibi omuz silkti. "Ama gerçekten itaatkar erkekleri sevmiyorum. Bir erkek arkadaşım vardı, sürekli doğru yapıp yapmadığını soruyordu ve bu o kadar iticiydi ki, numara yapmak zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?" Taran kaşlarını çatı. "Bence bu saygılı ve hoş bir davranış."

"Öyleydi. Çok sevimli bir adamdı. Ve yatakta buna ihtiyaç duyan kadınlar ve erkekler var ve bu onlar için iyi bir şey. Ben onlardan biri değilim. Benim için iğrenç bir şey. Senin için de iğrenç değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Bir düşün... Sürekli parmaklarını ve penisini doğru yere koyup koymadığını soruyor. Dostum, şimdiye kadar anlamadıysan, oradan çık git."

Ne yazık ki,Americano'mdan bir yudum almıştım ve neredeyse her yere tükürecektim.

Taran güldü. "Bu konuşmayı burada yapmamalıyız."

Cammie başını salladı. "Olmaz. Senin için de iğrenç bir şey. Anlayabiliyorum." Taran gözlerini devirdi ama inkar etmedi.

"Peki..." Cammie bana döndü. "Ramsay kesinlikle doğru yapıp yapmadığını sormuyor, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bence benim defalarca orgazm olurken çığlık atmam, onun ihtiyacı olan tüm onay."

Bunun üzerine ikisi de başlarını geriye atarak güldüler ve ben de kendimi beğenmiş bir şekilde onlara katıldım.

Sadece Ramsay hakkında

değil. Bu konuda da.

Üçümüz hakkında.

Kurduğumuz bu dostluk.

Yeni evimdeki yeni arkadaşlarım. Her şey sonunda yerine oturuyordu.

B&B, Noel'e kadar tamamlanacaktı ve ben önümüzdeki yaz için haftalar öncesinden rezervasyonlar almıştım. Bana yönelik tehditler durmuştu ve Perri dün arayarak Silver Group'un yayınlanırsa dava açmakla tehdit ettiğini söyledi.

yeterli kanıtları olduğunu biliyorlardı, ancak gazetenin hukuk departmanı, Perri'nin otel müdüründen aldığı ifadeyi, ona soruşturmasının tüm nedenlerini tam olarak açıklamadığı için kabul etmiyordu. Perri, hukuk departmanının fikrini değiştireceğinden ve önümüzdeki Pazartesi günü yayına gireceklerinden emindi.

Zor olacaktı. Medya çılgınlığına kendimi hazırlıyordum. Uzun bir hukuki mücadeleye. Ama ailem adaleti sağlayacaktı, onlar için mücadele ettikleri insanlar da öyle. nemli olan tek şey buydu.

Hayatımda eksik olan tek şey Londra ve Ramsay ile gerçek bir ilişkiydi.

Çünkü artık bunu istediğimi biliyordum. Onunla birlikte olmak istiyordum.

O gece bana bunun onun için de seksten daha fazlası olduğunu itiraf ettikten sonra, benden uzaklaşmadı. Bir duvar rmedi. Aslında, her gün bana karşı daha sevecen, daha şefkatli olduğunu hissediyordum. Biraz savunmasızdı. Yakında bana gerçekten açılmaya başlayacağını umuyordum.

Ve belki de... ben ilk adım atarsam, o da atardı.

Baskıya girmesini beklemek yerine, tehditler hakkında ona gerçeği söyleyecektim. Bu, ona gvendiğimi gösterecekti ve bence ilişkimizin buna ihtiyaı vardı.

Bazen, lanet olası gururunu bir kenara bırakıp ilk adımı atan kişi olmak zorundaydın.

On dakika sonra, Taran işe dönmek zorunda kaldı, Cammie ve ben de yle. Arkadaşımıza veda etmek için sarıldık, Ewan ve Martha'ya el salladık ve Main Street'e çıktık.

Cammie'nin zil sesi aniden çantasından çalmaya başladı. Benim zil sesim sıkıcı ve gelenekselken, Cammie'ninki tuhaf bir isme sahip İskoç bir grubun şarkısıydı. Biffy Clyro. Yüksek sesli, rock tarzında ve tam Cammie'ye yaķıřan bir şarkıydı.

"Oh, bu bir müşteri," dedi, çantasından telefonunu çıkarak. "Sonra görüşürüz?"

"Tabii. Sonra konuşuruz." Onu bırakıp daireme doğru yola ıktım. Ramsay hakkında daha fazla bilgi vermek, ona gerçeği söyleyeceğimi anlatmak için London'ı görüntülü aramaya çalışmak istedim. O

her zaman en iyi ve en sevdiğim danışmanım olmuştu ve her zaman konuşabileceğim birinin olmaması garip geliyordu. Özellikle de önemli konularda.

Ve Ramsay... Onun benim için çok önemli olduğunu biliyordum.

Belki de en önemli kişi olduğunu. En azından... Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmediğimi biliyordum.

Yağmur yağıyordu, şiddetli bir yağmur değil, sadece çiseleyen bir yağmur. Buna alışmıştım, bu yüzden kapüşonumu bile takmadım.

Sonra Stör'un üzerinde gökkuşağını gördüm. Liman bariyerine doğru yürürken, yanaklarıma yayılmak isteyen kocaman gülümsemeyi dudaklarımla bastırdım ve çantamdan telefonumu çıkarıp Ramsay'e göndermek için fotoğrafını çektim.

Çevresindeki fırtınalı bulutların karşısında çok güzel ve canlı görünüyordu.

Ona "Huysuzluk vs. Güneş Işığı" yazan bir mesajla göndermek istedim.

Romantik kitap okumayan biri olarak, bunu kesinlikle anlamayacaktı.

Bu düşünceye gülerek, birkaç fotoğraf daha çektikten sonra yola dönüp karşıya geçmek için yola çıktım. Görüşüm, koyu renkli kapüşonlu geniş göğüslü bir adam tarafından aniden engellendi ve maskeli bir yüze baktığımda kalbim sıçradı, korku çok geç farkına vardığım bir anda içimi kapladı. Bozuk bir erkek sesi, "Belki bu seni susturur" dedi.

Bana doğru ani bir hareket yaptı ve keskin, yakıcı bir acı karnımın ortasına yayıldı. O kadar acı vericiydi ki, o çantamı alıp kaçarken dizlerim tutmadı.

Bir elimi karnıma bastırdım, diğer elimle düşüşümü engelledim ve o Main Street'ten uzaklaşırken şaşkınlık ve dehşet içinde onu izledim.

Elimi karnımdan çektiğimde kanla kaplıydı. Beni bıçaklamıştı.

Sessizce yardım için haykırıırken, gerçeküstü bir korku içimi kapladı.

Sırt üstü düştüğümde, kulaklarımı şokun çığlıkları doldurdu, gökyüzü üzerimde karanlık bir bulanıklık gibiydi.

26. Ramsay

Silver'ın B&B'sine o kadar odaklanmışım ki, serbest çalışma talepleri birikmişti. Bugün sahada bana ihtiyaç yoktu, bu yüzden sabah peynir çiftliğine gidip onlar için yaptığım birkaç kitaplığı yerleştirdim. Artık çiftliğe bitişik kafede özel olarak yerleştirilmişlerdi.

Planım, Stòr'a geri dönüp atölyemde kendimi kaybetmektir. Ama önce fırına uğramam gerekiyordu. Evimdeki spor salonunda yaptığım egzersizler, işimin fiziksel zorlukları ve Silver ile düzenli olarak yaptığım cinsel egzersizler nedeniyle son zamanlarda sürekli açtım.

Akiva dışarıda beni bekliyordu ve ben dışarı çıktığımda aniden havladı ve Main Street'e doğru koştu.

Bir kadın olamayacak kadar uzun ve geniş, kapüşonlu, maskeli bir figür, bir kadının el çantasını kaparak yanımdan geçip liman duvarının üzerinden atladı. Çığlıklar kulaklarıma ulaştığında içgüdülerim beni caddenin karşısına koşturdu. Adam ayağa kalkıp küçük bir sürat teknesini bağlayan ipi çözdü. Gözlerim Main Street'te Akiva'nın koştuğu yere, yardım çığlıklarının geldiği yere kaydı.

İnsanlar birinin etrafında toplanmıştı.

Aralarındaki bir boşluk, Akiva benden uzaklaştığı andan itibaren korktuğum şeyi ortaya çıkardı.

Betonun üzerinde tanıdık bir sarışın kafa.

Motor gürlledi ve kapüşonlu figür sürat teknesiyle su üzerinde hızla ilerlerken dikkatimi tekrar ona çekti.

Kulaklarımda kanın uğultusu ile limanı aradım ve liman müdürü Jack'i buldum. Gürültünün geldiği yere doğru yürürken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Jack, polisi ara!"

Yüzü soldu. "Ne oluyor?"

"Şu tekne!" Hızla kaybolan silüetini işaret ettim. "Suçlu o! Hemen polisi ara!" Bekleyecek zaman yoktu. Benim tekne o pisliği yakalayamazdı.

Ve öncelikli olan oydu.

Main Street'te koştum. "Çekilin!" diye bağırdım ve etrafındaki kalabalık dağıldı.

Silver, kanla kaplı karnını elleriyle kaparken, nefes nefese yatarken, geniş, şok olmuş bakışları benimkilerle buluştu. Öfke ve kabul edemediğim başka bir duygu beni kapladı. Bana bakıp yardım isteyen gözlerle yalvaran başka bir kadının anıları zihnime girmeye çalıştı. Beni mahvetmeye çalıştı. Anıyı geri tuttum. Kendimi sakinleşmeye zorladım. Onun hatırı için. Akiva, Silver'ın yüzünü yalarken inliyordu.

"Akiva, geri çekil," diye emrettim ve o da öyle yaptı. Ama ben dizlerimin üzerine çöktüğümde, Silver'ın yanında bir bekçi köpeği gibi kışının üstüne oturdu. "Ambulans var mı?" diye kalabalığa sordum.

"Yolda, Ramsay," arkamdan titrek bir kadın sesi geldi. "Onu helikopter pistine götürüp Inverness'e hava ambulansı ile nakledecekler."

"Ramsay," diye soluk soluğa Silver.

Gömleğimi çıkardım ve bir top haline getirdim. "Yaraya baskı uygulayacağım, Silver. Tamam mı?"

Nefes alış hızlandı.

Hiperventilasyon yapıyordu.

"Benimle birlikte nefes al, Silver." Derin bir nefes alıp verdim ve kanlı ellerini nazikçe hareket ettirerek yarayı hızla kapattım.

Ben bastırdıkça nefes alış hızlandı.

"Nefes al." Nefes alıp verdim. "Benim gibi. Bana bak, melek."

Gözlerindeki yalvarış beni neredeyse yıkıyordu.

"Melek, nefes al," diye yalvardım.

Yavaşça nefes aldı ve bıraktı. "İşte bu. İşte bu. Aferin kızım."

"Geliyorlar, Ramsay."

Omzumun üzerinden bakınca adanın tek ambulansının olay yerine geldiğini gördüm. İçinde iki sağlık görevlisi vardı: şoför Forde ve ikinci sağlık görevlisi Laurie. Forde ambulansı yönetiyordu ve mümkün olduğunda gönüllü olarak şoförlük yapıyordu.

Beni ve Silver'ı görünce yüzü gevşedi. Sonra Laurie öne doğru ilerlerken şok ve dehşetini gizledi. "Durum nedir?"

"Muhtemelen bıçak yarası. Üzerine baskı uyguladım."

Laurie sertçe başını salladı. "Tierney'i sedyeye koyarken baskı yapmaya devam et."

Hızlı ve verimliydi, ancak Silver ambulansa bindirilirken biraz fazla sarsıldığında acı içinde bağırınca neredeyse çıldırıyordum. Akiva dışarıdan havladı ve ben telaşla kalabalığı taradım.

Cammie oradaydı.

Onun geldiğini
görmemiştim. Yüzü
bembeyazdı.

"Cam, Akiva'ya bakabilir misin?"

Hızla gözlerini kırıştırdı, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

"Tamam. Mümkün olduğunca çabuk beni ara."

Çenemi salladım. "Teşekkürler." Sonra
ambulansın kapıları kapandı.

"Ramsay."

Silver'a baktım. Ellerim kanla kaplıydı. O kadar çok kan vardı ki, büyük bir damarın kesildiğinden korktum. "Buradayım."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Çok... üzgünüm." Gözleri kapandı ve elleri yanlarında gevşedi.

27. Ramsay

Yalan söylemiştim.

Doktorların Silver'ın durumunu bana anlatmayacaklarını biliyordum. Onun yakın akrabası kalmadığını biliyordum.

Inverness'teki hastaneye Silver'ın kocası olduğumu söylemiştim.

Şanslıydım ki, fotoğrafik hafızaya sahip paranoyak bir piç kurusuydum. Silver'ı araştırırken, doğum tarihi gibi küçük ayrıntıları hiç çaba sarf etmeden ezberlemiştim. Bir kez bakmam yetti, o bilgi beynime kazındı.

Orada oturup bekleyemezdim. Jack ile iletişime geçmiştim. Polis, Silver'ı soyup bıçaklayan piçi yakalayamamıştı, ama bir turist, failin ve teknenin fotoğrafını çektiğini söyleyerek ortaya çıkmıştı. Bu bilgiyi ada polisine vermiş, polis de bunu anakara müfettişleriyle paylaşmıştı.

O telefon görüşmesinden sonra Jay'i aradım ve ada polisini hackleyerek fotoğrafları almasını istedim.

Quinn, Cammie, hepsi son durumu öğrenmek için aradılar, ama ben henüz bir şey bilmiyordum. Daha fazla bilgi olmadan buraya gelmek için beş saat yol gitmelerinin bir anlamı olmadığını söyledim.

Kendimi durumdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Silver'ı bir yabancıymış gibi düşünmeye çalıştım.

Duygularımı bir kenara bırakarak onun durumunu yeniden değerlendirdim. Düşündüğüm kadar çok kan var mıydı?

Eğer öyleyse, helikopterde kan kaybından ölmez miydi?

Ama sağlık görevlileri onu hastaneye götürdüklerinde, bilinçsiz olsa da hala hayattaydı.

Son birkaç saati geri sarmaya çalıştığım kadar çok da olsa... zihnim, kanlar içindeki Silver'ın korkunç görüntülerini canlandırmaya devam ediyordu.

Yapamadım... Mantıklı düşünemedim. Mantıklı düşünemedim.

Korku algımı bulanıklaştırmıştı. Doğrusu, yarasının ne kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum.

Tüm eğitimim... siktir olup gitmişti.

Belki de bu işten çok uzun süre uzak kalmıştım. Belki de Glenvulin halkı beni yumuşatmıştı. Beni temelden değiştirmişti.

Ya da belki de o değiştirmişti.

Bekleme odasına geri döndüğümde, diğer hastaların bakışlarını fark ettim. Boyum ve kilom nedeniyle, üzerimde gözler hissetmek alışılmadık bir şey değildi. Aslında, kilom işimde sık sık engel teşkil ediyordu ve dikkatli bir vücut dili kullanarak ve ortama uyum sağlayan kıyafetler giyerek bunu azaltmanın yollarını bulmuştum.

Ama buradaki hastalar bedenim yüzünden bana bakmıyorlardı. Bir hemşire, Silver'a kendi gömleğini verdikten sonra çıplak kaldığım için, kayıp eşya bürosundan bana tam uyan bir gömlek vermişti. Aynı hemşire, Silver'ın kanını ellerimden yıkamam için beni tuvalete götürmüştü.

Ama kot pantolonum onun kanıyla lekelenmişti.

Duvardaki aynaya hızlıca baktığımda, yanağıma onun kanı bulaştığını ve fark etmediğimi gördüm. Kahretsin. Tekrar tuvalete gitmek için kalktım ama bekleme odasında bir doktor görüldüğünde durdum.

"Tierney Silver'ın ailesi mi?"

"Ben." Öne çıktım ve yalanıma devam ettim. "Kocası."

Doktor başını salladı. "Ben Dr. Vincent, eşinizin cerrahı." Mahremiyet için beni bekleme odasının dışına çıkmamı işaret etti.

Kalp atışlarım hızlandı.

"O nasıl?" Koridora çıkar çıkmaz sordum.

"Eşiniz çok şanslı, Bay Silver. Bıçak, organlara veya ana damarlara ulaşacak kadar derine girmedi. Yarayı

Yara izi kalabilir, ancak saldırgan bıçağı sapladıktan sonra çevirmiş gibi görünüyor."

Öfke içimi kapladı, ama yüzümde hiçbir ifade göstermedim.

"Oldukça fazla kan kaybetti, bu yüzden ona kan verdik. Durumu göz önüne alındığında, tüm hayati organları oldukça iyi görünüyor."

Öfkem yerini rahatlamaya bıraktı. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki. Şu anda iyileşme odasında. Anesteziden uyanması biraz zaman alabilir." Yürümeye başladı ve ben de onun yanında yürümeye başladım. "Tierney'i taburcu etmeden önce iyileşmesini izlemek için birkaç gün hastanede tutmak istiyoruz."

"Tamam, peki."

"Doldurmanız gereken bazı formlar var. Hemşire size onları getirecek. Şimdilik, eşinizin yanında oturmanıza izin vereceğim." Koğuştaki özel bir odanın kapısını açtı ve ben içeri girdim. Ama aniden durdum.

En kötü kabuslarımda, Silver'ı yüzünde oksijen maskesi ile nefes alırken bulduğumu hayal etmiştim.

Ama o, bilinçsiz bir şekilde yatakta huzurlu bir şekilde yatıyordu, ancak kendi başına nefes alıyordu. Hayati fonksiyonlarını izleyen makinelere bağlıydı, kalp atışlarının sesi odada düzenli bir ritim oluşturuyordu.

"Siktir." Titreyen elimle sakalımı okşadım.

"O iyi olacak, Bay Silver," diye tekrarladı cerrah, omzuma hafifçe vurarak. Odayı terk etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Yavaşça Silver'ın yanına gittim.

Tanrım, orada yatarken yaşından daha genç görünüyordu. Bebek gibi bir yüzü vardı.

Çok genç.

Çok tatlı.

Neye bulaşmıştı bu kız? Ben neye bulaşmıştım?

Onun yanağını okşamak için elimi uzattım, tehlikeli bir yola girdiğimi bilerek. Tüm o mücadelelerden sonra

... tek istediğim barıştı. Lanet olası adamın adasında barış. Milyonlarca sırrı olduğu apaçık ortada olan bir kadınla neden ilişkiye girdim ki? Her şeyini kaybetmiş ve sadece

güvenli bir liman aramakla kalmayıp, kendisini güvende hissettirecek birini arıyordu.

Acı bir şekilde iç geçirdim.

Evet, yanlış seçti. Onu

güvende tutamadım.

Beni güvenli hissettirecek kadar bana güvenmemişti.

Çünkü onu hayatıma almamıştım.

Yapamazdım.

Yatağın yanındaki sandalyeye çökerek onu izledim. Bunun arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar onu izleyecektim. Çünkü bunun basit bir yankesicilik olmadığını biliyordum. Kimse sırf birini soymak için lanet olası bir adaya gelmezdi. Çok fazla değişken vardı. Yakalanma ihtimali çok yüksekti.

Bir de ortadan kaybolduğunu sandığımız tehditler vardı. Ona bunu yapanı bulacaktım.

Ve sonra onlarla hesaplaşacaktım.

Kalıcı olarak.

28. Tierney

Bip sesi sinir bozucuydu.

Sesi kesilmesini bekledim ama ses gittikçe yükseliyor ve daha ısrarcı hale geliyordu. Gözlerimi açma isteğiyle mücadele ederek inledim.

Ama yapamadım.

Göz kapaklarım çok ağır hissediyordu, sanki yapıştırılmış gibiydiler.

Sonunda gözlerimi açabildim ve parlak ışığa karşı hemen kapattım.

"Silver?" Derin, erkek sesi kulağımda hoş bir şekilde yankılandı.

"Silver, buradayım."

Ramsay.

Tekrar denedim, gözlerimi açtım ve gözlerimi yakıcı ışığa karşı hızla kırptırdım. Sonunda görüşüm netleşti ve Ramsay McRae'nin sert yüzüne baktım.

O kurt gözleri endişeyle parlıyordu.

"İyi misin, Silver? Biraz dinlen. Hemşireyi çağırayım." Ayağa kalktı.

"Hemşire mi?" Kafam karışmıştı, yastıkta başımı çevirdim. Vücudum ağırlaşmış, beynim yavaşlamıştı. Neredeydim? "Ramsay..." Ama o çoktan kapının yarısına kadar çıkmış, hemşireyi çağırıyordu.

Bir hemşire.

Bip sesi.

Başımı çevirdim, saçlarım kulaklarımda aşırı gürültü çıkararak yatak yanındaki makineleri gördüm.

Yatak.

Hastanede miydim?

Ve bir anı seli gibi, her şey bir anda geri geldi. Maskeli figür.

Midemdeki yakıcı acı. Kan.

Korku.

Ramsay yarama baskı uyguluyordu. Beni sakinleştiriyordu.

Sonra hiçbir şey yoktu.

"İyi miyim?" diye korkuyla sordum. "Ramsay..."

Yanıma geri döndü ve elimi kendi elleri arasına aldı. "İyisin Silver. İyisin."

Birkaç dakika sonra, bir doktor kendini tanıttı. Bana yaralanmam, ameliyatım ve iyileşme sürem hakkında bilgi verdi. Durumumu izleyebilmeleri için birkaç gün hastanede kalmam gerektiğini söyledi.

Ve Ramsay'den sürekli kocam olarak bahsetti.

Kulağa hoş geliyordu.

Gerçekten çok hoş.

"Su" diye cevap verdim. Suyu ihtiyacım vardı ve iyice uyanmam gerekiyordu. Hâlâ kendimi halsiz hissediyordum.

Yatağı dikleştirmeme izin verdiler ama mide ve dikişlerime çok dikkat etmem gerektiğini söylediler.

Sonra hemşire bana ve Ramsay'e, ben iyileşir iyileşmez polisin bizimle konuşmak isteyeceğini söyledi.

Neyse ki sonunda bizi yalnız bıraktılar.

Bakışlarım Ramsay'e kaydı. Başkasının gömleğini giyiyordu. Üzerine çok dar geliyordu. Yarama baskı uygulamak için kendi gömleğini çıkardığını hatırladım.

"Onlara senin kocan olduğumu söyledim, böylece beni bilgilendireceklerdi." Ben öfkeyle nefes aldım. "Bu yasa dışı değil mi?"

"Kimliğimi kontrol etmeleri gerekirdi." Omuz silkti. "Yarın, biraz dinlendikten sonra, bunu kimin yaptığını biliyor musun, bilmem gerek."

bunu kimin yaptığını biliyor musun bilmem gerekiyor

Yarına kadar beklemek istemiyordum.

Bir yudum daha su içtim, elim o kadar titriyordu ki Ramsay elimi tutarak sabit tuttu. Teşekkür ederek gülümsedim, içtikten sonra başımı salladım ve o da bardağı yatağımın yanına koydu. "Sana... sana her şeyi anlatacaktım. Bugün." Kaşlarımı çattım. "Hâlâ bugün mü?"

"Hâlâ bugün."

"Sana söyleyecektim," diye tekrarlardım, boğazım biraz kısılmıştı. "Artık senden saklamak istemedim."

"Yarın dinlendikten sonra söyleyebilirsin." "Hayır.

Şimdi."

"Soygun değildi, değil mi?" Kaşlarımı çatınca, "Failler soygun gibi görünmesi için çantayı çaldılar" diye açıkladı.

Kahretsin. Cüzdanım ve araba anahtarlarım o çantadaydı.

Onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. Beynim hâlâ bulanıktı, ama sözleri söylemem gerekiyordu. "Geçen yıl, *New York Chronicle*'dan bir araştırmacı gazeteci bana yaklaştı. Perri Wilcox, meslektaşının ölümünü araştırıyordu. O, birkaç soruşturmanın ortasındaydı, bu yüzden Perri, bu soruşturmalardan birinin onun ölümüyle bağlantılı olup olmadığını belirlemeye çalışıyordu."

Ramsay kaşlarını çattı ama devam etmem için başını salladı.

"Babam ve annemle birlikte çalışıyordu." Gözyaşları burnumu yakıyordu. Yaşadığım travma beni vurdu ve gözyaşları durduramadan akmaya başladı.

"Silver." Ramsay sert bir sesle konuşurken elini uzatıp yanağımı okşadı. "Bunu sonra konuşabiliriz. Bugün çok şey yaşadın."

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak biraz daha ağladım. "Özür dilerim. Anestezinin etkisi olmalı."

Ramsay bana mendil uzattı. "Silver. Bu bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez. Ben... bunun üstesinden gelebileceğimi sandım. Tehditlerin çaresizlikten kaynaklandığını... Onu hafife almışım."

Yüzü sertleşti. "Kimi hafife aldın?"

Gözyaşlarımı ve sümüğümü sildim, mendili yumruğumda top haline getirdim. "Ailem Silver Group'un yönetim kurulundaydı. Yıllar boyunca,

Babamın ailesi otel imparatorluğundaki hisselerini giderek daha fazla sattı. Babam CEO'luktan vazgeçti ve daha da fazla hisse sattı. Ama yine de yüzde yirmi hisseye sahiptiler, bu çok fazla gibi görünmeyebilir ama halka açık bir şirkette bu büyük bir paydır. Yüz milyonlarca dolar değerindedir. Ve babam hala yönetim kurulunda büyük bir etkiye sahipti. Halston Cole'u yeni CEO olarak atamak için oy kullandı.

Ramsay sabırla devam etmemi bekledi.

"Benim haberim olmadan, ölümlerinden yaklaşık üç ay önce, Adila Binti Aziz adında bir kadın ailemle temasa geçti. Silver Group'un dünyanın dört bir yanında tatil köyleri var. Babam CEO'luk görevinden ayrıldıktan sonra, diğer yönetim kurulu üyeleri gibi davranıyordu. Halston Cole'un yönetim kuruluna şirketin tüm önemli kararlarını bildirdiğine güvenmek zorundaydı. Ama öyle değildi. Doğu Malezya kıyısındaki bir adada lüks bir tatil köyü açmak için arazi satın aldılar. Ancak yerel yönetim, Silver Group'un adadaki bazı yerli halkı kıyı şeridindeki köylerinden çıkarmalarına izin vermişti. Köyleri, otelin yapımı için yıkıldı. Bu yetmezmiş gibi, inşaat başladıktan sonra, yeni inşaatın adalılarının su kaynağını tatil köyündeki havuzları doldurmak için yeniden yönlendirdiğini ortaya çıktı." Öfkemle sarsıldım ve karnımda yankılanan acıdan dolayı tısladım.

Ramsay öne doğru eğildi. "Eğer bunu sinirlenmeden söyleyemiyorsan, hemen şimdi dururuz."

Sinirlenerek ona dişlerimi gösterdim. "Ben iyiyim."

Dudakları seğirdi. "Küçük bir savaşçı, biliyorum. Ama ameliyattan yeni çıktın ve yaranın açılmasını istemem."

Ses tonumu yumuşattım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Koltuğuna geri yaslandı. "Peki, ne oldu?"

"Adalılar haklı olarak bıktılar. İnşaatı protesto etmeye başladılar. Bir gün, Halston'un tatil köyünü inşa eden müteahhitleri korumak için tuttuğu özel güvenlik görevlileri tarafından saldırıya uğradılar." Suçluluk duygusu sesimi boğdu. Babam, büyük otel zincirlerinin lüks tesisleri adına yaptıkları tüm kötü şeyleri yapmamaya özen gösterirdi. Halston onun mirasını ihanet etmişti. Ama biz ona güvenerek bunu yapmasına izin verdik. "Adila, ana müteahhidin asistanıydı. İnşaat işçilerinin yarısının konuştuğu Malayca

konusuyordu çünkü bu, Malezya'nın o bölgesinde ana dildi. Ayrıca adalılarla da konuşuyordu. Bu onun işi değildi, ama ana müteahhit onu bu işin ortasına koydu.

“O, adalıların şiddet yanlısı olmadığını ve şiddet göstermeyeceklerini onlara anlatmaya çalıştı. Ancak Halston güvenlik ekibini kurmakta ısrar etti. Güvenlik görevlilerinden biri, Rahman Bin Raffi adında bir adalıyı vurarak öldürdü. O, yerel bir liderdi. Bir eş. Bir baba. Barışçıl biriydi. Şiddet yanlısı değildi. Bir gün protestocuların bazıları biraz kontrolden çıktı. Rahman ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu, ama güvenlik ekibinden bir adam sinirlendi ve tetik çekmeye hazırды ve Rahman'ı vurdu.” Gözyaşlarımı geri tuttum. “Halston ölümü örtbas etti. Adalılar'a tazminat ödedi ve sessiz kalmaları için onları tehdit etti. Yerel yetkililere de rüşvet verdi.

“Ama Adila sessiz kalamadı. Babam hakkında bildiklerinden yola çıkarak, onun bunu kabul etmeyeceğine inanıyordu. Bu yüzden, büyük bir risk alarak ona ulaşp olanları anlattı. Ailem, kendileri gibi, onu görmek için uçağa atladılar. Hikayenin tamamını öğrenmek için. Onlar için bunu araştırmak yeterliydi. Sessizce. Şüphe uyandırmak istemediler. En azından ihtiyatlı davrandıklarını düşünüyorlardı. Bunun doğru olduğunu anladıklarında, en iyi çözümün bir araştırmacı gazeteciyi devreye sokarak gerçeği kamuoyuna açıklamak olduğuna karar verdiler. Bu, babamın ailesinin uğruna çalıştığı her şeyi mahvetmek anlamına gelse bile. Ailem iyi insanlardı.”

Gözyaşları artık hızlı ve serbestçe akıyordu. “Kendilerine neye mal olursa olsun, doğru olanı savundular. Onlarla gurur duyuyorum. Onların kızı olduğum için gurur duyuyorum.”

Ramsay başını salladı ve beni teselli etmek için elimi sıktı.

“Her neyse, *Chronicle*'dan Ben Rierson ile iletişime geçtiler. Sonra şansları yaver gitti. Halston'ın ofisinde stajyer olan Henry Copeland, Halston Rahman'ın cinayetiyle ilgili telefonu açtığında yanlışlıkla hatta kalmıştı. Vicdanı onu harekete geçmeye zorladı. Adadaki yerli halka yapılan ödemelerle ilgili tüm işlem belgelerinin ve olayı örtbas etmeye yardım eden tüm yerel yetkililere yapılan “bağışların” kopyalarını çaldı. Onu yakaladıklarını sandılar.

"Ama Halston bunu öğrenmiş olmalı. Hepsi Adila ile tekrar görüşmek için Bintulu'ya uçtular. Ailem, yeni oteli görmek istedikleri bahanesiyle helikoptere binip tatil köyüne uçtu. Helikopterleri kıyı açıklarında patladı."

Elimi daha sıkı sıkı.

Kontrolüm dışında akan gözyaşlarımı sildim.

"Perri geçen yıl bana geldiğinde bunun bir kaza olmadığını öğrendim. Aynı gün Ben, Bintulu'da öldürüldü. Olayı şiddetli bir sokak soygunu gibi gösterdiler. Yerel polisin bunu daha fazla araştırması için hiçbir neden yoktu. Ama bunu kimin yaptığını asla bulamadılar."

"Hepiniz, gerçeği bilen herkesi susturanın Halston Cole olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet. Henry Copeland ve Adila ortadan kayboldu. Perri ve ben onu ararken ve Adila'yı tekrar bulmaya çalışırken olayı gizli tutmaya çalıştık. Ben'de belgelerin kopyaları vardı, ama Henry ve Adila'nın ifadeleri gerekiyordu. Adila'yı Avustralya'da bulduk. Onun izlenip izlenmediğini bilmiyorum, ama telefonlarımızı dinlediler."

"Londra'nın fotoğrafının ortaya çıktığı gün bunu fark ettin, telefonunu parçaladın."

Yine gözyaşlarımı silerek başımı salladım.

"Halston sana yapılan tüm tehditlerin arkasında mıydı?"

"Evet. *Chronicle* birkaç hafta önce Silver Group'a bu haberi yayınlayacaklarını bildirdi ve onların ifadesini istedi. Halston ve yönetim kurulu bunu engellemeye çalıştı, ama *Chronicle* önümüzdeki hafta haberi yayınlayacak. Beni bıçaklayan adam..." Dudaklarım bu anıyı hatırlayınca titredi. "Belki bu seni susturur" dedi.

Ramsay'in yüz hatları sertleşti, gözleri öfkeyle parladı. "O pislik seni öldürürse haberin yayınlanmayacağını mı sandı? Deli mi bu adam?"

"Çaresiz." Yorgunluktan yastığa yığıldım. "Çaresiz ve mantıklı düşünemiyor. Her şeyi daha da kötüleştiriyor. Perri, Halston'ın rüşvet verdiği Malezyalı yetkililerin kendileri için endişelenmediklerini söyledi. Aldıkları paranın tüm işlemleri meşru bağışlar olarak kaydedildi. Yasal olarak, bu onları etkilemeyecek. *Onlar* benim ailemi öldürmedi." Titrek bir nefes aldım. "Ya da

masum bir muhabir. Halston, kazayı inceleyen araştırmacıya rüşvet verdi. Halston'ın, kazayı motor arızası olarak rapor eden araştırmacıya para ödediğini kanıtlayan para izleri bulduk. Ancak helikoptere gerçekte ne olduğu konusunda hiçbir kanıtımız yok. Helikopter yok edildi ve onunla birlikte, Halston'ın ailemi öldürdüğu iddiamızı destekleyecek tüm kanıtlar da yok oldu. Ben için de hiçbir kanıt yok. Sadece inanılmaz bir tesadüf var. Onu sadece adam öldürmeyi örtbas etmekten yargılayabileceğimizi biliyorduk. Şimdiye kadar. Acı bir şekilde alay ettim. "Bana bunu yaptığını kanıtlayabilirsek... o kötü herifi duvara çivilemek için karnıma bıçak saplanmasına değecek."

29. Ramsay

Ben ayrıldığımda Silver uyuyordu. Cammie, hastaneye gitmek için beş saat kuzeye doğru araba sürmüş ve Akiva'yı Quinn'le birlikte bırakmıştı.

Glenvulin'e dönüş yolculuğumu ayarlamamıştım.

Bunun yerine, birkaç saat sonra kendimi Londra'da buldum.

Uçakta uyumuş, otel odamda duş alıp üstümü değiştirmiş ve eski bir iş arkadaşım ile iletişime geçmişim.

Birkaç saat sonra Mayfair'deki bir erkekler kulübünde buluştuk. James kulübün üyesiydi ve önceden arayarak benim de içeri girmeme izin vermelerini sağlamıştı. Burası buluşmak için en iyi yerd, çünkü casuslar şehri olarak bilinen bu şehirde duvarların gözleri ve kulakları olmadığı tek yer burasıydı.

"Uzun zaman oldu dostum."

Tanıdık, kesik kesik Eton aksanıyla, onu beklediğim masadan kalktım. James elimi tutup iki eliyle sıktı. "Seni görmek güzel, McRae, ama buraya gelerek büyük bir risk alıyorsun."

"Seni de görmek güzel," diye içtenlikle cevap verdim. Sonra da sert bir şekilde, "Bu riski almaya değer," dedim.

"Meraklandım."

Birkaç dakika sonra kahveler sipariş edildi, James rahat oturmak için ceketinin düğmelerini açtı. "Peki, bu saatte neden kulüpteyim?"

Gururumu yuttum. Onun için. "Yardıma ihtiyacım var."

Otuz altı saat sonra

İyi haber, kaynaklarımız Silver'ın hastanedeyken kendisine yönelik acil bir tehdit olmadığına emindi. Bu, birkaç iyilik istemekten beni alıkoymadı. Artık hastane odasının kapısında 24 saat koruma görevlileriyle korunuyordu. James'in otoritesi, hastanenin güvenlik önlemlerine uymasını gerektiriyordu.

Silver'ın benim yokluğumda iyi olacağını bilmek, eski bir takma ad kullanarak New York'a giden özel uçağa binmemin tek nedeniydi. Benim gibi emekli olma şansına sahip olduğunuzda, güçlü kaynaklara erişiminiz olmaması gerekiyordu. Ancak "olması gereken" ifadesi bana pek uymuyordu. Yukarıdakiler için şanslıydım ki, işimde çok iyiydim ve diğerlerine tanınmayan bir takım ayrıcalıklara sahiptim.

Ve bana borçluydular.

Bunu biliyorlardı.

James da biliyordu.

Bu yüzden aradığımda, o da yardımıma koştu.

Son günü bulmacayı bir araya getirmekle geçirdik. Jay, turistin Silver'ın saldırganının olay yerinden kaçarken çektiği fotoğrafları bana gönderdi. Teknenin kayıt numarası görünüyordu. Oban'daki bir kiralama şirketine kayıtlıydı. Kiralama şirketinin bilgisayar sistemini hackledik, ancak tekne açıkça sahte bir isimle kiralanmıştı. James, trafik kameralarından ve Oban Limanı'nı gören tüm işletmelerden CCTV görüntülerini aldı.

Trafik kamerasından o pisliği bulduk. James yüz tanıma sistemini çalıştırdı.

Şüphelinin kimliğini tespit etmesini beklerken, Halston Cole'un programıyla ilgili bulabildiğimiz her şeyi ortaya çıkardık. Oradan, onu tek başına köşeye sıkıştırabileceğimiz en iyi yeri ve yakalanmadan bunu yapmak için aşmam gereken güvenlik önlemlerini araştırdık.

Bu yüzden, James ile Londra'da tanıştıktan otuz altı saat sonra, kendimi Manhattan'daki bir üye kulübünün erkekler tuvaletinde buldum.

Özel jetle uçmuştum. James, varışımdan önce kulübün personel üniformasını otel odama göndermişti. Kulübün personel veritabanına benim takma adlarımdan birini eklemiştik, çünkü her personel dijital olarak anahtar kartıyla giriş ve çıkış yapıyordu.

Oradan "yüksek güvenlikli" kulübe utanç verici bir kolaylıkla girdim. Tanımadıkları bir yüz olmama rağmen, kendi güvenliklerine o kadar güveniyorlardı ki, kimse benim varlığımı sorgulamadı.

Ben gelmeden önce James bana çok önemli bir bilgi verdi. Silver'a saldıran kişi Glasgow'lu bir suçluydu. Shawn Prescott adında, bölgede çalışan bir kiralık katildi. Yerel gangsterler ve suç aileleri tarafından istenmeyen kişileri "halletmesi" için para alıyordu. İskoçya'nın Özel Suçlar Bölümü yıllardır bu kaypak herifi yakalamak için çalışıyordu, ama önceki müşterilerinin Halston Cole'dan daha akıllı olduğu ortaya çıktı. Her zaman nakit ödeme yapıyorlardı. Cole bunu yapamadı.

James'in ekibi, onun banka hesabından Halston Cole'un kişisel banka hesabına giden dijital para izini bulmakla kalmadı, aynı zamanda aralarındaki e-posta yazışmalarını da buldu ve bu yazışmalar, Silver'a yönelik tüm tehditlerin arkasında onun olduğunu ortaya çıkardı. En önemlisi, Tierney Silver'ı *susturmak* için yeni bir işin ayrıntılarını içeren yakın tarihli bir yazışma vardı. Soygun gibi göstererek şüpheleri önleyebileceğini düşünmüştü. Tam bir aptal. Cole'un savunması, Prescott'un onu öldürmesini istemediğini iddia edebilir, ancak haber makalesinin gelecek hafta ortaya çıkaracağı diğer tüm kanıtlarla, Cole'un avukatları onu savunmakta zorlanacaktır. Shawn tutuklandı ve polis üzerinde kan bulunan silahı buldu. Basit bir DNA testi, silahın Silver'a ait olduğunu kanıtlayacaktı.

Onları yakaladık.

Hepsi de o lanet olası piç kurusu, Silver'ın kolayca hedef alabileceği genç bir kadın olduğunu düşündüğü için oldu. Muhtemelen İskoçya gibi küçük bir ülkenin parçaları bir araya getirecek kaynakları olmayacağını da düşünmüştü. Ama vardı. Polis de oraya varacaktı. Sadece benim kaynaklarımdan daha uzun sürerdi.

Halston'ın cehaleti ve kibri onun sonunu getirdi.

Silver'ın arkasında durduğumu görmedi.

Şimdi bunun ne anlama geldiğini tam olarak öğrenmek üzereydi.

Yemek salonunda Halston'ı gördüğümde, boynunu kırmak istedim. Bunun yerine, kahvesini benim götürmemi sağladım ve içine sıvı müshil kattım. Tanıdık bir durum olduğu için avuç içlerim alışılmadık şekilde terlemişti ama kötü anıları kafamdan uzaklaştırdım. Yapılması gereken işe odaklandım. Büyük okuma gözlükleri yüzümün çoğunu gizliyordu ve boyumu kısaltmak için yürüyüşümü ve duruşumu değiştirdim.

Neyse ki, o piç kurusu garsonları fark etmeyen türden biriydi. Kahveleri, Silver Group'un başka bir yönetim kurulu üyesi olan Darren Polson ile paylaştığı masaya getirdiğimde bana bakmadı bile. *Chronicle'da* yayınlanacak makaleyi tartışmak için orada olsalar şaşırmazdım.

En yakın tuvalete "Temizlik Yapılıyor" tabelası asmıştım, bunun başkalarını caydıracağını biliyordum ama kendini sıçmak üzere olan bir adamı caydırmayacağını da biliyordum.

Şimdi tuvalette Halston'ın kaçınılmaz olarak ortaya çıkmasını bekledim.

Odaya fırlayarak girdi, kapıyı neredeyse yüzüme çarpmadan önce bir kabine koştu.

Benim varlığımdan tamamen habersizdi.

Sakin bir şekilde, temizlik malzemeleri odasından çaldığım anahtarla tuvaletin kapısını kilitledim.

Cole'a sadece tuvalete koşup kendini rahatlatması için yeterli miktarda ilaç vermiştim.

Onu orada tutmak için yeterli değildi. Bunun için vaktim yoktu, ama ona bunu yaşatmak tatmin edici olurdu.

Ses çıkarmadan hareket etmeyi bilmeme rağmen, o kadar gürültü yapıyordu ki, yan kabine geçip kapıyı aralık bırakarak ana odayı görebilecek şekilde kapattım. Onun mırıldanarak küfür ve şikayet etmesinden vahşi bir zevk aldım.

Neyse ki, başladığı kadar çabuk bitti.

Temizlendiğini, sifonu çektiğini ve ellerini yıkamak için kabinden çıktığını dinledim.

Bekledim.

El havlularının yanında ayna yoktu. O pislik hiçbir şeyin farkında değildi.

Ellerini kurulamak için odayı geçer geçmez, ne olduğunu anlamadan üzerine atladım.

Yüzünü fayanslı duvara çarptım, burnunun çatlaması tatmin edici bir yankı yaptı, dizleri büküldü, başı sallandı. Arkadan boğazını sıkarak onu yakaladım ve yüzüne büyük bir bıçak doğrulttum. Halston boğuk bir ses çıkardı, çılgınca beni üzerinden atmaya çalıştı.

"En ufak bir hareket ya da ses çıkarırsan, seni domuz gibi deşerim."

"Kimsin sen?" diye dişlerini sıkarak, burnu kırıldığı için burun deliklerinden gelen sesle

Nefes almakta zorlanarak kollarımı tokatlayana kadar boynunu daha sert sıktım. Sonunda, boğulmaması için onu yeterince bıraktım.

Bıçağı yüzüne yaklaştırdığımda, bana karşı titrediğini hissettim.

"Bu kulüp Manhattan'daki en güvenli kulüp olmalıydı, ama işte buradayım. Görsel güvenlik sistemlerini hackledim ve şu anda güvenlik ekibinin sistemi kırk dakikalık bir gecikmeyle çalışıyor. Canlı görüntüleri izlemediklerinin farkında değiller. Kimse sana servis yaptığımı görmedi. Kimse buraya girdiğimi görmedi. Kimse buraya girdiğini görmedi." James'in nezaketi sayesinde. Yine. Arkadaşıma borçluydum. "Ne demek istediğimi soruyorsun?"

Dişlerini sıkarak nefes nefeseydi ve o pislik altına işeseydi bile şaşırmazdım.

"Demek istediğim" — dudaklarımı kulağına yaklaştırdım — "benden kaçabileceğin hiçbir yer yok. Şu anda boğazını kesebilirim ve kimse beni durduramaz. Ölürsün ve bu sonsuza kadar çözülemeyen bir gizem olarak kalır."

O inledi.

"Shawn Prescott, Tierney Silver'a cinayet *teşebbüsünden* tutuklandı."

Halston sertleşti. Orada, o anda boğazını kesmek istedim. Ne yazık ki plan bu değildi.

"Doğru, pislik herif. Başaramadın. O hayatta kaldı. Bıçak Prescott'un üzerinde bulundu ve üzerinde Tierney Silver'ın kanı vardı. Yetkililer, Prescott'tan sana uzanan dijital para izini çoktan buldu. Her şey yolunda gidiyor ve bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yaklaşık beş dakika içinde FBI seni tutuklamak için buraya gelecek."

Yine inledi.

"Senin için her şey bitti. Ama ben buraya tek bir amaçla geldim. Adalet seni beklerken Tierney Silver'a tekrar saldırırsan, sadece boğazını kesmeyeceğim. Seni uzun bir süre boyunca parça parça keseceğim. Ölümünü hayal edebileceğin en acı verici, en korkunç şey haline getireceğim. Ve ben cezasız kalacağım. Gücü bildiğini sanıyorsun... ama şimdiye kadar gerçek gücü hiç görmedin." Öfkemle dişlerimin arasından tıslayarak eğildim. "Arkamda *hükümetler* var. Dünyada benim bulamayacağım hiçbir yer yok ve seni ortadan kaldırdığımda kimse umursamayacak. Beni anladın mı, pislik herif?"

Halston hıçkırarak başını salladı. Onu

öldürmek istedim.

Bu adam Silver'dan her şeyi almıştı. Onu

öldürmek istedim.

Ama bunun ona yarardan çok zarar vereceğini biliyordum.

İntikam arzusunu kontrol altına alarak, boynunu sıkıca kavradım ve vücudunun gevşediğini hissedene kadar sıkmaya devam ettim. Onu bıraktıktan sonra, Halston'ı tuvaletin karo zeminine yatırdım ve nabzını kontrol ettim.

Birini öldürmeden bayılana kadar boğmak için çok fazla eğitim almam gerekmişti.

Hâlâ hayattaydı.

Gözlüklerimi takıp bıçağı sakladıktan sonra kapının kilidini açtım ve acele etmeden dışarı çıktım.

Kimse benim orada olduğumu fark etmeden binadan çıkmıştım.

Birkaç dakika sonra, caddenin karşısından FBI'ın geldiğini izledim. On dakika daha geçtikten sonra, yüzü kanlar içinde, burnu kırık Halston Cole'un kelepçeli olarak kulüpten çıkarılmasını gördüm.

30. Tierney

Tekrar uyandığımda Cammie yanımdaydı. Kısa süre sonra bayıldığım için konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Ertesi sabah makinelerin bip sesleri beni uyandırdı.

Yastıkta başımı çevirdim, içgüdüsel olarak Ramsay'i aradım, ama orada kimse yoktu.

Orada değildi.

Hastane yatağında yatarken, maskeli yabancının bana ne kadar kolay ulaştığını hatırlayarak korku beni sardı. Bana zarar vermişti.

Annemle babamı istedim.

Durduramadan hıçkırıklar boğazımdan döküldü.

Ailem benim yanımda olacak ilk insanlar olurdu. Onları buraya mümkün olduğunca çabuk getirmek için okyanusları aşar, lanet olası bir F-15 savaş uçağı kiralardım. Yirmi yedi yaşındaydım ve fark ettim ki, onlar öldüğünde elli yaşında olsaydım bile, onlar olmadan kendimi hala kaybolmuş küçük bir çocuk gibi hissederdim.

Nefesimi tuttum, gözyaşlarımı geri çektim çünkü içimdeki acı kendini hissettirmeye başlamıştı.

Şanslıydım, kendime hatırlattım.

Onların kaybından dolayı bu tür bir acı hissedebildiğim için şanslıydım. Herkesin benimki gibi ebeveynleri yoktu.

Bu kadar uzun süre böyle sevilmek bir ayrıcalıktı.

Şimdi bununla başa çıkmalı ve onlarsız bu dünyayla yüzleşmeliydim. Bunu yapabilirdim.

Beni bunu yapabilecek kadar güçlü kıldılar.

Bu, kapı açıldığında ve Cammie orada durduğunda içimi rahatlık kaplamadığı anlamına gelmiyordu.

Elinde bir kahve fincanıyla odanın diğer ucuna doğru yürürken, dağınık ve yorgun görünüyordu. "Sen uyanmadan önce geri dönmek istedim." Cammie'nin yüzü düştü. "Ağladın mı?"

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken dudaklarım titredi. "Hayır."

Cammie yanımdaki sandalyeye oturdu, kahvesini kenara koydu ve elimi tuttu. Yüzümdeki saçları nazikçe kenara çekti. "Yalancı," diye fısıldadı. "Acı çekiyor musun?"

"Biraz."

Buna karşılık, başımın üstündeki, hemşireyi çağırmak için olduğunu düşündüğüm bir düğmeye bastı.

"Sadece yıkanmak ve kahve almak için dışarı çıktım." "Bütün gece burada mıydın?"

O da başını sallayarak elimi sıktı. "Tabii ki. Başka nerede olabilirim ki?"

Böylece, yine ağlamaya başladım. Bu sefer minnettarlığımdan.

Hemşire Janet kısa bir süre sonra geldi ve kapımın önündeki iki gölgeli figüre fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Cammie'ye sorgulayan bir bakış attım.

"Birazdan anlatırım," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Janet, yatağın etrafında dolaşırken.

"Biraz ağrım var," diye mırıldandım, göğsümde keskin bir ağrı hissedince yüzümü buruşturarak.

"Evet, ağrı kesici ilacın yeni dozu zamanı geldi." Janet, elime takılı olan serumun düğmesini çevirdi ve damarı deldiği yerin de acıdığını fark ettim. "Etkisi geçmeden çok uzun sürmez. Şimdi, kahvaltı ister misin? Kontinental kahvaltı. Biraz tost falan."

Gerçekten aç değildim ama gücümü korumam gerektiğini bildiğim için başımı salladım.

"Sıvı alımınız kısıtlı. Bugün sadece su içebilirsiniz, tamam mı? Ama yarın size biraz çay veya kahve getirebilir miyiz, bir bakalım." Janet bana gülümseyerek göz kırptı ve odadan çıktı.

"Tanrım, bir kahve için her şeyi verirdim." Cammie bir yudum alırken kıskançlıkla onun fincanına baktım.

O yüzünü buruşturdu. "Kıskanma bebeğim. Tadı berbat ama kafeine ihtiyacım var."

Kıkırdadım ve sonra karnımı kesen acıdan inledim. "Beni güldürme."

"Kahretsin, özür dilerim, istememiştim."

"Senin suçun değil." Küçük bir gülümseme paylaştık, sonra benimki kayboldu. "O nerede?"

Kaşları çatıldı. "Ramsay dün gitti. Akiva'nın sorumluluğunu Quinn'e verdi. Hastane kapının önüne özel güvenlik görevlileri koydu."

Kaşlarım alnıma kadar kalktı. "Ne? Nasıl?" "Hiçbir fikrim yok. Ama onlar gerçek."

"Özel güvenlik görevlilerini nasıl karşılayabilir ki?"

Cammie öfkeyle nefes aldı. "Oh, Ramsay McRae'nin kesinlikle bu işin içinde olduğundan şüpheleniyorum. Parayı nasıl kazandığını bilmiyorum, ama bu işin içinde olduğu *kesin*."

Benim yanımda kalmamayı seçmişti ama beni koruduğundan emin miydi? "Gitmeden önce polisle konuştu mu?"

"Hayır, ama polis henüz gelmedi. Şimdiye kadar ifade almak için gelmiş olurlardı diye düşünmüştüm. Belki bugün gelirler."

"O zaman nerede?"

Cammie gözlerini kısarak, "Bilmiyorum. Ama Quinn bu konuda çok ketum davranıyor. Ramsay'in ayrılıp geri dönmemesine kimse şaşırmadı, ben de açıkça sinirimi gösterdim. Quinn ise... Ramsay'in sana bunu yapan kişinin peşine düşeceğini ima etti."

Aklım hızla çalışmaya başladı. İlk düşüncem onun için endişelenmektir. Ya Halston Cole ile bu karmaşaya kendini atıyorsa?

İkincisi ise... Ramsay McRae kimdi? Kraliyet

Deniz Piyadelerinde tam olarak ne yapıyordu?

"Seni yalnız bırakmadı." Cammie'nin sesi güven vericiydi. "Quinn, Ramsay'i hiç bu kadar soğuk ve odaklanmış görmediğini söylüyor. O... Tanrım, bulursa bunu yapan piçi öldüreceğinden korkuyorum."

Halston'ı düşününce irkildim.

Belki de endişelenmem gereken kişi Ramsay değildi.

Cammie, ısrarlarım üzerine öğle vakti kafeteryada bir şeyler yemek için dışarı çıktı. O gittikten sonra, boş duvara bakıp Ramsay'in ne yapacağını merak etmekten başka yapacak bir şeyim kalmadı. Eşyalarımı almışlardı, bu yüzden telefonum yoktu. Cammie, acil bir durumda kullanması için ona verdiğim Londra'nın numarasını arayarak düşünceli bir şekilde Londra'ya ulaşmıştı. Londra'nın erkek arkadaşı Nick'in telefonu açtığını ve ona saldırıdan bahsettiğini söyledi. Nick, Londra'ya haber vereceğine söz vermişti.

"Kaba bir herifti," dedi Cammie sinirli bir şekilde.

Evet, bu Nick'e çok benziyordu.

Sadece Londra'yı paniğe sürüklediğini umuyordum.

Cammie giteli sadece on dakika olmuştu ki Janet gelip iki polis memurunun benimle konuşmak için geldiğini söyledi. Hazır olduğumu söyledim.

Dedektif müfettiş, ellili yaşlarında görünen yaşlı bir adamdı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve biraz göbekliydi. Ortağı, bir dedektif memuru, daha genç bir kadındı. Belki otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında.

Kendilerini DI Peter Bishop ve DC Louise Branford olarak tanıttılar. İlk başta her şey normal görünüyordu. Olanlar hakkında benden ifade aldılar.

Ama sonra DI Bishop, "Şüpheliyi gözaltına aldık" dedi.

Şaşkınlıkla onlara baktım. Adam maskeli ve tekneyle kaçmıştı. Onu bulacaklarını beklemiyordum. En azından bu kadar çabuk değil.

"Bir turist teknenin fotoğrafını çekmiş ve bu sayede teknenin kayıt bilgilerini bulduk. Bu da bizi şüpheli ve silaha yönlendirdi. Üzerinde sizin

DNA'nız vardı."

Şoktan sarsıldım. "Bu... bu inanılmaz."

Memurlar birbirlerine baktılar ve adam kaşlarını çatı. "Gerçekten öyle. Bu kadar çabuk bulunması şaşırtıcı. Çok yüksek mevkilerde arkadaşlarınız olmalı, Bayan Silver."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bize, Amerikalı Bay Halston Cole'un şüpheliyi size saldırmaması için tuttuğuna inanmamızı sağlayan bilgiler verildi. Bay Cole'u tanıyor musunuz?"

Ne oluyor lan?

Polislere şaşkın şaşkın baktım. "Evet, o, şey, ailemin otel işletmesinin CEO'su."

"FBI ile işbirliği içinde çalışıyoruz ve dün Bay Cole'u tutukladılar. Bay Cole'un size neden saldırdığını biliyor musunuz?"

Makale önümüzdeki hafta basılacağı için artık bunun önemi olmadığını düşünerek, durumu sessizce anlattım.

Polisler her şeyi not alırken birbirlerine baktılar. "Şey..." DI Bishop ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Kurumsal adam öldürme bizim için yeni bir şey. Ama, uh, ifadeniz için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgi edindiğimizde sizinle iletişime geçeceğiz."

Şaşkın bir şekilde ayrıldılar ve ben de "çok yüksek mevkilerdeki arkadaşlar" ifadesinin ne anlama geldiğini merak ederek kaldım.

Nedense, bunu Ramsay'in yaptığını bilmeden biliyordum.

Bir şekilde, bana bunu yapan adamı bulmakla kalmamış, Halston Cole'a uzanan kanıtları da bulmuştu.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Ramsay şu anda neredeydi?

31. Tierney

Sonraki iki gün sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Cammie'nin biraz uyuması için gitmesi konusunda ısrar ettim, o da yakındaki bir otelde yer ayırttı ve ertesi gün geri döndü.

Ramsay yine gelmemişti, ama Cammie bana kapımı koruyan iki yeni adam olduğunu söyledi. Ramsay'in bir devlet hastanesinin koğuşuna özel güvenlik görevlileri yerleştirmeyi nasıl başardığını hiç bilmiyordum.

Cerrahım iyileşmemin iyi gittiğini ve hayati organlarımda durumunun mükemmel olduğunu, sabah taburcu etmelerinden memnun olduklarını söyledi. Bu kadar çabuk taburcu edilebilmeme şaşırdım, ta ki Cammie bana bunun bugünlerde Ulusal Sağlık Hizmeti'nde standart bir uygulama olduğunu söyleyene kadar. Her zaman yatak ihtiyacı olduğu için, sistemi rahatlatmak amacıyla hastaları mümkün olduğunca çabuk taburcu ediyorlardı. Bu beni endişelendirmedi. Evde olmayı tercih ederdim.

Yaklaşık bir saat sonra, binanın içinde cep telefonu sinyali olmadığı için bir hemşire gelip Cammie'ye birinin onu aramak için koğuşu aradığını söyledi. Geri döndüğünde, aramanın Ramsay'den geldiğini ve onun yolda olduğunu söyledi. Sabah beni eve götürmek için gelecekti.

Hayatımın benimle konuşulmadan yönetilmesi beni rahatsız etti, ama Cammie'ye bunu belli etmedim. O benim sinirimi hak etmiyordu. Bunun yerine, ona eve gitmesini, kendi başıma idare edebileceğimi söyledim. İsteksizce gitti ve ben, Ramsay'in kim olduğu ve ben hastanede iyileşirken ne yaptığı konusunda endişelenerek uykusuz bir gece geçirdim.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Ramsay sandalyede oturmuş beni izliyordu. Yüzünde yumuşak, savunmasız bir ifade vardı. Uyanmış olduğumu fark eder etmez yüzünün kapandığını gördüm. Yüz hatları sertleşerek soğuk ve mesafeli bir ifadeye büründü.

Korku içimi kapladı.

"Günaydın." Ramsay sandalyede dikleşti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Neredeydin?" Sesim hala uykudan dolayı boğuktu.

"Birkaç işi hallediyordum." Ayağa kalktı. "Hemşireyi çağırayım."

"Hayır, ben iyiyim..." Sözlerim sessizliğe gömüldü çünkü o çoktan odadan çıkmıştı.

Janet ile birlikte geri döndü ve taburcu edilmeden önce kahvaltı isteyip istemediğimi sordu. Aç değildim, bu yüzden başımı salladım. Sanki gerginliğimizi hissetmiş gibi, kaşlarını çatarak benimle Ramsay'e bakışlarını gezdirdi.

Ancak daha fazla konuşmadan, beni dışarıda beklemek için tekrar dışarı çıktı. Kapımda gölge yoktu, bu yüzden özel güvenlik görevlilerini göndermiş olmalıydı, onları hiç tanıma ve teşekkür etme fırsatım olmadı.

Janet, yardıma ihtiyacım olursa diye düşün dışında beni bekledi. Sıcak su çok iyi geldi, ama ben yorgun ve ağrılıydım. Saldırı sadece bağırsaklarımı değil, tüm vücudumu etkilemişti. Janet, dünyadaki en tatlı insan olarak, ıslak saçlarımı örmeyi teklif etti ve ben de minnetle kabul ettim. Cammie, hastanenin tavsiyesi üzerine taburcu olduğumda giymem için temiz kıyafetler getirmişti: temiz iç çamaşırı, düşük bel yoga pantolonu, uzun kollu bol tişört, çoraplar ve rahat spor ayakkabılar. Tişörtü giymek için kollarımı yukarı kaldırmak çok acı veriyordu, bu yüzden giyinirken kollarımı mümkün olduğunca aşağıda tutmayı çabucak öğrendim.

Sonunda gitmeye hazırdım. Hastane politikası gereği tekerlekli sandalyeyle çıkmam gerekiyordu ve Ramsay odada sandalyeyle bekliyordu. Janet beni sandalyeye oturturken, birbirimize anlamlı bir bakış attık.

Cerrahim Dr. Vincent, iyileşme sürecinde almam gereken ilaçları gözden geçirmek ve dikişlerimin bakımını tartışmak için geldi. Taburcu belgelerimi imzaladıktan sonra, Dr. Vincent bana nazik bir gülümsemeyle döndü. "Kontrol randevusu için yerel doktorunuzun muayenehanesiyle koordinasyon sağlayacağız, böylece buraya kadar gelmenize gerek kalmayacak.

Doktorunuz beni grmen gerektiğini düşünürse, o zaman randevu ayarlırsınız, ama yaranızın güzelce iyileşeceeğinden eminim."

"Teşekkür ederim, Dr. Vincent. Her şey için."

Bana yine nazik bir gülümsemeyle baktı, ama Ramsay'e baktığında ifadesi değişti. "Bir dahaki sefere, lütfen tıbbi personele hastanızla olan yasal ilişkiniz hakkında yalan söylemeyin. NHS Scotland'ın gizlilik yükümlülüğü vardır ve siz bunu tehlikeye attınız. Neyse ki, bu durumda Bayan Silver bize geriye dönük olarak tıbbi bilgilerini sizinle paylaşma izni verdi, Bay McRae."

Dr. Vincent, Ramsay'in yalan söylediği için bir tür pişmanlık gstereceeğini düşünüyorsa, kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ramsay ona taş gibi bakıyordu. Dr. Vincent'a hakkını vermek zorundaydım çünkü o korkmamıştı. Dudakları onaylamadığını gösteren bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı, ama bana baktığında ifadesi yumuşadı. Elini omzuma koydu ve sıktı. "Kendine iyi bak, Tierney."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Ramsay, tekerlekli sandalyemi hastane girişinden ziyaretçi otoparkına doğru sürerken sessizdi. Sonra homurdandı, "Sana karşı bir şeyleri var."

"Kim?" Daha önemli konular konuşmamız gerekirken bu konuya şaşırmış ve sinirlenmiş bir şekilde kaşlarını çıattım.

"Lanet olası cerrahın."

"Hayır, sevmiyor." Başımı salladım. "Sadece benim kocam olduğun konusunda yalan söylediğin için seni azarladığı için kızgınsın."

"O senden hoşlanıyordu. Gereksiz yere sana dokunup duruyordu."

Kafamı salladım. "Gerçekten mi? Konuşacağımız konu bu mu?"

"Hayır." Bu kelimeyi sertçe söyledi ve tanıdık olmayan bir araca ulaşana kadar bir daha konuşmadı. "Senin binmesi daha kolay bir araba kiraladım."

Onun düşünceli davranışı gözlerimi yaşarttı. Tanrım, saldırı benim duygularımı hiç kimsenin yapamadığı kadar tetiklemişti. Gözyaşlarını silerek "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Ramsay, ayağa kalkmama yardım etmek için güçlü ellerini pazılarımın etrafına doladığında, yüzüne baktım. Sakalı kesilmeye ihtiyaç duyuyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ama gözlerime bakmıyordu.

Sanki tam önümde duruyordu... ama aynı zamanda orada değildi.

O beni arabanın yolcu koltuğuna oturturken, karnımda heyecandan kelebekler uçuyordu. Defender'ını getirmediği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü ona binmek bir kabus olurdu. Küçük Suzuki'ne binmek bile birkaç gün boyunca zor olacaktı. Tabii bir süreliğine araba kullanmayacaktım.

Ramsay tekerlekli sandalyeyi hastaneye geri götürürken ben bekledim.

Onun uzak durmasının nedeninin, kendisine yöneltilecek kaçınılmaz soruların farkında olması mı, yoksa çok daha endişe verici bir neden mi olduğunu anlayamadım.

Ramsay sürücü koltuğuna oturdu ve uzun bacaklarını sıdırmak için koltuğu geriye doğru itmek zorunda kaldığını fark ettim. Bana bir plastik torba uzattı. "Eşyalarını vermeyi unutmuşlar. O pislik çantayı aldığı için içinde sadece telefonun var."

"Oh." Torbayı aldım ve cep telefonumu çıkardım. Hayal kırıklığı beni sardı. "Pil bitmiş."

"Araba şarj eder." Kol dayanağındaki kapağı kaldırdı ve kablosuz şarj için bir lastik ped ortaya çıktı.

"Harika, teşekkürler." Telefonu üzerine koydum. London ve Perri'nin beni aramaya çalıştıklarından emindim ve telefonumu tekrar açmak için sabırsızlanıyordum.

Ramsay, Inverness'ten ayrılırken hiç konuşmadı. Bana bakmadı bile. Bakışlarımı hissettiğini biliyordum, ama o yoluna odaklanmaya devam etti.

Onu inceledim. Arabayı döndürürken büyük ellerinin direksiyonda zarifçe hareket edişini. Sert hatlı yakışıklılığını. Gözlerinin altındaki yorgunluğu. Uzanıp yanağını okşamak istedim. Onun yatağında geçirdiğim çılgın geceleri hatırlatan erkeksi sandal ağacı kokusunu içime çekmek istedim.

Özlem.

Hissettiğim buydu. Ona özlemle baktım çünkü bunun doğru olduğunu düşünmek istemediğim kadar, ne olacağını zaten biliyordum.

Acı ve öfke, ondan uzaklaşıp pencereden dışarıdaki dünyayı izlememe neden oldu.

Cevaplar istiyordum. Ancak, biraz zamana ihtiyacım vardı çünkü cevapları aldığımda... Sanırım aramızdaki ilişki bitecekti.

Yaklaşık bir saat süren gergin ve korkunç bir sessizliğin ardından, telefonumu açmak için uzandım. Perri'den birkaç cevapsız arama, Taran, Aodhan, Quinn ve birkaç köylüden iyi dileklerini içeren mesajlar vardı. Quinn ayrıca B&B ile ilgili beni bilgilendirdi.

Londra'dan hiçbir haber yoktu. Hiçbir

şey.

Bu mantıklı değildi. Nick

ona söylemiş miydi?

Onu aradım ama sesli mesaja düştü. "Selam Spoon, benim. Nick sana Cammie'nin mesajını iletmi mi? Hastaneden yeni çıktım. Ben iyiyim. Tamam mı? Beni ara. Seni seviyorum."

En iyi arkadaşımın saldırıya uğradığını duyduktan sonra beni aramaması hayal bile edilemez bir durum olduğu için şimdi Londra için endişeleniyordum. Belki de beni görmek için bir uçağa atlayıp gelmek gibi dürtüsel bir şey yapmıştı. Belki de uçağı rötar yapmıştı ve seyahat cehenneminin ortasındaydı?

"Cevap yok o zaman," dedi Ramsay ilk sözlerini.

"Hayır."

"Bu ona göre değil mi?"

Son birkaç saat içinde bana *hiçbir* şey sunmamışken bana soru sormasına sinirlenerek onu görmezden geldim ve Perri'yi aradım.

"Orada saatin erken olduğunu unutma."

Kahretsin. Tabii ya. Düşünmemişim. Hemen telefonu

kapattım. Ama birkaç saniye sonra Perri beni geri aradı.

"Tierney?" Sesi endişeden tiz çıkıyordu. "Benim. Ben

iyiyim."

"Aman Tanrım. Çok şükür. Halston'ın tutuklanması haberlerde. Makalemizi gece yarısı yayınladık çünkü polisten biri bizden önce bilgiyi sızdırır diye korktuk."

İngiltere'nin bizim haberimizle uyandığını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. Ramsay gerginliğini hissetti. "Ne oldu?"

"Perri, *Chronicle*'ın makaleyi dün gece yayınladığını söyledi."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Perri.

"Bir... arkadaşım."

Kendi kendine küfürler mırıldanan bir "arkadaş".

"Sana önceden haber vermek istedim çünkü bence küçük adan, medya seni bulduğunda istila edilecek."

"Ben şaşırdım onlar daha beklemiyor dışarıda
dışında dışında"

"Evet, şanslıyız. Ama sen iyisin,
değil mi?" "İyileşeceğim."

"Siktir, Tierney, ben... Bunun için çok üzgünüm. Onun böyle bir şey yapacak kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Neyse ki öyleymiş. Bu bizim davamıza yardımcı olur."

O burun kıvırdı. "Biliyor musun, bu tavrınla mükemmel bir araştırmacı gazeteci olurdun. Çelik gibi cesaretin var."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hayır. Bence tüm bunlar geçtikten sonra, uzak ve küçük hayatımdan mutlu olacağım."

Ramsay'ın dikkatini hissettim, ama duygularımdan boğazım düğümlenerek pencereden dışarı bakmaya döndüm.

Çünkü uzak küçük hayatımın onu da içereceğine inanacak kadar aptalmışım.

Perri ve ben bundan sonra ne olacağı hakkında daha fazla konuştuk. Telefonu kapattığımız anda, Ramsay telefonunu arabaya bağladı ve Quinn'i aradı. Quinn nasıl olduğumu sordu ve Ramsay ona makaleyi anlattı.

"Evet, herkes bunu konuşuyor. Tierney'e yönelik tehditlerin arkasında kimin olduğunu öğrendiklerinden beri tüm ada çalkalanıyor. Suçlananlara da bazı özürler dilendi," dedi, sesinde bir parça eğlence vardı. "Nasıl gittiğini tahmin edebilirsin. Ama hepimiz Tierney ve ailesinin ortaya çıkarmaya çalıştıkları şeyden gurur duyuyoruz."

Yine boğazım düğümlendi. Konuşamadım. Ramsay yüzüme bir bakış attı ve benim yerime cevap verdi: "Silver şu anda biraz duygusal, ama minnettar."

Göğsümde bir ağrı hissettim ve bununla birlikte umut da. Onu yanlış mı anlamıştım?

O... Çok kafam karıştı.

"Senin için buradayız, Tierney," diye cevapladı Quinn yumuşak bir sesle. "Ve herkesi medyanın çılgınlığı konusunda uyaracağım, ama sanırım çoğumuz bu sabah makaleyi okuduktan sonra bunun olacağını zaten tahmin ediyorduk."

Quinn ile görüşmeden sonra, Cammie arayıp durumunu sordu. Taran'la birlikteydi.

Onların sevgisi ve şefkatinin beni sardığını hissettim. Londra için endişelenmeye devam etsem de. Ramsay için.

Medya hakkında.

Yolun yarısına geldiğimizde, tuvalete gitmem gerektiği ve açlıktan bayılmak üzere olduğum için Ramsay'den durmasını rica ettim. Birkaç fast-food seçeneği olan büyük bir servis istasyonuna girdi.

Bana yardım etmek için arabayı döndürmekte ısrar etti ve *ben* kendi başıma yürümekte ısrar ettiğim halde yanımdan ayrılmadı. Yaramın ağrısı göğsüme ve karnıma kadar yayılıyordu. Düşündüğüm kadar çabuk ayağa kalkamayacağımı fark edince içimde bir hayal kırıklığı uyandı.

Ramsay benim zorlandığımı gördü, dirseğimden tuttu ve beni doğrudan tuvalete götürdü. Onu durdurdum. "Sen benimle gelmeyeceksin."

"Yardıma ihtiyacın var."

"Kendi başıma işeyeceğim." Dişlerimi sıktım ve kalan gücümü kullanarak tuvalete girip tuvalet kabinine ulaştım.

İşimi hallederken gözlerimden acıma gözyaşları boşaldı, midem ise tüm bu süre boyunca zonkluyordu. Bu aşırı duygusal saçmalık hiçbir şeye yardımcı olmuyordu!

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak dışarı çıktım ve lavaboya gidip ellerimi yıkadım. Nefes nefeseydim ve her yerim terlemişti. Bir dakika dinlenmek için tezgaha yaslandım. Belki de ağrıyı dindirmek için bir şeyler almamanın zamanı gelmişti.

Ramsay kapının dışında bekliyordu ve ben bir şey söylemeden kolunu belime doladı. "Bana yaslan," dedi.

Ben de öyle yaptım.

İnsanlar bize bakıyordu ama artık umursamıyordum. Oturmaya, ağrı kesiciye ve yemeğe ihtiyacım vardı. Ramsay'e de öyle söyledim.

"Yemeği lanet olası arabaya getirmeliydim," diye mırıldandı.

"Hala tuvalete gitmem gerekiyordu," diye fısıldadım ve bir kabine kayarak oturdum.

O huysuzca siparişimi aldı ve ben onun ruh haline kızmadım çünkü benim acı çektiğim için sinirlendiğini biliyordum.

Ve yine umutlu ve iyimser olmaya başladım. Çünkü eğer beni bu kadar önemsiyorsa...

Ramsay yemek siparişini verirken, ben de makaleyi Google'da aradım. Rahman'ın, ailemin ve Ben'in hikâyesini siyah beyaz okurken, restoranın ortasında ağlamaya başlamamak zordu. Perri, makaleye benim saldırıya uğramamı ve Halston'ın tutuklanmasını da eklemişti. Artık tüm dünya, gerçeği söylemeye çalıştıkları için aileme ne yapıldığını biliyordu.

Gurur, neredeyse dayanılmaz bir gurur, içimi yakıyordu.

Ailem inançlarında çok güçlüydü. Kendilerine zarar verse bile, aradıkları cevapları bulmak için mücadele ettiler.

Bunu düşünerek, Ramsay yemekle geri döndüğünde, sözlü olarak saldırıya geçtim. "Bana saldıran adamı nasıl bu kadar çabuk buldun? Bunu Halston'la nasıl ilişkilendirdin? Nereye kayboldun?"

"Birkaç iyilik istedim." Ramsay omuz silkti ve hamburgerinden bir ısırık aldı.

"Ne tür iyilikler? Kimden?" "Eski dostlardan."

"Ramsay..."

"Bayılmadan önce yemeğini ye."

Hamburgerimi agresif bir şekilde ısırđım ve ona sürekli sert bakışlar attım.

O da bana bakarken yüzünde sıcak ama yumuşak bir ifade belirdi.

O da bunun farkına varmış gibi, yemeğine baktı.

Hamburgerimi bitirene kadar bekledim. "Bahsettiğin arkadaşlar kimler?"

"Sadece eski arkadaşlar."

"Cidden." diye tısladım, masanın üzerine eğildim ve sonra acıdan yüzümü buruşturdum. "Siktir."

"Kendini zorlama." "Bana yalan söylemeyi bırak."

Kaşlarını çattı. "Sana yalan söylemedim."

"O zaman kaçınmayı bırak. Halston'ın peşinden gittin mi?"

"Arabanızdan ağır kesicilerinizi getireceğim." Ben bir şey söyleyemeden ayağa kalktı ve restorandan çıktı.

Duygusal olarak yaralanmış bir şekilde, koltuğa yaslandım ve telefonuma uzandım. London ile konuşmak istedim. Ona her şeyi anlatmak ve Ramsay hakkında ne düşündüğünü sormak istedim.

Hâlâ ondan haber yoktu.

Endişeli ve biraz da depresif bir haldeydim, Ramsay'i daha fazla zorlamadım. Ağrı kesicimi aldım. Yemek yedim ve onun da yemesine izin verdim. Sonra beni nazikçe arabaya geri götürdü.

Sonraki birkaç saat boyunca kendi duygularımın içinde kayboldum. Bizi Glenvulin'e götürecek araba feribotuna vardığımızda, yine ağlamak üzereydim. "Sana hikayemi anlattım," diye sessiz arabanın içinde aniden konuştum. "Neden bana güvenip gerçeği söyleyemediğini anlamıyorum."

Ramsay iç geçirdi. "Dürüst ol, Silver. Bana gerçeği söyledin çünkü başka seçeneğin yoktu. Bu güven değil."

Öfke içimi kapladı. "Sana, o pislik beni bıçakladığı gün sana anlatmaya karar verdiğimi söyledim, ama o benden önce davrandı!"

"Sakin ol." Ramsay somurtarak baktı. "Şu anda heyecanlanamazsın."

Ses tonumu alçaltmazsam onun sinirlenip cevap vermeyeceğini bildiğimden, sessizce devam ettim: "Sana güveniyorum."

Çenesindeki kaslar gerildi ve bakışları kapandı.

Gözyaşlarımı tutmak için defalarca yutkundum. Ona lanet olası gözyaşlarımı göstermeyecektim. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp, öfkeme odaklandım.

Quinn, karşıya geçerken aradı.

Medya çoktan oraya gelmiş ve bekliyordu.

Neyse ki, Ramsay onları neredeyse ezip geçse de ve kameralarıyla gözlerimi kör etseler de, feribottan geçip gidebildik. Leth Sholas polis birimi çok küçüktü, ama feribot terminalinin çıkışını iki büyük

Defender ile kapatarak, Defender'lar paparazzilerin bizi takip etmesini engellerken, polis eskortuyla çıkabilmemizi sağladılar.

Onların takip edemeyeceğini anladığım anda kalp atışlarım yavaşladı.

Ramsay'ın beni Leth Sholas'ın bir yerleşim bölgesine götürmesi beni şaşırttı. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermek yerine, bir bungalovun önüne çekti. Taran tek katlı evin ön kapısından içeri girdi.

Polis arabası önlem olarak arkamıza park etti.

Taran arabayı dolaşıp benim kapımı açtı. "İyileşene kadar benimle kalacaksın," diye önsözsüz bir teklifte bulundu.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Hayır. Senin yeterince derdin var zaten." "Seni burada istiyorum," diye ikna etti beni. "Bu bana da yardımcı olacak."

"Medya." Arkamda, limanda bıraktığımız şeyi işaret ettim. "Evin önünde kamp kuracaklar."

"O zaman bırakın yapsınlar." Taran kenara çekildi ve Ramsay oradaydı, kollarını kığımın altına kaydırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bugün daha fazla yürümeyeceğiz," dedi sert bir sesle, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni arabadan çıkarıp kollarına aldı.

Ona karşı öfkem hala çok yoğundu, ama yine de ona sıkıca sarıldım ve o anın tadını çıkardım.

Çoğunlukla, onun kollarında son kez olabileceğinden endişelendiğim için. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Bungalovun içinde, Taran Ramsay'i evin arkasına, çift kişilik yataklı bir yatak odasına yönlendirdi. Bavullarım köşede yığılmıştı. "Ne?"

Ramsay beni yatağa yatırdı. "Dairenin merdivenlerinden inip çıkamazsın, bu yüzden daire artık kullanılamaz. Aodhan zaten biliyor."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu biraz otoriterce, sence de öyle değil mi? İyileştiğimde nereye gideceğim?"

Taran kapıda belirdi. "B&B hazır olana kadar burada kalacaksın."

Minnettarlık ve üzüntü karışık duygular içindeydim. "Sana bu kadar yük olamam."

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse... senin burada olman... benim için biraz bencilce. Annem olmadan burada olmak zor geliyor. Ve bugün gazetede hikayeni okuduktan sonra... belki de şu anda birbirimize destek olmak iyi olur."

Bu sefer gözyaşlarımı tutamadan ağlamaya başladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek, ama tuzlu tadı dudaklarımda kalmıştı.

Onun bakışlarını hissederek Ramsay'e baktım. O... çelişkili görünüyordu.

Ta ki, o soğukkanlı ilgisizliği ile bu ifadeyi silene kadar. "Gazetecilerin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

Bununla birlikte, Taran'ın yanından geçip gitti.

Taran kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne... her şey yolunda mı?"

Hayır

Kesinlikle her şey yolunda değildi.

32. Ramsay

Akiva, Lantern'ın köşe masasında Quinn ile otururken sıcak, tüylü vücudunu bacaklarıma bastırdı.

Onun sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadım. Kızım beni özlemişti. Dahası, o akıllı bir kızdı ve limandaki travmatik olaydan beri Silver'ı görmemişti. Endişeliydi ve teselliye ihtiyacı vardı.

"Aşağılık pislik," diye mırıldandı Quinn, omzumun üzerinden bara doğru bakarak.

Orada birkaç gazeteci içki içiyordu.

"Hepsi değil." Omuz silktim. "Silver'a yardım eden kadın... bu tür haberler önemlidir."

"Evet, ama bu adamlar tabloid pislikleri." Quinn son bir yudumla pintini bitirdi. "Burada hoş karşılanmıyorlar. Onlara servis yapmamalıydılar. Aodhan burada olsaydı, onlara servis yapmazlardı."

"Onları boş ver."

"Kim olduğunu bilmedikleri için şanslısın."

"Ben kimim?" diye sordum donuk bir sesle.

"Tierney'nin... bilirsin."

Sanki adını duymuş gibi, cep telefonum titredi ve onu ters çevirdim. Ekranda *Silver Calling* yazıyordu.

Telefonumu kapattım.

Başımı kaldırdığımda, Quinn'in ifadesi... sertleşmişti. Bu sefer bana yönelmişti. "Ne?" diye tersledim.

"Hareketlerini biliyorum, McRae." Telefonuma işaret etti. "Onunla ilişkini bitireceksin, değil mi?"

Göğsüm sanki bir ton ağırlık basmış gibi hissettim, ama bunu inkar etmedim.

Quinn başını sallayarak hayal kırıklığıyla içini çekti. "O kadın için yaptığın onca şeyden sonra... riske attığın onca şeyden sonra. Mantıklı ol."

Mantıklı olması gerekmiyordu.

Önemli olan tek şey Silver'ın güvende olmasıydı.

Ama onun ihtiyacı olan kişi olamazdım. O, ailesi gibi asil biriydi.

Ben asil değildim.

Onlar aynı şeyi yapmak için en iyi yanlarını kullanırken, ben dünyayı korumak için en karanlık yanımlı ortaya çıkarmıştım.

Silver gerçeği bilseydi, bana sırtını dönerdi. Ben sadece ülkeme sadakatini bilirdim.

İnsanlara ise... Şey... Çok genç yaşta, ruhunuzun hayal edilemeyecek kadar ezilmesini istemiyorsanız, insanlar söz konusu olduğunda, *onlar sizi* terk etmeden önce *siz onları* terk etmeniz gerektiğini öğrenmiştim.

33. Tierney

Yağmur yağmamasına rağmen, ada hala yağmur kokuyordu. Döndüğümden beri on gündür her gün yağmur yağmıştı. Bugün, güneş soluk gri bulutların arkasında saklı olsa da, uyandığımda gökyüzünün kuru olduğu ilk sabahtı. Liman manzarasına uyanmayı özlemiştim, bu da B&B'ye taşındığımda onu ne kadar özleyeceğimi fark etmemi sağladı. Liman manzaralı odalar elbette misafirler içindi.

Taran kahve dükkanını açmak için her zaman çok erken çıkardı. Başlangıçta beni yalnız bırakmak istemiyordu, ama ikimizin de sürprizine, Ramsay ilk birkaç gün benim iyi olduğumdan emin olmak için gelmişti. Sıcakkanlı ya da şefkatli davranmıyordu. Ama oradaydı. Ayrıca magazin gazetecilerini mülkten uzak tutmak için özel güvenlik görevlileri de getirmişti.

Bir kez olsun, ona nasıl olduğunu ya da aramızda neler olduğunu açıklaması için baskı yapmadım.

On gün boyunca bu konuyu bırakıp kendime iyileşmek için zaman tanıdım.

Dünyanın geri kalanının bu hikaye hakkında ne dediğini internette aramaya korkarak, Cammie bana yorumların ailem hakkında olumlu olduğunu söyledi. B&B'nin sosyal medya profilleri, bu şöhret sayesinde bir sürü yeni takipçi kazanmıştı ve Cammie, DM'lerime yağmur gibi yağan destek ve sempati mesajlarını okumayı üstlendi.

Silver Group, Halston Cole'u kovmuştı, ama bu konuda masum değillerdi. *Chronicle* onlara hikayeyi bildirdiğinde, onu o anda kovmaları gerekirdi, ama adaleti aramaktan çok şirketin adını korumak istediler. Görünüşe göre, söz konusu tatil köyü iptal talepleriyle dolup taşmış ve her yerden insan hakları protestocuları oraya akın etmişti.

Halston sadece benim cinayet girişimiyle değil, aynı zamanda ailemin ve Ben'in cinayetiyle de suçlanıyordu. Adam öldürme suçlamaları ayırıyordu ve Rahman'ın ailesinin onu öldüren güvenlik görevlisine karşı açtığı davaydı. Adam öldürme davası kanıtlandığında Halston, adaleti engellemekle doğrudan suçlanacaktı. Rahman'ın ailesi, Rahman'ın ölümünü örtbas ettiği için Silver Group'a da dava açmıştı.

Chronicle, ben ödemeyi teklif ettiğimde, avukatlık ücretleri için bir kitle fonlaması başlattı. Perri, artık sonsuz bir servete sahip olmadığımı ve kendi avukatlık ücretlerimi ödemem gerektiğini hatırlattı, bu yüzden Rahman'ın ailesi için bir fonlama sayfası açtı.

Evet, büyük bir hukuki karmaşaydı.

Ve gerçek şu ki, bu dava mahkemeye hiç gitmeyebilirdi.

Bir yargıç, Halston aleyhine yeterli delil olup olmadığına karar vermek zorundaydı.

Bu bir bekleme oyunuydu.

Günlerce Taran'ın evinde sıkışıp kalmış, medya sülüklerinin defolup gitmesini beklemiştim. Dördüncü gün, Birleşik Krallık'tan bir ünlü, karısı olmayan birini öperken kameraya yakalandı ve bu olay Birleşik Krallık'tan gelen paparazzileri adadan uzaklaştırdı. Yedinci gün, ABD'den gelen paparazziler de benden hiçbir haber alamadıkları ve başka haberler peşinde oldukları için adadan ayrıldılar.

Dava mahkemeye taşınırsa tekrar akın edeceklerini biliyordum, ama yaşadığım onca şeye rağmen, bunu değiştirmezdin. Önemli olan tek şey, gerçeği öğrendiğimden beri önemli olan tek şey, Rahman'a, aileme, Ben'e ve yerinden edilmeden etkilenen tüm adalılara adalet sağlamaktı.

Derin bir nefes alarak, B&B'ye doğru yürürken adımlarımın normalden daha yavaş olmasına aldırmadım. Artık biraz yürüdüğümde ağrı hissetmiyordum. Paparazziler ve özel güvenlik görevlileri ayrıldığından beri her gün yürüyüşe çıkıyor ve adım sayımı her gün artırıyordum.

Fazla zorlamadan. Ama kapalı kalmış hissettikten sonra biraz hava almak çok iyi geldi. Köylüler paparazziler, tehditler ve dramlar yüzünden bana kızacaklarını düşünmüştüm, ama bana sadece nezaket ve cömertlikle karşılandım. İnsanlar yemek ve hediyeler getirdi ve beni sokakta yavaşça yürürken gördüklerinde yardım teklifinde bulundular. Herkes kahve bağımlılığımı biliyordu, bu yüzden biri bana her zaman bir Americano getirirdi.

Tüm topluluk tarafından sevildiğimi ve önemsendiğimi hissettim. Ramsay hariç.

Elbette, kendimi önemsenmiş hissettim... ama o bana dokunmadı. Bir haftadır bana dokunmamıştı. Tabii ki seksten bahsetmiyorum. Genel olarak. Dokunmak yok. Sevgi yok. Şefkat yok.

O tamamen işine odaklanmıştı.

Ve son birkaç gündür... tamamen ortadan kaybolmuştu.

Aslında, yaklaşan hukuki mücadele ya da tüm bu süreçte B&B'deki işi tamamlamaya çalışmaktan çok, onun ve Londra konusunda duygusal olarak daha çok sıkıntılıydım. Bunların hepsi halledilebilir görünüyordu. Ama Ramsay... o hiçbir zaman halledilebilir olmamıştı. Ya da daha doğrusu, ona olan hislerim hiçbir zaman halledilebilir görünmemişti. Çok büyük, çok hızlı, her şey çok fazlaydı.

Tabii bir de en iyi arkadaşım ve onunla ilgili tüm endişelerim vardı. London, hastaneden eve döndüğüm gün aramıştı, düşmanca ve incinmiş bir şekilde, neden saldırıya uğradığımı ona söylemediğimi öğrenmek istiyordu. Şaşkın bir şekilde, Cammie'nin Nick'e söylemem konusunda bana söylediklerini aktardım ve sonra ona telefonuna sesli mesaj bıraktığımı söyledim.

Sessizlik oldu ve sonra London boğuk bir sesle fısıldadı, "Ne? Hayır. Ne senden ne de Cammie'den gelen kayıtlı arama ya da sesli mesaj yok."

Ona yalan söylemediğime söz verdim.

Bir süre konuştuk ve o buraya uçacağını söyledi, ama ben ona gelmemesini söyledim. Gelmesini istiyordum ama uçuş uzun sürecekti ve izin almasının kolay olmayacağını biliyordum. İki gün sonra London, neden yeni bir numara aldığını açıklamadan yeni bir numaradan bana mesaj attığında, kafam karışmaya başladı. Nick neden Cammie'nin mesajını iletmemişti? London neden sesli mesajı veya aramaları görmemişti? Neden yeni bir numaraya ihtiyaç duymuştu?

Nick ile ilgili genel endişelerimi düşündüm. Hugh hakkındaki gözlerim açıldıktan sonra, onun ve Nick'in bu kadar iyi arkadaş olmaları beni endişelendiriyordu. Onları birbirine çok benzeyen iki kişi olarak görmeye başlamıştım. Narsist ve kontrolcü iki kişi miydiler?

Şimdi her şeyin üstüne bir de London için endişeleniyordum.

London, ben hala iyileşme sürecindeyken çözebileceğim bir sorun değildi.

Ama Ramsay... Ramsay, yüzleşmem gerektiğini bildiğim bir sorundu, yoksa kendimi çıldırtacaktım.

B&B'ye giden tepelik araba yoluna vardığımda, karnımda hafif bir sızı hissettim ve bacaklarım titriyordu. Beni en çok şok eden şey, tüm vücudumun saldırıdan sonra iyileşmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğuydu. Çok çabuk yoruluyordum ve enerji seviyemin normale dönmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Bayan Silver."

Bir an dinlenmek için durduğum yerden döndüm.

Bana doğru yürüyen genç adam tanıdık geliyordu. Boya lekeli tulum giymiş olan bu adamın Quinn'in ekibinden biri olduğunu fark ettim. Elinde kahve fincanı ile bana doğru aceleyle yaklaşırken kaşlarını çatmıştı.

"Fit gibi mi?" diye sordu.

Onu şaşkınlıkla baktım ve sonra ayaklarıma baktım, çünkü İskoçların bazen "*fit*" yerine "*foot*" dediğini biliyordum.

O güldü. "Sadece nasılsın diye sordum. Böyle dışarıda dolaşman doğru mu?" diye sordu kalın İskoç aksanıyla.

Ona yorgun bir gülümseme attım. "Her gün biraz daha uzağa yürüyorum. Ve B&B'yi özlüyorum. Üzgünüm, adınızı duyamadım."

"Greig," dedi, *Greeg* gibi telaffuz ederek. "Quinn için tüm sıva ve boya işlerini yapıyorum."

"Greig. Merhaba. Sen Glenvulin'den değilsin, değil mi?"

"Aslen Banffliyim. Hayır, Obanlıyım. Leth Sholas'ta bir arkadaşımda kalıyorum ve hafta sonları Oban'a geri dönüyorum." Bana kolunu uzatırken yüzünde şımarık bir gülümseme belirdi. "Bana yaslanmak ister misin?"

Greig, kısa kesilmiş kızıl saçları ve çilek sarısı sakalıyla yakışıklı biriydi. Çilli ve açık mavi gözlüydü.

muhtemelen benden sadece bir yaş kadar küçüktü, ama yine de benim için çekici bulamayacağım kadar genç görünüyordu.

Ramsay, benim yaşımdaki erkeklere karşı ilgimi tamamen yok etmişti. Beni mahvetmişti, nokta.

Adi herif.

Minnettarlıkla Greig'in kolunu tuttum ve tırmanmaya başladık. "Başarabileceğimi düşündüm. Her gün daha iyiye gidiyorum."

"Bence sen harikasin. Çoğu insan senin yaşadıklarından sonra evine kapanırdı."

Ben de öyle yapmak istedim. Ama bunun iyi bir sonuca varmayacağını biliyordum. Evden ilk çıktığımda, sürekli arkamı kolluyordum ve daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kendimi savunmasız hissediyordum. Son birkaç seferde, aşırı dikkatli olma ihtiyacı hissi biraz azalmıştı.

Saldırganım Shawn Prescott'un kefaletle serbest bırakılmadığını bilmek bana yardımcı oldu.

"Teşekkürler. Sen... devam etmelisin, değil mi?"

"Siz bir ada sakini olarak doğmuşsunuz, Bayan Silver," diye cevapladı Greig gülümseyerek. "Bu tepe sizi çok yormuş olsa bile."

Gülerek karşılık verdim, çünkü tırmanıştan ne kadar nefes nefese kaldığımı saklamamıştım. "Yorgun. Bu kelimeyi hiç duymamıştım. Ama bitkin, değil mi?"

"Evet."

"Aksanın çok farklı."

"Bu DoricDoric lehçesi. Hatta Ovalılar huv bir zor anlamakta zorlanırlar. Sen iyi gidiyorsun. Pechin yapıyorsan bile.

Son kısmı anlamadığım için sadece gülümsedim.

Bir saniye sonra Greig boğazını temizledi. "Sen, şey... Cameron McQuarrie'nin arkadaşısın, değil mi?"

Dudaklarım bilerek seğirdi. "Öyleyim."

"Sence o benim gibi bir adama ilgi duyar mı?"

"Kaç yaşındasın?" "Bu önemli mi?"

"Cammie'den kesinlikle daha genç görünüyorsun."

"Ah, yaş sadece bir sayıdır." "Peki seninki kaç?"
Gülümsedi. "Yirmi dört."
Yüzümü buruşturdum.
Greig alaycı bir şekilde güldü. "Och, o kadar da kötü değil, değil mi?"
"O senden dokuz yaş büyük ve bence kendinden biraz daha yaşlı erkekleri seviyor."

"Bence ikna edilebilir."
Ben güldüm. "O zaman neden sordun?"
"Böylece ona yakışıklı boyacı-dekoratörün ondan hoşlandığını söyleyebilirsin ve bu benim için işleri biraz ilerletir." Greig göz kırptı.
Eğlencem nefes almamı daha da zorlaştırdı ve sonunda zirveye ulaştık.

Greig kaşlarını çatı. "Şimdi biraz dinlenmen lazım, tamam mı? Ben Quinn'i getireyim."

"Quinn'i görmeye gelmedim."

"McRae?" Greig tahmin etti ve sonra başını salladı. "Onu bulup sana getireceğim."
."

"Teşekkür ederim."

O yüzünü kahvesini fincanını kaldırdı kaldırdı bana
"Hatırla tae söyledigimi bana

McQuarrie'ye benim ne kadar iyi bir adam olduğumu söylemeyi unutma."

"Onu öğretmeninizmiş gibi soyadıyla çağırmasanız daha iyi olur!"

Kapının önünde durdu ve bana kötücül bir gülümseme attı. "Belki de ben de o tür şeylerden hoşlanırım."

Kahkaha attım ve sonra karnımda hafif bir ağrı hissedince yüzümü buruşturdum.

İnleyerek, kendimi zorlayarak garaj yolunu geçip ön bahçeye çıktım.

Akiva çimlerin üzerinde, yüzü pençelerinin arasında, gözleri kapalı yatıyordu. Bu sefer hissettiğim acı göğsümdeydi.

Onu özlemiştim.

Sanki beni hissetmiş gibi gözlerini açtı ve havlayarak ayağa fırladı. Başka biri olsa korkup geri çekilirdi, ama ben onun mutluluğunu fark ettim. Üzerime atladı, pençeleri göğsüme değdi

vücudumdaki darbeyi umursamadım. Onu kendime çekip okşadım ve başını öpücüklerle kapladım.

O da karşılık olarak inledi, ağlamaları bana onun da beni özlediğini söylüyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve o dilini bana sürerken yüzümü onun tüylü boynuna gömdüm.

"Akiva, aşağı!" Ramsay'in otoriter sesi bahçede yankılandı.

Akiva sızlandı ama itaat etti, kıcının üzerine oturup bana bakarken kuyruğunu çimlerin üzerinde ileri geri salladı. Bana tekrar atılma dürtüsüne karşı titredi.

Ramsay, şimdiye kadar fark etmediğim yeni çift kanatlı kapıdan çıkarken ona kaşlarımı çattım.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu sert bir sesle, Akiva'nın başına güven verici bir şekilde elini koyarken.

"Hayır. O iyiydi."

Ramsay, bana inanmıyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. Muhtemelen yüzümdeki acı ifadeden ve yorgunluğumdan dolayıydı.

"Buraya kadar yürüdün mü?"

Sağlığım hakkında tartışacak havada olmadığım için, sorusunu eliyle savuşturdum. "Bak, konuşmamız lazım."

Kaşlarını daha da çattı. "Yani buraya kadar bıçak yarasıyla mı yürüdün?"

"Ben iyiyim."

"Yüzün solgun, terli ve bayılmak üzere görünüyorsun. Hadi." Ben itiraz etmeden beni kucakladı.

Yaram zonklarken homurdanarak boynuna sarıldım. "Bu hiç yardımcı olmadı! Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum. Akiva." Ramsay ona ıslık çaldı ve o, beni gelin gibi kucağına alıp Defender'ına götürürken, kız da peşimizden koştu.

"Bu saçmalık. Beni indir." İndirdi.

Defender'ına.

O ve Akiva aracın etrafından dolaşıp sürücü tarafına binerken, hayal kırıklığım öfkeye dönüştü. Akiva, atlayışının ortasında durdu

arkaya atlarken durdu ve dilini yanağıma sürttü, onun sinsi sevgisi beni biraz yumuşattı.

Ama sadece biraz.

"Bana emir vermekten ne demiştin?" Ramsay motoru çalıştırırken dişlerimi sıktım. "Sadece yatak odasında olur."

"Ve dinlenmen gereken zamanda köyün karşısına geçmek gibi aptalca şeyler yaptığında."

"Dinleniyordum. Günlerdir. Dr. Vincent de bana kademeli olarak egzersiz yapmamı söyledi. Ben de öyle yapıyorum."

"On dört gün. On dört gün önce bıçaklandın." Ramsay, B&B'den uzaklaşarak tepeyi aşağı doğru sürdü. "İyileşmeni aceleyle getirmeye çalışma."

Öfkeyle, Taran'ın evinin önüne park edene kadar bekledim, ki bu tam anlamıyla iki dakikalık bir sürüş mesafesiydi. "Köyün karşısına" yürümek hiç de zor değildi. O ise sanki kilometrelerce yürümüşüm gibi gösterdi.

"Konuşmamız gerek."

"Akıva, burada bekle." Ramsay Defender'dan atladı ve ben de yolcu tarafındaki kapıyı açtım. "Bekle!" diye bağırdı.

Gözlerimle birini ateşe verebilseydim, Ramsay McRae küle dönüşürdü. "Beni bir daha taşımayı aklından bile geçirme!"

Öfkemi görmezden geldi ama beni dört çekerden nazikçe indirdi ve kendi başıma yürümeme "izin verdi".

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Parmakla onu işaret ettim. "Yaşadığım onca şeyden sonra, iki dakikanı ayırmayı hak ediyorum. Ve yemin ederim, eğer şimdi arabayla gidersen, B&B'ye yürüyerek geri döneceğim."

Ramsay, saldırgan tavrını açıkça belli ederek sürücü kapısını çarptı ve bana bungalova doğru yol göstermemi işaret etti.

Konuşmayı kontrol altında tutma ihtiyacım olmasına rağmen, kanepeyi görür görmez üzerine oturdum ve tuttuğum nefesimi bıraktım.

Ramsay, kollarını göğsünde kavuşturmuş, oturma odasının ortasında duruyordu. Gözlerini odanın içinde dolaştırarak, Taran'ın annesine ait fotoğrafları, sanat eserlerini ve dağınık süs eşyalarını inceledi. Henüz bunların hiçbirini eline almaya cesaret edememişti, ama ben iyileştiğimde ona bu konuda yardımcı olabileceğimi umuyordum.

Sonunda, dikkatini bana çevirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"
"Cevaplara."

Onun aniden kapanan ifadesine, acı bir şekilde, "Shawn Prescott veya Halston ile ilgili cevaplar beklemiyorum. Onları alamayacağımı biliyorum. Ama bizimle ilgili cevaplar istiyorum." dedim.

O, ifadesiz kalmaya devam etti, ayaklarını bile kıpırdatmadı. "Aramızdaki şey geçici bir şeydi."

Hastaneden çıktığımız andan itibaren bunun olacağını tahmin etmiştim, ama yine de çok acı vericiydi. Yine de ağlayarak ona bu zevki yaşatmayacaktım. Buna ihtiyacım olsa bile. *Nedenini* bilmem gerekiyordu. "Peki... aramızdaki ilişkinin seksten daha fazlası olduğunu söylediğinde... bu senin için ne anlama geliyordu?"

Çenesindeki kas seğirdi ve sinirli bir ses çıkardı. "Bunu yapmasak olmaz mı?"

"Açıklama yapmadan bitirmek mi istiyorsun?"

"Az önce bitirdim." Bakışları tekrar bana döndü. Soğuktu. Hatta buz gibiydi. "Birlikte yatmaya başladığımızda sana, benden alabileceğin tek şeyin bu olduğunu söylemiştim. Her şey yolunda gitti. Bitti."

"Beni aptal sanıyor olmalısın." Yüzümdeki ifade tiksintimi açıkça belli ediyordu, çünkü yüz hatları sertleşti ve benden kaçmak için pencereden dışarı baktı. "Birdenbire bıçaklandım ve sen benim adıma kim bilir ne yapmaya gittin, her şey bitti mi? Sadece bir *pislik* olan biri için yaptığın şeyi yapmazsın." Gözyaşları şimdi akmak üzereydi, ama onları sıkıca tutarak zorla bastırdım.

"Peki ben ne yaptım?" Sorusu sertçeydi. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Detayları bilmiyorum. Ama kolay olmamıştır. Prescott'u o kadar çabuk bulmak için büyük kaynaklar kullanman gerekmiştir."

"Benden ne istiyorsun?" Ramsay başını bana doğru çevirdi. "Seni incitmeden bu işten çekilmeye çalışıyorum!"

"Bunun bana zarar vermediğini mi düşünüyorsun?"

Omuzları çöktü. "Üzgünüm, Silver. Gerçekten. Ama sana söylemiştim. Seni uyarmıştım. Ben yalnız yaşarım." Bunun üzerine titrek bir nefes verdi. "Aramızda garip bir durum olmasını istemiyorum. Ayırılmamızın... arkadaş olarak olmasını tercih ederim."

Arkadaş olarak mı?

Arkadaş olarak ayrılmak mı istedi?

Hafifçe histerik bir kahkaha attım. "Tamam," dedim, sözlerimde keskin bir alaycılık vardı. "Arkadaş olalım. Belki bir ara kahve içebiliriz ve bana son seks macerandan ve onun benimle karşılaştırıldığında nasıl olduğundan bahsedebilirsin. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Ramsay, bana incinmiş bir bakış atma cüretini gösterdi, sonra kapıya doğru dönüp omzunun üzerinden, "Bunu yapmayacağım," dedi.

"Sen bir korkaksın!" diye bağırdım arkasından. "En önemli anda korkaklık ediyorsun!"

Taran'ın ön kapısı arkasında o kadar sert kapandı ki, duvarlar sallandı.

34. Tierney

Küçük kasaba yaşamının güzel yanı, zor zamanlarda herkesin birbirine destek olmasıydı. Tüm topluluk bana destek oldu ve iyileşme sürecimde geçen bir hafta boyunca beni kolladı.

Bu, Ramsay ile ilişkimizin bittiğinin herkes tarafından bilinir hale gelmesiyle artık aralarında dedikodu yapmadıkları anlamına gelmiyordu.

Küçük kasaba yaşamının pek de güzel olmayan yanı, herkesin herkesin işine burnunu sokmasıydı.

Main Street'te bir "kiralık katil" tarafından bıçaklanarak yaralı bir şekilde geri döndüğümde, hiç kimsenin bana acıyarak bakmaması insanlık açısından ilginçti. Hayır, bana sanki bir savaştan sağ kurtulmuşum gibi bakıyorlardı.

Ama bir erkek tarafından terk edilmek... işte o zaman bana acıyarak baktılar. Ve bu çok saçma değil miydi?

Sinirlenmişim.

Halston Cole ve Shawn Prescott'a kızgındım.

Leth Sholas'a, gerçek fiziksel yaramdan dolayı değil, bir erkek arkadaşımın ayrıldığı için bana yaralı gibi davranmadığı için kızgındım.

Ramsay'e yalan söylediği için. Karışık sinyaller verdiği için.

Sonunda incineceğimi bildiğim halde onunla ilişkiye girdiğim için kendime kızgındım.

Ne kadar kötü hissedeceğimi fark etmemiştim. Bıçak yarısından daha kötüydü — bu saçmalığı milyon kez daha kaldırabilirdim.

Çoğunlukla, çok iyi tanımadığım birine karşı böyle hissedebildiğim için kızgındım. O bana kendini gerçekten göstermedi, öyleyse nasıl... nasıl kalbimi kırmış gibi hissedebilirdim?

Bunun doğru olması için ona aşık olmam gerekirdi.

Sana kendini sadece yarı yarıya gösteren birini nasıl sevebilirsin ki?

Bu içimi kemiren, kaynayan öfkeden başka bir şey hissetmeye çaresizce ihtiyaç duyduğum için, kızlar gecesi fırsatını kaçırmadım. Artık yorulmadan yürüyebiliyordum ve yaram sadece vücudumu belirli bir şekilde hareket ettirdiğimde acıyordu. Cammie, Taran ve beni Lantern'a davet etti ve Quinn ve Ramsay'in orada olmayacağına söz verdi, çünkü bir folk grubu çalışıyordu ve bu onların tarzı değildi.

Köyde ilk kez herkesin bana acıyarak ve sempatiyle bakmadığını hissettim. Komşularımız içeri girdiğimizde bira bardaklarını kaldırdılar ve bir grup balıkçı çok nazıkçe masalarını bana bıraktı.

Teşekkür etmek için onlara birer içki ısmarladık ve kendimize de birer bira sipariş ettik.

Güzel bir geceydi. Cammie'ye Greig'den bahsetmiştim ve o zamandan beri çekici genç dekoratörüyle dalga geçiyordum, bu çok eğlenceliydi. Üstelik, ben taşındığımdan beri ikimiz de Taran'da bir değişiklik fark etmiştik. Benim orada olmam, onu kederin kara deliğinden çıkarmaya gerçekten yardımcı olmuş gibiydi. Artık bizimle daha çok şakalaşıyor ve hatta annesi ve başarısız nişanı hakkında biraz açılıyordu.

Folk grubu üç kadın ve bir erkekten oluşuyordu: bir kadın vokalist, iki kemancı ve bir bas kemancı. Birkaç şarkı çaldılar, sonra pub müşterilerinin birbirleriyle sohbet etmeleri için ara verdiler. Sonra grup birkaç şarkı daha çaldı, ara verdi ve böyle devam etti.

Güzel bir geceydi.

Yaklaşık bir saat

boyunca.

Sonra Ramsay ve Quinn içeri girdi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Cammie. "Bayanlar, çok üzgünüm."

Taran önce bir göz attı, Quinn ile bir an göz göze geldiklerinde yüzü gerildi, sonra başını çevirdi.

Ramsay'e bakmaya
korkuyordum. Ama... kendimi
tutamadım.

O benim tarafıma bakmadı bile. Quinn'le birlikte barda sıkışacak bir yer buldu.

Cammie'ye merhaba demek için bile yanımıza gelmediler. "Aptallar," diye homurdandı Cammie. "Büyük bebekler."

"Ben gidebilirim." Taran yerinden kalkarak çantasını aldı.

Cammie elini tutarak onu durdurdu. "Lütfen gitme. Sen... Bunu en içten nezaket ve anlayışla söylüyorum... Sonunda onunla bir arada yaşamak zorunda kalacaksın."

İkisi uzun ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular.

Sonunda Taran başını salladı ve Cammie'nin gerginliği azaldı.

Benimki azalmadı.

"Ben gitmiyorum," dedim onların sorgulayan bakışlarına. "Ben buraya önce geldim."

Cammie sırtıttı, ama biz konuşmadan grup tekrar çalmaya başladı.

Yine de herkesin bizi izlediğini hissediyordum. Bir drama yaşanıp yaşanmayacağını görmek için bekliyorlardı. Orkestraya odaklanmaya çalıştım, ama gözümün ucuyla Ramsay'in de onları izlemek için döndüğünü görebiliyordum.

Ne yazık ki, solist olan, Ramsay'e yaşça yakın, çekici, çok uzun boylu, çok çekici bir kızıl saçlı kadının şarkı söylerken onun yönüne baktığını fark ettim. Dudakları davetkar bir gülümsemeye dönüştüğünde, onun bakışlarını takip ederek kaskatı kesildim.

Tahmin ettiğim gibi, o ve Ramsay birbirlerine bakışıyorlardı. Dalga mı geçiyordu bu adam?

Cammie yanımda kıpırdadı ve ona bakmama bile gerek kalmadan fark ettiğini anladım.

Muhtemelen tüm pub fark etmişti.

Şarkı bittiğinde, vokalist bize teşekkür etti ve grup eşyalarını toplamaya başladı.

Taran endişeli bir bakış attı çünkü ben olan bitene kilitlenmişim, olayların nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, kızıl saçlı kadın bara doğru yürüdü ve Quinn ve Ramsay'e kendini tanıttı. Quinn hızla dönüp diğer tarafındaki kişiyle konuşmaya başladı

diğer tarafındaki kişiyle konuşmaya başladı ve Ramsay, kızıl saçlı kız kulağına bir şey söylerken başını eğdi.

Kıskançlık göğsümü bıçakla kesmiş gibi acıtıyordu ve bunu artık kesin olarak söyleyebilirdim.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Cammie.

"Bakma." Taran vücudunu bana doğru çevirdi. "B&B nasıl gidiyor?" Yapamadım.

Sıradan bir sohbete giremedim.

Bunun yerine, kızıl saçlı kadın ve Ramsay'in bardan ayrılmadan önce neredeyse hiç konuşmadıklarını izledim.

Birlikte dışarı çıkmak için.

Sanki kalbim ikiye bölünüyordu.

"Ona dikkat et, tatlım!" Cammie aniden pub'ın gürültüsünün üstüne seslendi ve herkesi susturdu.

Utanamıyordum bile. Sadece acıyı hissedebiliyordum.

Ramsay ve kızıl saçlı durdu.

"O senin lanet kalbini kesecek," diye Cammie onlara tükürdü.

Kızıl saçlı adamın nasıl tepki verdiğini bilmiyordum çünkü Ramsay'e bakıyordum.

O da benim bakışlarımla karşılaştı ve ben duygularımı saklayamadım. Onu hak etmediğı için bunu çok istedim.

Ve bunun için ondan

nefret ettim. Ondan

nefret ettim.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Umursadığına dair hiçbir işaret yoktu.

Kızıl saçlı kadın Ramsay'i dürttü ve o da başını çevirip kadını takip ederek kapıdan çıktı.

"Ne kadar da pislik bir adam." Cammie, bira bardağını masaya sertçe vurdu.

"Sakinleşir misin?" Taran ona sertçe seslendi. "Bu şekilde Tierney'i daha da zor durumda bırakıyorsun."

Bu doğruydı.

Ama konuşamıyordum.

Ve Cammie'nin niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

Cammie irkildi. "Kahretsin. Tierney, çok üzgünüm. Ben... Ona inanamıyorum... Özür dilerim."

Yavaş yavaş oda normale döndü, ama herkesin beni izlediğini hissedebiliyordum. Quinn'in sempatisi odanın diğer ucundan bile belliydi ve ben kaçma dürtüsüyle mücadele ettim. Bunun yerine, ayağa kalktım ve sakın bir şekilde çantama uzandım. Shawn Prescott beni bıçakladıktan sonra çantamı çaldığı için bu yeni bir çantaydı.

Üç hafta önce bıçaklanmışım ve sevgilim beni terk etmekle kalmamış, başka bir kadınla birlikte bardan çıkıp gitmişti.

Ondan nefret ediyordum.

"Eve gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum." Taran da çantasını kaptı.

Cammie elimi tuttu. "Üzgünüm."

Onu güven vermek için sıktım. "Sabahleyin, yaptığın şey için seni seveceğim. Ama şu anda..." Dudaklarım tehlikeli bir şekilde titriyordu. "Gitmem gerek."

Arkadaşım suçluluktan solgun bir yüzle başını salladı ve ayağa kalktı. "Hadi hepimiz gidelim."

Başımı dik tutarak, ağlamadan oradan çıktım.

Main Street'ten uzaklaşıp etrafta kimse kalmayınca, gözyaşlarım durduramadan akmaya başladı.

Taran ve Cammie, Ramsay aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinden beri ilk kez ağlarken, beni duygusal ve fiziksel bir dostluk kozası içinde koruyarak bana sarıldılar.

Kendime söz verdim, onun için son kez ağlayacaktım.

35. Ramsay

Yatağa uzanmış, tavana bakarak uyumaya çalışıyordum ama başaramıyordum.

Akiva, benim kargaşamı hissederek başını göğsüme koydu ve beni teselli etti. Onun başını okşadım ve tekrar gözlerimi kapatmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattığım anda, Silver'ı barda gördüm. Bana acı, ihanet ve nefret dolu bir bakışla bakıyordu.

Gözlerim birden açıldı ve içimden küfrettim.

Hayal kırıklığına uğramış folk şarkıcısını, grupla birlikte kaldığı kiralık evin önünde bırakmış olmama rağmen, suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Kızıl saçlı kadınla yatmamıştım. Silver'ın yüzünü barda gördükten sonra, bunu yapamadım.

Göğsümü ezen bir baskı, hoş olmayan bir his vardı.

Rastgele bir kadınla yatıp Silver'a bir mesaj gönderebileceğimi düşünmüştüm. Böylece aramızdaki ilişkinin bitmesinden dolayı kendini kötü hissetmeyecekti. Kaçmış gibi hissedecekti. Bir şekilde hepimiz hayatımıza devam edecektik.

Ama yüzünü gördüğümde ve bunu herkesin önünde ona yaptığımı fark ettiğimde...

Ne acımasızca bir şeydi bu.

Ve onu hak etmediğimin bir kanıtı daha.

36. Tierney

Altı hafta sonra

"Bunun bekleyebileceğini düşünmüyor musun?" diye milyonuncu kez sordum.

Cammie, bana sertçe cevap verme hakkına sahip olmasına rağmen sabırla cevap verdi. "Hayır. Yemek odasını düzenleyebilmemiz için şifonyere ihtiyacımız var. Bir alanı tamamen bitirmek, sosyal medyada harika görünecek. Yarın seyahate çıkacağını biliyorum, bu yüzden tüm fotoğrafları çekip B&B'nin sosyal medya hesaplarına yükleyeceğim."

Arkadaşım ve iç mimar, Ramsay'in benim için yaptığı Galler şifonyerini almak için Forde'dan ödünç aldıkları kamyonete beni ve Greig'i bindirmesinin nedenini çoktan açıklamıştı. Üç kez açıklamıştı.

Greig ve Cammie'nin birbirlerine sempati dolu bakışlar attığını gördüm ve yüzüm bembeyaz oldu.

Altı hafta geçmişti. Artık insanların bana o acıyarak bakmasını istemiyordum, ama Ramsay'in Lantern'da yaptığı o büyük pisliklikten sonra bu zordu. Tabii ki, folk şarkıcısıyla yatmadığı herkesin malumuydu, çünkü söz konusu folk şarkıcısı ertesi sabah kahve dükkanında Taran ve Ewan'a bu konudan şikayet etmişti. Ewan da bunu herkese anlatmıştı. Artık insanlar...

Ramsay'ın onunla yatmamasının nedenleri hakkında kafalarında hikayeler uyduruyorlardı, ama ben kendi kalbimin ürettiği hikayeleri fazla analiz etmemeye çalışırken onların hikayelerine ihtiyacım yoktu.

Sonunda, bunun bir önemi kalmadı. O yine de herkesin önünde beni küçük düşürmüştü ve bu benim için yeterliydi. Benden bu kadar. Biz bittik. Ramsay'den mümkün olduğunca uzak durdum ve o günden beri konuşmadık. Günlerce yatakta yatıp, gerçekten özel bir şeyin sonunu ağlayarak ve hayıflanarak geçirebilirdim, ama son zamanlarda hayatımın çok büyük bir kısmını yas tutarak geçirdim. Beni yas tutmayacak birini yas tutmak istemedim.

Bunun yerine, hayatıma devam ettim ve iyileşmeye başladım. Cadılar Bayramını kutlamıştıkve sadece tek adadaki kalan ben kaçındığım Halloween Ramsay, Cammie ve Quinn'in ebeveynlerinin arazilerinde düzenledikleri hayaletli yürüyüşten kaçındı. Bu bana Amerikan hayaletli saman balya gezintisini hatırlattı.

Ben de yardım ettim. Bu beni meşgul etti, dikkatimi dağıttı.

Şimdi soğuk ve yağışlı bir Kasım ayıydı. Ramsay ve baget bandosu bu hafta sonu Skye'da birkaç konser vermek için oradaydı ve Cammie, konuk evinin yemek odasına son rötuşları yapmak için bu hafta sonunun mükemmel olduğunu düşünmüştü. B&B'de tamamlanan ilk oda.

Greig ona aşık olduğu için, onu Ramsay'in ahırından Galler şifonyerini almamıza yardım etmesi için ikna etmişti.

Ramsay'in Cammie'ye anahtarları vermesine şaşırmıştım.

Ancak evinin önüne geldiğimde, bu kadar duygusal bir an yaşayacağımı hiç beklemiyordum.

Ramsay ile yaşadıklarım bir ay sürmüştü, büyük resimde kısa bir süre, ama bu, bize başına gelene kadar iki insan arasında var olabileceğine inanmadığım türden tutkulu bir ilişkiydi.

Ve bu çok acı vericiydi çünkü her türlü kayıp gibi. Olasılıkların kaybını da yas tutuyordun.

Greig araçtan atlarken Cammie, "İyi misin?" diye sordu. Ben onun sorusunu geçiştirdim. "Umarım onu kandırmıyorsundur."

Cammie omzuma hafifçe vurdu. "Konuyu değiştirmeyi bırak."

Ona ciddi bir bakış attım. "Onu kandırıyor musun?"

"O genç, seksi ve beni istiyor." Omuz silkti. "'Doğru kişiyi' aramaktan yoruldum. Eğleniyoruz."

"Oh." Onların... olduğunu fark etmemiştim. "Yani, sen zaten...?"

"Dün gece." Kaşlarını oynattı. "Genç birine göre ne yaptığını iyi biliyor."

Kamyonetin kaputuna vurulan bir ses, bakışlarımızı ön cama çevirdi. Greig, kendini beğenmiş bir sırıtışla bekliyordu. "Eğer ikiniz benim yeteneklerim hakkında dedikodu yapmayı bitirdiyseniz, yola çıkabilir miyiz?"

Gülümseyerek kamyonetten indiğimde, bu durumu daha sonra Cammie'ye soracağımı içimden söz verdim. Ağaçların koruduğu açıklık, sert kıyı rüzgarlarından bir nefes almamı sağladı. Evi izlerken eğlencem kaçtı, düşünürken çenemi atkıma gömdüm. Ramsay'den kaçındığım için, onun evinde bıraktığım eşyaları istemek için ona yaklaşmamıştım. Onları Pages & Perks'teki Taran'a bırakmasını ya da Quinn'e vermesini umuyordum. Ama hiç ortaya çıkmadılar. Şimdi onları geri alma şansım vardı.

Fazla düşünmeden ön verandaya doğru yürüdüm. "Uh, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Cammie.

Ramsay'in ön kapının yanında "Alaska Malamute'ye Dikkat Edin" yazan bir tabela vardı. Tabelayı kaldırdım ve yedek anahtarın evin duvarına bantlanmış olduğunu gördüm. Bir sabah verandadayken bunu fark ettiğimi bilmiyordu.

Anahtarı banttan çözdüm ve ön kapıda denedim. Kapı açıldı ve ben durakladım.

Alarm çalmadı.

Ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış Cammie'ye bakarak, "Ona verdiğim bazı eşyaları geri almaya gidiyorum. Onu geri almaya gidiyorum. Mümkün olduğunca çabuk gelip sana yardım edeceğim" diye açıkladım.

"Bu, şifonyere bakmaktan ve McRae'ye karşı yumuşak duygular beslemekten kaçınmanın bir yolu mu?" diye sordu Cammie, ürkütücü bir sezgiyle.

"Kısmen. Ama çoğunlukla eşyalarımı geri istiyorum." Eve girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ön kapıya yaslandım. Ev onun kokuyordu.

Gözlerimi açmak için cesaret toplamam bir saniye sürdü.
Anılarım üstüme üstüme geldi.

O bana pek bir şey itiraf etmemiş olsa da, ben ona geçmişim, ailem hakkında çok şey anlatmış, çocukluğum ve seyahatlerimle ilgili küçük anekdotlar paylaşmıştım. O da gerçekten ilgileniyormuş gibi sabırla dinlemişti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ve tabii ki, inanılmaz derecede harika seks vardı. Yemek masasının üzerinde eğilmiş.

Kanepede.

Duvara yaslanarak.

Özellikle soğuk bir yaz akşamında, şöminenin önündeki halının üzerinde bile.

Beynimi ve erojen bölgelerimi dolduran görüntüleri silkelerek, kitapları ve tableti aramak için onun odasında dolaştım. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı çünkü tam da bıraktığım yerdeydiler. Bundan emindim.

Kahve masasının üzerinde benim kitaplarımdan biri vardı.

Bir tanesi mutfak tezgahının kenarında, tabletimin yanında duruyordu.

Onları geçerken aldım ve yatak odasına dikkatle bakarak kaşlarımı çattım. Geri kalan eşyalarım, tuvalet malzemelerim, orada olmalıydı.

Anıların çoğu o odadaydı.

Hayal kırıklığından gözlerim yaşardı, ama gözlerimi kırıp yaşları geri çektim. Ramsay'in Lantern'ı kızıl saçlı kadınla terk ettiği o gece, ona artık gözyaşı dökmeyeceğime söz verdiğimde, sözümü tutmuştum. Kolay olmamıştı. O haftalarda birkaç kez zor anlar yaşamıştım.

Ama güçlü olmaya kararlıydım. Sadece saldırıdan sonra kimsenin beklemediği kadar iyi iyileştiğim için değil, onu üzmeyeceğime kararlı olduğum için değil, bu küçük adada yaşamak ve bu adamı sürekli görmek zorunda olduğum için. Onunla geçirdiğim ayı bölümlere ayırmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ve bunu aşmak.

Devam etmem gerekiyordu.

Omuzlarımı geriye atarak yatak odasına girdim ve önce banyoya yöneldim.

Onun makyaj masasına bakarak... Durdum.

Tüm eşyalarım hala bıraktığım yerde duruyordu.

Burada tutmak için aldığım yedek elektrikli diş fırçası. Yedek makyaj çantam. Deodorant. Saç fırçası. Hepsi bıraktığım yerdeydi. Sanki... temizlik yapmış ve sonra tüm eşyalarımı aynı yere geri koymuş gibiydi.

Aynadaki yansıma bakarken dalgın dalgın göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum.

Gözlerimi kapattığımda, Ramsay'i arkamda bu lavabonun başında görebiliyordum. Elleri belimde. Dudakları, benim için hassas bir nokta olduğunu bildiği ensem üzerinde dolaşıyordu. Banyosu ıslak bir odaydı, bu yüzden daha önce hiç yaşamadığım bir coşkuyla birbirimizin vücutlarını keşfettiğimiz devasa bir duşakabin vardı.

O ilişkiyi bitirdiğinden beri Ramsay'i her gördüğümde, aklıma hemen onun savunmasızlığı geliyordu — bu adam benim vücudumu benden daha iyi tanıyordu. Kimsenin görmediği bir yanıma görmüştü. Orgazm olduğumda sesimin nasıl çıktığını biliyordu. Yüz ifademini nasıl olduğunu biliyordu. Ne kadar hakimiyet altında olmayı sevdiğimi. Seks yaparken bana müstehcen sözler söylemesini sevdiğimi. O benim kıcımları tokatlayıp bana yapmak istediği şeyleri söylerken orgazm olabildiğimi.

Bu, sadece benimle yatağımı paylaşan bir erkeğin bilmesi gereken bilgilerdi.

Ancak artık benimle aynı yatağı paylaşmıyordu. Ve hala biliyordu.

Bir gün, başka biriyle tanıştığımda, Ramsay her zaman benim hakkımda bu şeyleri bilerek dolaşacaktı, ben bunları başka bir adama versem bile.

Bu rahatsız ediciydi ve "sadece unutmak" zor olmasının nedenlerinden biriydi.

Ellerimi lavaboya dayadım, derin bir nefes aldım ve titrek bir nefesle dışarı verdim. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım.

Adımlarımı hızlandırarak mutfağa girdim ve Ramsay'in alışveriş poşetlerini sakladığı dolabı buldum. Bir tanesini aldım ve tüm eşyalarımı içine koymaya başladım. Banyoda, geri almak istediğim tek şey olan parfümümü aradım. Pahalıydı ve Taran'ın evinde başka bir şişem yoktu.

Orada değildi. Orada bıraktığıma yemin edebilirdim.
Kendimi zorlayarak yatak odasına girdim, yatağın etrafından dolaşarak.

Oradaydı.

Ramsay'ın komodininin üzerinde, okumakta olduğum kitabın üstünde parfümüm duruyordu. İkisini de oraya bırakmamıştım.

Şaşkın bir şekilde, yavaşça yanlarına gittim ve onlara baktım.

Parfümüm ve kitabım neden *onun* komodininin üzerindeydi?

Duygular boğazımı tıkadı. O

büyük pislik beni özlemiş miydi?

Hayır.

O... Ramsay beni geri isteseydi, şimdiye kadar bir şey söylerdi.

Yoksa söylemez miydi?

Adamın benden ne sakladığını bilmiyordum, ama bu beni uzaklaştırmasına yetmiş miydi?

O folk şarkıcısıyla yatmamıştı... Suçluluk duygusu mu... yoksa onu gerçekten istemediği için mi?

Neden önemliydi ki?

Hayal kırıklığına uğramış öfkemle, parfümü çok hızlı bir şekilde uzandım ve onu komodinin arkasına devirdim. Yere düşerken içim cız etti ama neyse ki kırılmadı. Homurdanarak alışveriş çantasını yatağın üzerine attım ve masanın arkasındaki duvara elimi dayayarak masa ile mobilya arasındaki boşluğa uzandım. Tam olarak ulaşamadığım için dengemi sağlamak için elim duvarda kaydı ve duvar lambasına çarptı. Ağırlık, duvar lambasının aşağı doğru eğilmesine neden oldu ve onu kırdığımı düşünerek küçük bir çığlık attım.

Ama sonra...

Gıcırdayan bir sesle başımı kaldırdım ve soğuk bir hava akımı yüzüme çarptı. Şok içinde ağzım açık kaldı.

Işığın yanındaki duvar açılmıştı. Sanki

bir kapı gibi açılmıştı.

Dikleştım, kafamda milyonlarca soru ve düşünce dolaşıyordu.

Tabii ki merakım galip geldi ve kendimi duvarı daha da açarken buldum. Hareket sensörleri tetikledi ve gizli odaya ışık doldu.

Ramsay'ın gizli bir... savaşı odası mı vardı?

Odaya adım attım, kalbim hızla atarken nefesim ağırlaşmıştı.

Üç bilgisayardan oluşan bir sıra vardı ve aniden ormancılık, sahil şeridi ve dışarıdaki açıklıkların görüntüleri ile aydınlandı. Nefesimi tutarak onlara doğru ilerledim, bakışlarım bölünmüş ekranlar arasında gidip geliyordu.

Stör'un.

Adanın her yerinde kameralar vardı.

Rıhtımı olan küçük beyaz evde bile kameralar vardı. Ramsay bana bu evin önceki sahibinin inşa ettiğini söylemişti, ama Ramsay burayı sadece depo olarak kullanıyordu ve ihtiyaç duyanlar için bir yatak vardı. O binanın içinde ve dışında, suya bakan bir kamera vardı.

Korkunç bir düşünce aklımdan geçti ve bu evin içini gösteren kameraları taradım.

Hiçbiri yoktu.

Sadece dışarıda kameralar vardı. Cammie ve Greig'i kamyonetin yanında görebiliyordum.

Onun izinsiz olarak evinin içinde beni çekmediğini öğrenince rahatlardım ve geri adım atarak duvarları inceledim.

Silahlarla donanmışlardı.

Çeşitli tabancalar ve tüfekler. Bıçaklar. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla silah.

Bu... bu, ciddi bir şeyden kaçan bir adamın tutacağı türden bir odaydı.

Bu... bu mu benden sakladığı şeydi? Kelimenin tam anlamıyla.

Ön kapının çarpma sesi beni gizli odadan kaçırdı. İçgüdüsel olarak ışığı yerine ittim ve duvar kapandı.

Ahşap işçiliğinin ustalığını, duvar panellerinin kapının çizgisini nasıl gizlediğini inceledim ve Ramsay'ın bunu kendi elleriyle yaptığını anladım.

Ayak sesleri duyunca hemen parfüm şişemi aldım. Onu alışveriş çantasına koyduğumda Cammie yatak odasının kapısında belirdi. "Bitti mi?"

"Evet."

Gözleri odayı taradı ve dudaklarının kıvrımından, dilinde küstahça bir flörtün dolandığını anladım. Sonra benim ifademi gördü ve söyleyeceği her neyse, sözleri boğazında kaldı. Bunun yerine, "İyi misin?" diye sordu.

Hala gizli odanın şokundan kurtulamamıştım, yüzümdeki ifadeyi yarı doğru bir cevapla gizledim. "Sadece... anılar. Gidelim. Tamam mı?"

"Tabii. Greig ve ben şifonyeri kamyonete yükledik." "Şimdiden mi? Kendi başınıza mı?"

"Biz güçlüyüz." Omuz silkti ve dışarı çıkarken evin içinde etrafına bakındığını görebiliyordum. "McRae'nin bir sürü kitabı var."

"Onları anne babasından miras kaldı."

"Sana bunu o mu söyledi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Onun da iyi anları vardı, bilirsin." Dışarı çıktım ve onun kapıdan çıkmasını bekledim. Kapıyı kilitledikten sonra anahtarı bulduğum yere geri koydum. "Gelgit değişmeden gidelim."

Cammie kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Sen harikasin Tierney Silver. Tam bir baş belasısın. O seni hak etmiyor."

Kamyonete ulaştığımızda ve yatakta Galler şifonyeri gördüğümde, onun sözleri kafamda yankılandı. Ramsay, benim istediğim gibi şeffaf bir cila ile boyamıştı. Çok güzeldi. Kabinde fazla yer olmadığı için, eşyalarımın bulunduğu çantayı da yatağa koydum.

Ve o seni hak etmiyor.

Eve dönüp baktım, eşyalarımı bulduğum yeri düşündüm.

Açıkçası biraz ürkütücü olan gizli bir hayat süren bir adamı anlatan gizli odayı düşündüm.

Ve o seni hak etmiyor.

Ramsay da böyle mi düşünüyordu?

Bu yüzden mi bizi ayırmıştı?

Eğer öyleyse, bu her şeyden daha çok acı veriyordu.

Çünkü kendini gerçekten sevmeyen birini sevmenin imkansız olduğunu biliyordum.

Umutla tutunduğum her şey, mucizevi bir uzlaşma umudu... bu farkındalıkla birlikte solup öldü.

37. Ramsay

Glenvulin'e giden feribota binme isteği çok güçlüydü. Ancak, bir Şekilde kendimi zorlayarak Skye Adası'ndaki Portree'de öğlen konseri için sahneye ıktım.

Ertesi gün eve dönmeden önce, o gece Broadford'da tekrar konser vermek için rezervasyon yaptırđık.

Silver'ın beni ele vermemesini sağlamak için Leth Sholas'a geri dönme ihtiyaına boyun eğmeden tam yirmi dört saat geçirmem gerekiyordu.

Sadece içgüdülerim beni Skye'da tuttu.

Silver'ın sırrımı ele vermeyeceğine dair içgüdüsel inancım.

Kamyon evime yaklaştığında, telefonumdaki uygulama beni uyarmak için çaldı. Elbette bunun Cammie olduğunu biliyordum, çünkü ona bir gün daha bekleyemeyeceği Şifonyeri almak için isteksizce atlyemin anahtarlarını vermiştim.

Sonra uygulamam n kapımın zorla açıldığını bildiren bir uyarı verdi.

Kamera görüntülerini kontrol ettiğimde, Silver'ın sakladığım yedek anahtarımı aldığını gördüm.

Meraklı kadın onun yerini biliyordu.

Evin alarmını kurmamıŐtım ve muhtemelen kurmalıydım.

Umarım bırakmış olduğu eşyaları almaya gelmiŐtir ve mahremiyetimi ihlal etmek için gelmemiŐtir diye düşünerek, evdeki VHF telsizden ona defolup gitmesini söylemeye karar verdim.

Ama sonra uygulamadan ikinci bir uyarı geldi ve bu seferki daha kötüydü.

Ana evin içinde kamera yoktu ama yatak odasının yanındaki gizli odada bir tane vardı.

Görüntülerde Silver'ın küçük odanın içinde durup, şok içinde etrafına bakındığını gördüm.

Sanki bir şey duymuş gibi irkildi ve hızla dışarı çıktı, duvar kapandı.

Kapıyı açan duvar lambasını bulmuştu.

O benim yatak odamda kaldığı süre boyunca, onu yatağın diğer tarafında tutmaya çok dikkat etmişim, böylece onu asla bulamadı.

Cammie'ye söylemediğini ummak zorundaydım. Ya da başka birine.

Quinn, Forde, Murray ve Laird benim bir sorunum olduğunu biliyorlardı. Sessizdim. Her zamankinden daha fazla. Ama onlara nedenini söyleyemedim. Bunun yerine, performansımızı otomatik pilotta tamamladım. Yemek yedik. Benim görmediğimi sandıkları bakışlar attılar. Quinn'in Silver'a aşık olduğumu düşündüğünü biliyordum çünkü bana söylemişti. Ben de ona cevap olarak kafasını koparmak üzereydim, o da bir daha söylemedi. Ama yine de bunu düşündüğünü biliyordum.

Broadford'a gittik ve ben dış mekan kameramı kontrol ederken, çocuklar kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Tabii ki, kayıtta Silver'ın Cammie gizli duvarı kapattıktan saniyeler sonra evden çıktığı görülüyordu. Hızla ayrıldılar.

Midem bulanarak, konser öncesinde buluşmak üzere söz vererek arkadaşlarımı konukevi barında bırakıp odama çekildim.

Biraz düşündüm. Akiva'nın nasıl olduğunu öğrenmek için Annie'ye ulaştım. Silver'ı aramak için duyduğum dürtüye direndim. Sonunda konser zamanı geldi.

Konser bittikten sonra telefonumu açtım ve bir sesli mesaj aldığımı gördüm.

Silver'dan.

Mucizevi bir şekilde, geç saatte arkadaşlarla akşam yemeğini atlattım ve sonra odama dönüp mesajını dinlemek için izin istedim.

Onun sesi, göğsümdeki o ezici ağırlığı yeniden uyandırdı.

"Selam, benim. Uzun zamandır konuşmadığımızı biliyorum."
Nefes almadan önce sesindeki titremeyi duydum. "Ben yaptım."

Bir şey. Komodini toplarken, yedek anahtarın nerede olduğunu hatırladım ve eşyalarımı almak için eve girdim. Kitaplarımı, tabletimi ve tuvalet malzemelerimi. Ve, şey, yatağının yanındaki duvar lambasını kırdım. Hani şu lambayı. Ben... Senin *özel alanına* girmek istememiştim. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim, Ramsay. Ve üzgünüm." Acı dolu bir kahkaha attı ve ben de sesindeki acıyı duyarak başımı eğdim. "Bana kim olduğunu ya da kim olduğunu gösteremediğin için üzgünüm. Ben... Neyse, duvar lambasını kimseye söylemeyeceğim. Bunu bilmeni istedim." Yine titrek bir nefes aldı. "Hoşça kal, Ramsay."

Küçük odada sessizlik yankılandı. Elimi yüzüme sürdüm.

Silver akıllıydı. Kendisi farkında olmasa da gerçeği sezdiği için mesajını belirsiz tutmuştu. Kendi deneyimlerinden, dinlememesi gereken birinin dinliyor olabileceğini biliyordu.

Akıllı.

Nazik.

Tatlı.

Cesur.

Tutkulu.

Yetenekli.

Güçlü.

Bağımsız.

Seks konusunda benim için mükemmel eş.

Dayanıklı.

Onurlu.

İyi.

Silver'ı, lanet olası bir uzvumu kaybetmiş gibi özlüyordum.

Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkarak, duvardaki aynada gördüğüm yansımama öfkeyle baktım.

Hayatımda acımasız mutluluksızlık anları yaşamıştım.

Gurur duymuştum.

Tatmin.

Hatta memnuniyet.

Ama mutluluk...

Çocukken, anne babam ölmeden önce mutluluğu tatmış olabilirim. Onları kaybetmenin ne kadar travmatik olduğunu düşünürsek, sanırım tattım.

Ama o zamandan beri bunu bilmiyordum. O gelene kadar.

Silver hayatıma girene kadar nadiren hissettiğim başka bir duygu ile birlikte farkındalık içimi kapladı.

Panik.

"Sen	kendini sabote eden	piç kurusu,"	mırıldandım
	mırıldandım	öfkeyle	yansımama yansımama

38. Tierney

Ramsay sesli mesajıma hiç cevap vermedi. Benimle yüz yüze konuşmayı mı tercih etti, yoksa keşfettiğim şeyi görmezden mi geldi, bilmiyorum çünkü şans eseri ertesi gün uçağa yetişmem gerekiyordu.

Altı hafta boyunca iyileşmekle, Shawn Prescott ve Halston Cole için yavaş, stresli, hukuki işlerle uğraşmakla ve B&B'nin kurulmasını izlemekle meşgulken, bir yandan da sürekli Londra için endişeleniyordum.

Mesajları seyrek, aramaları ise daha da seyrek geliyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Yaşadıklarımı ve başa çıkmaya çalıştıklarımı düşünürsek, London her gün beni arayıp durumumu kontrol eden ilk kişi olurdu. Şimdi ise çekingen ve konuşkan değildi ve ben bunu öylece oturup izleyemezdim.

İki hafta önce, doktoruma uçup uçamayacağımı sormuştum. İki hafta daha beklememi önerdi, ben de Pazar günü için uçak bileti aldım. Ertesi gün, Galler şifonyerini aldık ve Ramsay'in gizli odasını keşfettim.

Neredeyse hiç uyumamıştım ve Taran bende bir sorun olduğunu biliyordu, ama bunun yaklaşan seyahatim ve Londra ile ilgili endişelerimden kaynaklandığını düşünmesini umuyordum. O ve Cammie bana eşlik etmeyi teklif ettiler, ama ben tek yön bilet almıştım çünkü en iyi arkadaşımın ne durumda olduğunu anlamak ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Ve onun güvende ve mutlu olduğundan emin olana kadar New York'tan ayrılmayacaktım.

Lisedeki arkadaşımız Shay vardı. London ve benim gibi en iyi arkadaş değildik ama üçümüz sık sık birlikte takılırdık. On yedi yaşındayken Shay, kendinden büyük biriyle çıkmaya başladı. Trevor. Trevor'ın hızla kontrolcü birine dönüştüğünü London ve ben fark ettik. Sürekli Shay'in telefonunu kontrol ediyor, Shay'in ailesi ve bizim hakkımızda kötü konuşuyor, Shay'i bizden ayırmaya çalışıyordu. Shay birkaç ay sonra ondan ayrıldı ve yeni erkek arkadaşı Trevor'a korku salana kadar Trevor bir süre Shay'i rahatsız etti. Trevor'ın davranışları ve Nick'in bana her zaman verdiği iğrençlik hissi, alarm zillerimi aldırdı.

Glasgow'dan New York'a giden uağım için gece yarısı yola çıkmıştım. İngiltere'de benim memleketime direkt uçuş yapan birkaç havalimanından biriydi. Benim saatimle öğleden sonra dörtte vardım, ama New York'ta saat daha sabah on biriydi. Yorgunluğuma rağmen, mümkün olduğunca çabuk doğu saatine alışmak istediğim için kendimi uyanık kalmaya zorladım, otele giriş yaptım, oda servisi sipariş ettim ve duş aldım. Hazır olduğumda, Londra'da işlerin başlamış olacağını biliyordum.

Manhattan'daki restoran lüks bir yerdi, ama şehre dönüşümde dikkat çekmemek gerekiyordu. Bu nedenle otelden çıkarken beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü taktım. Londra'ya yakın olmak için Nick'in apartmanının yakınındaki Soho'da bir otel seçmiştim. Ancak o, Midtown'da bir Fransız restoranının sous şefiydi. Canlı haritalara göre taksiye binmek metroya binmek kadar hızlıydı, bu yüzden taksiyi tercih ettim.

Londra, bir erkek tarafından ilk ve tek kez kalbinin kırıldığı zaman on beş yaşındaydı. Cape'de tatil yaparken tanıştığımız bir çocuğa aşık olmuştu. Bir gün o ocuk beni öptü ve ben hemen Londra'ya söyledim. Ama ona, sevdiği çocuğun en yakın arkadaşı olan beni kullanarak onu aldatmaya çalıştığını söylemek, Londra'nın karşısında ilk kez heyecanlanmamın sebebiydi. Beni sulayacağından çok korkuyordum. Annem, ilk başta beni sulayabileceğini ama sonra fikrini değiştireceğini söyledi.

Sonunda London beni suçlamadı. Yıkılmıştı, ama beni o duruma soktuğu için benim için de üzülüyordu. Çünkü o öyle bir arkadaşıtı.

O gün taksiye bindiğimde, on beş yaşındayken yaz tatilinde olduğu gibi, kardeşim gibi gördüğüm kadını ziyaret etmek için ilk kez heyecanlanıyordum.

Şehir yanımdan geçip gitti ve artık yemek yemiş, duş almış ve uçak sersemliğinden kurtulmuş olduğum için, hayatımın büyük bir bölümünde evim olan bu yeri içime çekiyordum. Araçların ve insanların uğultusu, yüksek binalar, satıcılar, mağazalar ve hayatın kaosu... Bana tanıdık geliyordu, nostaljik bir his uyandırıyor. Anılarla dolu bir çocukluk evi gibiydi... ama artık evim gibi gelmiyordu.

Bu durum beni taksinin arkasında sessizliğe boğdu.

Çünkü... Leth Sholas evim gibi geliyordu.

Half-Light Limanı'nda feribottan iner inmez, o doğru hissi yaşadığımda bunu ummuştum.

Ve hayalim gerçek oldu.

Burası benim evimdi.

New York artık benim için öyle olmayabilir, ama Londra hala öyleydi. O da hala benim evimdi.

Şoföre ödemeyi yaptıktan sonra, araçtan indim ve bir saat sonra açılacak olan Fransız restoranının önünde durdum. Arabadan iner inmez yemek kokusu ve trafik dumanı burnuma çarptı. Komikti, ama New York'a geri dönene kadar Glevulin'deki havanın ne kadar temiz ve ferah olduğunu fark etmemiştim. Sanki göğsümde bir sis varmış gibi hissettim. Hava kalitesindeki farkı ilk kez fark etmiyordum.

Şanslıydım ki birçok yeri gezmişim. Çoğu şehir Öyle. Duman. Sis. Karşıt kokuların kaotik bir karışımı.

İskoç adasına olan özlemimi bir kenara bırakarak restorana doğru yürüdüm. İçeride çalışanları görebiliyordum. Beyzbol şapkamı çıkardım ve cam kapıyı çaldım.

Laurent hâlâ şef garsondu. Kırklı yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı bir Fransız olan Laurent, eğlenceyi seven, esprili biriydi. Ama müşteriler için bir anda klişeleşmiş kibirli Fransız tavrına geçebilirdi. Şu anda, ön kapıya doğru yavaşça ilerlerken bana haşmetli bir

bakış atıyordu. Her zamanki gibi, kusursuz bir şekilde oturan üç parçalı takım elbisesiyle kusursuz giyinmişti.

O yaklaşırken, güneş gözlüklerimi çıkardım. "Laurent, benim!" diye seslendim, adımı yüksek sesle söylemek istemiyordum.

Yüzünde tanıma ifadesi belirdi ve kapıyı açarak beni içeri aldı. "Tierney, burada ne işin var?" Eğilip her iki yanağıma da hafifçe öpücükler kondurdu.

"Merhaba, nasılsın?" Onu görmek çok hoştu, ama en iyi arkadaşımı görmek için sabırsızlanıyordum. "Tabii ki Londra'yı görmek için buradayım."

Laurent kaşlarını çattı. "Londra mı? Ama... Londra'nın artık burada çalışmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bu sözlerle, sanki altımdan halı çekilmiş gibi oldum. İçgüdüsel olarak Laurent'a uzandım ve o da koluma elini koyarak beni dengeledi.

"Tierney, iyi misin? Oturmak ister misin?"

Şokun üstüne bir de jet lag eklendi. Cevap alabilmek için sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ne oldu? London neden burada çalışmıyor?"

Kaşlarını çatarak beni bıraktı. "Bir şüphem var. London iki ay önce istifa etti. Hayatını yeniden değerlendiriyor dedi."

"Ne?" *İki ay!* "Bana söylemedi. Hâlâ Nick'le mi yaşıyor?"

"Kim bilir."

Ne demek istiyordu? Laurent ve buradaki çalışanlar London'ın arkadaşlarıydı. Sadece birlikte çalışmıyorlardı, aynı berbat çalışma programını paylaşan tek insanlar oldukları için birlikte takılıyorlardı. "Son zamanlarda onunla konuşmadın mı?"

O tsk diye ses çıkardı ve başını salladı. "London bizi" —restorana doğru eliyle işaret etti—"son birkaç aydır hep uzaklaştırdı. Onunla konuşmaya çalıştım. Cynthia da öyle." Cynthia onun kız arkadaşı ve restoranın şarap garsonuydu. O ve London iyi arkadaşları. En azından ben öyle sanıyordum. "Ama bizim aramalarımıza ve mesajlarımıza cevap vermeyi bıraktı. İşten ayrıldığında, ondan son kez haber aldık."

"Bu mantıklı değil." Rahatsızlığım her geçen dakika artıyordu. "Davranışlarında tuhaf bir şey fark ettin mi?"

"Oui." Laurent başını salladı, koyu renkli gözlerinde öfke parladı. "Saklamaya çalıştığı küçük şişlikler ve morluklar vardı. Cynthia onu açılmaya ikna etmeye çalıştı... ama o tamamen kapandı. Üzgünüm." Mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Denedik, ama konuşmak istemedi."

Midem bulandı. "Nick'in ona kötü davrandığını mı söylüyorsun?"

"Gerçekleri bilmeden bir şey söylemek istemiyorum."

Ve onu öylece bırakmışlar mı? Ona öfkeyle baktım. "Şüpheleniyorsun ve onu bırakıyorsun? Hiçbir şey yapmadın mı?"

"Ne yapayım? Yardım istemiyorsa kimseye yardım edemezsin."

Hadi oradan!

Ona tiksinti dolu bir bakış attım ve şapkamı ve güneş gözlüklerimi takarak restorandan fırladım.

Taksi bulmak on beş dakikamı aldı ve metroya binmediğim için kendime lanet ettim. Soho'daki Nick'in apartmanına vardığımızda, Nick'i öldürmeme neden olabilecek bir uçurumun kenarından kendimi birkaç kez ikna etmek zorunda kaldım!

Nick'in binasında, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dairelerin altında mümkün olan her türlü olanak vardı. Ayrıca yirmi dört saat kapıcı hizmeti, resepsiyonist ve anahtar kartlı güvenlik sistemi vardı. Nick'in binanın bu tarafındaki çatı katına özel bir asansörü vardı, bu da benim yukarı çıkamayacağım anlamına geliyordu. Kapıcı beni içeri aldı ve resepsiyondaki adama Nick'in dairesini aramasını istedim, umarım o pislik işte ve London evde olurdu.

Dileğim gerçekleşti ve London beni yukarı çıkarmayı kabul etti. Resepsiyonist, özel asansörün yanındaki duvardaki pedin üzerine anahtar kartını okuttuğunda, endişeden titriyordum.

Asansör yükselirken, nabzımı yavaşlatmak için biraz meditasyon nefesleri aldım. Biraz yardımcı oldu. Kapılar açıldığında, Nick'in geniş ve şık evi gözlerimin önüne serildi. İki duvar boyunca yerden tavana kadar uzanan pencerelerle şehri gören açık plan bir konseptti.

Evini daha önce görmüştüm. Bu nedenle, dikkatim pahalı mobilyalara ve her zaman gösterişli bulduğum eşsiz sanat eserlerine odaklanmamıştı.

Karşımda duran en iyi arkadaşıma bakıyordum.

Güzel yüzü zayıflamıştı, kısa tişörtü ve hırkası küçük omuzlarında sarkıyordu, bol kot pantolonu ince kalçalarına zar zor tutunuyordu. Beni şok eden sadece kilo kaybı değildi.

Neredeyse kendi üzerine çökmüş gibi duruşu, bir eliyle diğer bileğini kavrayışı, gerginlikten beyazlaşmış parmak eklemleri de beni şok etmişti. Muhteşem turkuaz gözlerindeki boşluk da öyle.

Geniş bir gülümseme zorladı ve bana uzandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Asansörden çıkıp kollarına atıldım, ne kadar narin ve kırılgan olduğunu hissettim ve gözyaşlarımı tutmak için kendimi zor tuttum. Yüzümü boynuna gömdüm, titreyerek duygularımı bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Hey, hey, hey..." London onu daha sıkı kucakladı. "Ben buradayım. Seni tutuyorum."

London'ın korkunç bir durumun ortasında olmasına rağmen bana hala teselli vermesi çok tipikti.

Geri çekilerek, yanaklarımda kuruyan gözyaşlarını görmezden geldim ve onu kucakladım.

Yemyeşil kızıl saçları dağınık bir topuz halindeydi, bu da elmacık kemiklerinin çukurluğunu daha da belirginleştiriyordu. Çilleri, her zamanki tarzından farklı olarak kalın bir fondöten tabakasıyla kaplıydı. İş yerinde olmadığı zamanlarda London kulaklarında birden fazla piercing ve burnunda küçük bir halka takardı. Şu anda hiçbir takı takmıyordu. "Oh, Spoon, hiç kendin gibi görünmüyorsun."

Yüzü gerildi ve beni bırakıp geri çekildi.

Beni kucakladığında hırkasının kolları yukarı kaymıştı. Ön kollarındaki koyu lekeleri gördüm ve öfke beni sardı.

"Onlar morluk mu?" Ona uzandım, ama London hızla kollarını indirdi ve kollarını kavuşturdu. Yüzük parmağında parıldayan kocaman bir elmas, bir an için beni şaşkına çevirdi. Sadece London işinden dolayı yüzük takmadığı için yüzük takmamaya eğilimli olduğu için değil, aynı zamanda arkadaşım nişanlı olduğu için de.

Ve bana söylememişti.

"Nişanlandın mı?" diye fısıldadım.

London mutsuz bir şekilde parmağına baktı. "Dün gece evlenme teklif etti."

O zaman dünyanın en mutlu kadını olması gerekmez miydi? "*Çok mutsuz* görünüyorsun."

O irkildi. "Buraya haber vermeden ne yapıyorsun?"

Onun keskin ses tonuna şok içinde bakakaldım. "Burada ne yapıyorum? Bıçaklandıktan sonra burada ne yapıyorum demek istiyorsun?"

Yine irkildi. "Silver..."

"Neredeydin?" Öfkem beni itti, ama kafamın içindeki bir ses durmamı söylüyordu. "Bıçaklandım. Sevdiğimden emin olduğum, ama aynı zamanda nefret ettiğim bir adam tarafından terk edildim. Beni bıçaklayan adam ve ailemi öldürdükten sonra benim de öldürülmemi emreden adamla iki ayrı hukuk mücadelesi veriyorum. Burada ne işim var? Sen neredeydin? Neden nişanlandığını bana söylemedin?"

London'ın gözleri yaşlarla doldu ve benden uzaklaşarak geri çekildi. Ve ben kendime lanet ettim.

Nick ona ne yapıyorsa yapsın... onun en son ihtiyacı olan şey, duygusal olarak ona ağlayan bir kişi daha olmasıydı.

"Özür dilerim." Hemen özür diledim. "Senin için çok endişeleniyorum, Spoon. Laurent, iki ay önce işten ayrıldığını söyledi! Senin çekingen davrandığını, tüm arkadaşlarını bıraktığını, birkaç kez morluklar ve yaralarla işe geldiğini söyledi. Şimdi karşımda duruyorsun, hiç kendin gibi görünmüyorsun ve kollarında belirgin morluklar var." Ona doğru bir adım attım. "Bunu sana o mu yaptı?"

Korku, London'ın tüm yüzünü kaplamış gibiydi. "Ben... sen gitsen iyi olur. Ben sana gelirim. Nerede kaldığını söyle, seni görmeye gelirim." Beni nazikçe asansöre doğru itti.

"Spoon." Elini tuttum. "Lütfen."

"İşimi bırakmak istedim." London nefes nefeseydi. "Ne yapmak istediğimi bulmak için biraz zaman ayırıyorum, tamam mı? Ve ben kendim gibi görünmüyorum çünkü sen İskoçya'ya gittin ve beni geride bıraktın." Beni asansöre pek de nazik olmayan bir şekilde itti. "*Beni* geride bıraktığın halde buraya gelip beni yargılayamazsın. Nick gitmedi. Beni terk etmeyen tek kişi o ve terk etmeyecek de."

Tanrım. "Spoon" — Kapıların kapanmasını engellemek için uzandım. —"bu doğru değil. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bunu unutma. Aramızda ne kadar fiziksel mesafe olursa olsun, seni asla gerçekten terk etmeyeceğim. Saldırıdan sonra mümkün olduğunca çabuk uçağa atladım, senin iyi olduğundan emin olmak için."

Göz yaşlarını tutmaya çalışırken dudakları titriyordu ve ben onu gördüm. Gözlerindeki korkunun arkasında gömülü olduğunu gördüm.

"Bu her ne ise, seni yalnız bırakmayacağım," diye yemin ettim. "Senin iyi olduğunu öğrenene kadar New York'tan ayrılmayacağım. Geri döneceğim. Ve bana ihtiyacın olursa, Winton'da kalacağım. 201 numaralı oda." Kapıyı bıraktım. "Seni seviyorum, Spoon."

Kapılar aramızda kapandı, ama ondan uzaklaşmadan önce London'ın hıçkırığını duydum.

Kendi gözyaşlarımı öfkeyle sildim ve Nick ile olan bu karışıklıktan onu kurtarmaya yemin ettim.

Ne pahasına olursa olsun.

39. Ramsay

Misafir yatak odalarından birindeki gömme dolaplardan geri çekildim. Dekoratörlerimiz Greig, Andrew ve Mikey tüm odaları dolaşarak duvarları ve panelleri boyuyor, Silver ve Cammie'nin seçtiği duvar kağıtlarını asıyorlardı. Onlar işlerini bitirirken, ben de arkalarından girip gömme dolaplara ve özel raflarımıza son boyayı uyguladım.

Dönerek, mekanı gözlemledim. Henüz mobilyalar yerleştirilmemişti ve perdeler asılmalıydı, ama her şey güzel bir şekilde şekilleniyordu. Silver, iş bittiğinde gurur duyacağı bir işletmeye sahip olacaktı.

Odayı terk ettim, son rötuşları yapmak için etrafta koşturup duran ekibi geçtim. Geniş, Viktorya dönemine ait merdivenler yenilenmişti, korkuluklar zımparalanıp yeniden boyanmış, halı sökülmüş, merdivenler boyanmış ve ortasına yeni bir halı serilmişti. Quinn her yere zemin koruyucuları yerleştirmişti. Merdivenlerden aşağı inip büyük resepsiyon salonuna girerken adımlarıma dikkat ettim ve dönerek evin arka tarafına, Silver'ın yıkmış olduğu duvarın kaldırılmasıyla sabah odasına açılmış olan yemek odasına doğru yöneldim.

Bu, tamamlanan ilk odaydı ve Quinn herkesi odadan uzak tutmaya çalışıyordu. Yine de yer döşemelerini sermişti. Silver'ın henüz gerçek hayatta görmediğini düşünerek odaya girdim.

Çünkü o lanet olası New York'a gitmişti.

Panik hissi içimi kapladı. Dişlerimi sıkarak, yemek odası ve sabah odasından geçip arka bahçeye açılan büyük çift kanatlı kapıları iterek açtım. Tahmin ettiğim gibi, Akiva adada nadir görülen kış güneşinin tadını çıkarıyordu. Çimleri geçip onu okşamak için yanına gittiğimde selam vermek için başını kaldırdı.

Yılın bu zamanında bahçelerle pek bir şey yapılamayacağı için peyzaj çalışmaları bahara kadar askıya alınmıştı. Çömelerek Akiva'nın kulağının arkasını kaşım ve manzaraya baktım.

Tek gördüğüm, anakaraya uzanan sahil şeridiydi.

Silver'ın gittiği yer, Glasgow'a gidip New York'a giden uçağa binmek için.

Bir hafta önce.

Cammie, arkadaşı London'ı görmeye gittiğini söyledi. Silver'ın onun için endişelendiğini biliyordum.

Ama Cammie, Silver'ın sadece birkaç günlüğüne gitmeyi planladığını da söyledi.

Ama hala dönmemişti.

Quinn onunla e-posta yoluyla iletişim kuruyordu. Ya...

ya geri dönmezse?

Ya B&B'yi yenilettikten sonra satıp New York'ta kalmaya karar verirse? London'a yakın olmak için.

Benden uzaklaşmak için.

Yine göğsümde o tırmanan, sıkışan his vardı.

Lanet olası panik.

Hiç bana göre değil.

"Güzel bir gün. Soğuk ama güzel."

Omzumun üzerinden arkama baktım ve Quinn'i gördüm. Homurdandım ve tekrar suya baktım. İçeride çalışmaktan terlemiştim. Sesin üzerindeki keskin hava hoş bir rahatlama sağlıyordu.

"Yine burada düşüncelere

dalmış mısın?" "Ben

düşüncelere dalmam lan."

"Dostum, Silver saldırıya uğradığından beri kara kara düşünüyorsun." Quinn Akiva'yı okşamak için çömeldi ve köpeğim bu ilgiden keyif alarak göz kapaklarını komik bir şekilde indirdi. Bu açıdan bakıldığında, sanki gülümsüyor gibi görünüyordu.

"Akiva ne zamandan beri seni bu kadar seviyor?" Konuyu değiştirdim.

"Akiva beni her zaman sevmiştir. Kadınlarla aram iyidir," diye şaka yaptı Quinn. "Soruyu geçiştirmeyi bırak."

"Sen soru sormadın ki."

"Tamam, konuyu saptırmayı bırak."

Cevap vermedim. Akiva'yı bir kez daha kaşıyıp burnuna bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktım. "İşe dönsem iyi olacak."

"Geri dönmeyeceğinden endişeleniyorsun." Quinn de ayağa kalktı. Benim sessizliğim karşısında arkadaşım iç geçirdi.

"Ramsay... Geri dönmeyeceğinden endişeleniyorum." Yine o lanet panik duygusu.

"Kendim için endişelenmiyorum, onu seviyorum ve hepimiz onu özleyeceğiz." Arkadaşım bana doğru bir adım attı. "Senin için endişeleniyorum."

"Quinn..."

"Birini önemsediğini itiraf etmenin kolay olmadiğını biliyorum. Özellikle senin gibi biri için. Ama bana inan dostum... ömür boyu pişmanlık duymaya değmez."

Gözlerim arkadaşım ve iş ortağımda keskinleşti. Yüzündeki acı ifadesinde.

Onun samimiyeti rahatsız ediciydi, ama ben ona dikkatimi verdim ve o konuşmaya devam etti. "Uzun zaman önce, gurur ve korkunun yoluma çıkmasına izin verdim. İstediğim şey için savaşmadım. İstediğim kişi için savaşmadım. Heather ve Angus'u kaybetmek istemememe rağmen, şimdi her şeyin üzerinde bir pişmanlık var. Taran'la işleri çok kötü batırdiğımı biliyorum. O geri dönmeden çok önce de böyleydi. Ona olan hislerim evliliğimi mahvetti. Çünkü yanlış kadınla evlendim. Ve şimdi doğru kadını bir daha asla elde edemem. O benim için gitti." Quinn zorlukla yutkundu ve duygularını belli belirsiz bastırmaya çalışarak suya baktı. "En kötü düşmanıma bile bunu dilemem. O yüzden, senin için de kesinlikle bunu istemem, McRae."

Siktir.

Elimle yüzümü ovuşturdum. Sonra

Quinn'e baktım.

Gerçekten baktım.

Ve her zaman gördüğüm ama arkadaşımın halledebileceğini kendime söylediğim şeyi gördüm.

O altında kolay rahat görünüşünün altında
bir bir eksik mutluluğun eksikliği vardı.

Kesinlikle mutluluk eksikliği.

Onun için bundan nefret ediyordum.

Quinn iyi bir adamdı.

Benden daha iyi bir adamdı.

Ve Silver olmadan... Geleceğime açılan bir pencereye bakıyordum.

Main Street'e baktım. "Asla çok geç değildir. Taran burada.

Henüz vazgeçmek istediğinden emin misin?

"Kadınını terk eden bir adamın tavsiyesini mi dinleyeyim?"

"Ben New York'a giderken Akiva'ya bakar mısın?"

Quinn sırtıttı. "Akiva'ya bakabilirim."

"Silver'ı geri getirmek için New York'a gidersem, Taran'la tekrar denemelisin." Ona uyarıcı bir şekilde parmağımı doğrulttum.

O da somurtarak, "Sanırım ona yeterince gururumu kırdım," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Annesinin ölümünden hemen sonra, nişanlısı onu terk ettikten sonra ona açılmaya çalıştın. O zamanlar bu mümkün değildi. Zamana ihtiyacı vardı. Hatta biraz daha zamana ihtiyacı olabilir. Ama sen tekrar deneyeceksin."

Quinn, sözlerimi düşünürken kaşlarını çattı. "Bunu düşüneceğim. Yapacağım demiyorum. Sadece düşüneceğim. Ama New York'a gitmen gerekiyor."

Ona elimi uzattım. "Söz ver."

Kafasını salladı ama elimi sıkıca tuttu. "Anlaştık." "Anlaştık."

40. Tierney

Bu, hayatımın en uzun haftalarından biri olmalıydı.

O ilk günden beri Londra'yı görmemiştim.

Gizli kalmaya çalışırken, her gün Soho'daki apartmanı ziyaret ettim ama geri çevrildim. London telefonlarıma cevap vermiyor, mesajlarıma yanıt yazmıyordu.

Her gün sesli mesaj da bırakıyordum.

Nick'in Londra üzerinde ne tür bir etkisi olduğunu düşünmeye çalışıyordum. En iyi arkadaşım, ailesi berbat olduğu için her zaman çok bağımsız biriydi. İlişkilerinde her zaman kontrolü elinde tutan oydu, çünkü bu ona güven veriyordu. Geçmişte, bir erkek kontrolü ele geçirmeye çalışırsa, ilk fırsatta onu terk ederdi.

Nick, bir şekilde arkadaşımı duygusal olarak manipüle etmişti. Ondan korkuyordu. Bunu ondan yayılan bir his olarak hissedebiliyordum.

Peki, onu Nick'ten korkmasına gerek olmadığını nasıl ikna edebilirdim?

Dün gece ona bir sesli mesaj daha bıraktım.

"Yine ben, Spoon. Şunu söylemek istedim... Kimse o kadar büyük ya da güçlü değildir ki, onunla savaşılamaz. Halston ile bunu kanıtlamadım mı? Üzücü gerçek şu ki, dışarıda hiçbir gücü olmayan, kötü insanlar tarafından sırf yapabildikleri için hedef alınan insanlar var. Ama sen o insanlardan biri değilsin, Spoon. Biz ayrıcalıklı bir ortamda büyüdük, bu da bizim de belli bir itibara sahip olduğumuz anlamına geliyor. Bulabiliriz...

Nick hakkında bir şey. Bu haksızlık mı? Evet, ama seni oradan kurtarabilirsem umurumda değil. Benimle İskoçya'ya geri dönebilirsin. B&B'de aşçı olabilirsin. Orada güvende olursun. Korku yok. Suçluluk yok. Utanç yok. Sadece güvenlik var. Lütfen. Lütfen, London. Konuş benimle." Ona, benim için tek ailesi olduğunu hatırlatmamaya dikkat ettim. Ya da konuyu kendime getirmedim. Onun hayatında onu duygusal olarak manipüle eden başka bir kişi olmak istemedim.

Çünkü Nick'in yaptığı şeyin bu olduğundan emindim. Bundan emindim.

Otelimin köşesindeki kahve dükkânına adımımı attığımda, endişelerim adımlarımı ağırlaştırıyordu. Perri'yi bir masada, beni beklerken telefonuyla uğraşırken görebiliyordum.

New York Chronicle'ın binası Midtown'daydı ve Perri ile yüz yüze görüşmek için binanın köşesinde buluşmak üzere anlaşmıştık.

Arkadaşım, çünkü artık onu arkadaşım olarak görüyordum, beni görür görmez ayağa kalktı ve beni sıcak bir kucaklamayla sardı. Onu sıkıca sarıldım, ona dökülmek isteyen minnettarlık gözyaşlarını zorlukla tutarak. Birbirimizden ayrıldık ve ben ona sulu bir gülümseme verdim.

O gülerek bana oturmamı işaret etti. "Bana öyle bakma yoksa egom kontrolden çıkacak."

Gülerek karşısına oturdum. "Nasılsın?"

"Makale yayınlandığından beri işler biraz çılgınca gidiyor. Ama asıl önemli olan, sen nasılsın? Seni şehre geri getiren ne?"

Londra hakkındaki endişelerimi ve arkadaşımı özlediğimi ona söylemedim.

Bir süre sohbet ettik. Avukatımın dün beni arayarak Shawn Prescott aleyhindeki davanın mahkemeye taşınacağını ve duruşma tarihinin muhtemelen önümüzdeki yaz aylarında belirleneceğini söylediğini anlattım. Halston Cole aleyhindeki dava daha karmaşık olduğu için henüz bir haber almamıştık, ancak önümüzdeki birkaç hafta içinde başkan yargıçtan davanın mahkemeye taşınıp taşınmayacağı konusunda bilgi alacaktık.

Avukatım davanın mahkemeye taşınacağından emindi. "Önümüzde zorlu bir dönem var."

"Ama buna değer mi?" diye sordu Perri. "Benim için değer."

"Ve Ben'in ailesi için de," diye hatırlattı bana. Ben'in ailesi, Ben'in ölümünün Cole tarafından emredildiğini kanıtlayacak delile sahip değildi, bu yüzden tek umutları, benim aileme ve rahatsız edici bulduğu ada sakinlerine yaptıklarının bedelini ödemesiydi.

Perri benim B&B'mi sordu ve beni görmeye gelmek için tatil rezervasyonu yapacağına söz verdi. İşine dönmeden önce biraz daha sohbet ettik. O gittikten sonra kahve dükkanında kalarak evden gelen mesajlarımı kontrol ettim. Ramsay'in sesli mesajıma hiç cevap vermemiş olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Londra'ya odaklanmak, geride bıraktığım adamı düşünmemeyi kolaylaştırıyordu.

Taran, Cammie ve Quinn'in mesajlarına cevap verdikten sonra, biraz alışveriş yapmak için kahve dükkanından çıktım. New York'un Glenvulin'e göre bir üstünlüğü varsa, o da mağazaları ve restoranlarıydı. Taran'ın benim bir çantamı çok sevdiğini fark etmiştim, bu yüzden onun evinde kalmama izin verdiği için teşekkür etmek amacıyla ona güzel bir şey almak istedim. Cammie her zaman sıra dışı kolyeler takardı, bu yüzden ona da getirmek için özel bir şey arıyordum.

Milyonlarca şeyin dikkatimi dağıttığı bir anda köşeyi döndüğümde, nereye gittiğime bakmıyordum ve karşıdan gelen biriyle çarpıştığımda omzumda bir acı hissettim. Bir erkek sesi "Dikkat et" diye bağırınca sendeledim ve özür dilemek için ağzımı açtım.

Ve bakışlarımız kesiştiğinde durdum.

Hugh.

Onun olması.

Hugh'un yüzünde şaşkınlık belirdi. "Tierney. Geri mi döndün?"

"Hayır, dönmedim." İskoçya'ya yaptığı ziyaretten sonra onunla hiç konuşmak istemediğim için yanından geçip gittim.

"Bekle." Bicepsimi tuttu, ben de onu itekledim, o da tutuşunu bıraktı ve ellerini kaldırarak teslim oldu. "Ben... Üzgünüm. Bak... *Chronicle'daki* makaleyi okudum. Başına gelenler için üzgünüm. İyi misin?"

O gerçekten normal bir konuşma yapabileceğimizi düşünüyordu. Ben kahkahalarla güldüm. "Ciddi misin? Bunu yapmayacağız. Asla. Neden şirketimdeki hisselerimi bıraktığımı ve bunun oldukça iyi bir nedeni olduğunu tüm dünya biliyor. Şimdi beni vesayet altına almaya çalışırken iyi şanslar, pislik herif."

Hugh yüzünü kızartacak kadar küstahça davrandı.

"Evet, o korkunç tehdidi unutacağımı mı sandın?"

"Bunu söylememeliydim." Başını salladı, yüzüne dikkatlice sahte bir pişmanlık ifadesini yerleştirdi. "Öfkenin etkisiyle söyledim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu düşüncenin aklına bile gelmesi, senin hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor, Hugh."

Sahte pişmanlık, ortaya çıktığı kadar kolay bir şekilde kayboldu.

"Öyle mi?" Ona doğru bir adım attım. "Michelle'e ne oldu?"

Gözlerinde öfke parladı ve yüzünü bana doğru eğerek uyarıcı bir şekilde tısladı, "Hiçbir şey. Sen ve erkek arkadaşın bu konuyu rahat bırakın." Pişmanlıktan saldırganlığa bu kadar kolay geçmesi biraz ürkütücüydü. "Karnına saplanan bir bıçak seni akıllandırır sanmıştım, tatlım." Omzunun üzerinden sinir bozucu bir gülümseme atarak beni geride bırakmak için hareket etti, ama onun gibi güçlü adamların gerçek cinayetten paçayı sıyırmasına duyduğum öfke, mantığımı gölgede bıraktı.

Onun kolunu tuttum, tırnaklarım ona batıyordu. "Eğer bu bir tehditse, bir daha düşünürüm. Fark etmediysen, çok kötü şeyler yapan pislikler, ben onların pisliklerini ortaya çıkardığımda genellikle Karma ile karşılaşırlar."

Hugh neredeyse dişlerini bana gösterecekti ama misilleme yapmaktan vazgeçti. Bunun yerine, kolumu itip köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Öfkeyle titriyordum. Ona

karşı.

Nick'e.

Halston'a.

Halston konusunda, işin sadece yarısını halletmiştim. Hâlâ duruşma vardı. Karar.

Hugh, Michelle'e yaptıklarından paçayı kurtarmıştı ve Tanrı bilir kadınlara başka ne tür kontrolcü saçmalıklar yapmaya çalışmıştı.

Ve Nick... O, dünyada en çok sevdiğim insanlardan birine kötü davranıyordu.

London'ın Nick'ten kurtulmasına yardım edebilirsem, en azından birinin icabına bakılmış olacaktı.

Ancak en yakın arkadaşım yardım istemiyor gibi görüldüğü için bu zordu.

Alışveriş yapma düşüncesi kafamdan silindi ve kendimi otele geri dönerken buldum. Bir tablo olsaydım, karanlık düşüncelerin kışlık kara bulutlarıyla kaplı olurdu. Ancak lobiden geçip asansöre doğru ilerlerken, tanıdık bir ses adımı seslendi.

Başımı sola çevirdiğimde adrenalin patlaması yaşadım.

Büyük güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takmış olan London yavaşça bana doğru yürüyordu. Yaklaşırken parmaklarını önündeki bir şekilde gergin bir şekilde birbirine geçirdi.

Dikkat çekmek istemediğim için elini tuttum ve asansörün çağrı düğmesine bastım.

Beklerken tek kelime etmedik ve sonra asansöre bindik. Anahtar kartını panele okuttum ve benim katıma çıktık. Tüm bu süre boyunca elini sıkıca tutmaya devam ettim.

Onun şiddetle titrediğini hissedebiliyordum, ama onu otel odama götürürken kendimi tutmaya çalıştım.

Kapı arkamızdan kapandı ve London'ın ilk hamleyi yapmasını bekledim.

Elimi bıraktı, kolu titreyerek şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarmak için kaldırdı.

Öfke içimde patladı ve onu kontrol altına almak için nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Sağ göz kapağı şişmişti ve göz çukuru ile elmacık kemiğinin üst kısmında koyu morluklar vardı. London hıçkırarak ağlamaya başladı ve ben onu kendime çekerek, tüm varlığımla Nick'ten korumak istedim.

Ağlamamaya çalıştım, ama gözyaşlarımı tutamadım.

Birimiz acı çektiğinde, ikimiz de acı çekiyorduk.

Bana o kadar sıkı sarıldı ki, tırnakları sırtıma batıyordu ama umurumda değildi. O, hıçkırıklarının gücüyle ikimizin de vücudunu sarsarken ben onu kucakladım.

sarsarken onu kucakladım.

41. Tierney

Ben papatya ayı ve atıştırmalıklar sipariş ettim, London ise banyoda elinden geldiğince temizlendi.

Oda servisi geldiğinde orada kaldı ve garson gidene kadar dışarı çıkmadı. Gözlerimin ağlamaktan kızarık ve şiş olduğunu fark etse de, hiçbir şey söylemedi.

"Böyle dağıldığım için özür dilerim," dedi London sessizce oturma alanına yaklaşırken.

Ona bir fincan papatya ayı uzattım. "Üzölme. Senin için kendimi toparlayamadığım için üzgünüm."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sen ağlarsan, ben de ağlarım. Ben ağlarsam, sen ağlarsın."

Bu doğruydu.

Her zaman öyleydi.

London karşımdaki sandalyeye oturdu, titrek elleriyle sıcak fincana uzandı. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

Bunu benim otelimden kastetmediğini biliyordum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun. Söylediğin hiçbir şey seni sevmemi ya da sana hayran olmamı engelleyemez."

Gözleri yine yaşlarla doldu. "Ama ben onun bana bunu yapmasına izin verdim."

Öfkemi kontrol ettim. "Kimsenin sana bir şey yapmasına *izin vermedin*."

"Başlangıçta böyle değildi." Acı bir gülümsemeye, "Çok çekiciydi. Kendine güveni çok seksi geliyordu. Seks hayatımız harikaydı." Bana bakarken gözlerinde kendini suçlama parıldıyordu. "Sen biliyordun, değil mi? Son birkaç aydır tek düşündüğüm şey, onun hakkında bir terslik olduğunu bildiğin ve bana söylemeye çalıştığın, ama benim dinlemediğimdi."

"London..."

"Neden göremedim?" diye tısladı. "Hugh'da görmüştüm. Ne kadar iğrenç biri olduğunu görmüştüm. Neden arkadaşında göremedim? Neden bunun olmasına izin verdim?"

"Sen hiçbir şeye izin vermedin. Bu sana oldu."

"Başlangıçta böyle değildi," diye tekrarladı. "Yavaş yavaş oldu. İşim ve arkadaşlarım hakkında küçük olumsuz yorumlar. Zamanla kafama takılan şeylerdi, çünkü bunlar benim derinlerde saklı güvensizliklerimdi. Onları nasıl gördü? Onları nasıl ortaya çıkardı ve bana karşı kullandı?" Hayal kırıklığıyla gözyaşlarını sildi. "Mesela... işimde yeterince iyi olmadığımın endişelendiğim gibi şeyler. Belki de stresi veya çalışma saatlerini kaldıramayacağımdan endişelendiğim gibi şeyler. Oradaki arkadaşlarımın gerçek arkadaşlarım olmadığı, sadece benim adım sayesinde bazı yerlere girebildikleri için beni sevdikleri gibi şeyler." Utanç yüzünü solgunlaştırdı. "Beni terk ettiğin için, benim seni sevdiğim gibi sen beni sevmediğin için."

Ağlamamı gizlemek için ağzımı kapattım.

"Özür dilerim," diye ağladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Seni terk ettiğim için özür dilerim," gözyaşlarım arasında özür diledim. "Bunu tek başına yaşadığın için özür dilerim."

London öfkeyle nefes alıp verdi ve yanaklarını sildi. "Gitmeni söyleyen bendim. Senin büyük işlerin vardı, Silver. Seni hayal kırıklığına uğrattım, tersi değil."

"Buna inanmıyorum. Asla inanmayacağım."

"O öyle dedi." Şehri seyretmek için döndü. "Nick, benim boktan bir arkadaş olduğumu ve seni hak etmediğimi söyledi. Tabii ki, bu, senin boktan bir arkadaş olduğunu ve daha iyisini hak ettiğimi söylediğinden haftalar sonraydı." Mutsuz bir şekilde güldü. "O noktada, onun lanet olası bir pislik olduğunu biliyordum. Ben sadece..." London çekinerek onun yanağına dokundu. "Bana ilk kez vurduğunda ayrılmaya çalıştım. Kendini beğenmiş bir pislikti ve onu gerçekten sevmemeye başlamıştım. Öyle söyledim. O

bana yumruk attı. O kadar şaşkındım ki, ayrılırsam beni öldüreceğini söylediğini zar zor duydum. Ne zaman ayrılmaya çalışsam, beni öldürüp paçayı sıyrabilecek güce sahip olduğunu hatırlatırdı. Ve ben ona inandım.

"London..." Ne söyleyeceğimi bilemedim. Her şeyi düzeltecek ne yapabileceğimi bilemedim.

"Ona istediğini vermek daha kolaydı." Omuz silktilti, yüksek duygular ve hissizliğin arasında gidip geliyor gibiydi. "İşimi bıraktım. Onun küçük kol süsü oldum. Ailem onu seviyor." London alaycı bir şekilde güldü. "Geçen ay aptal bir sanat galasında onunla tanıştılar ve benimle gurur duyduklarını söylediler."

Tiksintiyle başımı salladım. Onu geçen ay görmüşlerdi, ne kadar kilo verdiğini, sevdiği işini bıraktığını görmüşlerdi, ve bununla ilgili bir sorun olduğunu düşünmemişler miydi?

"Nick bana saldırıya uğradığını söylemediğinde... Tekrar ayrılmaya çalıştım. Ve o bana vurduğunda, karşılık verdim. Yüzünde çizikler varken işe gitmek zorunda kaldı." London dudaklarını kıvırdı. "İyi geldi. Bir an için tekrar kendim gibi hissettim. Ve düşündüm ki, bunu yapabilirim. Onu terk edebilirim. Ayrılmak için onu gerçekten incitmek zorunda kalsam bile, şu anda yaşadığım cehennemden daha iyi olurdu. O, benim dairede takılmamı, iş arkadaşlarıyla ve müşterilerinin eşleri ve kız arkadaşlarıyla alışverişe ve öğle yemeğine çıkmamı istiyordu. Ailelerimiz bize balo dansını zorlamadı bile, Nee, ama o benim mükemmel bir New York sosyetesı üyesi olmamı istiyordu. Daha çok mu korkuyordum, yoksa daha çok mu sıkılıyordum, bilmiyordum."

Sesindeki ateş bana umut verdi çünkü o, benim tanıdığım ve sevdiğim Londra'ya aitti.

"Gidecektim." O da başını salladı. Sonra yüzü kederle kaplandı. "Ama sonra Halston'ın seni bıçaklatmasının sebebinin kendisi olduğunu söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Suçluluk duygusu yüz hatlarını gerdi. "Telefonumu dinlemiş. Seninle yaptığım her konuşma ona ulaşmış. Halston'a benden uzak durması için tehditler savurmuş, ama aynı zamanda senin tehditler yüzünden vazgeçmeyeceğini de söylemiş. Yani saldırıya uğramana neden olan *benim*."

"Hayır!" Sandalyemden fırlayarak onu kollarıma aldım. "Sebepe sen değilsin."

"Özür dilerim."

"Lütfen." Saçlarını geriye doğru düzelttim. "Lütfen özür dileme." Yüzünü avuçlarımla nazikçe kavrayarak, morarmış gözüne baktım ve yemin ettim, "Seni ondan uzaklaştıracamız."

"Dün gece sesli mesajını aldığımda... içimde bir şey kırıldı. Büyük bir kavga ettik" —gözünü işaret etti—"bugün evden çıkmamam konusunda beni uyardı. Ama kalamam. Kalırsam onu öldürecekğimden ya da o beni öldürecekğinden korkuyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. İskoçya'ya geri dönecekğiz. Ve istersen, benimle birlikte B&B'de çalışabilirsin."

İlk kez Londra'nın gözlerinde umut gördüm. "Kaçmak istiyorum, seninle gelmek istiyorum, ama... Pasaportum yok. Pasaportumu, tüm kredi kartlarımı, ehliyetimi ve eski telefonumu kasasına kilitledi. Yeni telefonumdan haberi yok. Cynthia'dan onu almayı rica ettim. Hala ona bunun için borcum var."

Arkadaşından yeni bir telefon almasını istemek zorunda kalması midemi bulandırdı. Laurent'ın kayıtsız tavrını düşününce, Cynthia'nın bunu Laurent'tan saklayıp saklamadığını merak ettim. Belki de London'ın tüm arkadaşları onu terk etmemişti.

O pisliğin pasaportunu ve ehliyetini kasaya kilitlediği gerçeğı... Nick'e ne kadar zarar vermek istediğim, Halston Cole'un sonsuza kadar acı çekmesini istediğim kadar fazlaydı.

Pasaport sorunu kesinlikle bir sorundu, ama bunun bizi durdurmayacağına kararlıydım. "Bir plan yapayım. Bu gece benimle kal. Benim burada olduğumu biliyor mu?"

"Hayır."

Aklıma bir şey geldi. "Hugh ona söyleyebilir. Bugün o pislikle karşılaştım." Dudaklarımı ısırdım. "Tamam, en azından bir gece otelde güvendeyiz, ama yarın bir çözüm bulamazsak, başka bir otele taşınırız."

"Zaten çok şey yaşadığın halde sana bunu yaşattığım için üzgünüm."

"Bana hiçbir şey yaşatmıyorsun. Seni seviyorum. Birbirimizi koruruz. Her zaman öyle oldu."

Dudakları titredi. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika sonra, Londra'nın isteği üzerine, bitişik odanın müsait olup olmadığını sormak için aşağıyı aradım. Rahatlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlıyordum, ama aramızda sadece bir duvar olsa da onun için endişeleniyordum. Ancak, son altı ay boyunca, istediği her şey tehdit ve şiddet yoluyla elinden alınmıştı ve ben, ona yakın olmaya ihtiyacım olduğu için ondan en ufak bir şey bile almazdım.

Neyse ki oda boştu ve ben de anahtar kartını ve bitişik odanın anahtarını almak için lobide aceleyle aşağı indim.

London duş almak için odasına girdikten sonra, yatağın kenarına oturdum ve Nick'in kasasına nasıl girebileceğimizi düşünmeye başladım.

Otel odamın kapısı çalındığında, kalbim aniden hızla çarpmaya başladı. Korku dizlerimi titretirken, parmak uçlarımda odayı geçip gözetleme deliğinden bakmaya çalıştım. Tek gördüğüm karanlıktı ve bir vücudun onu kapattığını fark ettim.

Kişi kapıdan uzaklaşıp kaşlarını çatarak kapıya baktığında karanlık kayboldu.

Onu tanıdığımda, kafam karışık ve rahatlamış bir şekilde patladım.

Kapıyı açmak için el yordamıyla aradım ve kapıyı açtım. Ramsay'in sert yüzüne baktım, o delici gözler ruhumun derinliklerine bakıyordu. Bir an için ona sarılmak ve sıkıca tutunmak istedim.

Çünkü o beni güvende hissettirmişti.

Her şeye rağmen, o hala beni güvende hissettiriyordu. Bu yüzden de ondan biraz nefret ediyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, umarım sakın bir ifadesizlikle duygularımı gizledim. "Burada ne yapıyorsun?"

42. Ramsay

Silver'ı tamamen anlayabiliyordum.

Gözlerindeki ve muhteşem yüzündeki her nüansı ve duygu dalgalanmasını biliyordum.

Beni gördüğünde hem rahatlamış hem de kavgacı ve kafası karışmış gibiydi.

Bu bana umut verdi.

Glasgow'dan New York'a gece uçağıyla gelmiştim ve New York saatiyle sabahın erken saatlerinde varmışım. Otelim 24 saat check-in yapıyordu ve Silver'ın oteline bir blok uzaklıktaydı. Jay'den onu bulmasını isteyebilirdim.

Birkaç saat uyuduktan sonra duş aldım, yemek yedim ve hemen Winton'a gittim, Silver'ı odasında yakalayabilmeyi umuyordum.

İşte oradaydı.

Karşımda duruyordu, hayatımda gördüğüm en güzel şey gibi.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti.

Düşünmeden ona doğru adım attım. "Ağladın mı?"

Silver temkinli bir şekilde geri çekildi. Bu çok acı vericiydi. "Burada ne işin var, Ramsay?"

Koridorda bir kapının açılma sesini duyunca, koridora baktım ve bir misafirin odasından çıktığını ve bir temizlik görevlisinin temizlik arabasıyla asansörden indiğini gördüm. "Girebilir miyim?"

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak, Silver başını sallayarak geri çekildi ve kapıyı açık tuttu. Onun yanından geçerken, hafifçe şişmiş gözlerini inceledim ve makyajının altında gözyaşı izleri gördüm.

Ağlamıştı.

Benim dikkatli bakışlarımdan rahatsız olan Silver, arkasını dönüp otel odasının kapısını kapattı.

Oda onun parfümünün kokusuyla doluydu.

Sırf kokusunu içime çekmek için boynuna burnumu gömdüğüm anılar aklıma geldi ve onları kafamdan silip attım. Şimdi bunun sırası değildi. "Tanrım, bu şehirdeki otel odaları resmen soygun, değil mi?" Londra ve New York, içinde kedi bile oynayamayacağınız odalar için servet ödetilen en kötü iki şehirdi.

"Bu yüzden mi New York'a kadar geldin? Metrekare hakkında şikayet etmek için mi?"

Onun alaycı sözlerine sırtarak, yatağın kenarına oturdum.

Kaşlarını kaldırdı. "Eğer bu duvarla ilgiliyse, sana kimseye söylemeyeceğimi söylemişim kimseye söylemeyeceğimi söylemişim."

Sanırım buraya gelmemin bencilce bir nedeni olduğunu düşünmek için her türlü sebebi vardı. Aslında öyleydi. Ama onun sandığı nedenden dolayı değildi. Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Gözyaşı izlerine rağmen Silver güzel ve seksi görünüyordu. Her zamanki gibi. Ancak, her zamanki Henley ve kot pantolonunu, vücuduna yapışan uzun kollu bir jarse elbiseyle değiştirmişti. Elbisenin, dar belinin abartılı kıvrımlarını takip ederek, dolgun göğüslerine ve hafifçe eğimli kalçalarına uzanışını görünce içim sızladı. "Muhteşemsin."

Silver omzunu duvara yasladı. "Bir şekilde, sırf seks için New York'a kadar geldiğini sanmıyorum."

Ona sinirli bir bakış attım. "Beni daha iyi tanıyorsun." " " She pushed off the wall, dropping her defensive duruşunu bıraktı. "Çünkü son baktığımda, senin kim olduğunu bilmiyordum."

"Bu doğru değil. Bak... Muhtemelen şimdiye kadar tahmin etmişsindir, ama geçmişimi senden saklamadım çünkü sana güvenmiyordum."

Gözlerini kısarak baktı. "Quinn senin geçmişini biliyor mu?" Kahretsin.

Onun ateşli bakışlarını karşıladım. "Evet, biliyor. Glenvulin'den bunu bilen tek kişi o."

"Quinn'e söyledin ama bana söylemedin, o zaman Quinn'e güvendin ama bana güvenmedin
bana güvenmiyorsun demektir."

Sinirlenerek, "Quinn'in beni geçmişim için yargılaması umurumda değil geçmiş. *Senin* için önemsiyorum."

Silver derin bir nefes aldı, omuzları çöktü. "Sence önemsiyor muyum?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sadece bir bahane olarak kullandım. Seni uzaklaştırmak için."

"Beni korumak için mi?"

"Belki. Belki de daha çok seni hak etmediğimi düşündüğümde."

O, bir nefes verdi ve yavaşça küçük masadaki bir sandalyeye doğru yürüdü. İki fincan çayı fark ettim. "Sanırım içten içe bunu biliyordum."

"Burada başka biri mi var?" Gerildim, tetikteydim.

Gözleri fincanlara kaydı ve bana mutsuz bir bakış attı. "London yan odada."

"O iyi mi?"

"Neden buradasın, Ramsay?" diye tekrarladı.

Öne eğilerek, onun bakışlarını yakaladım, benim gözlerimdeki gerçeği görmesini istedim. "Geçmişim pek de güzel değil. Kral ve ülke adına gerekli ama pek de hoş olmayan şeyler yaptım. Hiç iyi şeyler değildi."

Onun çarpıcı gözleri yaşardı. "Bana anlatabilir misin?"

"Bazılarını. Sana anlatabileceğim kadarını anlatmak için buraya kadar geldim." "Tamam. Dinliyorum."

Onu içime çektim, sakinliğini, açık sözlülüğünü, kırılgan ama güçlü olabilme yeteneğini. Cesaretini. Tierney Silver gerçekten olağanüstüydü.

O zaman onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. O, benim için tekti.

Ve ondan uzaklaşmak zorunda kalırsam, bu çok acı verici olacaktı. Ama yine de konuşmaya başladım. "Ben gençken

"

Silver, farkında olmadan bana doğru eğilerek başını salladı.

"Yoldan çıktım. Kötü bir duruma düştüm. On altı yaşına geldiğimde ve başka bir koruyucu aileye yerleştirildiğimde, hapishaneye ya da ölüme giden yolda olduğumu biliyordum. Sonuçta, bunun annem ve babamın mirası olmasını istemedim. İkisi de eğitimli ve zeki insanlardı ve daha iyisini isterlerdi. Babam İngiliz edebiyatı profesörüydü. Onun tüm kitaplarını miras aldım. Annem ise sinirbilimciydi. Annemin annesi çok nadir görülen bir tür Alzheimer hastasıydı. Bu hastalık nedeniyle kırk bir yaşında öldü. Bu, annemi bir tedavi araştırma yoluna soktu. Her iki ebeveynim de bir trafik kazasında hayatını kaybetmeden önce hayatlarını eğitime adadılar. Benim geleceğimi mahvetmemi görmek onları mahvederdi."

"Demek Kraliyet Deniz Piyadelerine katıldın?"

"Evet. İlk büyük operasyonum sırasında komutanım öldürüldü ve o anda her şey değişti. Askerleri ben yönettim. Muhtemelen kurtulmamamız gereken bir durumdan kurtulduk. Üstlerim, benim özellikle güçlü bir stratejist olduğumu ve fotoğrafik hafızam olduğunu fark ettiler. Birkaç test yaptılar."

"Ne tür testler?"

"Farklı kişilik testleri, IQ testleri. Bu testlerde yüksek puan aldım." Omuz silktim.

"Ne kadar yüksek? Dahi düzeyinde mi?"

Başımı salladım. "MI6 beni ajan olarak işe aldığı anda yirmi bir yaşındaydım. Ajan, şifre kırıcı ve analist olarak her kesimden insanı işe alıyorlar."

"James Bond'daki MI6 gibi mi?" Silver gözlerini kocaman açarak baktı.

Şefkatli bir duygu içimi kapladı. "Tam olarak değil. Yani, artık Bond mitolojisiyle ayrılmaz bir parçası haline geldi. Ama casusluk ne gürültülü ne de göze çarpan bir iştir. Evet, operasyonların ayrıntıları zaman zaman kamuoyuna sızmıştır. Ancak, ihtiyat ve gizlilik çok önemlidir. Operasyon sırasında bir bara girip kim olduğumu ilan etmem." Bu saçmalığa öfkelen dim.

Silver ağzı açık, güzel dudakları genişçe açılmıştı. "Ciddi misin? Sen eski bir gizli ajan mısın?"

"Emekli."

"Ben, şey, evet, şey... Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Ona daha fazla bilgi verebilirdim ama ayrıntılı olarak değil. "Tarihsel olarak, MI6 üst sınıflardan elemanlar işe alırdı. Ajansda kalan birkaç arkadaşım da bu tür insanlardır, ancak Sovyetler Birliği bu stratejiyi bize karşı kullandı ve Cambridge Üniversitesi'ne sızarak İngiliz hainlerine dönüştürebilecekleri insanları buldu. Onları İngiliz Gizli Servisi'ne katılmaya ikna edip, daha sonra bu sırları Ruslara aktardılar. Bu yüzden MI6 çeşitliliğe gitti. Ama bugün bile istihbarat topluluğunun üyeleri, Londra'daki özel mekanları, Whites ve Boodles gibi seçkin kulüpleri buluşmak için kullanıyor." Sadece birkaç hafta önce, James'le böyle bir yerde tanışmıştım.

"Sen bir casustun." Silver koltuğuna çöktü. "Gerçek bir casus mu?"

"MI6, dünya çapında gizli operasyonlar yürüten yaklaşık 3200 memura sahiptir. Gizli operasyonlar için sahte şirketleri paravan olarak kullanırlar. On dört yıllık ajanlık kariyerim boyunca bu şirketlerin çoğunda çalıştım. En uzun süreli işlerimden biri, mühendislik ve inşaat yeterliliklerimi kazandığım işti. Tabii ki bu bir paravandı. Asıl işim, yabancı ajanları ülkelere ihanet etmeye ve çok gizli bilgileri teslim etmeye ikna etmek için sızmak, zayıflatmak, gizlice istihbarat toplamak veya şantaj, rüşvet, bazen de fiziksel şiddet kullanmaktı. Gizli Servis'te çalıştığım süre boyunca on beş takma adım vardı. Terör örgütlerine sızdım ve sadece Birleşik Krallık'a değil, müttefiklerine karşı da uluslararası komploların çökertilmesine yardım ettim." İşte kirli gerçek ortaya çıktı. "Arkadaş olduğum, aşk yaşadığım ve birlikte çalıştığım insanları ihanet ettim. Bazen benim sadakatimi hak etmeyen insanlar, bazen de daha büyük bir oyunun piyonları olan insanlar. Ben sadece ülkeme sadıktım ve işimde çok iyi olduğum için incinen insanlara asla bakmadım."

Silver beni sessizce inceledi. Gözleri yüzümde dolaştı. Kalbimin göğsümde çarpıştığını duyabiliyor mu diye merak ettim.

Sonunda, düşünceli bir şekilde başını eğdi. Özlediğim tanıdık bir hareket. "Ne dememi istiyorsun? Bu dünyada çok az kişinin yapabileceği bir işi yaptığın için seni yargılamamı mı istiyorsun? Sonuçta ülkeni koruyan bir işi?"

Derin bir nefes aldım. "Şunu bilmeni istiyorum... Ben acımasız bir piçim. İnsanları incittim. Ailen, doğru olanı yapmaya çalışırken öldü

Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaparak yaşadım, bunun sonucunda kimin öldüğü umurumda değildi."

"Bence umursuyorsun. Bence bu her gün seninle birlikte yaşıyor. Yaptığın seçimler."

Gözlerimi indirerek, tartışmadım. Çünkü o haklıydı. "Bu yüzden mi erken emekli oldun?"

Hayır. O başka bir hikayeydi. Quinn'le geçirdiğim o geceden beri hiç bahsetmediğim bir hikaye. Anlatmaktan hoşlandığım bir hikaye değildi.

Ama onun için...

"Tüm ajanların bir amiri vardır. Amiriniz operasyonu yönetir, ne istediklerini ve nasıl istediklerini ayrıntılı olarak belirtir, ajan da istihbaratı elde eder ve onlara iletir. Genellikle Londra'da buluşurduk. Londra'nın Casuslar Şehri olarak anılmasının bir nedeni var. Sadece James Bond yüzünden değil. Çünkü herkesin gözü önünde, Londra bir kavşak noktasıdır. Sürgünler ve muhaliflerle doludur. Dünyanın dört bir yanından casuslar, istihbarat toplamak için Londra sokaklarında dolaşır."

"Sen de onlardan biriydin."

"Londra benim ana üssümdü. Evet, memurumla çoğu zaman orada görüşürdüm." Göğsümden keskin bir acı hissettim. "Adı Natalya'ydı. Başından beri benim memurumdu ve üniversite öğrencisiyken MI6 tarafından Rusya'ya ihanet etmesi için işe alınan bir yabancı casustu. İhtiyaç duydukları istihbaratı elde ettikten sonra, ajansa kalıcı olarak alındı. Benden on iki yaş büyüktü." Silver'ı incitmek istemiyordum ama anlamasını istiyordum, bu yüzden derin bir nefes aldım. "Ona aşık olduğumu sanıyordum."

"Oh." Kirpiklerini indirerek ifadesini gizledi. "Siz ikiniz...?"

"Hayır. Natalya, Londra'ya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra başka bir İngiliz ajana aşık oldu. Onunla tanıştığımda, Ian ile çok mutlu bir evliliği vardı. Onun tarafında hiçbir zaman bir şey olmadı. Kocasını çok seviyordu. Derinden. Ve kocası da onu seviyordu."

Silver tekrar gözlerime baktı, ela gözlerinde endişe vardı. "Ona ne oldu?"

"Ne zaman... ne zaman istihbarat aktarmak için buluşmayı planladığımızda, bir memur bizim antisurveillance rotası dediğimiz rotayı yürür. Bir tema belirlerler. Örneğin, ayakkabı alışverişi. Natalya, onu takip eden biri varsa, sadece ayakkabı alışverişi yaptığını düşünmesi için, ayakkabı aramış gibi yaparak mağazalara uğradı. Rotasında aynı kişiyi görürse, buna çift görüşme derdik ve buluşmayı iptal ederdik.

"O gün benimle buluştu ve çift görüşme olup olmadığından emin olmadığını söyledi. En ufak bir şüphe bile buluşmayı iptal etmesi gerektiği anlamına geldiği için kızgındım. Ama çok acil bir operasyonun ortasındaydık ve o benim elde ettiğim bilgileri istiyordu. Bir sonraki hatırladığım şey, restoranda nöbet geçirmeye başladığıydı. Kalp masajı yapmaya çalıştım ama saniyeler içinde öldü. İçkisini kokladığımda hafif bir badem kokusu aldım. Toksikoloji raporları, sıvı siyanürle zehirlendiğini kanıtladı." Bana bakan kör gözlerini hatırlayarak yüzümü ellerimle ovuşturdum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Silver, sözlerinde samimi bir duygu vardı.

"Bu, ona verdiğim istihbarat yüzünden bile değildi. Devletin emriyle yapılan bir suikasttı. Yirmi yıl sonra, Rusya'ya ihanet ettiği için onu öldürdüler."

"Aman Tanrım." Ağzını kapattı ve başını salladı.

"İlan, kocası, beni suçladı. Ve ben onu suçlamadım. O görüşme hiç olmamalıydı ve birinin içkisine zehir katma fırsatını nasıl kaçırdığımı bilmiyorum. Onu korumalıydım, ama korumadım."

"Yani erken emekli oldun?"

"İlan istemediği için Natalya'nın cenazesine katılamadım. Ama cenazeye sadece ajanlar ve memurlar katıldı. Dışarıdan arkadaşlar veya aile üyeleri katılmadı.

"Ve iş başında ölürsem, o kişi ben olacağımı biliyordum. Tek fark, yas tutan bir eşimin olmayacağıydı. Ben lanet bir hayalettim. İşte bendim. Bir hayalettim."

"Ve artık öyle olmak istemiyordun."

"İstifa etmemin sebebinin bu olduğunu fark etmemiştim. Suçluluk duygusu olduğunu sanıyordum. Başarısızlık. Yalnız kalmak istediğimi sanıyordum. Tabii ki, istifa etmek

yeni bir hayat başlamak anlamına geliyordu. Özellikle Natalya'ya olanlardan sonra. Ramsay McRae benim on altıncı ve son takma adım."

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Bu senin gerçek adın değil mi?"

"Hayır. Doğum adımdan sadece ben ve ajans haberdar. Altı yıl önce Ramsay oldum ve artık ben buyum. Ajans iyi para ödüyordu ama kariyerim boyunca yüksek bahisli kumar oynadım ve ortadan kaybolmam gerekirse diye bir güvenlik ağı oluşturdum. Stör'u satın aldım. Ama sonra Akiva'yı aldım. Ve Quinn'i." Silver'ın küçük kahkahasına gülümsedim. "Ve Glenvulin'deki herkesi." Onun yumuşak bakışlarını tuttum. "Sonra sen ortaya çıktın."

"Meraklı Amerikalı," diye alay etti, ama gözleri hala benim açığa çıkardığım tüm sırlarla kararmıştı.

"Dünyayı dolaştım ve birçok insanla tanıştım, Tierney Silver ... ama tanıştığımız anda hissettiğim şeyi daha önce hiç hissetmemiştim." "Ne hissettin?"

"Seni zaten tanıyormuşum gibi," diye itiraf ettim sert bir sesle. "Sen de beni tanıyormuşsun gibi

beni

tanıyormuşsunGözlerini kırptı ve gözyaşları akmaya başladı. "Ben de öyle gibi."hissettim." "Beni çok korkuttun."

Silver gülerek ıslak yanaklarını sildi. "Eminim öyledir."

Gülümsedim, göğsümde umut yeşerdi. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, kadın."

"Benim için ne yaptın?" diye fısıldadı. "Halston'a ne oldu? Hugh ve Michelle hakkında ne biliyorsun ...?"

Silver'ın daha fazla cevap istemesinden hayal kırıklığına uğramış olsam da, bunu belli etmedim. Çünkü ona, onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını söylemişim. Ve bunu içtenlikle söylemişim.

43. Tierney

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarımda çınlayan kan sesinden başka bir şey duyamıyordum. Ramsay'ın hikayesi inanılmazdı, ama yine de her kelimesine inandım. Bir yanıma ona sarılmak istiyordum, böylece geçmiş için onu yargılamadığımı bilmesini istiyordum.

Hatta, ülkesi için yaptıklarından dolayı ona her zamankinden daha fazla hayranlık duyuyordum. Detaylardan gurur duymuyor olsa bile - benim bilmeme gerek olmayan detaylar - onun yapmak zorunda kaldığı seçimleri asla anlayamazdım. Yani, onu yargılayacak durumda değildim.

Ancak, benimle ilgili sakladığı her şeyi bilmem gerekiyordu.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Ramsay bunu anlıyor gibiydi. "Jay adında bir hacker'a para verip benim için bazı şeyleri kontrol ettiriyorum. Ayrıca, internete düşen fotoğraflarımı silmek için bir program da kullanıyor. Beni tanıyabilecek geçmişimden gelen insanların nerede olduğumu öğrenmelerini engellemek için."

"Bu yüzden mi gizli duvar odan var?"

"Evet. Evin arkasında internete bağlanan bir uydu anteni de gizli."

Bir an için büyük resmi unutup ağzım açık kaldı. "Netflix izleyebilirdik? E-postalarımı kontrol edebilirdim?"

Dudakları seğirdi. "Evet."

"Cidden mi?"

Omuz silkti. "Seni eğlendirmekten hoşlandığını düşünmüştüm."
İskoçyalı adamın bakışları beni kızartırken, içimi bir sıcaklık kapladı.
"Henüz değil."

"Henüz mi?" Umutla kaşlarını kaldırdı.

Konuya geri dönerek, "Jay hakkında konuşuyordun..." dedim.

"Jay." Ramsay başını salladı, tekrar tekrar "O bana
bana bulmam

bulmama

"Yani insanları hacklemek mi demek istiyorsun?"

"Bazen. Halston'dan bahsettikten sonra, Jay'den ve eski bir iş arkadaşşımdan yardım aldım. James ve ben ajansda birlikte çalışmaya başladık. Tamamen farklı geçmişlere sahiptik, ama iyi arkadaşştık. O dönemden güvendiğim tek kişi odur. Şu anda kıdemli bir memur ve muhtemelen bir gün şef olacak. Her neyse, elindeki tüm kaynakları kullanarak Shawn Prescott'u buldu ve Halston ile bağlantısını kurdu."

"Ve bu işten paçayı kurtardı mı?" diye sordum, çünkü Ramsay ve arkadaşşının benim yüzümden *hükümetleriyle başları* belaya girsin istemedim.

"Evet. Bunu kibirli görünmeden söylemenin bir yolu yok, ama benim hükümetim ve diğer hükümetler bana borçlu. Onları ekonomik olarak korudum ve birçok ülkeye yönelik siber ve biyolojik silah saldırılarını önledim. Bana borçlular ve bunu biliyorlar."

"James Bond gibi mi?" diye alay ettim, gerginliği kırmaya çalışarak.

Ramsay bana hızlıca bir gülümseme attı ve bu gülümseme karnımı çekicilikle doldurdu. "Evet, sanırım o açıdan James Bond gibi."

"Ben hastanedeyken ortadan kaybolduğun yer orası mıydı?"

Kalkarak ayağa kalktı ve bir saniye boyunca ileri geri yürümeye başladı.

Bu ani enerji harcama ihtiyacı beni tedirgin etti. "Ramsay, ne yaptın?"

"O benim yüzümü hiç görmedi."

"Kim senin yüzünü hiç
görmedi?"

"Buraya uçtum. New York'a. James, Cole'un kulübüne sızmana yardım etti. Ona müşil ilacı verdim ve o tuvalette yalnızken

burnunu kırdım, neredeyse boğarak öldürecektim, senden uzak durmazsa onu sonsuza dek ortadan kaldıracığımı söyledim."

Dudaklarım aralandı ve yarı nefes nefese, yarı boğuk bir kahkaha gibi küçük bir ses çıktı.

O banyonun duvarında bir sinek olmak için para öderdim.

"Sen... sen bana... Halston Cole'u öldürmekle tehdit ettiğini ve onu altını ıslatacak hale getirdiğini mi söylüyorsun?"

Ramsay'in dudakları seğirdi. "Maalesef, tuvalete zamanında yetişti, ama ani ve şiddetli bağırsak hareketinden oldukça rahatsız oldu, eğer bu yardımcı olursa."

Belki de bütün günün, haftaların ya da ayların gerginliğinden dolayıydı, ama nefes alamayacak kadar güldüm ve gözlerimden yaşları sildim.

Sonunda sakinleştiğimde, Ramsay dizlerinin üzerine çökmüş, genellikle saklamaya çalıştığı sıcaklık ve şefkatle beni inceliyordu. İçgüdüsel olarak elimi uzattım ve tıraş olmamış yanaklarını okşadım. Sakalları avucumu gıdıkladı ve titredim, beni öperken ve yüzü iç uyluklarımı okşarken hissettiğim o duyguyu hatırladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Elim kapattı. "Sana söyledim. Senin için her şeyi yaparım." "Peki ya Michelle?"

Ramsay'in yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi. "Hugh ona aşırı doz verdi. Onu rahatlatmak için içkisine çok fazla GHB kattı. Solunum sistemi iflas etti."

Korku beni sardı. Midem bulandı. Çıktığı kadına ilaç veren bir adamla yaşamıştım. Titredim.

Zavallı Michelle.

"O orospu çocuğu," diye hırıltıyla söyledim.

"James benim için araştırdı. Hugh'un babasının yüksek mevkilerde arkadaşları var. Michelle'in suçlu görünmesi için tüm o piçlerin ortak çabasıydı. Michelle tanınmış bir parti kızı olduğu için bunu kolay bir iş olarak gördüler."

O piçler. Yolsuzluğun boyutu yıkıcıydı. "Hugh'u neyle tehdit ettin?"

"Hugh'u bu durumdan kurtaran adamlar, Hugh'un babasını istediklerini yapmaya zorlamak için ara sıra kullandıkları kanıtları ellerinde tutuyorlar. James bu kanıtları kolayca elde edebilir. Hugh seni rahat bırakmazsa bu kanıtları kullanmakla tehdit ettim."

Cevap veremeden, bitişik kapı çalındı ve aniden açıldı. Ramsay omzunun üzerinden bakmak için döndü ve London otel bornozuyla odaya girdi. Saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Ve morarmış gözü her zamankinden daha belirgindi.

"Oh." Durdu, sağlam gözü büyüdü. "Ben... kim bu..." "London."

Ayağa kalktım, sesim güven vericiydi. "Bu Ramsay."

Ramsay yavaşça yanımda ayağa kalktı ve London onun boyunu görünce kaşlarını kaldırdı.

Onun gerginliğini hissederek ona baktım ve çenesindeki kasların tehlikeli bir şekilde gerildiğini gördüm. "Yüzüne bunu kim yaptı?"

44. Ramsay

New York'a gelme amacım, Silver'a kim olduğumu göstermek ve umarım onu geri kazanmaktı.

Şimdi, bencil isteklerimi bir kenara bıraktım.

İstihbarat ajanı olarak çalıştığım dönemde insanlığın en kötü yanlarını görmüştüm. Bazen daha büyük resme engel olduğu için görmezden gelmek zorunda kaldığım istismarlar olmuştu.

Bunu görmezden gelmem gerekmiyordu ve gelemedim de.

Silver benden ona güvenebileceğini söylediğinde, Londra anlaşılır bir şekilde kırılğan davranmış ve gözündeki morluğu açıklamakta isteksiz davranmıştı.

"Ona güvenebilirsin," diye söz vermişti Silver.

Çünkü bana güveniyordu.

Her şeye rağmen... bana güveniyordu. Kendimi üç metre boyunda hissettim.

London ona izin verdi, Silver de bana London'ın nişanlısı Nick'ten bahsetti. Son birkaç aydaki istismarından. Kontrolünden. Her şey, duygusal ve fiziksel olarak istismar içeren ilişkilerde çok tipik bir örüntüyü yansıtıyordu. İstismarcı, kurbanını sistematik olarak dünyadan izole etmeye çalışırdı. Önce izolasyon yaratıp sonra da güvenilebilecek tek kişinin kendisi olduğunu ısrarla vurgulayarak, kurbanını manipüle etmek, kontrol etmek ve tehdit etmek daha kolay hale gelirdi. Onu seven tek kişinin kendisi olduğunu söylerdi.

Bunu birçok kez görmüştüm ve kim olduğun, ne kadar güçlü, bağımsız, cesur olduğun önemli değildi... bu herkesin başına gelebilirdi

Londra'nın gözlerine bakarken, onun mücadelesinin en çok kendisiyle ve kendi ayaklarına yüklediği mantıksız suçlamalarla olacağını biliyordum. Onu özgür ve temiz hale getirdikten sonra bile, yanlış yerleştirilmiş utancından kurtulma yolu kolay olmayacaktı.

Arkadaşları gördüğümde, onları ilk kez gerçek hayatta bir arada gördüğümde, ne kadar yakın olduklarını fark ettim. London acı çektiğinde Silver'ın da acı çektiği belliydi. Kendi sorunlarıyla uğraşırken bile arkadaşının sorunlarını da üstlenmişti. Onun için endişelendim. Ama bu, onu geri kazanma kararlılığımı daha da artırdı.

Onun dayanabileceği kişi olmak için. Yükünü omuzlayacak kişi olmak için.

Ve benim omuzlarım genişti.

Onun için dünyanın yükünü omuzlayabilirdim.

London'ı İskoçya'ya geri getirmek için planlarını anlattılar, ancak London'ın pasaportunun Nick'in kasasında kilitli olduğunu söylediler. Beynim çoktan çalışmaya başlamış, bir sonraki hamlemizi düşünmeye başlamıştı.

"Ne tür bir kasa olduğunu biliyor musun?" "Dijital." London yorgun bir şekilde omuz silkti.

"Parmak izi, retina veya şifreli mi?"

London kaşlarını çattı. "Şey, şifre. Sanırım biliyorum. Onun tekrar açmasını bekledim ve geçen gece içine para koyduğunu gördüm."

Bu, işleri kolaylaştırdı.

"Nick... O güçlü bir borsa simsarı. Ailesi Hustonlar. Eski bir aile. Eskiden demiryollarında servet kazandılar ve sonra Doğu Kıyısı'nın en büyük finansal yatırım gruplarından biri oldular. Şirketleri şu anda halka açık, ama hala çok fazla nüfuz ve güçleri var. Ayrıca Nick, Hugh Inchcolm'un en iyi arkadaşı. Tierney'nin eski sevgilisi. Pioneer Motors'un varisi."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hugh'un kim olduğunu biliyorum. O sorun değil. Eğer endişen Nick'in bağlantılarıysa, bununla başa çıkabiliriz."

"Nasıl?"

Telefonumu çıkardım. James'i kullanmak istemiyordum, ama bu Jay'in yetki alanının biraz üzerindeydi. Salı

ve James muhtemelen her yerde gözler ve kulaklar olan iş yerindeydi, ama yine de onu aradım.

Birkaç zil sesinden sonra arkadaşım telefonu açtı. "Bir yıldır senden haber almamıştım, ama iki ay içinde iki kez aradın."

"Tekrar aradığım için özür dilerim."

"Üzgün değilim. Nasıl yardımcı olabilirim? Bu senin kız arkadaşınla mı ilgili? Yine mi?" James alaycı bir tonla konuştu.

"Aslında... biraz öyle."

"Umarım başı belada değildir. Ya da daha fazla belada. Davayı takip ediyorum. Cole bir şekilde adalete kavuşacak."

"Teşekkürler. Aslında birini derinlemesine araştırmam gerekiyor. Nicholas Huston. New York'lu bir borsa simsarı."

"New York Hustonları mı? Finans ailesi mi?" "Evet, o."

"Ayrıntılar?"

"Sırları. Tehlikeli, sarsıcı sırları." "Neden?"

"Kendisiyle çıkan kadınların sahibi olduğunu düşünüyor. Onu birinden kurtarmaya çalışıyorum."

"Ne kadar da çekici bir adam. İhtiyacın olan bilgileri sana bulacağım. Bana birkaç saat ver. Önce bir toplantım var."

"Sorun değil. Sana borçluyum."

"Bana birkaç tane borçlusun." James gülerek telefonu kapattı. Kadınlara döndüm.

Silver bana çok iyi bildiğim bir şekilde baktı ve keşke yalnız olsaydık da bundan yararlanabilseydim diye düşündüm.

London iyi gören gözünü kısarak "Sen de kimsin lan?" dedi.

45. Tierney

Aramızdaki her şey hala belirsiz olmasına rağmen, Ramsay'e atlamak istedim. Casus modundaki Ramsay çok seksiyd. Seksi Ramsay, London'ın yıkıcı açıklamaları ve Ramsay'in yoğun açıklamaları arasında işlemem gereken bilgi selinden dikkatimi dağıttı.

Son yirmi dört saati unutmak için yatağa girmeyi engelleyen tek şey Londra'ydı. Arkadaşıma yardım etme kararlılığım. Bana olan güveni beni derinden etkilemişti; hikayesini kimseyle paylaşmayacağımı biliyordu. Ben Ramsay'e güvendiğim için onun da güvenebileceğini biliyordu.

Korumaları gereken kadına bir erkeğin zarar vermesi fikrine karşı içgüdüsel öfkesini görebiliyordum. Yine de bunu bir kenara bırakıp doğrudan sorun çözme moduna geçmişti.

Londra'ya orduda görev yaptığını açıklamıştı. Bu, onun sorularını yatıştırmış gibiydi. Daha da iyisi, onu İskoçya'ya geri götüreceğimize olan güveni, yetenekli tavırları, Londra'nın gözlerindeki kararlılık ateşini yeniden alevlendirmiş gibiydi. Nick'in ona yaşattığı onca şeyden sonra, daireye dönmek istemeyeceğinden endişeleniyordum. Ramsay ona dönmemesi için bir seçenek bile sunmuştu. O olmadan işler daha zor olacaktı, ama o lanet pasaportunu geri alacaktı.

London başını salladı ve çenesini o tanıdık inatçı şekilde kaldırdı. "Bunu yapacağım. Bunu yapmam gerek."

Anladık. Anlayabildiğimiz kadar.

Kaderinin kontrolünü geri aldığını hissetmesi gerekiyordu.

Yürüyerek daireye yaklaşırken içim rahatsız edici bir şekilde düğümlendi. London'ın elini tutma isteğine direndim, çünkü bu beni rahatlatırdı, onu değil. London, kocaman koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasında oyun yüzünü takınmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Ramsay.

London başını salladı. "Bitmesini istiyorum."

Kapıcılar, Ramsay bizi önünden içeriye alırken ona baktılar, ama London, "Onlar benimle birlikte" dedi.

Ramsay, mermer kapıdan geçip çatı katı asansörüne doğru yürürken, bir koruma gibi arkamızda büyük adımlarla ilerledi.

"Uh, Bayan Wetherspoon!" resepsiyondaki adam seslendi ama London onu görmezden geldi ve cebinden anahtar kartını çıkarmaya çalıştı. Kartı tuş takımının üzerine sürdü ama kırmızı bir bip sesi çıktı. Küfretti ve tekrar denedi.

"Bayan Wetherspoon." Hepimiz dönüp resepsiyoniste sert bir bakış attık. Uzun boylu, geniş omuzlu, açık gri takım elbise giymiş ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak ayakkabılarla donatılmış genç bir adamdı.

"Andrew?" London asansörü işaret etti. "Neden anahtar kartım çalışmıyor?"

O, etkileyici bir şekilde sakın ve "normal" konuşuyordu.

Bana ve Ramsay'e bir bakış attıktan sonra London'a özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Bay Huston, anahtar kartınızı devre dışı bırakmamızı istedi. Penthouse sistemi farklı bir kodla güncellendi, bu yüzden erişim için yeni anahtar kartına ihtiyacınız olacak. Ben, şey..." Sesini alçaltarak devam etti. "Size yeni anahtar kartı vermemem konusunda kesin talimat aldım."

O pislik!

Dün gece ayrılmaya çalıştığını gördükten sonra, tekrar deneyeceğini biliyordu. O daireden çıkar çıkmaz, kendisi olmadan tekrar girememesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Ne psikopat bir piç kurusu.

London'ın yanakları kızardı ve sinirlerinin patlamak üzere olduğunu gösteren işaretleri görebiliyordum, ama Ramsay sakinleştirici bir şekilde elini omzuna koydu. "Sorun değil, Andrew. Eminim bu bir yanlış anlaşılma. London Nick'i arayacak." Kibarca başını salladı ve bizi çıkışa doğru yönlendirdi.

Bir planı olduğuna güvenerek onu takip ettik.

Dışarı çıkar çıkmaz küfrettim. "Şimdi ne olacak?"

Ramsay parmağını kaldırarak beklememi işaret etti ve tekrar telefonunu çıkardı. Ben sııttım. Kaynak çağırması neredeyse komik hale gelmişti. Sanki gözlerimdeki düşünceyi görmüş gibi, gözleri sıcak bir eğlenceyle parladı. Neredeyse kaldırımda eriyip gidecektim. Bu haldeki Ramsay, bana karşı hislerini saklamayan Ramsay, benim sonum olacaktı.

"Anahtar kartlar manyetik şerit, NFC veya RFID teknolojisini kullanır," dedi, sanki bunların ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi. "Jay bu binanın hangi sistemi kullandığını öğrenebilir, ama kodun radyo dalgaları yoluyla iletilip iletilmediği pek önemli değil. Binanın dijital veritabanına erişmemiz gerekiyor. Jay onu hackleyip eski koda geri döndürebilir ve Londra'nın orijinal anahtarıyla çatı katına girebiliriz."

Telefonundaki arama düğmesine basarken sırıtarak, "Umarım bu Jay'e iyi para ödüyorsundur" diye düşündüm.

"Oh, ödüyorum."

Sonra aklıma bir şey geldi. "Siz ikiniz... bilirsın ya?" "Gerçekten mi?"

London bana dirsek attı. "Sen kıskanç bir kız arkadaş olabilir misin olabilir misin?"

"Ben onun kız arkadaşısı değilim," diye düşünmeden cevap verdim, gözlerim Ramsay'e kaydı.

O da bana baktı. "Hayır, ben onun erkek arkadaşımı. Ama bu iş bittiğinde, umarım tekrar benim kadınıml olmayı düşünürsün."

O boğuk, kalın aksanlı sesiyle "kadınıml" dediği şekilde... Uygunuz bir şekilde tahrik oldum. "Bu neden seksi?" Ramsay Jay ile konuşmaya başladığında London'a sordum. "Bu seksi olmamalı, değil mi?"

London üzgün bir şekilde omuz silkti. "Seksiydi."

Tanrım, ne kadar aptalca davranıyordum. Elini tutup sıktım. "Üzgünüm."

"Özür dileme." Parmaklarını benimkilerin etrafında sıktı. "Yaşadığın onca şeyden sonra, senin için en iyisini istiyorum."

"Hepimiz iyi miyiz?" Ramsay, telefonunu kapatırken gözlerini aramızda gezdirerek sordu. Ve onun her şeyi gördüğünü biliyordum. O her zaman

gördüğünü

biliyordum. "İyi. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu London.

"Önümüzdeki on beş dakika boyunca binadan uzaklaşacağız. Jay'in yapması gerekeni yapması için zaman tanıyacağız." Başıyla caddeyi işaret etti ve biz de onu takip ettik.

Spor kıyafetli iki genç kadın bize doğru yürüdü ve içlerinden biri Ramsay'i fark etti ve arkadaşına dirsek attı. Yoğun bir antrenmandan sonra büyük bir su şişesi gibi ona bakarken ağızları açık kaldı. Koyu renkli kot pantolonunun içindeki sıkı kalçalarına, lacivert tişörtünün içindeki geniş omuzlarına bakarken, ben de onun için aynı derecede susamıştım. Onu kesmek, zihnimi Londra'nın berbat durumundan uzak tutmaya devam etti.

"Selam." Kadınlardan biri Ramsay'e geçerken başını salladı ve dudaklarını davetkar bir şekilde kıvrıdı.

Benim için sevindirici olan, o kadını selamlamamasıydı, nezaketen bile. "O adamı ağaç gibi tırmanırdım," diye inledi arkadaşı, beni ve London'ı geçerken.

"O pek de göze çarpmayan biri değil, değil mi?" diye fısıldadı London, kolunu koluma takarak.

"Hayır." Bu, onun bir casus olarak nasıl görünmez olabildiğini merak etmeme neden oldu. Sanırım, onun için bu, becerilerinin bir parçası değildi. Ya da belki de öyleydi. O odadayken onu fark etmemek benim için imkansızdı.

"Senin adandaki kadınlar da ona bu kadar ilgi duyuyor mu?"

"Bunu açıkça belli eden kimse yok," diye mırıldandım. "Onunla flört edenler daha çok turistler ve ziyaretçiler. Ama şu anda onunla benim hakkımda konuşmamıza gerek yok."

"Bir şey hakkında konuşmam lazım, yoksa çılgın atacağım. Nick, benim safça bizim olduğunu sandığım, onun değil, bir daireye girmemi engelledi ve bu, sanki yüzüme yumruk atması kadar kötü bir şey. Neyse, dikkatimi başka yere çek. Siz ikiniz tekrar bir araya mı geldiniz?"

Onun duyguları hakkında ısrar etmek istedim, ama onun isteğini kabul ettim ve yapmadım. "Bilmiyorum. Bu sabah konuşacak çok şeyimiz vardı ve sonra bu... yani... bilmiyorum."

"Seni geri istiyor mu?"

Gergin bir heyecan içimi kapladı. "Seviyor."

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı.

Duygular boğazımı tıkadı ve başımı salladım. "O kadar çok ki, bu beni korkutuyor."

"Sanırım cevabın bu." London bana daha da yaklaştı. "Nick'i hiç sevmedim. Başlangıçta beni heyecanlandırdı ve sanırım harika seksin büyüüne kapıldım... ama onu hiç sevmedim, bu da bir şekilde bu duruma düştüğüm için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor."

"Onu hiç sevmedin çünkü bir parçan onun sana uygun olmadığını biliyordu. Bu kendini daha kötü hissetmene neden olmamalı, Spoon."

"Demek istediğim... Sanırım, onun gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmeden önce, aşka pek inanmadığım için onunla yetinecektim. Kitaplarda ve filmlerde anlatılan türden bir aşk değil. Ama bu aşk." Ramsay'i işaret etti, o şu anda kaldırımında bizden çok daha ilerideydi. "Sana bakışları. Yaptığı tüm bunlar. Bunları sadece benim için yapmıyor. Çoğunlukla senin için yapıyor. Sana, senin için her şeyi yapar gibi bakıyor."

Onu daha sıkı kucakladım, kafa karıştırıcı duyguların dalgası beni sararken gözyaşlarımı zorla geri tuttum.

Umut, mutluluk, doğru kişiyi bulduğuma ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğine dair gerçeküstü bir inanamama duygusu.

Londra cehennemi yaşarken benim bunu yaşıyor olabileceğim için suçluluk.

cehennemi

yaşarken benim Nick'e onu cehenneme çevirdiği için öfkelen.

bunu yaşıyor Ramsay aniden bize doğru baktı ve yetişmemizi bekledi.

olabileceğim için

"Burada köşede bekleyelim." Bakışları yüzüme keskinleşti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım.

Yüzündeki ifade bana inanmadığını gösteriyordu, ama konuyu kapattı. Jay'in işini bitirmesini beklerken beni izlediğini hissettim.

46. Ramsay

Silver bana umut veren bir şekilde bakıyordu. Ama aklımın o konuya kaymasına izin veremezdim.

Yapmamız gereken bir iş vardı.

Resepsiyonist Andrew, penthouse'un asansör kapıları açıldığında ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

Londra, bu duruma rağmen son derece sakindi ve ona eliyle işaret etti. "Anahtarı Nick'ten aldım. Düşündüğümüz gibi, sadece bir yanlış anlaşılma."

Resepsiyonist başını salladı ve asansöre bindik. "Bu işte iyisin."

London bana baktı. Sesi kırılğan ve acıydı. "Yumruk yiyebilirsin diye gerçek duygularını gizlemeye alışırsın."

Silver öfkeyle küfürler mırıldandı.

Dişlerimi sıkarak, Londra özgür ve temiz hale geldiğinde Nick Huston'a küçük bir intikam alacağıma söz verdim.

Asansör kapıları, çoğu New Yorkluyu sevinçten ağlatacak kadar etkileyici bir alana sahip şık bir daireye açıldı. Etrafa bakacak zaman yoktu. "Güvenli mi?"

London güneş gözlüklerini yüzüne itti ve dış görünüşündeki sakinliğin altında, yaklaşan paniği gösteren bir geyik bakışı olduğunu gördüm. "Bu taraftan."

London'ı takip ederek, açık planlı ana oturma odasından bir koridora girdik ve büyük bir yatak odasına ulaştık. Yatağın

yürüyüş dolabı vardı. Bir sıra takım elbiseyi kenara itti ve gömme kasa ortaya çıktı.

"Senin için eşyalarını toplamaya başlayayım." Silver bir spor çantası gördü ve onu raftan indirdi.

London tamam diye mırıldandı ve altı haneli bir şifre seçti. Kasa kırmızı renkte bip sesi çıkardı. "Siktir."

"Sorun yok." Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Belki son rakam yanlıştı."

"Evet." Başını salladı, nefes alış hızlandı. "Biraz hareket etti, belki de altı yerine üçtü." Altı rakamlı şifreyi tuşladı, ama öncekiyle aynı değildi. Kasa kırmızı renkte bip sesi çıkardı. "Siktir, siktir, siktir!" London avucunu siyah metal kutunun yan tarafına vurdu.

"Sorun yok," diye tekrarlardım. "Son seferinde 498126 girmiştin. Bu sefer 489123 girdin. 498123'ü dene."

"Öyle mi yaptım?" Bana şaşkın şaşkın baktı. "Oh. Tamam." Titreyen ellerle, önerdiğim kodu seçti.

Kasanın ışığı yeşile döndü ve kapı açıldı.

London, pasaportunu ve cüzdanını çıkarmak için elini uzatmadan önce hafifçe hıçkırdı. "İşte bu." Bana dönerek, gözyaşlarını geri çekmek için gözlerini kırptı. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve omzuna hafifçe vurdum. "Önemli değil."

İki dakika sonra, Silver bir tişörtü spor çantasına tıktırmaktan başını kaldırdı. Biraz terlemiş ve nefesi kesilmişti. "Bitti."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Başlamak için ihtiyacın olanları paketledim. İç çamaşırı, birkaç kot pantolon, birkaç üst. Nick'le tanışmadan önce senin olduğunu tanıdığım şeyler."

"Gitmeden önce ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır. Geri kalan her şey onun. Gidelim."

Ne yazık ki, yatak odasından çıkarken hepimiz asansörün sesini duyduk. Pahalı bir takım elbise giymiş bir adam asansörden çıkarken London'ın adımları sendeledi.

Londra ve Silver'a arkamda kalmalarını ama yürümeye devam etmelerini işaret ettim. Nick Huston, Google'da hızlıca yaptığım aramada çıkan resimlerden tanınabilir biriydi. Yakışıklıydı ama

Silver'ın eski sevgilisi gibi yumuşak bir tarzı yoktu. Keskin bir havası vardı. Bize baktığı soğuk mavi bakışlarında hiç sıcaklık yoktu.

Nick beni görmezden gelmeyecek kadar akıllıydı, Londra'ya odaklanmadan önce beni değerlendiren, temkinli bir bakış attı. Piç kurusu gözlerindeki açgözlülüğü bile saklamadı. Yüzündeki ifade, Londra'nın kendisine ait olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

London arkamda Silver'ın yanına sıkıştı. "Anahtar kartıyla."

"Anahtar kartını değiştirdim."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hâlâ çalışıyordu." Omuz silkti. Ama sesi titriyordu. Önceki soğukkanlılığı ve sakinliği yok olmuştu. "Eşyalarımı almaya geldim."

Nick hafifçe güldü. "Beni gerçekten terk edeceğini mi sanıyorsun?"

Onun içindeki ateş yeniden alevlendi. "Bu bana yaptığın üçüncü morluk, Nick. Tabii ki seni terk edeceğim."

"Demek, yanına kaslı birini getirmişsin." Nick bana alaycı bir şekilde baktı.

Onun yüzündeki o lanet sırtışı silmek istedim. Kalıcı olarak.

"İnsanlara beni terk ettiğini söyleyebilirsin. Umurumda değil."

"Bunu yapmayacağım." Nick ona doğru bir adım attı, öfkeden çenesi gerildi. "Çünkü beni terk edemezsin. Denersen ne olacağını sana söylemiştim, değil mi?"

"Seni pislik," diye tısladı Silver. "Onu tehdit etme." "Sanki seni dinleyecekmişim gibi, seni kaltak."

Gözünü kırpmadan önce elim boğazına yapıştı. Sıkarken ve onu koridorun duvarına ittiğimde gözleri yuvalarından fırladı. Nick elime tırnaklarını geçirdi, bileğimi itti. Kendinden yarı yarıya küçük bir kadını dövebileceği için güçlü olduğunu sanıyordu.

Onu zayıf gösterip hissettirmekten zevk alıyordum.

"Bir daha Londra'ya yaklaşırsan, onunla iletişime geçersen, onu tehdit edersen veya doğrudan ve/veya dolaylı olarak ona herhangi bir şekilde zarar vermeye çalışırsan, seninle ilgilenirim. Ve bu, senin isteyeceğin en son şey olacaktır." Onu bıraktım ve geri çekildim.

Nick eğildi, öksürerek artık morarmış boğazını tuttu. Wrath morphed his handsome features into something

canavarca bir Şeye d6n6řt6. Ama o, bu hayatta karşılaştığım Őeylere kıyasla hiçbir Şeydi. Akiva'dan daha çok korkardım.

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye hırıltıyla konuştu.

Silver 6fkesinden titreyerek yanıma yapıştı. "Bu adam Halston Cole'u duvara ivileyen adam."

Nick doğruldu, şaşkınlığı belliydi.

"Evet." Silver başını salladı, onu ayakkabısındaki bir pislik gibi bakarak. "Cole'a geri adım atmayacağımı 66yleyenin sen olduğunu biliyorum ve bıaklanmamın sebebi de sensin."

Ne oluyor lan?

İg6d6sel olarak Nick'e doğru hareket ettim, ama Silver kolumu tutup beni durdurdu. "Onu seni kalıcı olarak mahvetmekten alıkoyan benim."

O pislıēe dişlerimi g6sterdim.

Silver devam etti. "Onunla uğraşmak istemezsin. Ve benimle de uğraşmak istemezsin, Nick. Bir daha olmaz. İnan bana, sen sadece k66k bir havuzdaki b6y6k bir balıksın. Bir daha Londra ile iletişime geçmeye kalkarsan seni yok ederiz."

Nick, dikkatini Londra'ya çevirirken g6zleri birden doldu. "Bebeğim, gerçekten orada durup onların bana b6yle davranmasına izin mi vereceksin? Seni seviyorum! Seni gerçekten seven tek kişi benim."

"Saçmalık," dediler London ve Silver aynı anda.

Silver, arkadaşına bakarak sessizleşti.

London, Nick'e boş boş baktı. "Benden alabileceğin son Şeyi aldın. İstemediğim nişan y6z6đ6n6 kasada bıraktım."

Burun delikleri genişledi. "Kasada mı?"

"Evet. Pasaportumu ve c6zdanımı geri aldım. Bu y6zden gidiyorum. O antadaki her Şey" —Silver'ın hala elinde tuttuğu spor çantasını işaret etti

—benim yanımda getirdiğim her Şey. Senin bana aldığın hiçbir Şey yok. Senden hiçbir Şey istemiyorum. Biz bittik."

Ellerini sanki fiziksel olarak tepki vermek istermiş gibi kenarlarına doğru b6kt6, ben de onun 6n6ne geçip parmağımı y6z6ne doğru kaldırdım. "Denemeye cesaretin varsa dene bakalım."

"Bu iş bitmedi."

Öfke içimi kapladı ama kendimi kontrol ettim. Nick çok uzun süre sorun olmayacaktı. James, binaya girmeden önce bunu garanti eden bilgileri göndermişti. "Boğazını sıkmamı istemiyorsan, geri çekil ve geçmemize izin ver."

İsteksizce, o pislik öyle yaptı.

London ve Silver'ı asansöre bindirdim. Sonra Nick'e dönüp sııttım.

Sanki bir şey biliyormuşum gibi. Çünkü biliyordum.

O da tedirgin görünmek için sağduyulu davrandı.

Asansör inerken Silver ve London sessizdi. London, morarmış gözünü gizlemek için güneş gözlüklerini tekrar indirdi. Dışarı çıkarken konuşmadılar. London, şok içinde ona bakan Andrew'a anahtar kartını uzattı. Kapıcı kapıyı açtı ve biz onu takip ederken ona başını salladı.

Sokağa çıktığımızda Silver'ın en iyi arkadaşı nihayet konuştu. "Bu iş bitmedi. O pes etmeyecek."

"Nick için endişelenmene gerek yok. Çok yakında başka şeylerle meşgul olacak."

Başını bana doğru çevirdi ve gözlüklerinin arkasından ifadesini göremesem de, sözlerinin keskinliğini hissedebiliyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kaynakları olan bir arkadaşım." Silver'a döndüm. "James." O da başını salladı.

"James kim?" diye sordu London.

"Dediğim gibi, yüksek mevkide bir arkadaşım var. FBI, Nick'e içeriden bilgi sızdırma suçlamasıyla delil topluyor. Görünüşe göre, kişisel çıkarları ve belirli müşterileri için kullanacağı bilgileri sağlamak üzere bilgi sızdıranlara rüşvet veriyor. Önümüzdeki hafta sonuna kadar, o kadar büyük bir hukuki belaya bulaşacak ki, seni İskoçya'ya kadar takip edecek zamanı olmayacak, yasal olarak ülkeyi terk etmesine de izin verilmeyecek."

Silver, inanamama ve rahatlama karışımı bir nefes verdi.

London bir mağaza vitrinine doğru sendeledi ve Silver, arkadaşının iyi olduğundan emin olmak için çantayı yere bıraktı.

Silver elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve derin, titrek nefesler aldı. "Bitti... Bitti. Gerçekten bitti."

"Gerçekten bitti," diye söz verdi Silver.

London ona baktı. "İskoçya'ya varana kadar buna inanmayacağım."

"O zaman kaybedecek zaman yok. Hadi eve gidelim." "Evimin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Benim yanımda." Silver onu kollarına aldı. "Biz bir aileyiz, Spoon. Ben senin yanımdayım." London'ın başının üzerinden bana baktı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Ona başımı salladım. "Sana söylemiştim. Senin için her şeyi yaparım, kadın."

Islak gözlerle gülümsedi, sonra gözlerini sıkıca kapatıp arkadaşına daha sıkı sarıldı.

47. Ramsay

Belirsizlik hissini hiç sevmemişimdir.

Nadiren moralim bozulurdu. Çoğunlukla, her duruma beklentilerimi kontrol ederek girdiğim içindi.

Yine de Akiva'yı kamyonetten indirip, onun verandaya doğru koşmasını izlerken, bu iki duyguyu da hissettim ve bu beni çok yıprattı.

Akşam sıcaklıkları artık tek haneli rakamlara düşüyordu, ancak evim çevredeki orman sayesinde kıyı rüzgarlarından korunuyordu. Yine de, ikimizi eve sokarken havada belirgin bir kış soğuğu vardı. Ve bu sadece benim ruh halimden kaynaklanmıyordu.

Beş gün önce İskoçya'ya dönmüştük. Silver'ı neredeyse hiç görmemiştik, ilişkimiz hakkında konuşmak bir yana.

Doğru, Londra'yı kendisi ve Taran ile birlikte bungalova taşıma işiyle meşguldü. Kısa sohbetlerimizden ve mesajlaşmalarımızdan anladığım kadarıyla, Taran bu arkadaşlıktan memnundu. Silver, B&B'yi pek ziyaret etmemişti; bir kez Londra'ya hızlıca etrafı gezdirmek için, iki kez de son ayrıntıları kararlaştırmak için gelmişti. Ama önceki etkileşimimizden, London'ın zorlandığını gördüm, bu yüzden kadının Silver'a ihtiyacı olduğunu anladım. London, yaşadığı her şeyi sindirmeye çalışırken, Taran'ın bungalovunda birlikte kalmışlardı.

Ben ve Silver için en uygun zaman değildi.

"Onu özlüyorum," dedim Akiva'ya, akşam yemeğini tabağına koyarken. "Özlüyor musun, tatlım?"

Akiva sabırsızlıkla bana baktı.

"Doğru. Yemek varken soru sorma, tamam mı?" Tabağını indirdim ve kafasını okşadıktan sonra yatak odasına doğru yürüdüm. Pek aç değildim. Quinn ve ben, onun çocuklarıyla Lantern'da yemek yemiştik. Quinn, çocuklarını sadece her iki haftada bir, cuma akşamı almıştı. Satır aralarını okuyunca, Heather'ı pub'a çıkarmak çok zor olmuştu. Heather, sorularla dolu neşeli bir çocuktan, telefonundan kafasını kaldırmayan sessiz bir gence dönüşmüştü. Angus ise babasını kahraman gibi görüyor ve sürekli konuşuyordu. Bu, Quinn'in bütün akşam kızına endişeli ve tedirgin bakışlar atmasını engellemedi.

Çocuk sahibi olmak, kendime izin verdiğim bir şey olmamıştı.

Uzun süre, emekli olmadan önce öleceğimi düşündüm. İşim normal bir aile hayatına pek elverişli değildi. Emekli olduğumda, kendimi aile kurma olasılığından mahrum bırakmışım.

Şimdi ise... Silver, hiç beklemediğim bir gelecek açtı. Ancak onun mesafeli tavrı beni tedirgin ediyordu. Bunun nedeni gerçekten Londra'ya bakması mıydı? Yoksa geri döndüğümüz için benim hakkımdaki fikrini mi değiştirmişti?

"Siktir." Yatağa çöktüm ve ellerimi yüzüme götürdüm. İşte bu yüzden onunla anında kurduğum bağı önlemeye çalışmışım. Bu tür bağlar insanın kafasını allak bullak ediyordu.

Akiva havlamaya başladı, beni uyardı.

Ayağa kalktım ve yatak odasından çıktım. "Ne duyuyorsun, kızım?"

Ön kapıya doğru koştu ve ben oturma odasının penceresindeki harekete gerildim.

"Ramsay, benim!" Silver'ın sesi, camın arkasındaki gölgeyi tanıdık bir yüze dönüştürdü.

Kapıya doğru yürüyüp kilidi açarken içimi heyecan kapladı.

Silver kapıdan bana gülümsedi, arkasında açık alanda gülünç derecede parlak SUV'si görünüyordu. Hoş bir manzaraydı.

"Burada ne yapıyorsun? Mesaj attın mı?" diye sordum, o heyecanlı Akiva'yı okşarken.

"Hayır." Dudaklarını ısırdı, bakışlarında belirsizlik parladı, Akiva'yı bir kez daha ovuşturdu ve doğruldu. "Sana sürpriz yapmak istedim, bu yüzden gelgit gelmeden karşıya geçtim. Ben, şey, yine seninle birlikte adanda mahsur kaldım. Sorun olur mu?"

İfade edemeyeceğim kadar büyük duygularla birlikte içimi bir rahatlama kapladı. Ona şeytani bir gülümseme attım, sonra onu kollarımın arasına alıp içeriye taşıdım ve botumla kapıyı kapattım.

Silver güldü ve kollarını boynuma doladı. "Sanırım sorun yok."

48. Tierney

Tanrım, bu adamı birçok yönden özlemiştim. Onu ilk sıraya koymak için büyük bir irade ve Londra'ya olan sevgi gerekiyordu. Doğrusu, onun adaya yerleşmesine odaklanmak, yas tutmasına izin vermek, bencilce de olsa benim için de yararlı oldu. Bu bana Ramsay ve ne istediğimi düşünmek için zaman verdi.

Gelecek ve ikimizin de gelecekte ne istediği hakkında konuşmamız gerekiyordu.

Ama denemek istedim.

Ve o gece daha fazla bekleyemedim.

Taran ve London'ı Netflix'te paranormal bir gençlik dizisi izlerken bıraktım. İki arkadaşımın çabucak kaynaşmış olmalarına sevindim. Bu, duygularımı keşfetmem için bana biraz zaman kazandırdı.

Planım Ramsay ile konuşmaktı.

Ama beni kollarına aldığı anda, tüm bunların bekleyebileceğini anladım. Ona *ihtiyacım vardı*.

Belki de her zamanki gibi baskın, tutkulu, *beni yatağa atıp yıldızları görene kadar sevişmesini* bekliyordum.

Bu yüzden, beni nazikçe yatağının ayak ucuna indirdiğinde şaşırdım. Gözlerimi tuttu, yoğun ve arzu ve şefkatle dolu bakışlarıyla, dalgalı pazılarını bir hamlede gömleğini çıkardı. Gözlerini hiç ayırmadan, yoğunluğuyla beni nefes nefese bırakan Ramsay, botlarını çıkardı, sonra kot pantolonunun fermuarını açtı. Onları ve boxer şortunu aşağı çekti, çoraplarını da çıkardı.

Onun erkeksi çıplaklığını izlerken tenim ısındı, karnım derin ve yavaşça kasıldı. Onu birçok kez çıplak görmüştüm, ama asla doyamamıştım. Ve hayatımın geri kalanında çıplak göreceğim tek erkeğin o olmasını istedim.

Kalbim hızla atarken, Ramsay'in etkileyici penisine bakarken aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

O, penisini okşadı, bakışları alçaldı, döndü ve yatağın kenarına oturdu. Ellerini arkasına koydu, kaslı uyluklarını açtı, penisi aralarında sallanıyordu.

"Bana gel, melek."

Ona doğru yürüdüm ve o da bana uzandı, güçlü elleriyle belimi kavradı. Ramsay avuçlarını sırtımdan aşağıya, kalçama doğru kaydırды ve kalçalarımı sıktı. "Seni özledim," diye itiraf etti sert bir sesle.

Yanaklarını okşarken, kısa kesilmiş sakalının avuçlarımı gıdıklamasını hissettim ve boğazım düğümlendi, "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin" diye fısıldadım.

"Güzel," diye homurdandı ve beni gülümsetti. "Çizmelerini çıkar."

Onları tekmeledim, artan şehvetle nefesim hızlandı. Sonra kot pantolonumun fermuarını açtı, fermuar odanın sessizliğinde yüksek ses çıkardı. Karnım tekrar kasıldı ve ıslaklığım arttı. Ramsay kot pantolonumu aşağı çekerken, kendimi omuzlarında dengeleyerek, her iki bacağımı da kaldırıp onu yardım ettim. Tekrar gözlerime bakarak, başparmağını iç çamaşırımın altına soktu ve klitorisime bastırdı.

Ben inleyerek, baskıya karşı kendimi eğdim. "Benim için her zaman bu kadar ıslaksın, melek."

"Evet."

"Sadece benim için mi?" diye sordu.

Bu sahiplenici soruya gözlerimi açtım. "Evet," diye söz verdim. "Sadece senin için."

Serbest elini penisine dolarken yüzünde memnuniyet belirmişti. "İyi. Çünkü bu sadece senin için."

O klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde ben sallandım, sonra durdu ama sadece kalçalarımı tutup yüzüne doğru çekmek için. Ramsay burnunu külotumun kumaşına sürttü, nefesimi içine çekmek için yaklaştı,

kumaşın üzerinden ağzını bana dayadı. Nefes nefese kaldım, parmaklarımı saçlarına geçirdim, o da avuçlarını kıcıma ve külotumun altına kaydırarak çıplak kalçalarımı avuçladı. Dili kumaşı klitorisime bastırdı ve ben bir başka heyecan dalgası tetiklendiğinde inledim.

Sabırsızlık beni ele geçirdi, ama Ramsay acele etmemek niyetinde gibiydi.

Geriye yaslanarak iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağıya doğru sıyırdı, ama sadece biraz. Çamaşırı uyluklarımdan ortasında bıraktı ve iki parmağını içime sokarken bana baktı. Basınçtan keskin bir nefes aldım ve onun soğuk gri gözleri ateşlendi.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ne kadar iyi hissettirdiğini. Çok sıcak, ıslak ve sıkı." Parmaklarıyla beni becerirken dilini deliğime doğru kaydırıp tadımı aldı. "Sen benimsin."

"Evet." Parmaklarım saçlarını sıktı. "Senin."

"Üstünü çıkar. Sütyenini de."

Onun emirlerini yerine getirdim, soğuk havada meme uçlarım sertleşirken, gözlerinin açgözlü bakışları beni titretmişti. Gömleği ve sütyeni ayaklarımızın dibine bırakarak, onun bir sonraki hamlesini bekledim.

Beni geri itti, böylece dizlerinin üzerine çöküp beni tekrar yüzüne çekebildi.

"İç çamaşırım," diye nefes nefese söyledim, onları bacaklarımdan aşağı itmek istiyordum.

"Orada bırak." Gözleri parladı. "Şu anda ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?"

Cevap veremeden, yüzünü bacaklarımdan arasına gömdü ve beni yalamaya, emmeye ve *yutmaya* başladı. Sakalı iç uyluklarımı kaşıdı ve gıcıkladı, bu da muhteşem bir his kattı.

Gerilim bir yay gibi kıvrılıp gerildikçe çığlıklarım yatak odasını doldurdu. Ramsay, gerilim çok fazla gerilip ben patlayana kadar güçlü elleriyle kalçalarımı sabit tuttu.

Dizlerim titreyerek omuzlarını tuttum, o benim boşalmamın her damlasını yudumlarken ben de onun ağzına titreyerek yaslandım. Ramsay geriye yaslanarak beni sabit tuttu. Cildim o kadar sıcaktı ki, ateşliymişim gibi hissediyordum ve iç kaslarım hala onun kalın penisinin hissini arıyormuş gibi zonkluyordu.

Ayağa kalktı ve başparmağıyla dudağını sildi. "Yatağa."

İç çamaşırımı aşağı çekmek için hareket ettim, ama o iki parmağıyla nazikçe çeneme dokundu.

"Onları olduğu yerde bırak ve sırt üstü yatağa uzan. Kollarını yukarı kaldır."

Külotum uyluklarımın etrafında dururken yatağa çıkmak biraz garipti, ama kollarımı yukarı kaldırmanın ne anlama geldiğini biliyordum ve bunun için hevesle yatağa tırmandım.

Tahmin ettiğim gibi, ben sırt üstü uzanırken Ramsay odada dolaşmaya başladı, mor-kırmızı, zonklayan ve damarlı penisi açıkça içime girmek için can atıyordu.

Şifonyerinin alt çekmecesini açtı ve yumuşak deri ipi çıkardı. Yatağının yanındaki masadan prezervatifleri çıkardı. Paketi yırtıp bir kenara koyuşuna kaşlarımı kaldırdım.

Ramsay hafifçe gülümsedi, ancak ifadesi gerçek bir eğlence için çok yoğundu. "Bu gece seni birçok kez alacağım."

Oh.

Mide kaslarım gerildi. "Ben de istiyorum."

"Oh, bunu zaten biliyorum, melek," dedi, seksi olmaması gereken ama tamamen seksi olan küstah bir kibirle.

Sonra bağları bileklerime doladı, başlığa bağlamadan önce yeterince sıkılaştırdı ve beni yatağa sabitledi.

Yatağın ucuna doğru yürürken, ilk prezervatif paketini yırtarak açarken onu gözlerimle takip ettim. Prezervatifi takarken bakışları ateşli bir şekilde üzerimde dolaştı.

"Bir ara iç çamaşırımı çıkarmayı mı planlıyorsun?"

Ramsay kendini okşarken başını salladı. "Önce doya doya bakacağım."

"Ramsay, lütfen." Bağları çektim, kollarımdaki gerginliği sevdim, bu bana kapana kısıldığımı söylüyordu.

Onun için hazırdım.

Uyluklarımı açtım, külotun kumaşı tehlikeli bir şekilde gerildi.

O inledi. "Neye ihtiyacın var, melek?"

"Sana. Sana ihtiyacım var."

"Sikimi mi istiyorsun?"

"Evet!"

"O daracık amcığma sikimi mi istiyorsun?" Sözleri arzuyla boğuk çıkıyordu.

"Çok. Sana çok ihtiyacım var." Sırtımı kavisledim, bağları daha sertçe çektim. "Ramsay."

Yatağa doğru ilerledi.

Bakışları, bıçak yarasının hala kırmızı olan izinde durdu.

O, saygıyla yara izinin üzerine nazik öpücükler kondururken, gözlerim yaşlarla doldu. Ramsay bana baktı. "Savaşçı kadın."

Gülümsedim ve gözyaşlarımı geri tuttum. "Bunu sakın unutma."

Kötü bir sırıtışla, cevabı iç çamaşırına uzanmak oldu. Onu ikiye yırttı ve ben hiç şaşırmadığım için bir kahkaha attım. Bu, onun bir çamaşırı mahvettiği ilk sefer değildi. Pürüzlü avuçlarını iç uyluklarımın üzerine koyarak, bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi. Kalçalarımı yataktan kaldırarak, uyluklarımı genişçe kavradı ve girişime doğru itti.

"Çok gençsin. Çok tatlısın." Gözleri kısıldı, çenesi gerildi ve yavaşça içime girdi.

"Ne?" diye nefes nefese kaldım.

"Eskiden öyle düşünürdüm. Senin çok genç olduğunu. Çok tatlı olduğunu."

"Peki şimdi?"

O sırıttı. "Hâlâ çok gençsin. Benim gibi biri için fazla tatlısın." O beni doldururken, ben yavaşça, ezici bir hisle kıvrılırken, o dişlerini sıkarak bir kez daha inledi. "Ayrıca artık seni bırakamayacağım kadar çok benimsin."

"Asla bırakma," diye inledim, o en derin noktaya ulaştığında ve iç kaslarım onun etrafında zonklarken. Tanrım, onu özlemişim.

"Asla," diye sertçe söz verdi.

Sert ve güzel bir sevişme bekliyordum.

Bunun yerine, Ramsay'in hareketleri ölçülüydü, içimdeki gerilimi acı verici derecede harika yavaş itmelerle artırıyordu. Bağları çektim.

"Al onu, melek," diye emretti. "Senin yapabileceğin tek şey benim sikimi almak."

Kollarımı gevşettim ve kendimi ona teslim ettim.

"İşte böyle. Aferin kızım." Ramsay, itişlerini artırırken dişlerini gösterdi. "Amin beni delirtiyor. İçinde ölürsem, kadın, mutlu bir adam olarak ölürüm."

Gülerek, "Kelimenin tam anlamıyla," dedim.

İtme hareketlerini hızlandırırken gülümsemesi biraz vahşileşti.

"Gel bana, Silver. İyi bir kız gibi benim sikimde boşal." İşte ihtiyacım olan sözler bunlardı.

Onun etrafında titreyerek, kasılayarak ve sarsılarak, bağlarımın beni doruğa ulaştırırken kollarımı gergin tutmasıyla çığlıklarım duvarlarda yankılandı.

Sonra, sürpriz bir şekilde, Ramsay üzerime uzanıp ipleri çözdü. "Ellerini üzerimde istiyorum," dedi ve ağzımı ağzıyla kapattı.

Ellerimi kaslı sırtında gezdirdim, sıcaklığını, ihtiyacını hissettim, o beni öperken ben de onu aynı iştahla öptüm. Ulaşabildiğim her yerine dokunduğumda bana doğru sallandı ve sonunda nefes almak için öpüşmeyi bıraktı. Ramsay üzerimde ve içimde hareket ederken gözlerime baktı.

Benimle sevişiyordu.

Bir orgazm bir öncekini kovalamaya başladı ve ben dudaklarına inleyerek karşılık verdim. Yakın hamleleriyle meme uçlarım göğsüne sürtünürken, ifadesi hem sert hem de yumuşaktı.

Zirveye ulaşırken tırnaklarım beline gömüldü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Ramsay aniden, gözlerime bakarak. Sonraki sözleri, arzuyla ve duygu dolu bir iniltiyle söylendi. "Silver, seni seviyorum."

Vücudum önce tepki verdi, onu sıkıca kavradıktan sonra boşalarak titremeye başladı. "Ramsay!" diye bağırdım, orgazmımın gücüyle inleyen ona sarıldım. "Ben de seni seviyorum!"

Ellerimi tutup başımın üstüne sabitledi, dizlerinin üzerine kalkarak birkaç kez daha içime girdi, sonra boşalarak kendini kaybetti. Gergin bir şekilde bacaklarımın arasında titreyerek odada yankılanan bir çığlık attı. Penisini içimde zonkluyordu

ben de bu hisle inledim. Ramsay sonunda tam bir tatminle uzun bir iniltiyle üzerime yığılana kadar zonklamaya devam etti.

Nefesimi yakalamaya çalışırken, elimi sırtının kıvrımlarını okşayarak ensesine kadar uzattım. "Sen... beni seviyor musun?"

Ramsay yavaşça başını kaldırıp yüzümü inceledi. Sanki ben onun gördüğü en değerli şeymişim gibi yaptı. Onun yüzünde gördüğüm en savunmasız ifadeydi. "Tabii ki seviyorum. En başından beri seviyorum."

Ebeveynlerimi kaybettiğimden beri bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım mutluluk beni sardı ve kendime ve gözlerime dolan duygusal gözyaşlarına güldüm. "Ben de," diye söz verdim, o yüzünü boğazıma gömerken. Kollarımı sıkıca ona doladım, onu asla bırakmak istemiyormuşçasına kendime sarıldım. "En başından beri."

49. Ramsay

Silver kollarımda yatıyordu, yanağı göğsüme yaslanmış, parmakları göğüs kaslarımın arasındaki çıkıntıyı yukarı aşağı okşuyordu. Akiva sonunda odaya girmeye cesaret etti ve yatağın ayak ucuna uzandı.

Tamamen doygunluk ve memnuniyet beni yatağa ve kollarımdaki kadına yapıştırdı.

"Ramsay bir takma ad mı?"

Bu soru beni şaşırttı, ama aynı zamanda şaşırtmadı da. En çok şaşırtan şey, bu soruyu sorması bu kadar uzun sürmüş olmasıydı. "Evet. Ama bu benim ikinci adımdı."

"Bana doğum adını söyler misin? Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Doğum adıma sadece ajans biliyordu. Yine de kendimi "Logan. Logan Ramsay Ferguson" diye cevap verirken buldum.

"Oh."

"Ne?"

"Sen... sen kesinlikle Logan Ferguson'dan çok Ramsay McRae'ye benziyorsun."

Kıkırdadım. "Öyle mi?"

Silver başını salladı, gülümsedi ses tonu ciddiye.

"Evet. Sen her benim için Ramsay McRae olarak kalacaksın."

Elimi kalçasının üzerine koyup okşadım, nasırlı avucumun altında cildi sıcak ipek gibiydi. "Evet, ben de. Burası ilk kez kendimi

gerçekten kendim gibi hissettiğim ilk yer. Gerçek ben. Yani, evet. Sonsuza kadar benimle, Ramsay olarak kalacaksın."

"Seks sırasında ve sonrasında biraz kendimizi kaptırdığımızı biliyorum... ama, uh, muhtemelen sonsuza kadar olan şeyleri konuşmalıyız," diye Silver tereddütle fısıldadı.

Gerildim. "Ne demek istiyorsun?"

"İkimizin de ne istediği hakkında konuşmadık. Yaş farkı olduğunu biliyorum, bu yüzden... Bu konuyu konuşmak için henüz çok erken olduğunu biliyorum, ama bu ilişkiye daha da derinleşmeden önce, bizim için bir gelecek olup olmadığını bilmeliyiz bence."

Onun gergin sözleri üzerine, çenesini kaldırıp gözlerine baktım. Tedirgin görünüyordu. Kararsız.

"Söyle hadi, melek."

"Çocuk istiyorum," diye patladı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Hemen değil. Ama ben istiyorum... Bir aile istiyorum." Ah.

Elbette, benim Silver'ım bir aile istiyordu. O kadar çok şey kaybettikten sonra.

Ben rahatladım ve o da benim tepkimi hissedince gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Dürüstçe mi?" Parmak eklemlerimle yanağını okşadım. "Gelecekte bir ailem olacağını hiç düşünmemiştim. Kendime bunu hayal etmeme izin vermedim. Ta ki sen gelene kadar."

"Gerçekten mi?"

"Deniz piyadesi olmadan önce, MI6'ya girmeden önce... Doğru kişiyle tanışıp onunla çocuk sahibi olmayı düşünürdüm. Ailemi kaybettikten sonra kendime yeniden bir aile kurmayı."

Silver kalbimin üzerinde göğsüme yavaşça bir öpücük kondurdu.

"Ben... Bu konuyu pek konuşmam. Anne babamı kaybetmeyi. Çünkü bu çok zor. Yaşadığım her şey ve insanların yaptığını gördüğüm korkunç şeyler... Onları kaybetmek hala yaşadığım en kötü şey."

Dudaklarında duygu dolu bir titreme vardı ve onun bunu herkesten daha iyi anladığını biliyordum.

"Onlar hakkında pek konuşmam ve durum böyledir." Ona sarılmamla, ona güvenmediğim için olmadığını anladığını bildi.

Silver anlayışla başını salladı.

"Tekrar bir aile kurma fikrinden vazgeçmek, bu iş için yaptığım en zor fedakarlıklardan biriydi."

Yukarı doğru itti ve çenesini omzumdaki eline dayadı. "Peki şimdi?"

"Bu düşünceyi kafamda oturtmak benim için zor." Onu nazikçe sırt üstü yatırdım ve muhteşem yüzünden saçlarını çekip düzelttim. "Ama seninle bunu istiyorum. Seninle bunu görüyorum. Sen. Ben. Çocuklar."

"Akiva." Silver gülümsedi ve o lanet olası sevimli tavrıyla dudağını ısırdı.

Çok mutluydu.

Çok mutlu görünüyordu.

Bunun sebebinin ben olduğuma inanmak zordu. "Ve Akiva."

"Yani, çocuklar... evet?"

Başımı salladım, elimle onun amını okşarken içimi bir sıcaklık kapladı. "Denemek de çok eğlenceli olacak."

Nefesini tutarak, dokunuşuma doğru eğildi. "Hazır olduğumuzda. Bir süreliğine seni tamamen kendime istiyorum."

Onu vahşi bir sahiplenmeyle öptüm, sıkı bir şekilde kontrol altında tuttum, parmaklarımı onun sıkı, ıslak sıcaklığına ittim. Bu kadına olan arzum hiç azalmamıştı, sadece katlanarak artmıştı ve bunun hep böyle mi olacağını merak ediyordum. Ya da sonunda daha katlanılabilir bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini.

Onun bacaklarının arasına yerleşirken, o bana açılırken, düşündüm ki, *Katlanabilmeyi siktir et*. Bu kontrol edilemez arzu, hayatımda yaşadığım en iyi şeydi...

Duvarın arkasından bir alarm çalmaya başladı ve bizi birbirimizden ayırdı. İnanamıyordum.

Silver'ın gözleri belirsizlikle dolmuştu. "O da ne?"

"Çevre sensörüm alarm verdi." Onun üstünden kalkıp duvar lambasını yaktım. Gizli odanın kapısı açıldı ve hareket sensörü ışıkları monitörlerimle birlikte parladı.

"Ramsay, neler oluyor?" Kapıda Silver'ın varlığını hissedebiliyordum.

"Adanın her yerine çevre sensörleri yerleştirdim. Kavşak hariç, ama orada bir kamera var. Birisi daha az göze çarpan bir noktadan adama girerse, bunu anlarım." Stör'da gece çekilmiş kamera görüntülerini tıklayarak geçtim. Gelgit olduğu için ana kavşakta hiçbir şey yoktu.

"Orada." Silver beni geçerek üçüncü bilgisayar ekranını işaret etti. Sağ üst köşede, beyaz kulübenin dışına takılı kamera hareket algılamıştı. Üzerine tıklayarak zaman çizelgesini birkaç dakika geriye çektim ve küçük teknenin iskeleme yanaştığını gördüm. Kızılötesi kamera, iskeleden adaya çıkan üç kişi gösterdi.

"Sensörlerden biri iskelede," diye açıkladım gergin bir şekilde, üçünün kulübeye doğru ilerlemesini izlerken.

Üç adam. Kamufajlı üniformalı. Silahlı.

Silver'ın nefes alışışı arkamda keskin ve sığdı. "Onlar kim?"

"Bilmiyorum..." Bir tanesi kamerayı fark edip doğrudan ona baktığında sözümü kestim. "Siktir."

Bunca zaman sonra.

"Ne? O kim?"

"Ian Kingston." Omzumun üzerinden Silver'a baktım, sakın görünüşümün altında panik çırpınıyordu. "Natalya'nın kocası."

Burun delikleri genişledi. "Seni mi arıyor? Neden?"

Monitörlerden uzaklaştım, onlara ve Ian'ın hareketlerine odaklandım. "Natalya'nın ölümünden beni sorumlu tuttu. Rusların onun yerini bulmasının sebebinin ben olduğumu düşündü. Onun kimliğini ifşa ettiğimi ve o günkü buluşmamızın onu öldürmek için ihtiyaçları olan teyidi olduğunu düşündü."

"Onun kimliğini nasıl ifşa ettin?"

"Çünkü önceki görevim Rusya'daydı. Moskova'da üniversitede İngiliz dili ve edebiyatı profesörü olarak gizli görevdeydim." Geçmişim hakkında çok fazla bilgi vermenin onu uzaklaştırabileceğinden emin olamadığım için tereddüt ettim. Ian lanet olası adam adada olduğuna göre, belki de onu kasten uzaklaştırmalıyım.

"Yapma." Silver uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "O bakışı görüyorum. Sakın bu yüzden beni uzaklaştırmaya kalkışma."

Siktir. Kimse beni onun gibi içgüdüsel olarak anlamıyordu. Bu beni çok korkutuyordu. "Fark etmediysen, şu anda benim yüzümden tehlikedesin."

"Moskova'da ne oldu?" diye ısrar etti.

Ellerini ellerime aldım, aramıza indirdim ama bırakmadım. "Bir araştırma profesörüne yakınlaşmak için oradaydım. Araştırmanın ayrıntılarını paylaşmam ama şunu söylemek yeterli: İngiliz hükümeti profesörün verilerini elde etmekle ilgileniyordu. O... o bana romantik olarak ilgi duyuyordu, bu yüzden..."

Silver ellerimi sıktı. Yüzünde rahatsızlık belirtisi gördüm. Ama bunu bir kenara itti. "Onunla bir ilişkin vardı."

"Benden istenen bir şey değildi, ama operasyonda başarılı olmak için yapmam gerekeni yapardım. Ne yazık ki, o sadece bir araştırma profesörü değildi. FSB, yani Rusya'nın karşı istihbarat ajansı için çalışıyordu."

Silver kaşlarını çatı. "Onun çalışmalarının yabancı hükümetler için cazip olduğunu biliyorlardı."

Durumu bu kadar çabuk kavradığına şaşırmadan başımı salladım. "O zaten yüksek alarmdaydı ve profesörün benden şüphelendiğini fark ettiğimde Natalya benim kaçışımı ayarladı. Ancak Ruslar beni ve benim aracılığım..."

"Natalya'yı buldular." Silver'ın bakışları monitörlere döndü. "İlan seni suçluyor."

"Evet."

"Neden şimdi? Neden bunca yıl sonra? Elbette, seni daha önce de bulabilirdi, değil mi?"

Evet, bulabilirdi.

Neden şimdi geldiğini tahmin ediyordum, ama Silver'ı korkutmak istemedim. "Seni bu odaya kilitleyeceğim."

Gözleri parladı. "Hayır, kilitlemeyeceksin. Dışarıda üç kişi var ve silahlılar."

"Ve senin güvende olduğunu bilmeden odaklanamayacağım."

Kız, meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Arkanızdaki duvarda bir 22 kalibrelik küçük çaplı tüfek var ve bunu biliyorum çünkü babamın bağ kurma yöntemi, beni her iki haftada bir açık hava atış poligonuna götürmektir."

Kahretsin. İlk tanıştığımızda bana bunu söylediğini hatırladım.

"Bunu kibirli olmak için söylemiyorum, sadece gerçek bu. Babam yıllarca bana rekabetçi atış yapmam için baskı yaptı çünkü ben çok iyi bir nişancıyım." Silaha işaret etti. "İki yüz metreye kadar menzili var mı?"

Bir anda iki farklı duygu beni sardı. Gurur. Korku. Ve heyecan. Silahı duvardan alıp elime aldım. Bilgisayarın altındaki çekmecelerde mermileri buldum. "Doldur."

Silver, sanki Olimpiyatlarda yarışıyormuş gibi silahı doldurdu.

"Şu anda beni tahrik etmenin sırası değil, kadın," diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi. "Erkekler."

Monitörlere tekrar baktım. Kameralardan birini tetiklediklerinde, ekranlarda bir ışık parlıyordu. Silver için duyduğum korku yüzeye çıkıyordu, ama onu saklanmaya zorlayamazdım ve zorlamayacaktım da. O böyle bir insan değildi. Bu beni çok korkutsa da. "Evin yerini biliyorlar. Geliyorlar."

Cesur olmasına rağmen, sesi titreyerek "Planın ne?" diye sordu.

Silver'ı bu duruma soktuğu için lan'ı öldürecektim.

"İkimiz de hala çıplakız, önce giyinelim. Sana koyu renkli bir şeyler vereceğim."

Akiva, giyinmemizi izlemek için yataktan atladı. Gerginliğimizi hissederek, küçük bir havladı. "Şşş, tatlım. Sessiz ol."

"Onu ne yapacağız?"

"O bizi korumaya çalışacak, bu yüzden onu buraya kilitliyorum."

Silver onaylayarak başını salladı, yanakları solgun, gözleri endişeden kararmıştı.

Monitörlerin bulunduğu odaya geri döndüm ve onların yaptıklarını görünce küfrettim. Evi üç taraftan kuşatmışlardı. Lan kameraları gördükten sonra onların burada olduğunu bildiğimi bilmeleri gerekirdi, ama yine de evin arka tarafını korumasız bırakmışlardı.

Çünkü kaçacağımı düşünmemişlerdi.

Silahlandığım sırada Silver'a planımı anlattım.

"Seni bırakmayacağım," diye tısladı.

"Biliyorum." Kahretsin, keşke bu doğru olmasaydı. "Ama sana uzaktan ihtiyacım var." Tüfeği elinden aldım ve kızılötesi dürbünü takıp "Onlardan herhangi birini net bir şekilde görebilirsen, ateş et." dedim.

Titreyerek nefes verip başını salladı.

"İlan mülkün doğu tarafında. Ben batı ve kuzeydeki adamları halledeceğim. O zamana kadar İlan ortaya çıkacaktır. Onu görürsen ateş et."

"Tamam. Diğer adamlar kim... kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Büyük olasılıkla paralı askerler." "Aman Tanrım."

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp kendime doğru çektim. "Hâlâ bu odada saklanabilirsin. Ben öyle olmasını tercih ederim."

"Yapamam. Üzgünüm. Seni bırakamam."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım, sonra dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Sonra telefonumu çıkardım ve arama yapmak için Wi-Fi'ye bağladım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"İnternetim var, unutma."

"Yani, bunca zamandır insanları arayabilirdim?" diye mırıldandı.

Arama bağlandığında ona zayıf bir gülümseme attım.

"Bu saatte neden aradığını sormaya bile korkuyorum," dedi James selam verirken.

"İlan Kingston, iki silahlı adamla adam adama girdi." "Siktir."

"Ben de aynen öyle düşündüm. Evimi kuşattılar. Tierney de benimle birlikte."

"Bir ekip göndereceğim."

"Çabuk olun. Eğer... ben yapamazsam onu koruyun."

Silver'ın yüzünde korku ve öfke belirmişti.

"Mümkün olduğunca çabuk birini göndereceğim. Ne tür bilgiler verebilirsin?"

Onlarda gördüğüm silahları, kızılötesi gözlükleri olduğunu, kamuflaj giydiklerini ve evi kuşatmak için aldıkları şüphelendiğim düzeni aktardım.

"Takıma kimliğini tanıtmak için *Silver* kod adını kullan. Tahmini varış süresi yirmi dakika," dedi James. "Helikopter adana inecek, bu yüzden kuzeybatıdan uzak dur."

"Teşekkürler."

"Ölme dostum. Tam da yaşamaya başlayabileceğin bir zamanda."

"Tamam, tamam, duygusal olmaya gerek yok."

Bağlantı kesilmeden önce keskin, endişeli kahkahasını duydum. Silver gözlerime baktı. "Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi."

Telefonumdaki kamera uygulamasını açtım, böylece Ian ve adamlarını gözlemleyebilirdim. Onlar, görünmeden eve olabildiğince yaklaşmışlardı. Gizli odayı kapattık ve Akiva'yı yatak odasına kilitledik, bu onu çok üzdü. Ama ona bir şey olursa dayanamazdım, o da beni ve Silver'ı çok koruyordu.

Sessizce arka kapıyı açtım ve Ian mülkün önündeki açıklığa adım attığında, Silver'a ağaçların arasına koşması için işaret ettim.

Kalbim onunla birlikte gitti.

"Burada olduğumuzu bildiğini biliyorum Logan!" Ian'ın kesik kesik, İngiliz aksanlı sesi tüm açıklıkta yankılandı. Akiva yatak odasından havlamaya başladı.

Ben de kapıdan sessizce çıkıp evin arka tarafına doğru ilerledim. Ev ile ahır arasındaki boşlukta telefonumdaki kameraları kontrol ettim. Kimsenin olmadığını görünce boşluğu geçip ahırın arka tarafına doğru ilerledim.

Ian'ın sesi mülk boyunca yankılanmaya devam ediyordu. "Sen korkak değilsin! Öyleyse çık ve benimle yüzleş!"

Adamları harekete geçmeye başlamıştı. Bize doğru.

Silver'ın saklı kalması için dua ederken, adamlardan birinin yoluna doğru ilerledim. O kadar yakındık ki, ayağının altında çalılıarın çıtırdadığını duyabiliyordum. Huş ağaçlarımın arasında bulunan kalın gövdeli meşe ağaçlarından birinin arkasına kayarak, nefesimi neredeyse duyulmayacak kadar kontrol ettim. Böylece telefonumun ışığı beni ele vermeyecekti

, onu cebime attım ve belime bağladığım bıçaklardan birini seçtim.

Sol omzumun üzerinden gelen bir başka çatlak ses beni neredeyse başımı sallamaya zorladı. Ian'ın yanında getirdiği kişi biraz eğitim alması gerekiyordu. Duyularımı keskinleştirerek, onun ağacın yanına geldiğini hissedene kadar bekledim. O benim varlığımı fark etmeden önce ağacın arkasına fırladım.

Savaşmaya çalıştı.

Hatta tabancasını doğrultmaya bile çalıştı.

Ancak bir dizi hızlı hareketle, göğsünün üst kısmına, karnına ve kollarına bıçak darbeleri indirerek onu etkisiz hale getirdim. Silahını düşürüp kendi bıçağına uzanmaya çalıştığında, benim hızlı saldırımdan dolayı kafası karışmış ve sersemlemiş bir haldeydi. Kollarımı boynuna doladım ve bilincini kaybedene kadar sıktım.

O pislik, onu öldürmediğim için şanslıydı.

Uyanırsa diye silahlarını sakladım ve telefonumdaki kameraları kontrol ettim. İkinci adamın hareket ettiğini ve Ian'ın verandamda olduğunu fark ettiğimde, ağaçların arasından silah sesi patladı.

Ses o kadar yüksekti ki, Leth Sholas'ta duyulacağından emindim.

Daha fazla görüntü izlerken korku beni sardı.

Sonunda, bir ağaca monte edilmiş kameralardan birinde onu buldum. Yere yığılmış, karnını tutuyordu.

Silver diğer adamı vurmuştu.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, gururlu ve dehşete kapılmış bir halde. "Şimdi olduğun yerde kal."

Ian'ın sürekli tetikte, hızla silah sesinin geldiği yere doğru ilerlediğini görebiliyordum. Ona önce ben ulaşmalıydım. Silver'ı görmeden önce.

Mümkün olduğunca sessizce ahırın etrafından geçip açıklığı geçerek batı tarafındaki ormana doğru koştum ve Ian'ın adamını bulduğunu gördüm. Silahını kaldırdı ve ötesindeki ağaçları tararken ona doğrulttu.

Saklanmaya devam et. Saklanmaya devam et.

Yaklaştıkça yavaşladım ve SIG Sauer P266'mı kılıfından çıkardım. Ian'ın elindeki silahla aynıydı. İkimizin de eğitimde kullandığı silahla aynıydı. Hâlâ aynı tarafta olduğumuz zamanlarda.

Gece görüşüm iyiydi, ama Ian'ın gözlükleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. O ortaya çıktığında, adımlarımı dikkatli atmaya çalıştım

silahımı ona doğrultarak yaklaştım. "Silahını indir."

Ian silahını indirmeden döndü. Tek eliyle silahı bana doğrulttu.

Gözlüğünü alına iterek beni şaşırttı. Sonra iki eliyle silahını kavradı ve benden daha sabit tuttu, içinden yayılan öfkeye rağmen. Tüm eğitimi, duygularının ve korkunç kederinin gölgesinde yok oldu.

"Neden şimdi?" diye sordum, James'in ekibinin çoktan adaya ulaşmış olmasını umarak. Onların Silver'a ulaşması için Ian'ı yeterince uzun süre oyalamam gerekiyordu.

"Sence neden?"

"Onu ben öldürmedim," diye hatırlattım. "Onu seviyordum."

"Karımı becermek istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye alay etti Ian. "Herkes biliyordu. O da biliyordu. Sana acıyordu."

Belki bir zamanlar onun sözleri canımı yakardı. Ama artık değil. "Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Benim kadar üzgün değilsin. Sen bu lanet adada saklanırken, son altı yıl benim için nasıl geçti biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Sen bilmiyorsun..." Sözleri, Natalya'nın öldüğü günkü kadar taze bir acı ile döküldü. Onun için öyleydi. Hayatına devam etmemiştii, denememiştii bile. "Seni öldürmenin bir anlamı yoktu. Onu geri getirmezdi. Ona hak ettiği adaleti sağlamazdı. Hızlı bir son, senin hak ettiğinden fazlası."

Tekrar sormaya
korkuyordum. Çünkü
biliyordum.

Onun neden burada olduğunu biliyordum.

"Ama şimdi durum farklı. Artık benim hissettiklerimi sen de hissedebilirsin." Keskin bir kahkaha attı. "Herkesin inanamayacağı bir şekilde, büyük Logan Ferguson aşık oldu."

"Yapma." Bu kelime, durduramadan ağzımdan çıktı.

"Oh, bunu benim için daha tatlı hale getir, lütfen. Biraz daha yalvar." "Hayatını mahvedeceksin. Ajansı. Her şeyi. Hepsi yok olacak."

"Ne hayatı?" diye bağırdı, sorusu ağaçların arasında yankılandı. "O olmadan benim hayatım yok. Senin lanet beceriksizliğin yüzünden."

Ve hala sanki sen efsanevi bir ajanmışsın gibi davranıyorlar, oysa sen her şeyi mahvettin! Sen her şeyi mahvettin ve Natalya bunun bedelini ödedi! Neden bunu göremiyorlar?"

"İlan..." Silver'ın hatırı için, her kelimesine katılmıyormuş gibi davranmak zorundaydım. "Yardıma ihtiyacın var."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye sakin bir şekilde cevapladı, silahını tutan eli hiç titremezdi. "Yardıma ihtiyacım olsaydı, beni ajansından kovarlardı."

Öyle yapmalıydılar.

Açıkçası, ajansın psikoterapistinden ne kadar yıkık olduğunu saklayacak kadar akıllıydı.

"Aslında oldukça iyi gidiyordum," dedi neredeyse sohbet eder gibi. "Hatta biriyle tanıştım. Natalya değil, ama bir süreliğine hoş bir oyalama oldu. Ta ki James'in çevresinden biri sana yardım ettiğini söyleyene kadar. Ve kime yardım ettiğini. Ve neden yardım ettiğini. Bir kadın. Bir şey... Bir şey birdenbire kırıldı, Logan. Anlıyor musun? En azından neden benden çaldığın şeyi sana bırakamayacağımı anlıyor musun? O nerede? Burada olduğunu biliyorum. Az önce karşıdan karşıya geçtiğini gördük ve açıklıkta duran araç onun, değil mi? Evde mi yoksa ahırda mı saklanıyor?"

Onun arkadaşını vuran kişinin o olduğunu bilmiyordu. İyi.

"Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim."

"Burada ne olursa olsun, o ölecek, Logan. Ya önce seni öldürüp sonra onu öldüreceğim, ya da önce onu öldürüp sonra seni öldüreceğim." Silahını karnıma doğru hafifçe indirdiğini ve parmağının tetiği gerginleştirdiğini gördüm.

Benim tetik parmağım hareket etmeden bir saniye önce silah sesleri duyuldu.

50. Ramsay

Ay ışığı, karanlıkta lan'ın yüzünü aydınlattı. Atış sesinden milisaniyeler sonra alnında koyu bir nokta belirdiğinde, yüzündeki ifade öfkeyle donmuştu.

İpleri kesilmiş bir kukla gibi dizleri çöktü ve yüzüstü sert toprağa düştü.

Ölmüş.

Silahımı indirdiğimde, sürpriz bir an için olduğum yerde donakaldım, çalılar kırıldı ve yapraklar çıtırdadı.

Silver, yanında tüfeği, yüzünde solgun bir şok ifadesi ile ortaya çıkana kadar. "Sana iyi nişancı olduğumu söylemiştim," diye fısıldadı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken rahatlama, gurur ve adrenalin beni sardı. Tüfeği bırakıp bana atladı ve ben onu kucakladığım kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı.

"Tanrıya şükür, Tanrıya şükür, Tanrıya şükür," diye mırıldandım, ellerim onun üzerinde dolaşarak onu hissetmek, hayatta ve yaralanmamış olduğunu kendime kanıtlamak için.

"Ben... onu öldürdüm."

Başının üstüne sertçe bir öpücük kondurdum. "Biliyorum. Ama o bizi öldürecekti."

"Biliyorum. Söylediği her şeyi duydum."

"Üzgünüm." Başımı eğip kulağına fısıldadım, "Çok üzgünüm."

"Yapma." Silver benden uzaklaşıp bana baktı. "Bu benim suçum değil."

Halston Cole psikopat ve lan Kingston'ın ölmesi senin suçun değil.

karısını kaybettiğinde aklından geçenler. Tamam mı? *Biz* bunu yapmadık."

Onu öptüm, muhtemelen çok sert, çok acı verici bir şekilde. Ama bir kez olsun, duygularımı kontrol edemedim ve dudaklarına, yanaklarına, alnına öpücükler kondurdum.

"Biz iyiyiz," diye beni teselli etti. "İyi olacağız." İkimiz de farkına varmadan üzerimize çullandılar.

Çünkü gerçek profesyoneller lanet ninjalardı.

"Eller havaya," diye derin, İskoç aksanlı bir erkek sesi duyuldu. diye bağırdı.

Ellerimi kaldırdım, etrafa bakındım ve bizi yakaladıklarını gördüm. çevrelenmiş. "Biz iyiyiz." Şifreli kelimeyi söyledim. "Silver!"

Silahların indirilme sesi beni tekrar Silver'a uzanmaya itti. Ekip bize doğru ilerledi. Konuşan adam kendini tanıttı. "Yüzbaşı Reynolds, Özel Kuvvetler." Elimi sıktı ve Silver'a başını salladı. "Operasyondan dönerken birliğimizin Skye'deki kışlada durduğu için şanslı olduğunuzu söyleyecektim... ama görünüşe göre bize ihtiyacınız yokmuş."

Reynolds'ın Özel Kuvvetlerin gizli bir birimi olan E Filosu'ndan olduğunu tahmin ettim, çünkü bu birim sadece Savunma Bakanlığı'na değil, MI6'ya da bağlıydı.

"Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim."

Reynolds başını salladı. "Herkes iyi mi?"

"İki yaralı var." Ian'ın cesedini işaret ettim. "Bir ölü var."

Her gün ölümle uğraşan biri olarak bunu doğal karşıladı. "Diğerleri nerede?"

Ona söyledim ve ekibi iki adamı güvenli bir yere götürdü.

Silver bana şiddetle sarılmaya başladı. "Kadını içeri alıp ısınmasını sağlamalıyım. Şoka giriyor."

"Ben... ben iyiyim..." Dişleri takır takır titriyordu.

Reynolds ve ben birbirimize baktık. "Ekibim mülkü güvenli hale getirirken sizi içeriye kadar eşlik edeceğim." Evi dolaşırken bizi korudu. Ekibi arama yaparken kulaklığından ona rapor veren seslerin uğultusunu duyabiliyordum. "Altı yıl önce emekli olduğunuzu duydum. Görünüşe göre yeteneğinizi kaybetmemişsiniz."

Silver'ı verandaya yönlendirirken onu daha sıkı tuttum. "Ben sadece bir adamı indirdim. Ian ve diğerini Silver indirdi."

Yüzbaşı başını salladı. "Etkileyici."

Silver'ın aynı fikirde olacağından emin değildim.

Onun önceki sözlerine rağmen suçluluk duygusu beni mahvetti, ama onu uzaklaştırma, ikimizi de fazla duygulanmaktan koruma dürtüsü, korktuğum gibi yeniden ortaya çıkmadı.

Hayır. Artık onunla bu kadar derinden bağılıydım ki, onu benden ayırmak için ya benim ölümüm ya da dünyanın sonu gerekirdi.

Belki de o kadar bile gerekmezdi.

Onu içeriye götürürken şakağına bir öpücük daha kondurdum.

Görünüşe göre artık birlikte bu garip şeyin, yani hayatın içindeydik.

Sonuna kadar.

Epilog TIERNEY

Noel zamanı Leth Sholas büyüleyiciydi. Evet, hava soğuk, yağışlı ve rüzgarlıydı, ama bu, Main Street'teki tüm Noel ışıklarının liman boyunca sihir yaratmasını engellemedi. Suyun ışıkları yansıtma şekli o kadar güzeldi ki, bütün gece liman boyunca yürüyebilirdim.

Haftalar sonra ilk kez, fırtınadan kurtulmuş gibi hissettik.

London'ın B&B'deki bitmiş mutfak dolaşmasını, her şeye dokunmasını, dolapları açmasını, istediği aletleri çıkarmasını ve sonra onları düzgünce yerine koymasını izledim.

Cammie, Quinn ve Ramsay benimle birlikte kenarda duruyorlardı, Akiva da yanımdaydı.

London aniden bize baktı, yanakları hafifçe kızardı. "Sizlerin seyirci gibi izlenmesi hiç de ürkütücü ya da tuhaf değil."

Yumuşak bir kahkaha kaçtı.

"Üzgünüm." Ama üzgün değildim.

En yakın arkadaşım henüz tam olarak eski haline dönmemişti, ama her geçen gün eskiden tanıdığım Londra'ya biraz daha yaklaşıyordu. Onun bir daha eskisi gibi olacağını hiç düşünmemiştim. Yaşadıklarından sonra nasıl olabilirdi ki? Yine de burada kendini güvende hissetmeye başladıkça giderek daha fazla rahatladığını hissediyordum.

Ve kendini evinde hissetmeye başladığını.

B&B tamamlanmıştı. Yeni yılda ilk misafirlerimizi ağırlamaya hazırдық. Büyük bir sürprizle, Ramsay da benimle birlikte B&B'ye taşınıyordu. Tabii ki Stør'daki evini de koruyordu, çünkü orası sadece atölyesi değil, istediğimiz zaman mahremiyetimizi koruyabileceğimiz bir yerdi. Nihai hedefim, başka birinin buraya taşınıp burayı yönetmesi ve benim de Stør'a kalıcı olarak taşınmamdı. Böylece bir aile kurabilirdik.

Orada olanlara rağmen, oradan korkmuyordum. Aslında, Ramsay'ın adasının bizi koruduğunu hissediyordum. Ve ben de bizi korumuştum.

Bu bana bir insanın ödemesi gereken bedelden daha fazlasına mal oldu, ama Ramsay'i korumak için yaptığım şeyin doğru olduğunu düşünmeden edemedim.

Onu kaybedemezdim.

Zaten çok şey kaybetmişim.

Stør'da olanlar, özenle saklanan bir sır olarak kalacaktı. Ramsay'in eski patronu, ajanlarından birinin asi olduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Dünyanın geri kalanı, Ian Kingston'ın ülkesine hizmet ederken öldüğüne inanacaktı. Bu gerçekten adil görünmüyordu, ama hayat her zaman adil değildir.

Ve sanırım Ramsay yanımda olduğu sürece pek umursamıyordum. Son birkaç hafta pek kolay geçmemişti.

Yine de, her zaman başkalarına odaklanarak karanlık duygularımı atlatmışım. Ramsay'e ve ilişkimize odaklandım, Londra'ya odaklandım.

Nick federal suçlamalarla karşı karşıyaydı, bu yüzden ondan hiç haber almamıştık.

En yakın arkadaşı Hugh da, Michelle'in ölümüne karıştığına dair kanıtlar gizemli bir şekilde *New York Chronicle*'in eline geçince, pek iyi durumda değildi. Artık kamuoyuna açık olduğu için bunu örtbas etmek mümkün değildi. New York sosyetesini, iki altın çocuğunun ciddi hapis cezalarıyla karşı karşıya kalması nedeniyle şu anda büyük bir kargaşa içindeydi.

Shawn ve Halston'a karşı açtığım davalar mahkemeye çıkacaktı ve gelecekte beni bu bekliyordu. Ancak Ramsay yanımda olduğu ve tüm yaşadıklarımızdan sonra kendimi güçlü hissediyordum.

Bunu kaldırabilecek kadar. Ailemi, Rahman'ı ve Ben'i sonunda adalete kavuşurken görmek için. Adalete kavuşacaklarına dair umudum vardı.

Şimdi her zamankinden daha fazla umutluydum. "Beğendin mi?" diye sordum.

"Sevdiğimi biliyorsun." London başka yere baktı ve duygularını bastırmaya çalışırken dudaklarının titrediğini gördüm.

"Neden London'a manzarayı göstermiyorsun?" Ramsay her zamanki gibi ortamı okudu ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Ona minnettar bir gülümseme attım ve o da bana seksi bir göz kırptı, sonra arkadaşımı odadan çıkardım.

Elini tutarak onu güzel yemek odamızdan geçirdim ve veranda kapısından dışarı çıktık. Hava çok soğuktu, ama bir kez olsun kış güneşi gökyüzünde alçalmış, Leth Sholas'ın ötesindeki suya güzel ışık lekeleri düşürüyordu.

London, manzaraya bakarken yanımda hıçkırarak ağladı.

Ona doğru yaklaştım ve kolumu omuzlarına doladım. "Hey, hey, bunlar iyi gözyaşları mı? Çünkü biliyorsun, eğer istersen burada kalmak zorunda değilsin..."

"Hayır, hayır." London bana yaslanarak rahatladı. "Minnettarım. Üç ay önce, o piçin beni tuzağa düşürdüğünü düşünüyordum. Onun beni buna inandırmasına izin verdim. O zamanlar, bana bu kadar huzur veren bu güzel yerde en iyi arkadaşımın yanında duracağımı hayal bile edemezdim."

"Spoon," diye fısıldadım, boğazım düğümlenmişti.

"Teşekkür ederim." Bana döndü. "Gerçekten umursayan tek kişi olduğun için teşekkür ederim. Beni buraya getirdiğin için. Her şey için."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Sen olmadan hayatım eksik. Bu" — aramızdaki mesafeyi ve limanı işaret ettim — "bu tamamen benim bencilce bir hareketim. Ayrıca, bu sayede harika bir aşçı da kazandım."

London güldü ve yanaklarını sildi. "Sen tam bir palavracısın."

Buna gülerek karşılık verdik, sonra onu kucaklayıp sıkıca sarıldım.

Ailesi, Nick'ten ayrıldığını öğrendiklerinde onu bir kez daha reddetti.

Nick'in ona kötü davrandığını umursamıyor gibiydiler.

Alçaklar.

Eğer hayatta olsalardı, ailem Nick'i yok etmenin bir yolunu bulurdu.

Neyse ki, Nick bunu kendi kendine yaptı.

"İçeri girip akşam yemeğini hazırlayacağım." London bana son bir kez sarıldı ve B&B'ye geri döndü. Noel arifesi öğleden sonra buraya gelmemizin amacı buydu. Sadece tamamlanan alanı gezmek değil, Quinn, Cammie ve Ramsay'e teşekkür etmek için yemek pişirmektir. Ya da London'ın yemek pişirmesi ve benim ev sahipliği yapmamdır.

Güneş ufukta batmadan önce son bir kez bakmak isteyen ben, kollarımı kendime doladım ve çenemi boynuma bağladığım çok ihtiyacım olan yünlü atkıya gömdüm.

Bir yıl önce, tam burada durmuş ve sakın bir hayat hayal etmiştim. Henüz bunu elde edememişim.

Ama isteyebileceğimden çok daha fazlasını elde etmişim. Buraya gelmek için tüm zorlukları tekrar yaşardım.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Akiva ilk olarak yanımda belirdi. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım.

Sonra onu hissetmeden önce varlığını sezdim. Ramsay göğsünü sırtıma dayadı, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti.

Kollarını kollarımla sardım ve bana ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi veren bu güçlü, dirençli İskoç'a sarıldım.

"Londra iyi mi?" Sesi kulağımda yankılandı ve beni titretti.

"Olacak. Bence burası onu yavaş yavaş iyileştiriyor. Tıpkı beni iyileştirdiği gibi. beni iyileştirdiği

gibi." "İyi." Yanağıma öptü, sakalı cildimi gıdıkladı. "Sen beni iyileştirdin."

Ramsay'in nefesi arkamda kesildi.

"İlan konusunda suçluluk duyduğunu biliyorum. Birçok konuda. Ama beni iyileştirdin. Sonunda seninle burada olduğum sürece hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Çenesini şakağıma dayayarak bana daha sıkı sarıldı. "O zaman bunu birbirimiz için yaptık. Ben... Ben

sen ortaya çıkmasaydın hayatımın nasıl olacağını düşünemiyorum bile. Lanet olası boş, işte öyle." Titrek bir nefes verdi.

"Sanırım bu yer beni seni bulmak için buraya çekti." "Evet." Bu kelime derin bir duygunun hırıltısı gibiydi. "Sonsuza kadar burada kalalım."

"Bana uyar." Kafamın yanına öpücük kondurdu. "Gerçi seni her yere takip ederim, kadın."

Gülümsedim, göğsüm aşk ve biraz da kendini beğenmişlikle ağrıyordu. "Takip etmene gerek yok. Gitmiyoruz. Asla."

Birkaç dakika boyunca huzurlu bir sessizlik içinde durup Half-Light Limanı'nda güneşin batışını izledik. Ramsay kulağıma beni sevdiğini fısıldarken, ben de onu sevdiğimi söyledim. Sonra bir dilek tuttum.

Londra'nın da benim burada bulduğum şeyi bulmasını diledim.

Aynı şeyi Quinn, Cammie ve Taran için de diledim.

Ve onların, Ramsay'i bulmak için benim yaşadığım katliam ve dram olmadan bulmalarını diledim.

Aşk kısmı gerçekleştiği sürece, geri kalanının nasıl gelişeceğini kadere bırakabilirdim.

*****

Tierney ve Ramsay'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bu özel Yılbaşı Gecesi bonus sahnesini okuyun!

[ÜCRETSİZ BONUS SAHNEYİ İNDİRİN](#)

Scottish Isles serisinin devamı için sabırsızlanıyor musunuz? Quinn ve Taran'ın duygusal ikinci şans aşkı, *Drifting Dawn*'da devam ediyor.

[DRIFTING DAWN \(SCOTTISH ISLES #2\) ÖN SİPARİŞİ](#)

Teşekkürler

Birkaç yıl önce, Skye Adası'nı ziyaret ederken, yeni bir dizi için bir fikir aklıma geldi. Ancak o zamanlar, Highlands'daki Ardnach dünyasına dalmış durumdaydım, bu yüzden bu fikir bir süre kenarda beklemek zorunda kaldı. *Half-Light Harbor*'ı yazmaya başladığım gün, hem heyecandan başım dönüyordu hem de okuyucuların Ardnach kadar büyülü bulacağı bir yer yaratmaya çalışmaktan dolayı gergindim. Ama umarım Leth Sholas hepiniz için bir başka güzel İskoç kaçamağı olur.

Seri başlangıçları her zaman merak ve stresin karışımıdır, çünkü okuyucuların daha fazlasını okumak için geri gelmelerini sağlamak amacıyla ilk kitapla seriye harika bir başlangıç yapmak için kendime ekstra baskı uygulardım. O anlarda kendimi kurgusal dünyalarımın kaptırırım ve her zamanki gibi çok anlayışlı sevdiklerimle çevriliyimdir. Arkadaşlarıma ve aileme, beni ve tuhaf yazarlık tarzımı her zaman destekledikleri için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum!

Harika editörüm Jennifer Sommersby Young'a: Sana çok minnettarım. Sen her zaman benim editörüm olacaksın. Tamam mı? Evet? Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım!

Half-Light Harbor'ın düzeltmesini yapan, her şeyi yakaladığı ve Ramsay'in ilk hayranlarından biri olduğu için teşekkür ederim.

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a, yükümü hafifletmek ve son birkaç yıldır bana her zamankinden daha fazla destek olmak için teşekkür ederim.

. Sen olmasan bunu başaramazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılan kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklamcılık, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. Bu konuda bilgili kişilerin yardımı çok büyük önem taşır. Nina Grinstead, Christine, Kim, Kelley, Sarah, Josette, Jaime, Ratula, Meagan ve Valentine PR ekibinin tümüne cesaretlendirme, destek, içgörü ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Hikayelerimi yeni okuyuculara ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrinizi konuşturan Sydney ve JR'a çok teşekkür ederim. İkiniz de hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsunuz ve size çok minnettarım!

Lyric Audiobooks'tan Katie ve Jenna'ya: Kızlar, teşekkürler, teşekkürler! Mükemmel prodüksiyondan beta dinlemeye (beta tepkilerin için yaşıyorum, Jenna!!), benimle çalışacak en harika seslendirme sanatçılarını bulmaya, sesli kitaplarımı yepyeni dinleyicilerin kulaklarına ulaştırmaya kadar. İkinize ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem!

Bu arada, *Half-Light Harbor*'ın ses kaydını bir kez daha muhteşem hale getiren Shane East ve Stella Hunter'a da çok teşekkür ederim!

Kitaplarımın duyulmasına yardımcı olan her bir influencer ve kitap severlere teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım! Bu arada, Tierney'nin ismine ilham verdiği için Tierney Reads'ten Tierney Page'e çok teşekkür ederim!

Ve her zamanki gibi, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okuyuculara en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. Sizler gerçekten çok özelsiniz. İnternette sevgi ve desteğin güvenli bir limanısınız ve size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Bu kitabın muhteşem kapaklarını tasarlayan inanılmaz Hang Le'ye teşekkür ederim. Bunlarla *Half-Light Harbor*'a hayat verdin!

Her zamanki gibi, dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların yazdıklarını bulmasını mümkün kılan menajerim Lauren Abramo'ya teşekkür ederim. Sen olağanüstü birisin!

Son olarak, sizlere, okuyucularıma. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

